NEALE DONALD WALSCH

PRIETENIE

CU

DUMNEZEU

un dialog neobişnuit

Pentru

Elizabeth Kübler-Ross care a schimbat modul în care lumea înţelege moartea şi viaţa şi care a îndrăznit să vorbească despre un Dumnezeu al dragostei necondiţionate cu care am putea fi prieteni, şi pentru

Lyman W. („Bill”) Griswold a cărui prietenie de treizeci de ani m-a învăţat îngăduinţa, răbdarea şi generozitatea spiritului şi atât de multe lucruri care nici nu au nume, dar pe care sufletul meu nu le va putea uita niciodată.

CUVÂNT DE RECUNOŞTINŢĂ

În primul şi-n primul rând. vreau să-mi exprim din nou recunoştinţa faţă de cel mai bun prieten al meu, Dumnezeu. Sunt profund recunoscător că L-am găsit pe Dumnezeu în viaţa mea, profund recunoscător că, în sfârşit, *m-am împrietenit* cu Dumnezeu şi profund recunoscător pentru ceea ce Dumnezeu mi-a dat – cât şi pentru şansa pe care mi-a dat-o ca să dăruiesc altora.

Pe un plan oarecum diferit, dar nu mai puţin sfânt, este prietenia cu partenera şi soţia mea Nancy, care este o definiţie vie a cuvântului, „binecuvântare”. Am fost binecuvântat chiar din momentul în care ne-am întâlnit şi sunt binecuvântat în fiecare moment de atunci încoace. Nancy este o persoană extraordinară. Din străfundul fiinţei ei radiază o înţelepciune liniştită, o răbdare nesfârşită, o compasiune profundă, cât şi cea mai pură dragoste pe care le-am cunoscut vreodată, într-o lume care uneori este cea a întunericului, ea este cea care aduce Lumina. A o cunoaşte, înseamnă a fi iarăşi reunit cu fiecare gând pe care l-am avut vreodată legat de tot ce înseamnă bine, bunătate şi frumuseţe; înseamnă a avea din nou toate speranţele pe care le-am avut vreodată că voi găsi amabilitate şi sprijin în cineva care să-mi fie alături pe

parcursul vieţii; prin ea, mi-am găsit din nou toate idealurile pe care le-am avut când e vorba de persoane îndrăgostite cu adevărat.

Sunt profund îndatorat tuturor oamenilor minunaţi care au avut impact asupra vieţii mele şi m-au ajutat în ceea ce am făcut, modelându-mi comportamentul şi oferindu-mi moduri de aţi care m-au inspirat şi m-au instruit. O, ce dar nepreţuit înseamnă să ai astfel de învăţători care să-ţi arate drumul! Printre ei, le sunt profund recunoscător lui…

Kristen Bakke, pentru că m-am putut baza întotdeauna pe ea şi mi-a arătat că, a fi un conducător foarte bun şi spectaculos, nu înseamnă a uita de compasiune, sensibilitate şi grijă faţă de alţii.

Rita Curtis, pentru că mi-a demonstrat într-un mod uluitor că puterea personală nu ia câtuşi de puţin din feminitate, ba din contră chiar îi adaugă.

Ellen DeGeneres, pentru că ne dă un curaj despre care mulţi oameni consideră că nu este omeneşte cu putinţă să-l ai, făcându-l, astfel, să fie la îndemâna fiecăruia dintre noi.

Bob Friedman, pentru că mi-a arătat că integritatea există cu adevărat.

Bill Griswold şi Dan Higgs, pentru că demonstrează ce înseamnă cu adevărat o prietenie de-o viaţă.

Jeff Golden, pentru că mi-arată că strălucirea şi pasiunea în convingeri pot merge mână în mână cu persuasiune amabilă.

Patty Hammett, pentru că mi-a demonstrat ce înseamnă dragostea, loialitatea şi dăruirea neabătută.

Anne Heche, pentru că a dovedit ce înseamnă a fi cu adevărat autentic şi cum să nu renunţi la această calitate pentru nimic în lume.

Jerry Jampolsky şi Diane Cirincione, pentru că mi-au arătat că atunci când oamenii sunt dornici să iubească, nu există limită la ceea ce poate fi creat cu compasiune şi admis cu amabilitate.

Elizabeth Kübler-Ross, pentru că mi-a dovedit că poţi

să-ţi aduci o contribuţie uluitoare la binele întregii planete, fără să te laşi modificat de aceasta.

Kaela Marshall, pentru că ştie întotdeauna să ierte atunci când se află în faţa a ceva de neiertat, permiţându-mi să cred în promisiunea lui Dumnezeu că există mântuire pentru noi toţi.

Scott McGuire, pentru că a demonstrat într-un mod extraordinar că sensibilitatea nu ia câtuşi de puţin din masculinitate, ba din contră chiar îi adaugă.

Will Richardson, pentru că mi-a arătat că nu e nevoie să existe aceeaşi mamă ca să ai un frate.

Bryan L. W'alsch, pentru rolul pe care îl are în a promova importanţa unei familii solide.

Dennis Weaver, pentru că mi-a arătat tot ceea ce poate fi cunoscut în legătură cu graţia masculină şi cu modul în care-ţi poţi folosi darurile şi celebritatea pentru a îmbogăţi vieţile altora.

Marianne Williamson, pentru că a demonstrat că a fi conducător spiritual cât şi laic, nu se exclud reciproc.

Oprah Winfrey, pentru că a arătat ce înseamnă să fii ferm şi curajos şi cum trebuie să acţionezi astfel în spiritul a ceea ce crezi.

Gary Zukav, pentru că a descoperit înţelepciunea blândă şi modul în care să-ţi găseşti Centru interior, cât şi importanţa de a rămâne acolo în mod constant.

Am avut aceşti învăţători, cât şi mulţi alţii şi de la ei am învăţat. Ştiu că toate lucrurile bune care vin de la mine, vin în mare măsură de la ei, deoarece ei m-au învăţat şi mi le-au transmis.

Bineînţeles că ne aflăm aici pentru a face acest lucru unul pentru celălalt.

Fiecare suntem învăţătorul celuilalt. Nu-i aşa că suntem cu adevărat binecuvântaţi?

INTRODUCERE

Încearcă să spui cuiva că tocmai ai avut o conversaţie cu Dumnezeu şi vezi ce se întâmplă.

Lasă, îţi spun eu ce se întâmplă, întreaga ta viaţă se schimbă.

În primul rând, pentru că *ai arul* o asemenea conversaţie. În al doilea rând, pentru că *ai spus* cuiva despre ea.

Ca să fiu cinstit, ar trebui să spun că a fost mai mult decât o conversaţie. A fost un dialog care a durat şase ani. Şi am făcut mult mai mult decât „să spun" cuiva. Am pus pe hârtie ceea ce s-a spus şi apoi am trimis totul la o editură.

De atunci încoace, lucrurile au devenit foarte interesante.

Şi oarecum surprinzătoare.

Prima surpriză a fost că editorul chiar a citit materialul şi l-a transformat într-o carte. A doua surpriză a fost că oamenii chiar au cumpărat cartea şi au recomandat-o prietenilor lor. A treia surpriză este că prietenii lor au recomandat-o prietenilor *lor* şi au transformat-o într-un bestseller. A patra surpriză este că acum se vinde în peste 30 de ţări.

A cincea surpriză este că toate acestea au putut reprezenta o surpriză, dacă luăm în considerare cine este co autorul.

Atunci când Dumnezeu îţi spune că are de gând să facă ceva, poţi conta pe asta. Dumnezeu întotdeauna face ce spune.

În mijlocul a ceea ce eu credeam că era un dialog particular, Dumnezeu mi-a spus că „într-o zi, aceasta va deveni o carte". Nu L-am crezut. Bineînţeles că, încă din ziua în care m-am născut, nu am crezut două treimi din ceea ce mi-a spus Dumnezeu.

De fapt. asta e problema. Nu numai în ceea ce mă priveşte, ci şi în ceea ce priveşte întreaga rasă umană.

Ce bine ar fi dacă am asculta…

Cartea care a fost publicată s-a intitulat, destul de lipsit de originalitate, *Conversaţii cu Dumnezeu*. S-ar putea să nu credeţi că am avut o astfel de conversaţie, iar eu nu simt nevoia să mă credeţi. Nimic nu poate schimba faptul că am avut o astfel de conversaţie. În cazul în care aţi alege să nu credeţi, să respingeţi de la început tot ceea

ce mi s-a spus în acea conversaţie – ceea ce unii oameni au şi făcut – totul ar deveni mult mai uşor. Pe de altă parte, au fost mulţi oameni care, nu numai că s-au arătat de acord că o astfel de conversaţie este posibilă, dar au făcut din comunicarea cu Dumnezeu o parte obişnuită a vieţii lor. Nu doar comunicarea într-o singură direcţie, ci comunicarea *din ambele sensuri*. Aceşti oameni au învăţat să fie totuşi atenţi cui povestesc despre asta. Se pare că, atunci când oamenii spun că vorbesc cu Dumnezeu în fiecare zi, ei sunt numiţi credincioşi – dar când spun că Dumnezeu le vorbeşte *lor* în fiecare zi, sunt numiţi nebuni.

În cazul meu, totul este absolut în regulă. După cum am spus, nu simt nevoia ca cineva să creadă o vorbă din ceea ce zic. De fapt, aş prefera ca oamenii să-şi asculte propria lor inimă, să-şi găsească propriile lor adevăruri, să caute propriul lor sfat, să aibă acces la propria lor înţelepciune şi, dacă doresc, să poarte propriile lor conversaţii cu Dumnezeu.

Dacă ceva din ceea ce spun eu *îi duce* înspre aceasta – îi face să-şi pună întrebări referitoare la cum au trăit şi în ce au crezut până acum, dacă îi determină să exploreze mai profund propriile lor experienţe şi îi îndeamnă să fie mai credincioşi propriilor lor adevăruri – atunci împărtăşirea experienţei mele se va dovedi a fi o idee foarte bună.

Cred că asta a fost ideea de la bun început. De fapt, sunt chiar convins. De aceea, *Conversaţii cu Dumnezeu* a devenit un bestseller, ca şi volumele doi şi trei care au urmat. Cred că ceea ce citiţi *acum* şi-a găsit drum către inima voastră pentru a vă face încă o dată să vă minunaţi, să exploraţi şi să căutaţi propriul vostru adevăr – dar de data asta legat de un subiect mult mai extins: Este oare posibil să poiţi mai mult decât o singură conversaţie cu Dumnezeu? Este oare posibil să legi o adevărată *prietenie* cu Dumnezeu?

Această carte spune că da – şi îţi spune şi *cum*, folosind chiar vorbele lui Dumnezeu. Pentru că în această carte, din fericire, dialogul nostru continuă, aducând

lucruri noi, dar şi repetând şi subliniind câteva dintre cele ce mi-au fost spuse mai devreme.

Învăţ că acesta este modul în care se desfăşoară conversaţiile mele cu Dumnezeu. Ele se mişcă în cerc, recapitulând ceea ce fost spus deja şi continuând, avansând spre noi teritorii, într-o spirală ameţitoare. Această metodă doi-paşi-înainte, un-pas-înapoi îmi permite să reţin înţelepciunea împărtăşită mai devreme, mi-o aşază adânc în conştiinţă, pentru a forma o bază solidă – necesară unei înţelegeri ulterioare.

Aşa se întâmplă lucrurile şi aici. Nu este o lucrare fără un plan. Dacă la început acest procedeu pare puţin frustrant, am ajuns să-i apreciez foarte tare eficienţa. Prin aşezarea adâncă a înţelepciunii lui Dumnezeu în conştienţa noastră, noi ne *modificăm* conştiinţa. O trezim. O elevăm. Şi, pe măsură ce facem acest lucru, înţelegem mai mult; ajungem să ne amintim mai multe despre Cine suntem Noi cu Adevărat şi începem să demonstrăm acest lucru.

În paginile de faţă, eu am de gând să vă împărtăşesc ceva despre trecutul meu şi despre cum mi s-a schimbat viaţa de la publicarea trilogiei *Conversaţii cu Dumnezeu* încoace. O mulţime de oameni mi-au cerut acest lucru, ceea ce este uşor de înţeles. Ei vor să ştie ceva despre persoana care spune că stă la taclale cu Cel de Sus. Dar nu ăsta e motivul pentru care eu includ aici aceste istorisiri. Fragmente din „povestea mea personală” constituie o parte din această carte, nu pentru a satisface curiozitatea oamenilor, ci pentru a arăta modul în care viaţa mea demonstrează ce înseamnă să ai o prietenie cu Dumnezeu – şi modul în care *toate vieţile noastre demonstrează acelaşi lucru*. Bineînţeles că acesta este mesajul. Cu toţii avem o prietenie cu Dumnezeu, chiar dacă ştim acest lucru sau nu.

Eu fac parte dintre cei care nu au ştiut. Şi n-am ştiut nici încotro m-ar putea duce o asemenea prietenie. Aici se află marea surpriză; aceasta este minunea. Nu atât că noi putem avea şi chiar avem o prietenie cu Dumnezeu, ci mai ales ce anume ar trebui să ne aducă această prietenie – şi

încotro ne poate duce ea.

Noi suntem acum într-o călătorie. Există un scop pentru care am fost invitaţi să pornim această prietenie, există o raţiune a ei de a fi. Până de curând, eu nu am cunoscut această raţiune, acest motiv. Nu mi-l aminteam. Acum că îl ştiu, nu mai mi-e frică de Dumnezeu, iar aceasta mi-a schimbat viaţa.

În aceste pagini (ca şi în întreaga mea viaţă) pun în continuare o mulţime de întrebări. Dar acum pot să dau şi răspunsurile, în asta constă diferenţa. Aici se află schimbarea. Acum vorbesc *cu* Dumnezeu şi nu doar *lui* Dumnezeu. Eu merg *alături* de Dumnezeu, nu doar îl *urmez* pe Dumnezeu.

Cea mai profundă dorinţă a mea este ca viaţa voastră să se schimbe în acelaşi fel în care s-a schimbat şi a mea; ca şi voi, ajutaţi şi îndrumaţi de această carte, să construiţi o adevărată prietenie cu Dumnezeu şi ca, prin urmare, *şi* voi să vă rostiţi vorbele şi să vă trăiţi viaţa cu un prestigiu nou.

Speranţa mea este că nu veţi mai fi cei care caută Lumina, ci veţi fi cei care o aduc. Pentru că, ceea ce veţi găsi – aia veţi aduce.

Se pare că Dumnezeu nu caută persoane care să-L urmeze, ci persoane care să conducă. Noi putem să-L urmăm pe Dumnezeu sau putem să-i conducem pe alţii *către* Dumnezeu. Primul mod de a acţiona ne va schimba pe noi – al doilea va schimba lumea.

Neale Donald Walsh Ashland, Oregon July 1999

UNU

Îmi amintesc exact momentul în care am decis că trebuie să-mi fie frică de Dumnezeu. A fost atunci când El a spus că mama o să meargă în iad.

Bine, bine! Nu a spus-o chiar *El*, a spus-o cineva în numele Lui.

Aveam cam şase ani şi mama, care credea că are puteri deosebite, „îi dădea în cărţi" unei prietene, pe masa din bucătărie. Oamenii veneau tot timpul la noi acasă ca să vadă ce fel de previziuni scotea mama dintr-un pachet

obişnuit de cărţi de joc. Ziceau că se pricepe la aşa ceva, iar vestea despre calităţile ei s-a răspândit pe tăcute.

În timp ce mama dădea în cărţi, sora ei i-a făcut o vizită neanunţată. Îmi amintesc că mătuşa mea nu s-a arătat prea fericită când a văzut scena care i-a apărut în faţa ochilor, în momentul în care a intrat în viteză pe uşa din spate – după ce a ciocănit o singură dată. Mama s-a comportat ca şi când ar fi fost prinsă asupra faptului, făcând un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă. A prezentat-o cu stângăcie pe prietena ei, a adunat cărţile foarte repede şi le-a îndesat în buzunarul şorţului.

Pe moment, nu s-a rostit niciun cuvânt despre ce se întâmplase, dar, mai târziu, mătuşa mea a venit în curtea din spate unde mă jucam, ca să-şi ia rămas bun.

„Ştii”, a spus ea, pe când o conduceam spre maşină, „mămica ta n-ar trebui să ghicească viitorul cu cărţile alea ale ei. Dumnezeu o s-o pedepsească”.

„De ce am întrebat cu.

„Deoarece asta înseamnă să faci un pact cu diavolul” – îmi amintesc această frază cutremurătoare, deoarece mi-a sunat foarte ciudat la ureche – „şi Dumnezeu o va trimite direct în iad”. Ea a rostit aceste cuvinte cu calm, ca şi când m-ar fi anunţat că mâine urma să plouă. Până în ziua de azi îmi amintesc cum tremuram de frică, în timp ce ea se îndepărta pe alee. Eram îngrozitor de înfricoşat că mămica l-a înfuriat atât de rău pe Dumnezeu. Atunci şi acolo, frica de Dumnezeu mi-a fost inoculată profund.

Cum se putea ca Dumnezeu, despre care presupuneam că era cel mai milostiv creator din univers, să vrea să o pedepsească la condamnare veşnică pe mama, care era cea mai milostivă creatură din viaţa mea? Mintea mea de copil de şase ani implora să afle răspunsul. Şi, astfel, am ajuns la concluzia pe care o putea trage un copil de şase ani: dacă Dumnezeu era suficient de crud pentru a-i face aşa ceva mamei mele, care în ochii tuturor celor care o cunoşteau era, practic, o sfântă, atunci trebuie că era foarte uşor să-L înfurii – mult mai uşor decât pe *tatăl meu* – prin urmare era foarte indicat să fim atenţi la ceea ce

facem. Mulţi ani de zile mi-a fost groază de Dumnezeu, deoarece frica mea a fost alimentată în mod continuu.

Îmi amintesc că, în clasa a doua de catehism, mi s-a spus că dacă un bebeluş nu era botezat, el nu putea să meargă în rai. Acest lucru părea atât de puţin probabil până şi pentru un copil de clasa a doua, încât obişnuiam să o încolţim pe călugăriţă cu întrebări de genul: „Soră, Soră, ce se întâmplă dacă părinţii duc copilul la botez şi, pe drum, întreaga familie moare într-un accident groaznic de maşină? Bebeluşul n-ar trebui să meargă cu părinţii în rai?” Trebuie că această călugăriţă provenea din vechea generaţie, deoarece, suspinând din greu, răspundea: „Nu, mi-e teamă că nu”. Pentru ea, doctrina era doctrină şi nu existau excepţii. „Dar unde s-ar duce bebeluşul?”, a întrebat unul dintre colegii mei mai zeloşi. „În iad sau în purgatoriu?” (într-o casă de buni catolici, la vârsta de nouă ani ştiai exact de înseamnă „iadul”).

„Bebeluşul nu ar merge nici în iad *şi nici* în purgatoriu”, ne-a spus călugăriţa. „Bebeluşul ar merge în limb”.

Limb?

Limbul, a explicat Sora, era locul în care Dumnezeu îi trimite pe bebeluşi şi pe alţi oameni care, nu din vina lor, au murit fără să fie botezaţi în singura credinţă adevărată. Ei nu erau chiar pedepsiţi, doar că niciodată nu vor ajunge să-L vadă pe Dumnezeu. Acesta este Dumnezeul cu care am crescut. S-ar putea să credeţi că inventez totul, dar nu e aşa. Frica de Dumnezeu este creată de multe religii şi, de fapt, este *încurajată* de multe religii. Dacă vă închipuiţi că eram înspăimântat de chestia cu limbul, aşteptaţi să auziţi ce am simţit, când am aflat de Sfârşitul Lumii!

Cândva, la începutul anilor ’50, am auzit povestea cu copiii de la Fatima. Acesta este un sat în centrul Portugaliei, la nord de Lisabona, unde se spune că Fecioara Maria a apărut de nenumărate ori în faţa unei tinere fete şi a doi dintre verişorii ei. Iată ce mi s-a povestit: Fecioara Maria le-a dat copiilor o Scrisoare către Lume, care trebuia să fie dată Papei în mână. El, la rândul

lui, urma să o deschidă şi să-i citească conţinutul, iar apoi s-o resigileze, relevându-i public mesajul mulţi ani mai târziu, dacă era necesar.

Se spune că Papa a plâns trei zile după ce a citit această scrisoare, care se zice că ar conţine veşti groaznice legate de dezamăgirea profundă a lui Dumnezeu în ceea ce ne priveşte şi detalii despre cum El urma să pedepsească lumea, dacă noi nu am băga în seamă acest ultim avertisment şi nu ne-am schimba comportamentul. Acesta ar fi sfârşitul lumii şi ar exista numai gemete, scrâşnirea dinţilor şi chinuri inimaginabile. La orele de catehism ni s-a spus că Dumnezeu era suficient de furios pentru a ne da pedeapsa, chiar atunci şi pe loc, dar că I s-a făcut milă de noi şi ne-a dat această ultimă şansă, datorită intervenţiei Mamei Sfinte.

Povestea Fecioarei Maria de la Fatima mi-a umplut inima de groază. Am alergat acasă ca s-o întreb pe mama dacă era adevărat. Ea a spus că, dacă preoţii şi călugăriţele povesteau acest lucru, atunci trebuie că e adevărat. Nervoşi şi îngrijoraţi, copiii din clasa mea o copleşeau pe Soră cu întrebări referitoare la ce puteam noi să facem.

„Mergeţi la liturghie în fiecare zi”, ne-a sfătuit ca „Spuneţi-vă rugăciunea în fiecare seară şi faceţi mătănii cât mai des. Spovediţi-vă o dată pe săptămână. Faceţi penitenţă şi oferiţi suferinţa voastră lui Dumnezeu, ca dovadă că v-aţi îndepărtat de păcat. Primiţi Sfânta împărtăşanie. Iar înainte de culcare, rostiţi în fiecare seară o rugă de căinţă, astfel încât, dacă sunteţi luaţi înainte de a vă trezi, să fiţi vrednicii să vă întâlniţi cu sfinţii din rai”. Adevărul este că, până nu am învăţat rugăciunea pentru copii, niciodată nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea *să nu trăiesc* până dimineaţa…

Acum, când merg la culcare, îl rog pe Domnul să-mi ţină sufletul.

Iar dacă mor înainte să mă trezesc, îl rog pe Domnul să-mi ia El sufletul.

Au trecut multe săptămâni după ce am învăţat

rugăciunea şi tot îmi era teamă să merg la culcare. În fiecare scară plângeam şi nimeni nu-şi putea da seama ce-i cu mine. Până în ziua de astăzi am o idee fixă legată de moartea bruscă. Adesea, când plec de acasă – fie că merg la aeroport sau, uneori, doar la *băcănie* – obişnuiesc să-i spun soţiei mele, Nancy: „Dacă nu mă întorc, aminteşte-ţi că ultimele cuvinte pe care ţi le-am spus au fost «Te iubesc»”. Treaba asta a devenit o glumă obişnuită, dar există ceva ascuns în mine care o ia foarte în serios.

Următoarea alimentare a fricii mele de Dumnezeu a venit când aveam treisprezece ani. Cel care a avut grijă de mine în copilărie, Frankie Schultz, şi care locuia peste drum de noi, urma să se căsătorească. M-a invitat – *pe mine* – să-i fiu cavaler de onoare la nuntă! Mamă, ce mândru mai eram! Asta, până când m-am dus la şcoală şi i-am spus călugăriţei.

„Unde va fi nunta?”, a întrebat ca suspicioasă.

I-am spus numele bisericii. Vocea ei a devenit de gheaţă.

„Aceasta este o biserică Luterană, nu-i aşa?

„Păi, nu prea ştiu. N-am întrebat. Bănuiesc că…

„*Este* o biserică Luterană şi nu trebuie să te duci acolo!”

„Cum adică?”, am întrebat eu.

„Îţi este *interzis*”, a anunţat ea şi ceva îmi dădea de înţeles că e foarte hotărâtă în această privinţă.

„Dar *de ce*?”, am insistat eu. Sora s-a uitat la mine ca şi când nu-i venea să creadă că-i mai pun o întrebare. Apoi, făcând un efort vizibil de a scoate la iveală o răbdare infinită aflată într-o sursă foarte adâncă, a clipit de două ori şi a zâmbit.

„Dumnezeu nu vrea ca tu să mergi într-o biserică păgână, copilul meu”, a explicat călugăriţa. „Oamenii care merg acolo nu cred aşa cum credem noi. Ei nu propovăduiesc adevărul. E păcat să mergi la oricare altă biserică în afară de cea catolică. Îmi pare rău că prietenul tău, Frankie, a ales să se căsătorească acolo. Dumnezeu nu-i va recunoaşte căsătoria”.

„Soră”, am insistat eu *mu\V foarte mult* dincolo de limita de toleranţă admisibilă. „Ce se întâmplă dacă eu sunt cavaler de onoare la acea nuntă?”

„Ei bine, atunci”, a spus ea sincer îngrijorată „blestemul va fi pe capul tău”.

Mamă!! Grea treabă! Dumnezeu era un tip cam dur! Nu se putea să te abaţi de la ce spunea El. Şi totuşi m-am abătut. Aş dori să pot spune că protestul meu s-a bazat pe motivaţii morale înalte, dar adevărul este că nu puteam suporta gândul că nu o să port jacheta mea albă (cu o garoafă roz – exact aşa cum spunea cântecul lui Pat Bonne!). Am hotărât să nu spun nimănui ce-mi spusese călugăriţa şi m-am dus la nuntă. Mamă, cât de îngrozit eram! Poate credeţi că exagerez, dar toată ziua am aşteptat ca Dumnezeu să mă bată. Pe parcursul ceremoniei am fost foarte atent să aud minciunile luterane despre care fusesem avertizat, dar tot ceea ce a spus preotul erau lucruri calde şi minunate, care-i făceau pe toţi cei din biserică să plângă. La sfârşitul slujbei eram ud leoarcă. În seara aceea, l-am implorat pe Dumnezeu în coate şi genunchi să-mi ierte trădarea. Am rostit cel mai perfect Act de Pocăinţă pe care l-aţi auzit vreodată. (O, Dumnezeul meu, îmi pare din suflet rău că te-am supărat…) Am zăcut în pat ore întregi, prea îngrozit ca să adorm, repetând iarăşi şi iarăşi: *dacă mor înainte de a mă trezi, îl rog pe Domnul să-mi ia El sufletul*…

V-am spus aceste întâmplări din copilărie – şi aş putea să vă spun mult mai multe – cu un scop anume. Vreau să înţelegeţi clar cât de reală era frica mea de Dumnezeu. *Asta, pentru că povestea mea nu este singulară*. Şi, după cum am mai spus, nu doar Romano-Catolicii stau înfricoşaţi în faţa Domnului. Nici gând de aşa ceva! Jumătate din oamenii de pe pământ cred că Dumnezeu „o să-i bată” dacă nu sunt buni. Fundamentaliştii multor religii răspândesc groaza în inimile credincioşilor. Nu poţi să faci asta! Nu face aia! Opreşte-te, sau Dumnezeu te va pedepsi!

Iar aici nu este vorba despre interdicţii majore, cum

ar fi *să nu Ucizi*. E vorba despre faptul că Dumnezeu se supără dacă mănânci carne vinerea (deşi în privinţa asta s-a răzgândit!), sau carne de porc *în orice zi* a săptămânii, sau dacă divorţezi. E un Dumnezeu pe care îl mânii dacă nu acoperi faţa femeii cu un voal, dacă nu vizitezi Meca în timpul vieţii, dacă nu încetezi toate activităţile şi nu te arunci pe covor prosternându-te de cinci ori pe zi, dacă nu te căsătoreşti într-un templu, dacă nu te duci să te spovedeşti, sau dacă nu te duci la biserică în fiecare duminică, *sau orice altceva*. Trebuie să fii foarte atent cu Dumnezeu. Singura problemă este că e foarte dificil să-l cunoşti regulile. Deoarece există atât de multe reguli. Iar lucrul cel mai dificil este că regulile tuturor *sunt corecte* – sau aşa zic ei că ar fi. Cu toate acestea, ele nu pot fi *toate* corecte.

Prin urmare, cum să alegi, de unde să ştii? Este o întrebare sâcâitoare, dar nu una lipsită de importanţă, dacă luăm în considerare marja mică de eroare pe care Dumnezeu o acceptă.

Şi iată că apare o carte cu titlul *Prietenie cu Dumnezeu*. Ce poate să însemne asta? Cum poate să arate aşa ceva? E posibil ca, la urma urmei, Dumnezeu să nu fie un tip capabil de orice? E posibil ca bebeluşii nebotezaţi să meargă în rai? E posibil ca – a purta un văl sau a te închina spre răsărit, a rămâne celibatar sau a te abţine de la carne de porc – să n-aibă nicio legătură cu nimic? E posibil ca Allah să ne iubească fără să pună condiţii? Ca Jehova să ne aleagă pe *toţi* să fim cu El, când vin zilele de slavă?

Iar o întrebare absolut cutremurătoare ar fi: E posibil ca noi să nu vorbim despre Dumnezeu ca fiind „El”? S-ar putea ca Dumnezeu să fie *femeie1*. Sau, chiar şi mai incredibil, să nu aibă gen? Pentru o persoană educată în felul în care am fost eu, până şi *a gândi astfel de gânduri* poate fi considerat un păcat.

Cu toate acestea, trebuie să le gândim. Trebuie să le considerăm o provocare. Credinţa noastră oarbă ne-a dus pe un drum înfundat. Rasa umană nu a progresat foarte tare în ultimii 2000 de ani, în ceea ce priveşte evoluţia ei

spirituală. Am ascultat învăţător după învăţător, maestru după maestru, lecţie după lecţie şi tot mai manifestăm acelaşi comportament care a adus nefericire speciei noastre, încă de la începutul timpurilor. Noi încă îi omorâm pe cei din neamul nostru, conducem lumea prin putere şi lăcomie, încă reprimăm societatea noastră pe plan sexual, ne comportăm greşit cu copiii noştri şi îi educăm greşit, ignorăm suferinţa – ba chiar o creăm.

Sunt 2000 de ani de la naşterea lui Christos, 2500 de ani de la existenţa lui Buddha şi încă şi mai mulţi de când am auzit prima dată cuvintele lui Confucius, înţelepciunea Tao – şi tot nu ne-am dumirit în privinţa întrebărilor Principale. Va exista vreodată o modalitate de a transforma răspunsurile pe care le-am primit deja în ceva care să acţioneze, ceva care să poată funcţiona în viaţa noastră de zi cu zi? Cred că există. Şi sunt foarte sigur în această privinţă, deoarece am discutat mult despre asta în conversaţiile mele cu Dumnezeu.

DOI

Întrebarea care mi s-a pus cel mai des a fost: „De unde ştii că vorbeşti într-adevăr cu Dumnezeu? De unde ştii că nu este imaginaţia ta? Sau, încă şi mai rău, n-o fi cumva *diavolul* cel care-ţi joacă feste?”

A doua întrebare cel mai frecvent adresată este: „De ce tu? De ce te-a ales Dumnezeu pe tine?”

A treia: „Cum este viaţa ta de când ţi s-au întâmplat toate acestea? Ce anume s-a schimbat?”

Aţi fi crezut că întrebările cele mai frecvente sunt legate de *cuvintele lui Dumnezeu*, de viziunile extraordinare şi de revelaţiile care-ţi taie respiraţia, cât şi de construcţia deosebită a dialogului nostru – fără discuţie că au existat şi astfel de întrebări – dar cele care au fost puse cel mai frecvent au fost în legătură cu aspectul uman al acestei relatări.

La urma urmei, cu toţii nu vrem să ştim altceva decât lucruri legate de ceilalţi. Avem o curiozitate extraordinară în ceea ce-i priveşte pe semenii noştri, mai mult decât despre orice altceva pe lume. E ca şi când am şti că, dacă

aflăm mai multe unul despre celălalt, putem afla mai multe despre noi înşine. Iar dorinţa de a şti mai multe despre noi înşine – despre Cine suntem Noi cu Adevărat – este cea mai profundă dorinţă dintre toate.

Aşa se întâmplă că noi punem mai multe întrebări legate de experienţele celuilalt, decât despre modul de înţelegere al celuilalt Cum ţi s-a părut totul? De unde ştii că este adevărat? Ce gândeşti în clipa asta? De ce faci toate astea? Cum se face că simţi astfel?

Încercăm în mod constant să intrăm în pielea celuilalt. Există un sistem interior de dirijare, care ne conduce în mod intuitiv şi obligatoriu *unul către celălalt*. Cred că, la nivelul codului nostru genetic, există un mecanism natural care conţine inteligenţa universală. Această inteligenţă informează şi produce reacţiile noastre cele mai profunde ca fiinţe conştiente. Este vorba de înţelepciunea eternă la nivelul celulei – care creează ceea ce unii au numit Legea Atracţiei.

Cred că suntem atraşi unul către celălalt *în mod inerent*, datorită faptului că, adânc în noi, se află convingerea cum că în celălalt ne vom găsi propriul nostru Sine. S-ar putea să nu fim conştienţi de acest lucru, s-ar putea să nu-l exprimăm în cuvinte, dar cred că îl înţelegem la nivelul celulei. Şi mai cred că această înţelegere la nivel microcosmic derivă dintr-una la nivel macrocosmic. Cred că noi ştim că, la cel mai înalt nivel, Noi suntem cu Toţi Una. Această conştienţă supremă este cea care ne împinge unul către celălalt, iar ignorarea ei duce la cea mai profundă însingurare a inimii omeneşti şi chiar la nefericire în cadrul condiţiei umane.

Iată ce mi-a arătat conversaţia mea cu Dumnezeu: că orice tristeţe a inimii omeneşti, orice degradare a condiţiei umane, orice tragedie a experienţei umane poate fi atribuită unei singure decizii umane – decizia de a te îndepărta de celălalt. Decizia de a ignora suprema noastră conştienţă. Decizia de a numi atracţia naturală pe care o avem unul către celălalt, ca fiind „rea”, de a considera că Unimea noastră este o ficţiune.

Prin aceasta, noi ne negăm Sinele nostru Adevărat. Iar din această negare de sine provine întreaga noastră negativitate. Întreaga noastră furie, întreaga noastră dezamăgire, întreaga noastră amărăciune se naşte din moartea celei mai mari bucurii a noastre, bucuria de a fi Unul.

Conflictul aflat în spatele întâlnirilor umane este că, deşi la nivel de celulă căutăm să trăim experienţa Unimii noastre, la nivel mental insistăm să o negăm. Astfel, gândurile noastre despre viaţă şi despre cum arată ea se deosebesc de cunoaşterea noastră interioară cea mai profundă. Adevărul este că, în fiecare zi, noi acţionăm împotriva cunoaşterii noastre instinctive. Şi aceasta a dus la nebunia noastră actuală, care ne face să continuăm să acţionăm mânaţi de boala separării – tânjind, în acelaşi timp, să cunoaştem încă o dată bucuria Unimii.

Oare va putea fi vreodată rezolvat acest conflict? Da. El se va încheia, atunci când ne rezolvăm conflictul nostru cu Dumnezeu. Acesta este motivul apariţiei cărţii de faţă.

Habar nu aveam că urma să scriu această carte. Ca şi *Conversaţii cu Dumnezeu*, şi ea *mi-a fost data* pentru a o împărtăşi cu alţii. Credeam că, atunci când trilogia *CCD* s-a încheiat, s-a încheiat şi „cariera" mea ca „autor întâmplător". Apoi, m-am apucat să scriu paginile introductive pentru *Ghidul* pentru primul volum şi am trăit sentimentul unei experienţe mistice.

Am să vă povestesc ce s-a întâmplat atunci, ca să puteţi înţelege mai bine de ce este scrisă această carte acum. Când unii oameni au auzit că scriam această carte, mi-au spus: „Credeam că era vorba doar de o trilogie". Era ca şi când scrierea unui material în plus ar fi violat integritatea procesului originar. Prin urmare, vreau ca voi să ştiţi cum a apărut această carte; cum mi-a devenit clar că trebuie să o scriu – chiar dacă acum, în timp ce sunt cu creionul pe hârtie, habar nu am încotro mă îndrept sau ce are ea de spus.

Era primăvara anului 1997 şi tocmai încheiasem *Ghidul* pentru volumul 1. Aşteptam cu nerăbdare reacţia

editorului de la editura Hampton Roads. În cele din urmă, aceasta a apărut.

„Hei, Neale, grozavă carte!”, a spus Bob Friedman.

„Chiar aşa? Vorbeşti serios?” Există întotdeauna ceva în mine care nu poate să creadă ce e mai bun şi se aşteaptă să audă ce e mai rău. Aşa că eram pregătit să-l aud spunând: „Îmi pare rău, nu pot să accept aşa ceva. Va trebui să o rescrii complet”.

„Bineînţeles că vorbesc serios, a chicotit Bob. De ce te-aş minţi? Crezi că vreau să public o carte proastă?”

„Nu, credeam doar că încerci să-mi faci o plăcere”.

„Crede-mă, Neale, n-am de gând să-ţi fac o plăcere spunându-ţi că e o carte grozavă, dacă ea ar fi o porcărie”.

„Bine”, am spus eu cu glas slab.

Bob a chicotit din nou.

„Voi ăştia, autorii, sunteţi oamenii cei mai neîncrezători pe care-i cunosc. Nu puteţi să credeţi pe cineva a cărui afacere se bazează pe a spune adevărul. E o carte grozavă. O să ajute o mulţime de oameni.

„Bine, te cred”, am spus eu, recăpătându-mi suflul.

„Mai e ceva”.

„Ştiam eu! *Ştiam eu*. Ce s-a întâmplat?”

„Nu s-a întâmplat nimic. Doar că n-ai trimis niciun fel de pagini introductive conţinând cuvinte de recunoştinţă. Voiam doar să ştiu dacă le-ai scris şi le-ai uitat sau dacă vrei să o publicăm fără ele. Asta-i tot”.

„Asta-i tot?”

„Asta-i tot”.

„Mulţumesc lui Dumnezeu”.

Bob a râs.

„Astea sunt cuvintele tale de recunoştinţă?”

„Ar putea să fie”.

I-am spus lui Bob că o să-i trimit imediat ceva prin e-mail. Când am închis telefonul, am scos un chiot de bucurie.

„Ce s-a întâmplat?”, a strigat soţia mea, Nancy, din camera cealaltă. M-am dus spre ea triumfător.

„Bob spune că este o carte grozavă”.

„Splendid, spuse ea radiind”.

„Crezi că mi-a spus adevărul?”

Nancy şi-a rostogolit ochii în cap şi a zâmbit.

„Sunt sigură că Bob nu te-ar minţi în această privinţă”.

„Asta zicea şi el. Mai e un singur lucru de făcut”.

„Care?”

„Trebuie să scriu cuvântul de recunoştinţă?”

„Nicio problemă. Poţi să scrii ceva, în 15 minute?

E clar că soţia mea ar fi trebuit să fie editor.

Aşa că, într-o duminică dimineaţa, m-am aşezat şi m-am apucat de treabă, întrebându-mă: „Cui vreau să adresez cuvântul de recunoştinţă de la începutul acestui Ghid?” Imediat, mintea mea a spus: „Păi, lui Dumnezeu, bineînţeles”. Da, mi-am argumentat eu în sinea mea, dar eu îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru toate, nu doar pentru această carte. „Atunci ye-o”, mi-a răspuns mintea mea.

Aşa că am luat creionul şi am scris: *îi mulţumesc celui mai drag prieten şi celui mai apropiat partener, lui Dumnezeu, pentru întreaga mea viaţă şi pentru orice lucru bun, decent, creator sau minunat pe care l-am făcut de-a lungul ei*.

Îmi amintesc că am fost surprins eu însumi de ceea ce am scris. Niciodată nu-L descrisesem pe Dumnezeu în felul acesta şi am devenit conştient de faptul că exact asta simţeam. Uneori ajung să ştiu exact ce simt, numai pe măsură ce mă exprim în scris. Aţi trăit vreodată o asemenea experienţă? iată-mă scriind şi dându-mi brusc seama că… vedeţi voi?… eu *chiar* am o prietenie cu Dumnezeu. Asta-i senzaţia pe care mi-o dă. Şi mintea mea spune: „Dacă-i aşa, *scri-o* pe hârtie. Dă-i drumul şi *exprim-o*”.

Am început al doilea paragraf:

Niciodată nu am cunoscut o prietenie atât de minunată – exact asta simt că trăiesc acum – şi nu vreau niciodată să pierd ocazia de a-mi exprima recunoştinţa pentru ea.

Apoi am scris ceva, fără să-mi dau seama de ce.

Într-o zi, sper să explic tuturor cât mai în detaliu cum să ajungă la o asemenea prietenie şi cum să o folosească. *Pentru că* Dumnezeu *vrea, mai presus de orice, să fie folosit. Şi asta vrem şi noi. Noi vrem* o prietenie cu Dumnezeu. *Oprietenie care să fie atât* funcţională, *cât şi* folositoare.

Exact în acest moment, mâna mi-a îngheţat. Un fior rece mi-a străbătut şira spinării. Am simţit apoi o căldură care-mi cuprindea întregul trup. Am stat nemişcat o clipă, uluit de conştientizarea a ceva la care nu mă gândisem cu o clipă înainte, dar care acum îmi devenea extraordinar de evident.

Această experienţă nu era ceva nou. O mai avusesem adesea în timp ce scriam *Conversaţii cu Dumnezeu*. Câteva cuvinte, câteva propoziţii îmi zburau prin minte. Şi, când le vedeam pe hârtie în faţa mea, îmi devenea brusc clar că aşa stau lucrurile, chiar dacă, cu câteva minute mai înainte, habar nu aveam de „asta”. De obicei, experienţa era urmată de o anumită senzaţie fizică – o furnicătură bruscă, sau ceea ce eu aş numi un tremur de fericire sau, uneori, lacrimi de bucurie. Iar, uneori, toate trei la un loc.

De data asta, erau toate trei. Era ca o vrajă. Aşa că am ştiut că tot ceea ce scrisesem era adevărul suprem. Apoi, am primit o revelaţie personală importantă. Şi aceasta se mai întâmplase înainte. Sentimentul este unul de a fi brusc „conştient” de ceva în totalitatea sa. Ştii „totul dintr-odată”. Ceea ce am fost făcut să ştiu (acesta este singurul mod în care pot să descriu starea respectivă) este că nu am să termin cu scrisul, atunci când se va încheia trilogia. Mi-a devenit dintr-odată clar că mai urmau cel puţin încă două cărţi. Şi, apoi, am ştiut totul despre aceste cărţi şi ce urmau ele să conţină. Am auzit vocea lui Dumnezeu care şoptea…

Neale, relaţia ta cu Mine nu e diferită de relaţia ta cu ceilalţi. Tu îţi începi interacţiunea cu celălalt, printr-o conversaţie. Dacă aceasta merge bine, se leagă o prietenie. Şi dacă aceasta merge bine, trăieşti experienţa

unei senzaţii de Unime – de comuniune – cu cealaltă persoană. *Exact acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul Meu.*

Mai întâi, purtăm o conversaţie.

Fiecare dintre voi trăieşte experienţa conversaţiei cu Dumnezeu în felul său propriu – şi în feluri diferite, în momente diferite. Întotdeauna va fi o conversaţie cu dublu sens, exact ca şi cea pe care o purtăm noi acum. Ar putea fi o conversaţie „în capul tău", sau pe hârtie, sau răspunsurile Mele ar putea să întârzie puţin şi să ajungă la tine sub forma următorului cântec pe care-l auzi, sau a următorului film pe care-l vezi, sau a următoarei conferinţe pe care o urmăreşti, sau a următorului articol de revistă pe care-l citeşti, sau în vorbele întâmplătoare ale unui prieten pe care „se întâmplă" să-l întâlneşti pe stradă.

Când ţi-a devenit clar faptul că noi ne aflăm într-o conversaţie permanentă, putem să trecem la relaţia de prietenie. Apoi, vom trăi experienţa comuniunii.

De aceea urmează să scrii încă două cărţi: *Prietenie cu Dumnezeu* şi *Comuniune cu Dumnezeu*. Prima va trata despre modul în care să preiei principiile oferite în conversaţiile tale cu Dumnezeu şi să transformi noua ta relaţie într-o prietenie care funcţionează pe deplin. A doua va revela modul în care să-ţi ridici acea prietenie la experienţa de comuniune şi ce se va întâmpla când o vei face. Ea va oferi un plan detaliat pentru fiecare căutător de adevăr şi va conţine un mesaj extraordinar pentru întreaga omenire.

Tu şi cu Mine *suntem* Unul, chiar în clipa aceasta. Doar că tu nu o ştii. Nu alegi să trăieşti această experienţă – aşa cum nu cunoşti sau nu alegi să trăieşti experienţa Unimii tale cu celălalt. Pentru toţi cei care le citesc, cărţile tale, Neale, vor pune capăt acestei despărţiri. Ele vor distruge iluzia separării.

Aceasta e misiunea ta, aceasta e munca ta. Trebuie să distrugi iluzia separării. Aceasta a fost întotdeauna misiunea. Niciodată nu a însemnat mai puţin decât atât. Conversaţiile tale cu Dumnezeu au fost întotdeauna doar începutul.

Eram înmărmurit. Un alt fior rece mi-a străbătut şira spinării. Am început să simt un tremur interior, de genul celor pe care nu le poţi detecta, dar le simţi în fiecare celulă a trupului tău. Şi bineînţeles că asta se şi întâmplă. Fiecare celulă a trupului tău vibrează într-un ritm mai rapid. Oscilează la o frecvenţă mai înaltă. Dansează odată cu energia lui Dumnezeu.

Foarte frumos ai exprimat totul. E o metaforă minunată.

Stai un pic! Stai aşa! Nu ştiam că o să apari aşa de curând. Relatam doar ceea ce ai spus mai înainte, în 1997.

Ştiu. N-am putut să mă abţin. Aveam de gând să aştept până când vei fi undeva pe la mijlocul cărţii, dar ai început să scrii aşa de poetic, încât n-am putut să stau de-o parte.

Drăguţ. E chiar drăguţ.

Păi, e ceva ce apare aproape automat. Ori de câte ori scrii versuri sau vorbeşti poetic, zâmbeşti plin de dragoste, cânţi un cântec sau dansezi, Eu trebuie să apar.

Apari?

Stai să-ţi explic. Eu sunt *întotdeauna* în viaţa ta. În toate Modurile, în toate Căile, în toate Felurile. Dar tu devii mult mai *conştient* de prezenţa Mea atunci când faci aceste lucruri; când zâmbeşti, sau iubeşti, sau cânţi, sau dansezi sau scrii din inimă. Aceasta e cea mai înaltă versiune a lui Cine sunt, iar când exprimi aceste calităţi, Mă exprimi pe Mine. Chiar asta vreau să spun, literalmente. Mă *exprimi* pe Mine. Adică, *mă împingi în afară** Mă scoţi din interiorul tău – unde locuiesc întotdeauna – şi Mă arăţi în afara ta. Şi, astfel, pare că Eu „Mă arăt". Adevărul este că Eu sunt întotdeauna acolo, dar că numai în aceste momente eşti conştient de Mine.

Dar eu mai aveam o mulţime de lucruri de spus înainte să intru într-un alt dialog cu Tine.

Dă-i înainte şi spune!

— Joc de cuvinte: *to express* – a exprima; *to press* = a presa.

Scuză-mă, dar mi-e cam greu să te ignor, odată ce

eşti aici, e greu să pretind că nu eşti. E ca în cazul unui conferenţiar care vorbeşte şi toţi îl ascultă. Acum, că ai deschis acest dialog, cine mai vrea să asculte ce zic eu?

O mulţime de oameni. Probabil că toată lumea. Toţi vor să audă cum stau lucrurile în ceea ce te priveşte. Vor să ştie ce ai învăţat. Nu te retrage doar pentru că am apărut Eu.

Asta e problema în cazul *atât de multor* oameni. Dumnezeu apare şi ei cred că trebuie să devină mai mici. Ei cred că trebuie să se umilească.

Şi n-ar trebui să fim umili în prezenţa lui Dumnezeu?

Eu nu am venit să vă umilesc, ci ca să vă înalţ.

Da?

Când voi sunteţi înălţaţi şi Eu sunt la fel. Iar când voi sunteţi umiliţi şi Eu sunt la fel.

Suntem cu Toţi Una. Voi şi cu Mine suntem Unul.

Da, într-acolo mă îndreptam şi eu. Acolo voiam să ajung.

Atunci, mergi. Nu Mă lăsa să te opresc din drum. Spune-le oamenilor care citesc această carte totul despre experienţa ta. Ei vor *cu adevărat* să ştie despre ea. *Ai avut dreptate*. Pe măsură ce oamenii ajung să te cunoască pe tine, ei ajung să se cunoască pe ei înşişi.

Se văd pe ei înşişi în tine, iar dacă ei vor vedea că Eu sunt în tine, atunci vor vedea că sunt şi în ei. Iar acesta va fi un mare dar. Prin urmare, dă-i înainte cu povestea ta.

Spuneam că fiecare celulă din trupul meu părea că tremură, vibrează, oscilează. Tremuram cu un tremur minunat de emoţie. Iar o lacrimă mi-a alunecat din ochi, făcându-şi drum în jos pe obraji şi sărându-mi limba, atunci când am cules-o din barbă. Am avut din nou acel sentiment. Mă gândeam că o să dau pe afară… de atâta dragoste.

N-am mai putut scrie niciun cuvânt. Trebuia să fac ceva cu ceea ce tocmai mi se dăruise. Am vrut să încep să scriu *Prietenie cu Dumnezeu*, chiar atunci şi chiar acolo.

„Hei, hei, nu poţi să faci aşa ceva”, m-a admonestat mintea mea. „Încă nu ai scris volumul al treilea”. (Desigur

că se referea la partea a treia din trilogia *Conversaţii cu Dumnezeu*.) Ştiam că trebuia să termin trilogia, înainte de a îndrăzni să pornesc un alt proiect. Cu toate acestea, voiam să fac *ceva* cu energia care-mi curgea prin vene. Aşa că m-am decis să le telefonez editorilor mei de la cealaltă editură, The Putnam Publishing Group din New York.

„Nu o să vă vină să credeţi", am izbucnit când cineva a răspuns la telefon, „dar tocmai mi s-a dat subiectul pentru *încă două cărţi şi o* comandă să le scriu".

Eu nu comand nimănui să facă nimic.

Cred că am folosit cuvântul „comandă" cu editorul meu. Poate că ar fi trebuit să spun „şi o *inspiraţie să* le scriu".

Ar fi fost un cuvânt mai bun, mai potrivit.

Eram atât de emoţionat, încât nu mi-am controlat cuvintele şi nu le-am măsurat acurateţea.

Înţeleg, dar exact acesta este genul de situaţii care, de-a lungul anilor, a creat o falsă impresie despre Mine.

Am venit aici, acum, ca să corectez această impresie. Am venit să vă spun cum este să ai o adevărată *prietenie cu* Dumnezeu – şi *cum* o poţi avea.

Sunt iarăşi foarte emoţionat! începe, *începe1*.

Termina ţi povestea.

Cine vrea să o audă? Eu vreau să aud ce spui Tu.

Termină-ţi povestea. Are şi ea relevanţa ei. Şi ne va aduce chiar aici unde ne aflăm acum.

I-am spus editoarei mele ceea ce mi-ai spus Tu despre următoarele două cărţi şi am întrebat-o dacă Putnam ar fi Interesată în a le publica.

„Glumeşti? Desigur că am fi interesaţi", a spus ea, adăugând că ar vrea ca eu să-i scriu un mic rezumat despre ceea ce tocmai discutaserăm.

A doua zi, i l-am trimis prin fax, iar compania a fost amabilă şi mi-a dat un contract pentru două cărţi.

De ce n-ai pus cărţile pe Internet?

Ce?

De ce nu le-ai făcut disponibile pe gratis?

De ce mă întrebi?

Deoarece o mulţime de oameni vor să ştie acest lucru. Editura ţi-a oferit mulţi bani?

Da.

De ce ai fost de acord să-i iei? „Dacă ai fi un om al lui Dumnezeu, ai accepta să împarţi aceste informaţii pe gratis cu lumea întreagă. N-ai mai alerga de colo până colo, semnând contracte pentru mai multe cărţi”. Nu aşa zic unii oameni?

Exact. Asta *spun*. Ei spun că eu umblu după bani.

Şi?

Eu nu umblu după bani, dar nu văd ce motiv aş avea să nu-i iau.

Un om al lui Dumnezeu nu i-ar lua.

Nu i-ar lua? Preoţii nu iau salariu? Rabinii nu mănâncă?

Ba da, dar nu foarte *mult*. Învăţătorii trimişi de Dumnezeu trăiesc în sărăcie, ei nu pretind o avere ca să propovăduiască adevărul.

Eu nu am pretins o avere. Eu nu pretind nimic. Mi s-a oferit.

Ar fi trebuit să refuzi.

De ce? Cine zice că banii sunt răi? Dacă am şansa de a câştiga o grămadă de bani răspândind adevărul etern, de ce n-aş face-o?

În plus, ce ai zice dacă aş visa să fac lucruri extraordinare cu o parte din ei? Ce ai zice dacă aş visa să pornesc o fundaţie non-profit, care să ducă mesajul Tău în lumea întreagă? Ce ar fi dacă aş visa să îmbunătăţesc vieţile altora?

Asta ar mai schimba puţin lucrurile. M-ar mai îmbuna puţin.

Şi ce ar fi dacă aş da, pur şi simplu, o mare parte din ei? Dacă i-aş ajuta pe alţii care au nevoie?

Şi asta ar fi de folos. Am putea înţelege. Am putea începe să acceptăm. Dar tu însuţi ar trebui să trăieşti foarte modest. N-ar trebui să-i cheltui pentru tine.

N-ar trebui? N-ar trebui să-l preaslăvesc pe Cine sunt? N-ar trebui să trăiesc în opulenţă? Să am o casă

frumoasă? Să conduc o maşină nouă?

Nu, Nici n-ar trebui să te îmbraci cu haine elegante, să mănânci în restaurante scumpe, sau să cumperi lucruri de lux. Ar trebui să dai săracilor toţi banii şi să trăieşti ca şi când ei nu contează.

Dar aşa şi trăiesc! Trăiesc ca şi când banii *nu contează*. îi cheltuiesc cu mână largă, îi dau cu uşurinţă şi îi împart cu generozitate şi realmente acţionez *exact aşa* – ca şi când *nu contează*.

Când văd un obiect scump pe care aş dori să-l am sau ceva ce aş dori să fac, acţionez ca şi când banii nu contează. Şi când inima mea mă cheamă să ajut pe cineva sau să fac ceva grandios pe lume, şi atunci acţionez ca şi când banii nu contează.

Continuă să te comporţi *în Jelui acesta* cu banii tăi şi o să-i pierzi pe toţi!

Vrei să spui că o să-i folosesc pe toţi! Nu poţi să pierzi bani! Poţi doar să-i *foloseşti*. Banii care sunt *folosiţi*, nu sunt pierduţi. Când cineva îi are, ei nu au dispărut. Întrebarea este, cine îi are? Dacă ei s-au dus la oamenii care mi-au vândut nişte lucruri sau au făcut ceva pentru mine, cum se poate spune că „am pierdut" eu ceva? Iar dacă ei se duc înspre a face lucruri bune sau a veni în întâmpinarea nevoilor celorlalţi, unde este pierderea?

Dar dacă nu îi ţii strâns, nu o să-i mai ai.

Eu nu „ţin strâns" nimic din ceea ce am! Am învăţat că, atunci când ţii ceva strâns, tocmai atunci îl pierzi. Dacă „ţin strâns" dragostea, s-ar putea să nu o mai am. Dacă ţin strâns banii, ei nu mai au nicio valoare. Singurul mod prin care poţi să trăieşti experienţa de „a avea" ceva, este prin *a-l da*. Atunci – şi *numai* atunci – poţi să ştii că îl ai.

N-ai prins ideea Mea mai amplă. Cu gimnastica ta verbală graţioasă, ai trecut complet pe lângă idee. Dar nu am de gând să te las să scapi. Am de gând să te aduc înapoi.

Ideea este că oamenii care propovăduiesc adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu, nu o fac şi nu ar trebui să o facă pentru bani.

Cine ţi-a spus asta?

Tu.

Eu?

Da, tu. Toată viaţa Mi-ai spus asta, până ce n-ai scris aceste cărţi şi nu ai făcut o grămadă de bani. Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

Tu.

Eu?

Tu. Tu mi-ai spus că nu banii sunt la rădăcina tuturor relelor, iar eu aş putea considera că e vorba doar de *folosirea lor* greşită. Mi-ai spus că viaţa a fost creată ca noi să ne bucurăm şi că e absolut în regulă să o facem. *Mai mult* decât în regulă. Mi-ai spus că banii nu diferă cu nimic de *orice altceva* din viaţă – că ei sunt energia lui Dumnezeu. Mi-ai spus că nu există niciun loc în care Tu să nu te afli, că Tu eşti exprimat în jurul şi prin totul – într-adevăr, că Tu *eşti* Totul în Tot – *iar aceasta include şi banii*.

Mi-ai spus că toată viaţa mea am avut o părere greşită despre bani. Că i-am considerat ca fiind ceva rău. Murdar. Nedemn. Şi că, atunci când am făcut acest lucru, îl făceam pe *Dumnezeu* să fie rău, murdar şi nedemn, deoarece banii sunt o parte din Cine Eşti. Mi-ai spus că am creat o filosofie de viaţă interesantă, în care banii erau „răi" şi dragostea era „bună".

De aceea, cu cât un lucru este mai important şi mai plin de dragoste pentru societate, cu atât ar trebui ca eu sau oricine altcineva să scoată mai puţini bani din el.

În această privinţă, mi-ai spus că *jumătate din omenire a înţeles lucrurile greşit*.

Plătim sume inimaginabile striperilor şi sportivilor ca să facă ceea ce fac, în timp ce savanţii noştri care caută un tratament pentru SIDA, profesorii din clasele în care se află copiii noştri, preoţii şi reverenzii şi rabinii care se îngrijesc de sufletul nostru trăiesc cu pâine şi apă.

Mi-ai spus că aceasta a creat o lume pe dos, în care lucrurile pe care le preţuim ceZ *mai mult* primesc recompensa cea mai mică. Şi mi-ai spus că treaba asta nu numai că nu funcţionează cum trebuie (dacă vrem cu

adevărat să creăm lumea pe care zicem că vrem s-o creăm), dar nu este nici măcar necesară, deoarece nu reprezintă *absolut deloc voinţa Ta*.

Mi-ai spus că voinţa Ta este ca fiecare fiinţă umană să trăiască în lux şi că luxul nu este ceva rău, că singura noastră problemă aici pe Pământ – chiar după mii de ani – este că încă n-am învăţat cum să *îl împărţim cu alţii*.

Ai mai explicat foarte clar că eu nu împărtăşesc lumii nimic despre adevărul legat de bani, dacă îi ocolesc. Încurajez doar disfuncţia omenirii, modelând eu însumi această disfuncţie.

Ai spus că ar fi o învăţătură mult mai puternică, dacă *aş accepta* banii cu bucurie – ca şi pe *toate* lucrurile bune din viaţă – şi le-aş împărţi cu bucurie pe toate.

Ţi-am spus Eu toate acestea?

Da. Fără niciun echivoc.

Şi M-ai crezut?

Bineînţeles. De fapt, aceste noi credinţe mi-au schimbat viaţa.

Bine. E foarte bine. Ai învăţat bine, fiul Meu. Ai auzit bine şi ai învăţat bine.

Ştiam eu! Ai vrut doar să mă testezi! Ştiam eu că ai vrut să vezi cum aş răspunde la aceste întrebări.

Da. Dar acum mai am nişte întrebări pentru tine.

Vai de capu'* meu!

De ce ar trebui să plătească oamenii pentru acest mesaj? Să lăsăm la o parte de ce crezi tu că e în regulă ca tu să primeşti bani pentru el. De ce ar trebui oamenii *să dea* bani pentru el? N-ar trebui să fie Cuvântul lui Dumnezeu gratis pentru toţi? De ce să nu-l *pui pe Internet*?

Deoarece oamenii aglomerează Internetul zi şi noapte cu mii de cuvinte care spun despre credinţele lor şi de ce ar trebui alţii să le adopte. Ai navigat în ultima vreme pe Web? E ceva *fără sfârşit*. Am deschis cutia Pandorei!

Ţi-ai putea imagina câţi oameni mi-ar fi dat atenţie, dacă m-aş fi repezit pe Internet atunci când a început totul

şi aş fi anunţat că port o conversaţie cu Dumnezeu? Chiar crezi că asta ar fi fost o *noutate* pe Internet? Nici gând!

Bine, dar acum cărţile tale au devenit foarte populare. Toată lumea a aflat de ele. De ce nu le pui acum pe Internet?

Motivul pentru care oamenii ştiu că volumele *CCD* au vreo valoare este acela că alţi oameni au dat pe ele ceva care are valoare *pentru* ei. Oamenii preţuiesc un lucru, atunci când investesc ceva de valoare în el. Toată viaţa înseamnă lucruri bune făcute pentru alţii. Asta facem cu toţii aici. Oferim lumii „bunurile noastre". Când lumea *este de acord* ca ceea ce noi oferim are valoare – fie că e vorba de a repara o instalaţie, de a coace pâine, a-i vindeca pe alţii sau a propovădui adevărul – ea spune că este „valoros", adică plin de valoare. Şi dacă noi *îi dăm* unui lucru valoare, oferind în schimb ceva de al nostru care e de valoare, nu numai că primim valoarea pe care o dăm – ci facem ca acel lucru să fie imediat încă şi mai valoros pentru alţii. Şi, astfel, şi alţii vor fi atraşi către acel lucru, deoarece oamenii caută întotdeauna să aducă valoare în viaţa lor. Sistemul nostru de comerţ ne permite să hotărâm ce are valoare şi ce nu.

Nu e un sistem perfect şi nu sunt perfecte nici deciziile noastre legate de ce anume să considerăm că ar avea valoare. Dar acest sistem imperfect e tot ce avem acum. Eu acţionez în interiorul sistemului pentru a-l schimba.

Ce e cu oamenii care nu-şi pot permite să cumpere cărţile tale?

Aproape în fiecare casă din această ţară există cărţi. Problema nu este *dacă* există cărţi; întrebarea este *ce fel de cărţi* există.

Mai mult decât atât, cartea *Conversaţii cu Dumnezeu* poate fi găsită, practic, în fiecare librărie. Este disponibilă şi pentru oamenii din închisori şi pentru cei mai nevoiaşi prin programul Cărţi pentru Prieteni.

Prin urmare, eu nu spun aici că materialul nu este disponibil. Este tradus în multe limbi, iar oamenii îşi

găsesc drumul spre el în lumea întreagă. De la Hong Kong la Tel Aviv, din Polonia în Japonia, de la Berlin la Boston, oamenii îl citesc, îl studiază în grupuri şi îl împărtăşesc cu alţii.

Totuşi, trebuie să recunosc că acestea au fost întrebări dure pentru mine. Întreagă această problemă a banilor, cât şi a modului în care este cel mai potrivit să îi ai şi ce anume să faci cu ei, mi-a infestat viaţa zeci de ani. După cum spuneai, în această privinţă eu nu mă deosebesc de ceilalţi semeni ai mei.

Chiar şi astăzi există o parte din mine care crede că ar trebui să renunţ la faimă, să renunţ la abundenţa financiară st la alte recompense pe care mi le-a adus trilogia *Conversaţii cu Dumnezeu*. Există o mare parte din mine care vrea să poarte cămaşă de pânză, să trăiască într-o colibă şi să nu accepte nimic din bunurile lumeşti, în schimbul binelui pe care eu l-am dat lumii. Ideea mea este că, într-un fel, aceasta i-ar da mai multă valoare.

Înţelegi cât de insidioasă este această idee? Am inventat o construcţie prin care *eu le cer altor oameni să preţuiască ceva pentru care eu nu primesc nimic de preţ*. Dar cum pot să mă aştept eu ca alţii să preţuiască ceea ce eu nu preţuiesc? Aceasta nu este o întrebare pe care să mi-o pun mie însumi. E prea profundă pentru mine, prea aproape de miezul problemei. Şi ce preţ pun eu pe mine însumi, dacă eu cred că trebuie să sufăr pentru ca alţii să-mi vadă valoarea? Alt miez a, problemei. Alt subiect pe care îl ignor.

Dat fiind însă că Tu ai deschis vorba, Te întreb: este oare Ted Turner mai puţin valoros decât Maica Tereza? Este George Soros o persoană mai puţin bună decât Che Rivera? Oare politica dusă de Jesse Jackson – care pare a avea o mulţime de lucruri bune în viaţă – este mai puţin valoroasă decât politica dusă de Václav Havel, care s-ar putea să aibă mai puţine? Ar trebui oare ca vorbele spuse de Papă, ale cărui odăjdii costă mai mult decât ar fi necesar ca să hrăneşti un copil sărac timp de un an de zile, să fie considerate blasfemie, deoarece el trăieşte ca un

rege, conducând o biserică ce posedă miliarde? Ted Turner şi George Soros au dat milioane de dolari. Ei au dat forţă viselor omenirii prin recompensele pe care le-au primit, trăindu-şi propriile vise.

Să dai forţă viselor omenirii, trăindu-ţi propriile visuri.

Ce idee magnifică!

Jesse Jackson a adus speranţă pentru milioane de oameni, odată cu speranţa care l-a adus pe *el* într-un loc care-i conferă mare influenţă. Papa a inspirat oamenii din lumea întreagă, iar el nu i-ar inspira mai mult pe catolicii lumii dacă ar apărea în zdrenţe (ba chiar mult mai puţin!).

Astfel, m-am împăcat cu faptul că experienţa *CCD* mi-a adus multe lucruri bune în viaţă şi mi-a dat multe lucruri bune de împărţit cu alţii.

Vreau să subliniez aici că publicarea acestor cărţi nu a fost *cauza* a ceea ce s-a întâmplat. *Tu* ai provocat aceasta, *înainte* ca ele să fie publicate. De fapt. *de aceea* au şi fost publicate şi de aceea au devenit atât de populare.

Da, văd că ceea ce spui este adevărat.

Poţi fi *sigur* că este. Viaţa ta şi realitatea ta legată de bani – şi *toate* lucrurile bune – s-au schimbat când *tu* te-ai schimbat.

Ele s-au schimbat în ceea ce *te* priveşte, atunci când tu ţi-ai schimbat părerea în ceea ce *te* priveşte.

Vezi Tu, credeam că Tu ai făcut aceasta. Continui să le spun oamenilor că aceste cărţi au devenit populare, deoarece Tu ai vrut ca ele să fie aşa. De fapt, chiar mă atrage ideea că toate acestea sunt voinţa lui Dumnezeu.

Bineînţeles că sunt. Aceasta te uşurează de responsabilitate şi – mai mult decât atât – dă o mai mare credibilitate întregii lucrări. Prin urmare, îmi pare rău că trebuie să-ţi sparg balonul, dar aceasta *nu a fost* ideea Mea.

Nu a fost?

Nu. A fosttf/fi.

Grozav! Acum nici măcar nu pot să spun că am fost inspirat de Dumnezeu. Dar cum rămâne cu cartea pe care

o scriu acum? *Tu ai venit la mine şi mi-ai spus să o fac*!

E în regulă! E un moment foarte bun să începem discuţia noastră despre cum să legi o *prietenie cu Dumnezeu*.

TREI

Dacă ar fi ca între tine şi Mine să existe o adevărată prietenie – o prietenie *lucrativă*, nu o prietenie teoretică…

Asta e ceva important. Hai să ne oprim aici şi să arătăm diferenţa, deoarece este o diferenţă importantă. Mulţi oameni cred că Dumnezeu este prietenul tor, dar nu ştiu cum să folosească această prietenie. Ei o văd ca pe o relaţie la distanţă, nu ca pe una apropiată.

Mulţi oameni nici măcar nu se gândesc la Mine ca la un prieten. Aceasta este partea cea mai tristă. Mulţi oameni se gândesc la Mine ca la un *părinte*, nu ca la un prieten – ca la un părinte aspru, crud, furios şi care are pretenţii. Un Tată care nu va tolera absolut niciun eşec în anumite privinţe – cum ar fi, de exemplu, cum să mă preaslăvească.

În minţile acestor oameni, Eu nu numai că pretind să fiu preaslăvit, ci pretind să o faceţi într-un anumit fel. Nu e suficient că voi veniţi la Mine. Trebuie să veniţi la Mine pe o anumită cărare. Dacă veniţi pe altă cărare – *orice* altă cărare – voi respinge dragostea voastră, voi ignora implorările voastre şi, într-adevăr, vă voi trimite în iad.

Chiar dacă intenţia mea este pură, căutarea mea este sinceră şi înţelegerea mea în ceea ce Te priveşte sunt cele mai bune?

Chiar şi în acest caz. Da, până şi în acest caz. În minţile acestor oameni, Eu sunt un părinte sever, care nu acceptă nimic în afară de o corectitudine absolută în felul în care voi înţelegeţi Cine sunt Eu.

Dacă voi nu înţelegeţi acest lucru în mod corect. Eu vă voi pedepsi. Puteţi avea cele mai pure intenţii; puteţi fi atât de plini de dragoste pentru Mine încât să daţi pe afară. Cu toate acestea, vă voi arunca în flăcările iadului şi veţi suferi acolo veşnic, dacă veniţi către Mine având pe buze un nume greşit şi având în cap idei greşite.

Într-adevăr, se spune că atât de mulţi oameni Te văd în felul acesta. Un prieten nu s-ar comporta câtuşi de puţin aşa.

Aşa este. Iar până şi ideea de a avea o prietenie cu Dumnezeu, genul de relaţie pe care-l ai cu *cel mai bun prieten*, care va accepta orice îi dai din dragoste şi va ierta orice fad din greşeală – până şi *acest şpn* de prietenie este de neconceput pentru ei.

Apoi, ai dreptate şi în legătură cu cei care *chiar* Mă văd ca pe prietenul lor; majoritatea Mă ţin la mare distanţă. Ei nu au o prietenie lucrativă cu Mine. Este mai degrabă o relaţie foarte distantă, pe care speră să poată conta, dacă vor avea vreodată nevoie de ceva. Dar nu este acea prietenie de zi cu zi, oră de oră, minut de minut, cum ar putea, de fapt, să fie.

Iar acum, Tu începi să-mi spui de ce anume ar fi nevoie pentru a avea acest gen de prietenie cu Tine.

O schimbare a minţii şi o schimbare a inimii. De asta e nevoie. De o schimbare a minţii şi o schimbare a inimii. Şi de curaj.

Curaj?

Da. Curajul de a respinge orice noţiune, orice idee, orice învăţătură despre un Dumnezeu care te ar respinge pe tine.

Pentru asta e nevoie de un curaj enorm, deoarece lumea a complotat să vă umple capul cu acele noţiuni, idei şi învăţături. Va trebui să adoptaţi un nou mod de a gândi legat de toate acestea, un mod de a gândi care este practic opusul a tot ceea ce vi s-a spus sau aţi auzit despre Mine.

Va fi o treabă cam dură. Pentru unii va fi foarte dură. Dar va fi necesară, deoarece nu poţi să ai o prietenie cu cineva de care îţi este frică – nu o prietenie reală, nu una apropiată, nu una lucrativă, nu una în care să dai şi să primeşti.

Deci, o mare parte din ceea ce trebuie să faci ca să legi o prietenie cu Dumnezeu este să uiţi „fricănia”[1]

de Dumnezeu.

1 Din prietenie * frică N.T.

Îmi place foarte mult. Nu e un cuvânt folosit în limba voastră, dar îmi place.

Exact asta aţi trăit voi toţi aceşti ani în tot ceea ce Mă priveşte – *o Fricănie de Dumnezeu*.

Ştiu. Explicam treaba asta la început încă de când eram copil am fost învăţat să-mi fie frică de Dumnezeu. Şi frică mi-a şi fost. Chiar şi atunci când uitam de ea, eram convins să mă întorc la frică.

În cele din urmă, când aveam 19 ani, L-am respins, L-am alungat pe Dumnezeul Mâniei din tinereţea mea. Dar nu am făcut-o, înlocuind acel Dumnezeu cu Dumnezeul Dragostei, ci respingându-L pe Dumnezeu cu totul. Pur şi simplu, nu mai erai parte din viaţa mea.

Aceasta era într-un contrast frapant cu starea în care mă găseam cu cinci ani mai devreme. La paisprezece ani, nu puteam să mă gândesc la altceva decât la Dumnezeu şi credeam că cel mai bun mod de a evita mânia lui Dumnezeu era să-L fac să mă iubească. Visam să intru în preoţie.

Toată lumea credea că urma să devin preot. Călugăriţele de la şcoală erau sigure de asta. „El are chemare”, spuneau ele. Şi mămica mea era sigură de asta. Se uita la mine când îmi făceam un altar în bucătărie şi îmi puneam „odăjdiile”, prefăcându-mă că ţin o liturghie. Alţi copii purtau prosoape pe post de cape de Superman şi săreau de pe scaune. Eu îmi făceam din prosoape, odăjdii de preot

Apoi, pe când am intrat în ultimul an al şcolii elementare parohiale, tatăl meu a pus brusc capăt la toate. Într-o zi, mama şi cu mine discutam despre asta, când tata s-a întâmplat să intre în bucătărie.

„Nu te duci la seminar”, ne-a întrerupt el, „aşa că nu-ţi mai face iluzii”.

„Nu mă duc?”, am izbucnit eu. Eram uluit. Credeam că hotărârea mea era irevocabilă.

„Nu”, a spus tata cu voce egală.

„De ce nu?” Mama şedea fără să scoată o vorbă.

„Deoarece nu eşti suficient de matur ca să iei această

hotărâre”, a declarat tata. „Nu ştii ce hotărăşti”.

„Ba da, ştiu! Am hotărât să fiu preot*”, am ţipat eu. „*Vreau* să fiu preot”.

„Nu ştii ce vrei”, a strigat tata, „eşti prea tânăr ca să ştii ce vrei”. În cele din urmă, mama a spus: „Dar, Alex, lasă-i pe băiat să-şi urmeze visul”.

Tata nici nu voia să audă. „Nu-l încuraja”, i-a ordonat el şi apoi a lansat una dintre privirile lui care spuneau „Această discuţie s-a încheiat”. „Nu mergi la seminar. Scoate-ţi asta din cap”.

Am alergat afară din bucătărie, în jos, pe scările din spate, direct în curte. Mi-am căutat adăpost sub liliacul meu iubit, cel care se afla în capătul cel mai îndepărtat al curţii, cel care nu înflorea suficient de des şi nu rămânea înflorit suficient de mult timp. Dar atunci era înflorit. Îmi amintesc mirosul incredibil de dulce al florilor mov. Mi-am cufundat nasul în el ca Tăuraşul Ferdinand. Apoi am plâns.

Nu era pentru prima dată că tata îmi alunga lumina bucuriei din viaţă.

La un moment dat, credeam că voi deveni pianist. Vreau să spun, unul profesionist, ca Liberace, idolul meu din copilărie. îl urmăream la televizor în fiecare săptămână. El era din Milwaukee şi toată lumea din oraş era înnebunită că un băiat de la ei a ajuns atât de mare. Pe vremea aceea nu erau televizoare în fiecare casă – cel puţin nu în cartierul muncitoresc din Milwaukee – dar tata reuşise să cumpere un Emerson cu diagonala de 40 cm, cu o imagine alb-negru care arăta ca o îngrămădire de paranteze. Acolo stăteam în fiecare săptămână, vrăjit de zâmbetul lui Liberace, de candelabrele lui şi de degetele încărcate de inele care zburau pe clape.

Eu aveam ureche perfectă, cel puţin aşa a spus odată cineva. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu, dar puteam să şed în faţa pianului şi să cânt după ureche orice melodie simplă. De fiecare dată când mama ne ducea la bunica, eu mă repezeam la pianina care se afla pe un perete al sufrageriei şi începeam să cânt *Mary avea un mieluşel* sau

Străluceşte, străluceşte, micuţă stea[2]

Aveam nevoie de exact două minute ca să găsesc notele potrivite pentru orice cântec pe care voiam să-l încerc, apoi îl cântam iarăşi şi iarăşi, cea mai profundă parte din fiinţa mea fiind înnebunită de muzica pe care o produceam.

În acel moment al vieţii mele (şi mulţi ani după aceea) îmi idolatrizam fratele mai mare, Wayne, care putea şi el să cânte la pian fără să ştie notele.

Wayne, fiul mamei mele dintr-o căsătorie anterioară, nu prea era în graţiile tatii. Asta, ca să mă exprim delicat. Orice îi plăcea lui Wayne, tata detesta; orice făcea Wayne, tata dezaproba. Prin urmare, cântatul la pian era „pentru trântori”.

Nu puteam înţelege de ce spunea mereu treaba asta. Eu eram *îndrăgostit* de cântatul la pian – puţinul pe care-l puteam cânta când mergeam la bunica – iar mama şi toţi ceilalţi vedeau că am un adevărat talent.

Apoi, într-o zi, mama a făcut un lucru extraordinar de îndrăzneţ. S-a dus undeva sau a chemat pe cineva, ceva de genul ăsta, şi a cumpărat o pianină veche. Îmi amintesc că a cheltuit 25 de dolari pentru ea (o grămadă de bani la începutul anilor ’50), deoarece tata era supărat, iar mama spunea că n-avea dreptul să fie, deoarece ea a economisit luni de zile din banii de piaţă. Ea spunea că nu a atins cu nimic bugetul familiei.

Trebuie că i-a fost livrat acasă, deoarece, într-o zi, am venit acasă de la şcoală şi pianina era acolo. Mi-am ieşit din minţi de fericire şi imediat m-am aşezat să cânt. Nu a durat mult până când pianul a devenit prietenul meu cel mai bun. Eram singurul copil de 10 ani din cartier care nu trebuia să fie bătut ca să exerseze la pian. Pe mine nu mă puteai ţine *departe* de el. Nu numai că găseam melodii în dreapta şi stânga, dar le şi compuneam!

Bucuria de a găsi cântece în interiorul sufletului meu şi de a le răspândi pe claviatură mă electriza. Cea mai extraordinară parte dintr-o zi era atunci când veneam

2 Cântece pentru copii. N.T.

acasă de la şcoală sau de la joacă şi zburam spre pian.

Tata nu era atât de entuziasmat „Termină cu zdrăngănită* pe pianu* ăla nenorocit”, cred că erau cuvintele lui. Dar eu mă îndrăgostisem de muzică şi de capacitatea mea de a o face. Visele mele că, într-o zi, voi deveni un mare pianist creşteau pe zi ce trece.

Apoi, într-o zi de vară, m-am trezit într-un zgomot teribil, M-am îmbrăcat în viteză şi am coborât în fugă să văd ce se întâmplă.

Tata făcea pianul bucăţi. Nu îl demonta, *îl făcea bucăţi*. îl izbea în interior cu un baros şi apoi îl desfăcea cu o rangă până când lemnul s-a rupt şi s-a despicat cu un zgomot groaznic. Stăteam transfigurat, complet şocat. Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji. Fratele meu m-a văzut scuturându-mă de hohote tăcute şi n-a putut rezista. „Neale este un plângăcios”. Tata s-a întors de la ceea ce făcea. „Nu fi miorlăit”, a spus el. „Ocupa prea mult loc în cameră. Era timpul să scăpăm de el”.

M-am răsucit pe călcâie şi am fugit în camera mea, am trântit uşa (un lucru foarte periculos pe care un copil îl putea face în casa mea) şi m-am aruncat pe pat îmi amintesc că mă jeluiam – literalmente, mă jeluiam – „*Nu, nuuu*... „ca şi când rugăminţile mele chinuite îmi puteau salva prietenul cel mai bun. Dar izbiturile şi loviturile continuau şi mi-am îngropat capul în pernă, zdrobit de amărăciune. Până şi în ziua de astăzi simt durerea acelei experienţe.

Până în acest moment.

Când am refuzat să ies din cameră toată ziua, tata m-a ignorat. Dar când n-am vrut să îmi părăsesc patul încă trei zile, el a devenit din ce în ce mai furios. îl puteam auzi cum se ceartă cu mama pentru că ea îmi aducea mâncare. Dacă voiam să mănânc, n-aveam decât să cobor la masă ca toţi ceilalţi. Iar dacă nu coboram, nu era nicio supărare. În casa noastră nimeni nu avea voie să se supere sau să se bosumfle, cel puţin nu în legătură cu o decizie pe care o lua tata. O astfel de manifestare era considerată o respingere pe faţă şi el nu era de acord cu aşa ceva.

În casa noastră, nu numai că acceptai tirania tatălui meu, dar o acceptai cu un zâmbet.

„Mai plângi tu mult, şi o să vin sus să-ţi dau un *motiv* pentru care să plângi!”, răcnea el de la baza scării şi chiar intenţiona să facă ce spunea.

Atunci când, chiar după ce tata a interzis să mi se aducă de mâncare, eu tot nu am vrut să ies, se pare că a înţeles că a depăşit o limită pe care nici măcar el nu ar fi vrut să o depăşească. Trebuie să spun că tata nu era un om lipsit de inimă, era doar foarte obişnuit să se facă după cum vrea el. Nu era obişnuit să i se pună întrebări şi nici ca el să folosească cuvinte amabile, atunci când anunţa sau îşi punea în practică hotărârile. El crescuse într-o perioadă în care a fi tată însemna a fi „şeful” şi nu suporta cu plăcere niciun semn de lipsă de loialitate.

Deci, nu i-a fost uşor să vină în camera mea şi chiar să bată la uşă – o cerere subînţeleasă de a primi permisiunea să intre. Bănuiesc că mama a lucrat foarte mult ca să-l determine s-o facă.

„E Tata”, a anunţat el, ca şi când eu nu aş fi ştiut şi ca şi când el nu ar fi *ştiut* că eu ştiu. „Aş vrea să vorbesc cu tine? * Era practic singura scuză pe care şi-a cerut-o vreodată în faţa mea.

„Bine”, am reuşit eu să spun şi el a intrat.

Am discutat foarte mult timp, el aşezat pe o parte a patului, eu proptit de căpătâi. A fost una dintre cele mai bune conversaţii pe care le-am avut vreodată cu tata. A spus că, deşi ştia că-mi place să cânt la pian, nu şi-a dat seama că asta însemna atât de mult pentru mine. A spus că tot ceea ce dorise să facă era să elibereze camera ca să pună canapeaua la perete, deoarece urma să cumpere nişte mobilă. Apoi a spus ceva ce n-am să uit niciodată.

„O să-ţi cumpărăm un pian nou, o spinetă, care va fi destul de mică pentru ca să o punem aici, în dormitorul tău”.

Eram atât de emoţionat, încât de-abia mai puteam respira. A spus că va începe să pună bani de-o parte şi că voi avea pianul cât de curând.

L-am îmbrăţişat pe tata cu toată puterea şi prelungit. M-a înţeles. Totul urma să fie în regulă.

Am coborât pentru cină.

Au trecut săptămâni şi nimic nu s-a întâmplat M-am gândit: „Ei, cred că aşteaptă ziua mea”.

A sosit şi ziua de 10 septembrie şi nici vorbă de pian. N-am spus nimic.

M-am gândit: „Aşteaptă până la Crăciun”.

Cu cât ne apropiam mai mult de luna decembrie, am început să-mi ţin respiraţia. Aşteptarea era aproape de nesuportat. Şi la fel de îngrozitoare a fost dezamăgirea, când spineta mea nu a sosit. Au mai trecut şi alte săptămâni şi alte luni. Nu ştiu când s-a întâmplat exact să-mi dau seama că tata nu avea de gând să-şi ţină promisiunea. Ştiu doar că abia la treizeci de ani mi-am dat seama că, probabil, nu avusese niciodată intenţia să o facă.

Tocmai îi făcusem o promisiune fetei mele mai mari, promisiune care ştiam că nu aveam de gând să o ţin. O făcusem ca să o opresc din plâns; ca să o scot dintr-o nefericire de copil pe care nici nu mai mi-o pot aminti. Nu-mi amintesc nici măcar ce promisiune era. Îmi amintesc doar că i-am spus ceva ca să o calmez. Şi am reuşit. Şi-a aruncat mânuţele în jurul meu şi a strigat: „Eşti cel mai bun tătic din lumea întreagă!”

Şi păcatele tatălui au trecut asupra fiului…

Ţi-a trebuit mult timp ca să spui povestea…

Îmi pare rău. Eu…

Nu, nu, nu – nu m-am plâns; am făcut doar o observaţie. Voiam doar să subliniez că e clar faptul că acest episod a devenit foarte important pentru tine.

Aşa este.

Şi ce-ai învăţat din el?

Niciodată să nu fac o promisiune pe care nu o pot ţine. În special când e vorba de copiii mei.

Asta-i tot?

Niciodată să nu folosesc ceea ce ştiu că ar dori altcineva ca pe un instrument de manipulare ca să obţin ceva ce vreau *eu*.

Dar oamenii „negociază” în permanenţă unul cu celălalt. Astfel de negocieri se află la baza întregii voastre economii şi a majorităţii interacţiunilor voastre sociale.

Da, dar există ceva ce se numeşte „târg cinstit” şi există ceva ce se numeşte manipulare.

Care-i diferenţa?

Un târg cinstit este o tranzacţie directă. Tu ai ceva ce eu vreau, eu am ceva ce tu vrei, cădem de acord că ele sunt mai mult sau mai puţin de valoare egală şi negociem. Aceasta este o tranzacţie curată. Apoi, există exploatarea. Aceasta este atunci când tu ai ceva ce eu vreau şi eu am ceva ce tu vrei, dar ele *nu sunt* de valoare egală. Cu toate acestea, noi negociem – unul dintre noi cu disperare – deoarece are nevoie de ceea ce posedă celălalt şi va plăti orice preţ. Acesta este lucrul pe care-l fac corporaţiile multinaţionale când oferă 74 de centi pe oră muncitorilor din

Malaezia, Indonezia sau Taiwan. Ei numesc aceasta – şansă economică – dar este, pur şi simplu, exploatare.

În cele din urmă, există manipularea. Aceasta se întâmplă când eu nu am nici măcar intenţia de a-ţi *da* ceea ce ofer. În anumite cazuri, aceasta se face pe subconştient. Şi asta-i destul de rău. Dar, în cele mai rele dintre cazuri, se face într-un mod pe deplin conştient o promisiune pe care partea respectivă nu are de gând să şi-o ţină. Este o tehnică menită să le închidă gura celorlalte persoane, să le liniştească pe moment. Este o minciună, minciuna cea mai urâtă, deoarece alină o rană care se va deschide şi mai adânc ceva mai târziu.

E foarte bine. Avansezi în modul tău de a înţelege ce înseamnă să fii *integru*. Integritatea este importantă pentru toate sistemele. Dacă integritatea unui sistem este defectuoasă, însuşi sistemul va cădea. Oricât ar fi de sofisticată construcţia lui, el nu poate susţine nimic, dacă integritatea îi este compromisă. E foarte bine ceea ce se întâmplă cu tine, dat fiind ţinta pe care spui că doreşti să o ai în viaţă. Dar ce altceva ai mai învăţat?

Of, nu ştiu. Te referi la ceva anume?

Speram că ai învăţat ceva despre ce înseamnă a fi victimă.

Speram că ţi-ai amintit adevărul – că nu există nici victime, nici ticăloşi.

O, asta?

Da, asta. De ce nu-Mi spui tot ce ştii despre asta? Tu eşti învăţătorul acum, tu eşti mesagerul.

Nu există ceva ce se cheamă victimă sau ticălos, nu există ceva ce se cheamă „băieţi buni" şi „băieţi răi". Dumnezeu a creat numai Perfecţiunea. Fiecare suflet este perfect, pur şi frumos. În starea de uitare în care se află aici, pe Pământ, fiinţele perfecte ale lui Dumnezeu pot face lucruri imperfecte – sau ceea ce noi *am numi* lucruri imperfecte – dar, tot ceea ce apare în viaţă, apare dintr-un motiv perfect, în lumea lui Dumnezeu nu există ceea ce se numeşte greşeală, iar nimic nu se produce la întâmplare.

Nicio persoană nu vine către Tine fără să aibă în mână un dar pentru Tine.

Excelent. E foarte bine.

Dar asta este o treabă cam grea pentru mulţi oameni. Ştiu că în trilogia *Conversaţii cu Dumnezeu* ai spus totul foarte clar, dar unor oameni le vine foarte greu să înţeleagă.

Totul devine clar cu timpul. Cei care caută o înţelegere mai profundă a acestui adevăr, o vor găsi.

Fără discuţie că îi va ajuta recitirea trilogiei, cât şi recitirea parabolei *Micul Suflet şi Soarele*.

Da, dacă e să judecăm după corespondenţa pe care o ai, mulţi oameni ar face bine să le recitească.

Stai o clipă! Mi-ai văzut corespondenţa?

Ei, asta-i!

O!

Îţi închipui că se întâmplă ceva în viaţa ta despre care Eu să nu ştiu?

Presupun că nu. Doar că nu-mi place să mă gândesc la asta.

De ce nu?

Cred că deoarece o parte din chestiile care se

întâmplă sunt treburi de care nu sunt prea mândru.

Şi?

Ideea că Tu ştii totul despre ele mă face să nu mă simt prea bine.

Ajută-mă să înţeleg de ce. De-a lungul anilor, tu le-ai spus prietenilor tăi celor mai buni multe dintre aceste lucruri. Ai avut conversaţii lungi până târziu în noapte, în care le-ai spus iubitelor tale câteva dintre ele.

Asta-i cu totul altceva.

De ce e cu totul altceva?

O iubită sau un prieten nu este Dumnezeu. Nu este acelaşi lucru dacă sunt cunoscute de către o iubită sau un prieten – sau de către Dumnezeu.

De ce nu?

Deoarece iubita sau prietenul nu o să mă judece sau să mă pedepsească.

Am să-ţi spun ceva ce cred că nu prea vrei să auzi. Iubitele şi prietenii tăi te-au judecat *şi* te-au pedepsit de-a lungul anilor, mult mai mult decât am făcut-o Eu vreodată. De fapt, Eu nu am făcut-o *niciodată*.

Păi, nu, nu *încă*. Dar la Ziua Judecăţii…

Iar o luăm de la capăt!

Bine, bine, dar mai spune-mi o dată. Trebuie să o aud din nou.

Nu există ceea ce voi numiţi Ziua Judecăţii.

Şi nu există niciodată condamnare sau pedeapsă?

niciuna, decât cele pe care vi le impuneţi voi înşivă.

Totuşi, ideea că Tu ştii tot ceea ce am spus sau am făcut vreodată…

ai uitat – tot ceea ce ai gândit vreodată.

Bine, tot ceea ce *am gândit*, am făcut sau am spus vreodată… nu este prea plăcut pentru mine.

Aş dori să fie.

Ştiu că ai dori-o.

Despre asta-i vorba în cartea de faţă – cum să legi o prietenie cu Dumnezeu.

Ştiu. Iar acum *chiar* cred că am legat o prietenie cu Tine. O simt de multă vreme. Doar că…

Ce? Doar că – ce?

Doar că, din când în când, mă întorc la vechile tipare şi uneori îmi este greu să mă gândesc la Tine în felul acesta. Încă mă gândesc la Tine ca la Dumnezeu.

Bine, deoarece *Eu sunt* Dumnezeu.

Ştiu. Asta-i toată treaba. Uneori se pare că nu pot să mă gândesc la Tine în acelaşi timp ca la „Dumnezeu" şi ca la un „Prieten". Se pare că nu pot să pun aceste cuvinte în aceeaşi propoziţie.

Asta-i foarte trist, pentru că ele aparţin aceleiaşi propoziţii.

Ştiu, ştiu, mi-o spui tot timpul.

De ce anume ai avea nevoie ca să ai cu Mine o prietenie adevărată şi nu doar una artificială?

Nu ştiu. Nu sunt sigur.

Ştiu că nu eşti, dar dacă ai crede că eşti, care ar fi răspunsul?

Cred că ar trebui să am încredere în Tine.

Bine. E un început bun.

Şi cred că ar trebui să te iubesc.

Excelent! Dă-i înainte!

Să-i dau înainte?

Dă-i înainte!

Nu ştiu ce altceva să mai spun.

Ce altceva faci tu cu prietenii tăi, în afară de avea încredere în ci şi de a-i iubi.

Păi, încerc să fiu mult timp în preajma lor.

Bine. Altceva?

Cred că încerc să fac anumite lucruri pentru ei.

Ca să le câştigi prietenia?

Nu, pentru că *sunt* prietenul lor.

Excelent. Altceva?

Mmm… nu sunt sigur.

Îi laşi să facă anumite lucruri pentru tine?

Încerc să le cer prietenilor mei cât mai puţin posibil.

De ce?

Pentru că vreau să rămână prietenii mei.

Crezi că a-i păstra ca prieteni înseamnă a nu le cere

nimic?

Da, aşa cred. Cel puţin aşa am fost învăţat.

Cel mai rapid mod de a-ţi pierde un prieten este prin a te impune în faţa lui.

Nu. Acesta este cel mai rapid mod de a descoperi *cine îţi sunt prietenii*.

Poate…

Nu poate. *Sigur*. Un prieten este o persoană *asupra căreia nu te poţi impune*. Toţi ceilalţi sunt cunoştinţe.

Uau! Ai expus nişte reguli de bază foarte dure.

Nu sunt regulile Mele. Sunt propriile tale definiţii. Pur şi simplu, le-ai uitat.

Aşa că ai cam încurcat lucrurile în privinţa prieteniei. O prietenie adevărată este ceva ce trebuie să fiefolosit. Nu e la fel cu un porţelan scump care nu e folosit niciodată, de frică să nu-l spargi.

O adevărată prietenie este ca un obiect insacabil. Nu poţi să-l spargi, indiferent de cât de des îl foloseşti.

Mi-e greu să ajung la ce spui Tu.

Ştiu că ţi-e greu. Şi asta-i problema. De aceea nu ai avut cu Mine o prietenie care să funcţioneze.

Şi cum pot să depăşesc acest impas?

Trebuie să vezi adevărul în privinţa tuturor interacţiunilor. Trebuie să înţelegi cum funcţionează cu adevărat totul şi de ce fac oamenii ceea ce fac. Trebuie să ajungi să clarifici în Viaţă multe dintre principiile de bază.

Despre asta e vorba în această carte.

Intenţionez să te ajut.

Am uitat complet despre ce era vorba. Spuneai că nu există nici victime, nici ticăloşi.

N-ai uitat nimic. Este exact aceeaşi discuţie.

Nu înţeleg.

Stai o clipă, vrei?

Bine. Deci, cum pot să fiu prieten cu Dumnezeu?

Fă aceleaşi lucruri pe care le-ai face dacă ai fi prieten cu altcineva.

Să am încredere în Tine.

Să ai încredere în Mine.

Să Te iubesc.

Să Mă iubeşti.

Să fiu mult în preajma Ta.

Da, invită-Mă. Invită-Mă să stau mai mult.

Să fac anumite lucruri pentru Tine… deşi nu am nici cea mai vagă idee ce aş putea să fac *eu* pentru *Tine*.

O mulţime de lucruri.

Crede-Mă. poţi să faci o mulţime de lucruri.

Bine. Şi ultimul… să te las pe Tine să faci multe pentru Mine.

Nu numai „să mă laşi 11.

Cere-Mi.

Pretinde-Mi.

Comandă-Mi.

Să-ţi comand?

Comandă-Mi!

Mi-e greu să mă obişnuiesc cu ideea asta din urmă. Nici măcar nu-mi imaginez că aş putea-o face.

Tocmai asta e problema, prietenul Meu.

Tocmai asta e problema.

PATRU

Cred că e nevoie de foarte multă îndrăzneală ca cineva să înceapă să-l ceară lui Dumnezeu tot felul de lucruri.

Prefer cuvântul „curaj”. Da, ţi-am spus deja că e nevoie de o schimbare a minţii, de o schimbare a inimii şi de curaj ca să ai o prietenie adevărată şi lucrativă cu Dumnezeu.

Cum îmi pot reorganiza întregul meu mod de a înţelege ce înseamnă o relaţie corectă cu Dumnezeu, ca să pot ajunge la momentul în care să pricep că este absolut în regulă să-l cer ceva lui Dumnezeu?

Nu doar că este în regulă, ci că este cel mai bun mod de a obţine rezultate.

Bine, şi cum să ajung la asta? Cum să ajung la acest nivel de înţelegere?

După cum am spus, în primul rând trebuie să înţelegi cum merg lucrurile în realitate. Vreau să spun, cum merge

viaţa. Dar vom ajunge într-o clipă şi acolo. Mai întâi, hai să stabilim care sunt Cei Şapte Paşi spre Dumnezeu.

Bine. Sunt gata.

Unu: Să-l cunoşti pe Dumnezeu.

Doi: Să Ai încredere în Dumnezeu.

Trei: Să-L Iubeşti pe Dumnezeu.

Patru: Să-L îmbrăţişezi pe Dumnezeu.

Cinci: Să-L Foloseşti pe Dumnezeu.

Şase: Să-L Ajuţi pe Dumnezeu.

Şapte: Să-l Mulţumeşti lui Dumnezeu.

Poţi folosi aceiaşi şapte paşi cu oricine cu care alegi să te împrieteneşti.

Pot, nu-i aşa?

Da. De fapt, probabil că îi şi foloseşti în mod subconştient. Dacă ai folosi aceşti paşi în mod conştient te-ai împrieteni cu orice persoană pe care o întâlneşti.

Ar fi fost bine să ştiu aceşti paşi când eram tânăr. Pe vremea aia nu prea mă descurcam în societate. Fratele meu îşi făcea prieteni cu uşurinţă, iar eu nu. Aşa că am încercat să mă împrietenesc cu prietenii lui. Treaba asta îl deranja, deoarece întotdeauna voiam să merg unde voia el să meargă, să fac ceea ce voia el să facă.

La vremea când am ajuns la liceu, îmi găsisem deja lucruri care mă interesau. Încă mai iubeam muzica, aşa că am intrat în orchestră, în cor şi în fanfară. Făceam parte şi din clubul de foto, din comitetul care organiza albumul de sfârşit de an şi eram reporter la ziarul şcolii. Eram în clubul de teatru, de şah şi, poate cel mai important, în grupul de dialog – grupul de dialog al campionilor.

În liceu mi-am început activitatea în emisiuni radio. Una dintre staţiile de radio locale a avut ideea de a face în fiecare seară un reportaj despre activitatea sportivă a liceelor, folosind elevi. Eu eram deja cel care anunţa publicul la toate meciurile noastre de fotbal şi baschet, aşa că era normal să fiu ales ca reprezentant al şcolii mele. A fost prima mea apariţie la radio şi ea a lansat o carieră de treizeci şi cinci de ani.

Cu toate acestea, în ciuda activităţii mele – (sau

poate tocmai din această cauză) – nu reuşeam să-mi fac mulţi prieteni. Sunt sigur că mare parte se datora faptului că devenisem extrem de orgolios. În parte, ca o compensaţie pentru anii copilăriei, când tata îmi spunea în mod constant că e cazul „să fru văzut, dar să nu mă audă nimeni" şi, în parte, deoarece întotdeauna mi-a plăcut să fac pe nebunul. Mi-e teamă că devenisem de nesuportat; nu erau mulţi copii în liceu care să mă înghită.

Acum ştiu despre ce era vorba. Era vorba că aveam nevoie din partea altora, de aprobarea pe care simţeam că nu o primeam de la tata. Tata era foarte reţinut când era vorba de laude. Îmi amintesc că, odată, când am câştigat un turneu în cadrul clubului de dialog şi am venit acasă cu trofeul, singurul comentariu al tatii a fost: „Nici nu mă aşteptam la altceva".

E greu să gândeşti bine despre tine însuţi, când nici măcar atunci când devii campion nu eşti cât de cât lăudat de tatăl tău. (Cea mai tristă parte legată de comentariul său era faptul că el credea că aceasta era o laudă).

Aşa că mi-am făcut obiceiul să-i spun tatii tot ceea ce făceam şi toate realizările mele, sperând că, într-o zi, îl voi auzi zicând; „Fiule, e formidabil! Felicitări! Sunt mândru de tine!" N-am auzit-o niciodată – aşa că am început să aştept asemenea aprecieri de la alţii.

Până în ziua de astăzi mai am acest obicei. Am încercat să mă debarasez de el, dar nu am reuşit. Încă şi mai rău este faptul că propriii mei copii vor spune, probabil, că eu m-am comportat tot aşa când a fost vorba de realizările lor. Iar păcatele tatălui au trecut asupra fiului…

Tu ai cu adevărat o „problemă cu tatăl11, nu-i aşa?

Aşa să fie? N-am privit lucrurile în felul acesta.

Nu-i de mirare că ţi-a fost greu să te gândeşti la Mine ca la cineva care ştie totul despre tine. Nu-i de mirare că ai avut o problemă legată de conceptul de Dumnezeu.

Cine zice că am o problemă legată de conceptul de Dumnezeu?

Haide, e în regulă! Poţi s-o recunoşti. Jumătate din

populaţia de pe planeta ta are această problemă şi, în mare parte, din acelaşi motiv: îl văd pe Dumnezeu ca pe un fel de „părinte”. Îşi imaginează că trebuie să fiu ca mama şi ca tatăl lor.

Păi, Tu *eşti* numit „Dumnezeu Tatăl”.

Da, iar celui care a venit cu această idee ar trebui să-i fie ruşine.

Cred că era Iisus.

Nu. Iisus doar a folosit expresiile şi limbajul din vremea Lui – exact aşa cum faci tu aici. El nu a inventat ideea de Dumnezeu ca tată.

Nu?

Patriarhatul cu religiile lui patriarhale fusese împământenit mult înainte de Iisus.

Deci, Tu nu eşti „Tatăl Nostru carele eşti în ceruri”?

Nu, nu sunt. Aşa cum nu sunt nici Mama voastră din ceruri.

Păi, atunci, *cine eşti*? încercăm de mii de ani să înţelegem acest lucru. De ce nu ne spui *direct*?

Problema este că voi insistaţi să mă personificaţi, iarfzz *nu sunt o persoană*.

Ştiu. Şi cred că majoritatea oamenilor o ştiu. Dar, uneori ne ajută să ne gândim la Tine ca la o persoană. Putem stabili mai uşor o relaţie cu Tine.

Dar *puteţi1*. Asta-i întrebarea. Puteţi? Nu sunt aşa de sigur că puteţi. Un singur lucru vă spun: continuaţi să vă gândiţi la Mine ca la un *părinte* şi o să daţi de naiba.

Sunt sigur că e un joc de cuvinte.

Bineînţeles.

Dar dacă nu trebuie să ne gândim la Tine ca la un părinte, cum ar trebui să ne gândim?

Ca la un prieten.

„Prietenul Nostru carele eşti în ceruri?”

Exact.

Mamă, asta o să-i înnebunească pe unii duminica dimineaţa!

Da, şi s-ar putea să schimbe *un fel de a gândi*.

Dar dacă am *putea* să ne gândim cu toţii la Tine ca la

un prieten, mai degrabă decât ca la un părinte, ar fi posibil ca, în sfârşit, unii oameni să stabilească o relaţie adevărată cu Tine.

Vrei să spui că, într-o zi, s-ar putea să se simtă confortabil, chiar dacă ştiu că Eu ştiu ce ştiu prietenii şi iubiţii lor?

M-ai atins!

Deci, ce zici? Vrei să fii prieten cu Dumnezeu?

Credeam că sunt deja.

Ai fost. Eşti. Dar nu te-ai comportat ca atare. Te-ai comportat ca şi când Eu aş fi părintele tău.

În regulă, sunt gata să renunţ la asta.

Sunt gata să am cu Tine o prietenie care funcţionează pe deplin.

Grozav.

Iată cum să faci. Iată cum poate întreaga omenire să aibă o prietenie cu Dumnezeu…

CINCI

În primul rând, trebuie să mă cunoşti pe Mine.

Credeam că Te cunosc.

Numai întâmplător.

Nu Mă cunoşti încă în intimitate. Am purtat o conversaţie bună – în sfârşit – dar e nevoie de mai mult decât atât.

Bine. Cum pot să ajung să te cunosc mai bine? Trebuie să fii dornic să o faci.

Să fiu dornic?

Trebuie să fii dornic cu adevărat.

Trebuie să vrei să mă vezi acolo unde Mă găseşti şi nu numai unde te aştepţi să mă găseşti.

Trebuie să mă vezi acolo unde Mă găseşti – şi să mă găseşti unde Mă vezi.

Nu înţeleg ce vrei să spui.

O mulţime de oameni Mă văd, dar nu Mă găsesc.

Totul seamănă cu jocul *Unde este Waldo*? Ei se uită direct la

Mine, dar nu Mă găsesc.

Dar cum putem fi siguri că Te recunoaştem?

Ai ales să foloseşti un cuvânt extraordinar. „A recunoaşte” înseamnă „a cunoaşte din nou”. Adică, *a recunoaşte*.

Trebuie să ajungeţi să mă cunoaşteţi din nou.

Şi cum să facem asta?

În primul rând, trebuie să credeţi că Eu exist. Credinţa precede voinţa ca instrument cu care să-L cunoşti pe Dumnezeu.

Trebuie să credeţi că există un Dumnezeu pe care să-L cunoaşteţi.

Majoritatea oamenilor cred cu adevărat în Dumnezeu. Sondajele arată că, în anii din urmă, pe planeta noastră a crescut cu adevărat credinţa în Dumnezeu.

Da, sunt fericit să spun că un mare număr dintre voi cred *cu adevărat* în Mine. Deci, nu credinţa voastră *în* Mine este cea care creează probleme, ci credinţa voastră *legată* de Mine.

Unul dintre lucrurile pe care voi le credeţi în legătură cu Mine este că Eu nu vreau ca voi să mă cunoaşteţi. Unii dintre voi chiar cred că nu trebuie nici măcar să îndrăznească să-mi rostească numele. Alţii simt că nu ar trebui să scrieţi cuvântul „Dumnezeu”, ci că, din respect, ar trebui să scrieţi „Dumnezeu”. Mai sunt şi alţii care zic că este în regulă să îmi rostiţi numele, dar că acesta trebuie să fie numele *Meu corect* şi că, dacă nu este numele corect, asta se numeşte blasfemie.

Dar chiar dacă Mă numiţi Iehova, Yahve, Dumnezeu, Allah sau Charlie, Eu sunt tot Cine sunt, Ce sunt, Unde sunt şi – Cerule! – nu voi înceta să vă iubesc numai pentru că mi-aţi pus un nume greşit! Prin urmare, puteţi să încetaţi de a vă mai certa în privinţa numelui pe care să mi-l daţi.

E jalnic, nu-i aşa?

Tu ai folosit cuvântul ăsta – şi el exprimă o judecată de valoare. Eu nu fac altceva decât să observ cum stau lucrurile.

Chiar şi multe dintre acele religii care nu *discută în contradictoriu* în privinţa numelui Meu propovăduiesc că

nu e înţelept din partea voastră să căutaţi prea multă cunoaştere despre Dumnezeu şi că, a spune că Dumnezeu *vă vorbeşte cu adevărat*, este o erezie.

Aşa că, în timp ce credinţa ÎN DUMNEZEU este necesară, credinţa DESPRE Dumnezeu este, de asemenea, importantă.

Aici intervine dorinţa. Ca să mă cunoaşteţi nu trebuie doar să *credeţi* în Dumnezeu, trebuie, de asemenea, să doriţi *să mă cunoaşteţi cu adevărat* – nu doar să cunoaşteţi ceea ce *credeţi* că aţi cunoaşte despre Mine.

În cazul în care credinţa voastră despre Mine face imposibilă cunoaşterea Mea aşa cum sunt Eu cu adevărat, atunci întreaga credinţă din lume nu va fi eficientă. Veţi continua să cunoaşteţi ceea ce credeţi că cunoaşteţi, în loc de ceea ce este cu adevărat aşa.

Trebuie să doriţi să anulaţi ceea ce vă imaginaţi că deja cunoaşteţi despre Dumnezeu, pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu aşa cum nu v-aţi imaginat că L-aţi putea cunoaşte vreodată. Aceasta este cheia, deoarece voi vă imaginaţi multe lucruri despre Dumnezeu, lucruri care nu au nicio legătură cu realitatea.

Şi cum pot să ajung să fiu dornic?

Dar eşti deja, pentru că, altfel, nu ţi-ai petrece timpul cu această carte. Acum, extinde-ţi experienţa. Deschide-te spre idei noi, spre noi posibilităţi legate de Mine. Gândeşte-te la ce anume Mi-ai putea spune, ce M-ai întreba, dacă aş fi prietenul tău cel mai bun şi nu „tatăl” tău.

Pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu, trebuie să fii „gata, dornic şi capabil”. Credinţa în Dumnezeu este începutul. Credinţa ta într-un *anumit* gen de putere mai înaltă, într-un *anumit* tip de Zeitate, te face să fii „gata”.

Apoi, deschiderea ta spre gânduri noi legate de Dumnezeu – gânduri pe care nu le-ai mai avut înainte, gânduri care s-ar putea să te zdruncine puţin, cum ar fi „Prietenul Nostru carele eşti în ceruri” – anunţă că „eşti dornic”.

În cele din urmă, trebuie să fii „capabil”. Dacă nu eşti

capabil să-l vezi pe Dumnezeu în cadrul oricăreia dintre deschiderile noi pe care le-ai abordat, vei face ca mecanismul prin care vei ajunge să-L cunoşti pe Dumnezeu cu adevărat să devină cu totul *incapabil de a funcţiona*.

Trebuie să fii capabil să îmbrăţişezi un Dumnezeu care *te* iubeşte şi *te* îmbrăţişează necondiţionat; să fii capabil de a primi în viaţa ta, cu braţele deschise, un Dumnezeu care te primeşte cu braţele deschise în împărăţia Lui, fără să pună nicio întrebare; să fii capabil să nu te mai pedepseşti, recunoscând un Dumnezeu care nu te pedepseşte; să fii capabil să vorbeşti cu un Dumnezeu care nu a încetat niciodată să vorbească cu tine.

Toate acestea sunt idei radicale. Bisericile le numesc, într-adevăr, erezii. Şi, astfel – ironia ironiilor – s-ar putea să trebuiască să renunţi la biserică pentru *a-L cunoaşte* pe Dumnezeu. Fără îndoială că va trebui să renunţi cel puţin la câteva dintre învăţăturile bisericii. Pentru că biserica te învaţă despre un Dumnezeu despre care ţi se spune că nu-L poţi cunoaşte şi pe care nu L-ai alege ca prieten. Ce prieten ar fi acela care te-ar pedepsi pentru fiecare faptă greşită şi ce prieten consideră greşeală faptul că nu îl chemi pe numele corect?

În *Conversaţii cu Dumnezeu* mi s-au spus multe lucruri care erau în contradicţie cu tot ceea ce credeam că ştiam despre Tine.

De la bun început am ştiut că tu crezi în Dumnezeu, pentru că, altfel, nu ai fi putut purta conversaţii cu Dumnezeu. Prin urmare, erai „gata” să legi o prietenie cu Mine, dar erai „dornic”, oare? Văd că voiai – deoarece voinţa necesită mult curaj, iar tu ai demonstrat că ai acest curaj, nu numai prin faptul că ai explorat alte puncte de vedere – unele non-tradiţionale – ci prin faptul că ai făcut-o public. Astfel, conversaţia noastră nu ţi-a permis numai ţie şi faci aceste cercetări, ci a permis şi altor milioane de oameni să meargă alături de tine. Ei au făcut acest lucru prin altcineva – prin cele trei cărţi publicate de tine – care au fost citite cu nesaţ în lumea întreagă – un semnal uriaş

d publicul în general este dornic să facă acest lucru acum.

Eşti capabil" acum să mă cunoşti şi, astfel, să porţi mai mult decât o conversaţie cu Dumnezeu, să ai o prietenie cu Dumnezeu?

Da, deoarece am avut multe probleme când am trecut de la vechea mea credinţă legată Tine, la acceptarea noilor idei despre Tine, cele care mi-au fost date în *Conversaţii*. De fapt, ca să fiu cinstit, aveam deja multe dintre acele idei.

În acest sens, trilogia *CCD* nu a fost atât de mult o revelaţie, cât o confirmare. Corespondenţa pe care o primesc în ultimii cinci ani îmi spune că acelaşi lucru s-a întâmplat cu mii de alţi oameni. Iar acum e un moment foarte potrivit ca să povestesc cum au fost scrise aceste cărţi.

Dialogul din *Conversaţii cu Dumnezeu* nu a fost scris sub forma unei cărţi. Spre deosebire de ceea ce se întâmplă cu ce scriu acum, atunci când am început să-l scriu, nu aveam nicio idee că el va vedea vreodată lumina tiparului. Din câte ştiam, era o activitate particulară, care nu trebuia să fie cunoscută de nimeni. Acest proces a început într-o noapte de februarie a anului 1992, când eram pe punctul de a intra într-o stare de depresie cronică. Nimic nu îmi mergea bine în viaţă. Relaţia mea cu persoanele care contau pentru mine era la pământ, cariera mea ajunsese la un punct mort şi până şi sănătatea îmi era distrusă.

De obicei, în viaţa mea fusese ori una ori alta. Acum erau toate la un loc. Întregul eşafodaj se prăbuşea, iar eu nu puteam face nimic ca să-i opresc căderea.

Nu era pentru prima dată că mă aflam neajutorat, văzând cum o relaţie, despre care credeam că va fi permanentă, se prăbuşea sub ochii mei.

Nu era nici a doua oară, nici a treia şi nici a patra, începusem să devin furios din cauza incapacităţii mele de a păstra o relaţie, din cauza aparentei mele lipse totale de înţelegere în privinţa a ceea ce este nevoie să faci ca să o păstrezi, cât şi în privinţa faptului că nimic din ceea ce

încercam să fac nu părea a fi eficient

Ajunsesem să simt că, pur şi simplu, nu mi se dăduse dotarea necesară ca să joc jocul Vieţii – şi eram furios.

Cariera mea nu mergea deloc bine. Lucrurile ajunseseră într-o stare de decădere aproape totală, iar cei peste treizeci de ani în care mă ocupasem de emisiuni de radio şi jurnalistică dăduseră rezultate jalnic de slăbuţe. La patruzeci şi opt de ani nu prea aveam cu ce să mă mândresc pentru că am trăit o jumătate de secol pe planetă.

Şi nu era surprinzător faptul că şi sănătatea mea se înrăutăţea pe zi ce trecea. Cu câţiva ani în urmă, suferisem o fractură cervicală într-un accident de maşină şi nu-mi revenisem pe deplin. Înainte de aceasta, m-am îmbolnăvit de plămâni şi apoi de ulcer, artrită şi alergii grave. La patruzeci şi opt de ani, simţeam că trupul meu se desfăcea bucăţele. Şi astfel s-a întâmplat că, în acea noapte de februarie 1992, m-am trezit cu mânie în suflet

M-am trântit în pat şi m-am răsucit încercând să adorm din nou, dar eram un vulcan clocotind de frustrări. În cele din urmă, am dat plapuma la o parte şi am ieşit din dormitor. M-am dus acolo unde merg întotdeauna în plină noapte când caut înţelepciune – dar nu era nimic ca lumea în frigider, aşa că m-am trezit şezând pe canapea.

Am stat acolo un timp, fierbând în suc propriu, în cele din urmă, lumina lunii a intrat pe fereastră şi am văzut nişte coli de hârtie pe măsuţa din faţa mea. Le-am luat, am găsit un stilou, am aprins lampa şi am început să-i scriu lui Dumnezeu o scrisoare furibundă.

Ce trebuie să fac ca viaţa mea SA MEARGĂ??? *Ce-am făcut să merit o viaţă de luptă continuă*? *Care sunt regulile*? *Vreau să-mi spună cineva care sunt REGULILE*! *Sunt dispus să intru în joc, dar mai întâi vreau să mi se spună regulile, iar după ce mi le spuneţi, nu le mai schimbaţi*!!!

Am scris la modul ăsta în continuare, mâzgălind ca nebunul întreaga pagină – scriind foarte lăbărţat, aşa cum fac când sunt nervos, apăsând atât de tare cu stiloul, încât

ceea ce am scris s-a imprimat şi peste cinci pagini.

În cele din urmă, m-am uşurat. Mânia, frustrarea şi, pot să zic, isteria s-au risipit şi mi-amintesc că mă gândeam că ar trebui să le povestesc prietenilor mei despre toate astea. Scrisul pe o foaie de hârtie în mijlocul nopţii ar putea fi cea mai bună terapie, la urma urmei. Am întins braţul să pun stiloul jos, dar el nu voia să-mi părăsească mâna. E ciudat, mi-am spus în sinea mea. Câteva minute de scriere intensă sunt suficiente pentru ca mâna să se încleşteze atât de tare încât să nu mai dea drumul la stilou.

Am aşteptat ca muşchii să mi se relaxeze, dar m-a izbit brusc un sentiment că mai aveam ceva de scris. M-am uitat cum aduc stiloul înapoi pe hârtie, uluit de mine însumi, deoarece ştiam că nu mai voiam să scriu nimic. Dar, iată că mă comportam ca şi când ar mai fi fost ceva de scris.

De-abia a atins stiloul hârtia, când mintea mi-a fost cuprinsă de un gând. Gândul mi-a fost *spus* de către o *voce*. Era vocea cea mai catifelată, mai amabilă şi mai blândă din câte am auzit vreodată. Numai că nu era o voce. Era o… ceea ce aş putea numi – o voce fără voce… sau, poate, ceva ca… un sentiment îmbrăcat în cuvinte.

Cuvintele pe care le-am „auzit” în felul acesta erau:

Neale, chiar vrei răspunsuri la toate aceste întrebări – sau ai scris doar ce ai pe suflet?

Îmi amintesc că mă gândeam: *CHIAR scriu ce am pe suflet, dar dacă ar fi să primesc un răspuns, să fiu al naibii dacă nu vreau să-l aud*. La care am primit răspunsul:

EŞTI „al naibii” în multe privinţe.

N-ai vrea, mai bine, să fii „al lui Dumnezeu”?

Şi m-am trezit răspunzând: *Ce naiba vrea să însemne chestia asta*?

După aceea, au urmat cele mai extraordinare gânduri, idei, comunicări – numiţi-le cum vreţi – pe care le-am trăit vreodată. Gândurile erau atât de uluitoare, încât m-am trezit scriindu-le – *şi răspunzând la ele*. Ideile care mi-au fost date (care au venit prin mine?!) îmi răspundeau

la întrebări, dar provocau şi alte întrebări pe care nu le avusesem înainte. iată-mă, deci, purtând un „dialog” cu stiloul pe hârtie.

Treaba a continuat timp de trei ore şi apoi, dintr-odată, s-a făcut ora 7: 30 dimineaţa şi casa începea să se trezească la viaţă, aşa că am pus deoparte stiloul şi hârtia. Fusese o experienţă interesantă, dar nu prea am luat-o în seamă – până în noaptea următoare, când am fost trezit dintr-un somn adânc, la ora 4: 20 dimineaţa, tot aşa de brusc cum s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi intrat în cameră şi ar fi aprins lumina. M-am ridicat întrebându-mă despre *ce era vorba* şi am simţit un impuls de a mă scula urgent din pat şi de a mă întoarce la foaia mea de hârtie.

Încă întrebându-mă ce se întâmpla şi de ce, am bâjbâit prin casă, am găsit hârtia şi m-am întors la locuşorul meu de pe canapeaua din camera de zi. Am început iar să scriu – pornind de acolo de unde rămăsesem, punând întrebări şi primind răspunsuri.

Până în ziua de astăzi nu cred că ştiu ce m-a determinat să încep să scriu sau să păstrez cele scrise. Cred că am crezut că urma să ţin un jurnal, un jurnal intim. Nici nu-mi Imaginam că, într-o zi, îl voi publica şi că va fi citit de la Tokio la Toronto, de la San Francisco la São Paulo.

E adevărat că, la un moment dat pe parcursul dialogului, vocea a spus: „Într-o zi, aceasta va deveni o carte”. M-am gândit în sinea mea: *Mda, tu şi încă o sută de oameni vă trimiteţi rătăcirile de miez de noapte la o editură, care o să spună*: *„Bineînţeles*! *O s-o publicăm IMEDIAT*!” Iar acest prim dialog a continuat un an de zile – eu stând treaz în miez de noapte cel puţin trei nopţi pe săptămână.

Una dintre întrebările care mi se pun ce, mai des este: Când m-am decis, când am ştiut că vorbeam cu Dumnezeu? în timpul primelor săptămâni nu am ştiut ce să cred despre ceea ce se întâmpla. La început, o parte din mine credea că vorbesc cu mine însumi. Apoi, la un moment dat pe parcurs, m-am întrebat dacă nu s-ar putea

ca răspunsurile la întrebări să-mi vină de la aşa numitul meu „sine superior” despre care auzisem.

Dar, în cele din urmă, a trebuit să renunţ la autocenzură şi frică de ridicol şi să numesc dialogul exact ceea ce părea a fi: o conversaţie cu Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat în noaptea în care am auzit afirmaţia: „Nu există ceva ce se numeşte Cele Zece Poruncii”.

Aproape jumătate din ceea ce a devenit ulterior primul volum era deja scris, când a fost făcută această afirmaţie spectaculoasă. Exploram problema drumului „corect” spre Dumnezeu. Voiam să ştiu dacă ne câştigăm drumul spre rai „fiind buni” sau dacă suntem liberi să acţionăm cum vrem, fără să fim pedepsiţi de către Dumnezeu.

„Cum e”, am întrebat eu, „valori tradiţionale sau atitudine de genul las’ că-te-descurci-tu-pe-moment? Cum e? Cele Zece Porunci sau Cei Şapte Paşi spre Iluminare?”

Când răspunsul a fost că nu există cele Zece Porunci, eu am fost uluit. Dar şi mai uluitoare a fost explicaţia.

Da, fuseseră, într-adevăr, zece afirmaţii şi, fără îndoială, i-au fost date lui Moise, dar ele nu erau „porunci”. Mi s-a spus că ele erau „legăminte” făcute de Dumnezeu faţă de rasa umană; moduri prin care puteam şti că eram pe drumul care ne ducea înapoi la Dumnezeu. Acesta era un lucru complet diferit de orice apăruse în dialog până în acel moment. Era o informaţie care deschidea o nouă perspectivă. O parte din ceea ce aflasem din conversaţie până în acel moment erau lucruri pe care ştiam că le mai auzisem şi înainte, de la alţi învăţători, sau din alte surse, sau poate le citisem undeva. Dar *niciodată* până atunci nu mai auzisem afirmaţii atât de uluitoare despre Cele Zece Porunci. Mai mult decât atât, aceste idei încălcau tot ceea ce fusesem învăţat sau gândisem vreodată legat de acest subiect.

Câţiva ani mai târziu, am primit o scrisoare de la un profesor de teologie la o universitate importantă de pe Coasta de Est, care spunea că aceasta era perspectiva cea mai nouă şi mai originală asupra celor Zece Porunci care a

fost publicată în ultimii 300 de ani şi că, deşi nu era sigur că ar fi de acord cu afirmaţiile din *CCD*, ele vor oferi orelor lui de teologie un material bogat pentru dezbateri şi discuţii serioase pe parcursul a multor ani ce vor urma. La vremea aceea, deja nu aveam nevoie de nicio scrisoare de la vreun profesor de teologie ca să ştiu că ceea ce auzisem era ceva special – şi că venea dintr-o sursă foarte specială.

Am început să înţeleg că acea sursă era Dumnezeu. De atunci încoace, nimic nu mi-a schimbat părerea.

De fapt, informaţia care a venit în restul dialogului care acoperă peste 800 de pagini – inclusiv informaţia extraordinară din volumul al treilea, despre viaţa printre Entităţile Foarte Evoluate din Univers, cât şi prezentarea din volumul al doilea, a modului în care am putea construi o societate nouă pe Planeta Pământ – m-au făcut să fiu mai convins decât oricând.

Mă bucur să aud asta. Şi e interesam că te referi la acea parte din dialogul nostru, deoarece acolo a fost locul în care am vorbit ultima dată despre a-L cunoaşte pe Dumnezeu. Acolo am spus că: „pentru a-L cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu trebuie să vă ieşiţi din minţi”.

Veniţi la Mine, am spus Eu, pe cărarea inimii voastre, nu prin călătoria minţii voastre. Nu Mă veţi găsi niciodată în mintea voastră.

Cu alte cuvinte, nu Mă puteţi cunoaşte cu adevărat, dacă vă gândiţi prea mult la Mine, deoarece gândurile voastre nu conţin altceva decât ideile voastre anterioare despre Dumnezeu. Realitatea în ceea ce Mă priveşte nu poate fi găsită în ideile voastre anterioare, ci în *experienţa* momentului prezent.

Gândeşte-te în felul următor: mintea ta conţine trecutul, trupul tău conţine prezentul, sufletul tău conţine viitorul. Altfel spus, mintea analizează şi-şi aminteşte, trupul trăieşte experienţa şi simte, sufletul observă şi cunoaşte.

Dacă vrei să ai acces la ceea ce îţi aminteşti în legătură cu Dumnezeu – priveşte-ţi mintea. Dacă vrei să ai acces la ceea ce simţi în legătură cu Dumnezeu – priveşte-

ţi trupul. Dacă vrei să ai acces la ceea ce cunoşti în legătură cu Dumnezeu – priveşte-ţi sufletul.

Sunt derutat. Credeam că sentimentele sunt limbajul sufletului.

Aşa şi sunt. Totuşi, sufletul vorbeşte prin trupul tău, ceea ce îţi oferă o experienţă de aici-şi-acum despre adevărul tău. Dacă vrei să cunoşti adevărul tău legat de orice subiect, priveşte-ţi sentimentele. Cel mai rapid mod de a o face este prin a intra în legătură cu trupul tău.

Înţeleg. Eu numesc aceasta, „Testul Stomacului". Există o zicală care spune că „Stomacul tău ştie mai bine".

E adevărat. Stomacul tău îţi oferă, într-adevăr, cel mai bun barometru. Deci, dacă vrei să intri în legătură cu ceea ce cunoaşte sufletul tău în privinţa viitorului – inclusiv posibilităţile care se referă la experienţele tale viitoare legate de Dumnezeu, ascultă-ţi trupul – ascultă ce are trupul tău să-ţi spună chiar acum. Sufletul ştie totul – trecutul, prezentul *şi* viitorul. El ştie Cine Eşti şi Cine Cauţi Tu să fii. EI Mă cunoaşte pe Mine foarte îndeaproape, deoarece el este partea din Mine care este cea mai aproape de tine.

O, Uau! *îmi place* chestia asta! „Sufletul este partea din Dumnezeu care este cea mai aproape de mine". Ce afirmaţie extraordinară!

Şi e adevărată. Deci, pentru a Mă cunoaşte, tot ce ai de făcut este să-ţi cunoşti cu adevărat propriul suflet.

Pentru a fi prieten cu Dumnezeu, tot ceea ce am de făcut în realitate este să fiu prieten cu Sinele meu.

Exact.

Totul sună atât de *simplu*. Aproape că e prea uşor, ca să fie adevărat.

E adevărat. Ai încredere în Mine. Dar nu este simplu. Dacă a-ţi cunoaşte Sinele – şi, cu atât mai mult, a fi prieten cu Sinele tău – ar fi simplu, ai fi făcut-o cu mult timp în urmă.

Poţi să mă ajuţi?

Asta facem noi aici. Am să te conduc înapoi spre Sinele tău… şi, astfel, am să te conduc înapoi spre Mine.

Şi, într-o zi, vei face şi tu acelaşi lucru pentru alţii. îi vei reda pe oameni lor înşişi – şi astfel, îi vei aduce înapoi la Mine. Pentru că, atunci când îţi găseşti Sinele, Mă găseşti pe Mine. Acolo am fost întotdeauna şi acolo voi fi întotdeauna.

Şi cum pot fi prieten cu Sinele meu?

Ajungând să cunoşti Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Şi fiindu-ţi clar cine nu eşti.

Credeam că eu *deja* sunt prieten cu Sinele meu. Mă plac foarte mult! Poate un pic prea mult. După cum am spus, dacă am avut în viaţă o problemă de personalitate, aceasta a fost legată de ego-ul meu.

Un ego exacerbat nu este un semn că persoana respectivă se place, este chiar opusul. Dacă oamenii „se laudă" şi „fac pe nebunii" foarte mult, aceasta ridică problema asupra a ce anume nu le place la ei înşişi în aşa măsură încât, ca o compensare, simt că trebuie să-i facă pe alţii să-i placă.

Stai o clipă. E dureros ce-mi spui.

O observaţie care te doare este aproape întotdeauna una adevărată. Ai dureri de evoluţie, fiule! E-n regulă.

Vrei să-mi spui că, în realitate, eu *nu mă plac* chiar atât de mult şi că încerc să compensez lipsa de dragoste de sine, substituind-o cu dragostea acordată de alţii?

Tu eşti singurul care poţi să ştii asta. Tu eşti cel care ai spus că ai avut o problemă de ego. Observ că adevărata dragoste de sine face ca ego-ul să dispară, nu îl exacerba. Altfel spus, cu cât înţelegerea ta referitoare la Cine Eşti cu Adevărat este mai extinsă, cu atât mai mic este ego-ul tău. Când ştii pe deplin Cine Eşti cu Adevărat, ego-ul tău dispare complet.

Dar ego-ul meu e felul în care mă percep eu pe mine însumi, nu-i aşa?

Nu. Ego-ul tău este cine *crezi* tu că eşti. El nu are nicio legă tură cu Cine Eşti cu Adevărat.

Dar aceasta nu contrazice o idee expusă mai înainte şi anume că e în regulă să ai un ego?

E în regulă să ai un ego. De fapt, este *foarte* în

regulă, deoarece un „ego” este necesar pentru ca tu să trăieşti experienţa pe care o trăieşti acum, aceea de a te imagina ca fiind o entitate separată, într-o lume relativă.

Bine, m-ai băgat cu totul în ceaţă!

E în regulă. A fi în ceaţă este primul pas spre înţelepciune. Nebunia înseamnă a crede că ai toate răspunsurile.

Poţi să mă ajuţi? E bine sau nu e bine să ai un ego?

Uite o întrebare uriaşă!

Ai intrat în lumea relativului – ceea ce Eu numesc împărăţia Relativului – pentru a trăi experienţa a ceea ce nu poţi trăi ca experienţă în împărăţia Absolutului. Ceea ce cauţi tu să trăieşti ca experienţă este Cine Eşti cu Adevărat. În împărăţia Absolutului tu poţi să cunoşti acest lucru, dar nu poţi să-l cunoşti ca experienţă. Dorinţa sufletului tău este să se cunoască pe el însuşi *prin experienţă*. Motivul pentru care în împărăţia Absolutului tu nu poţi trăi experienţa oricărui aspect al lui Cine Eşti este că, în această împărăţie, nu există niciun aspect a ceea ce tu *nu eşti*.

t Absolutul este doar atât – *absolutul*.

Totul din Toate. Aflaş/ Omega, cu nimic între ele.

Nu există niveluri de „stare de Absolut”. Nivelurile pot exista ai în împărăţia Relativului.

Împărăţia Relativului a fost creată astfel încât să-ţi poţi cute prin experienţă Sinele ca fiind măreţ. În împărăţia Absolunu există nimic altceva decât măreţie – prin urmare, măreţia; există”. Adică, ea nu poate fi trăită ca experienţă, ea nu poate fi iscută în cadrul unei experienţe, deoarece nu există nicio moale să trăieşti experienţa măreţiei, în absenţa a ceea ce nu este; L Adevărul este că tu eşti Una cu totul. În aceasta se află mă-ta! Dar tu nu poţi cunoaşte măreţia de a fi Una cu totul atâta cât eşti Una cu totul, deoarece nu există nimic altceva şi, asti fi Una cu totul nu înseamnă nimic. În cadrul experienţei tale, ti, pur şi simplu, „tu” şi nu ai experienţa măreţiei acestui lucru. Singurul mod prin care tu poţi să trăieşti experienţa măreţieilie a fi Una cu totul este

existenţa unei stări sau a unei condiţii în cajdrul cărora să fie posibilă starea de *a nu fi* Una cu totul. Dar, întrucât totul este Una în împărăţia Absolutului – care este realitatea supremă – este imposibil ca ceva să nu fie Una cu totul.

9 Ceea ce nu este imposibil *este iluzia* de a nu fi Una cu totul, împărăţia Relativului a fost creată cu scopul de a se crea această iluitie. Este ca lumea de genul Alice-în-Ţara-Minunilor, în care lucrurile nu sunt ceea ce par a fi şi în care lucrurile par a fi ceea ce ele nu sunt.

Ego-ul tău este instrumentul principal în crearea acestei iluzii. Este acea unealtă care-ţi permite să-ţi imaginezi Sinele ca fiind separat de Voi Toţi Ceilalţi. Este partea din tine care crede că tu eşti o persoană individuală. TXI *nu* eşti o persoană individuală, dar, cu toate acestea, tu trebuie să fii individualizat pentru a pricepe şi aprecia experienţa întregului. Şi, astfel, în acest sens, este „bine" să ai un ego. Dacă luăm în considerare ceea ce încerci tu să faci, atunci este „bine".

Cu toate acestea, „nu este bine" să ai *prea mult* ego – dacă luăm în considerare ceea ce încerci tu să faci. Asta, pentru că ceea ce tu încerci să faci este să foloseşti iluzia de separare pentru a înţelege şi a aprecia mai bine experienţa Unimii, care înseamnă Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Când ego-ul devine atât de exacerbat – astfel încât tot ceea ce poţi vedea este Sinele separat – dispare orice şansă de a trăi ca experienţă Sinele unificat – şi eşti pierdut. Literalmente, eşti pierdut în lumea iluziilor tale şi poţi rămâne pierdut în acea iluzie timp de mai multe vieţi, până ce, în cele din urmă, îţi scoţi Sinele de acolo sau până când altcineva – un alt suflet – te smulge de acolo. Aceasta este ceea ce se înţelege prin „a te reda pe tine, ţie însuţi". Aceasta este ceea ce bisericile creştine înţeleg prin conceptul de „mântuitor". Singura greşeală pe care o fac aceste biserici este că se declară ca fiind – ele şi religia lor – *unicul mod* prin care puteţi fi „mântuiri", întărind încă o dată iluzia separării – însăşi iluzia de care vrea să vă

mântuiască!

Deci, tu întrebi dacă e bine să ai un ego, iar aceasta este o întrebare uriaşă. Totul depinde de ce anume încerci să faci.

Dacă foloseşti ego-ul ca pe un instrument cu care să trăieşti experienţa supremă a Unicei Realităţi, atunci este bine. Dacă ego-ul te foloseşte pe *tine*, ca să te *opreascâ* de la a trăi experienţa acestei realităţi, atunci *nu este bine*. El „nu este bun" – în măsura în care te împiedică să faci ceea ce ţi-ai propus să faci, când ai venit aici.

Cu toate acestea, tu ai întotdeauna alegere liberă în privinţa activităţii pentru care ai rămas aici. Dacă tu consideri că este plăcut *să nu* trăieşti experienţa Sinelui tău ca parte a lui Unu, ţi se va da posibilitatea de a alege să nu trăieşti această experienţă chiar acum. Numai atunci când vei fi trăit suficient de multă stare de separare, suficient de multă iluzie, suficient de multă singurătate şi durere, vei căuta să găseşti drumul spre casă şi atunci vei descoperi că Eu voi fi acolo – şi că am fost acolo *întotdeauna*.

În toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.

Ce chestie! Pun o întrebare, capăt un răspuns!

Mai ales când îl întrebi pe Dumnezeu.

Da, înţeleg. Vreau să spun că Tu nu ai nevoie să te opreşti ca să te gândeşti la lucrurile astea.

Nu, răspunsul e chiar acolo, la îndemână. Aş zice că el e şi la îndemâna ta.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că Eu nu ţin aceste răspunsuri pentru Mine. Nu le-am ţinut niciodată. Toate răspunsurile la oricare dintre întrebările vieţii îţi sunt, literalmente, la îndemână.

Este un alt mod de a zice „cum spui, aşa va fi".

Păi, dacă-i pe-aşa, dacă eu zic că tot ceea ce spui Tu este apă de ploaie, atunci tot ceea ce mi-ai spus până acum nu este adevărat.

E adevărat.

Nu, *nu este* adevărat.

Vreau să spun, e adevărat că nu e adevărat.

Dar dacă eu spun că tot ceea ce spui Tu nu este adevărat, atunci *nu e adevărat că* nu e adevărat.

E adevărat.

Doar dacă nu este.

Doar dacă nu este.

După cum vezi, tu îţi creezi propria ta realitate.

Asta zici Tu.

E adevărat.

Dar dacă eu nu cred ceea ce zici…

…atunci nu o vei trăi ca experienţă, ca fiind realitatea ta. Observă însă cercul care se închide aici. Deoarece, dacă nu crezi că tu îţi creezi propria ta realitate, atunci tu vei trăi experienţa realităţii tale ca pe ceva pe care nu l-ai creat… *ceea ce dovedeşte că tu îţi creezi propria ta realitate*.

Mamă! Am senzaţia că mă aflu într-o Sală a Oglinzilor.

Aşa şi eşti, minunatul Meu. Aşa şi eşti, sub mai multe aspecte decât ţi-ai putea tu imagina.

Tot ceea ce vezi este o reflectare a ta. Şi dacă oglinzile vieţii te arată distorsionat, aceasta este o reflecţie a gândurilor tale distorsionate despre tine.

Aceasta mă duce înapoi, acolo unde am fost înainte să pornim pe această tangentă.

Nu există tangente, fiul Meu, există numai rute diferite către aceeaşi destinaţie.

Te întrebam cum pot eu să fiu prieten cu mine însumi. Ai spus că eu pot să-L cunosc pe Dumnezeu, atunci când îmi cunosc propriul suflet; că pot fi prieten cu Dumnezeu, când sunt prieten cu mine însumi. Şi Te-am întrebat cum pot să fac asta. Credeam că am deja o prietenie cu mine însumi.

Unii oameni au o asemenea prietenie, alţii nu. Pentru unii oameni există, în cel mai bun caz, un armistiţiu.

Poate că e adevărat ceea ce spuneai când ziceai că un ego exacerbat e un semn că eu nu mă plac pe mine însumi. Încep să mă gândesc la asta.

Nu e vorba că oamenii nu se plac absolut deloc. Lor nu le place doar *o parte* din ei înşişi şi, astfel, ego-ul compensează, încercând să-i facă pe alţi oameni să-i placă. Desigur că ei nu *arată* altora partea din ei înşişi pe care nu o plac, până când intimitatea crescândă din cadrul relaţiei îi obligă să o facă. Când o fac, în cele din urmă, şi când cealaltă persoană se arată surprinsă – probabil – în sens negativ, atunci ei devin siguri că au avut dreptate în privinţa acestui aspect pe care nici ei nu-l plăceau şi întregul ciclu continuă. Este un proces foarte complex şi voi treceţi prin el în fiecare zi.

Ar fi trebuit să fii psiholog.

Eu *am inventat* psihologia.

Ştiu. Glumeam.

Ştiu. Vezi tu, „a glumi" este ceva ce oamenii fac atunci când…

Ajunge!

Ai dreptate. Ajunge. Glumeam.

Mă faci să râd! Ştiai?

Eu te fac *pe tine* să râzi? Th Mă faci pe Mine să râd.

Asta chiar că-mi place!

Un Dumnezeu cu simţul umorului!

Râsul este bun pentru suflet.

Nu pot să nu fiu de acord, dar am putea să ne întoarcem la întrebare? Cum pot să fiu prieten cu mine însumi?

Ajungând să-ţi fie clar Cine Eşti Tu cu Adevărat – şi cine nu eşti. odată ce ştii Cine Eşti Th cu Adevărat, te îndrăgosteşti de

Sinele tău, de tine însuţi, odată ce te-ai îndrăgostit de Sinele tău, te îndrăgosteşti de Mine.

Şi cum pot face să-mi fie clar cine sunt şi cine nu sunt?

Hai să începem cu cine nu eşti.

Aceasta este cea mai mare problemă.

În regulă. Cine nu sunt?

În primul şi în primul rând, vreau să-ţi spun că tu nu eşti trecutul tău. Th nu eşti zilele tale de ieri. Tu nu eşti

ceea ce ai făcut ieri, ceea ce ai spus ieri, ceea ce ai gândit ieri. O mulţime de oameni vor vrea ca tu să *crezi* că tu eşti zilele tale de ieri. De fapt, alţii vor *insista ca tu să fii*. Ei o vor face, deoarece au o mare investiţie băgată în posibilitatea ca tu să continui să apari astfel. Mai întâi, pentru că atunci pot să „aibă dreptate" în ceea ce te priveşte. Apoi, pentru că, astfel, ei pot „să se bazeze" pe tine.

Când alţi oameni te văd ca fiind „rău", ei nu vor ca tu să te schimbi, deoarece ei vor să aibă în continuare „dreptate" în ceea ce te priveşte. Aceasta le permite *să aibă o justificare* pentru modul în care se comportă cu tine. Când alţi oameni te văd ca fiind „bun", ei nu vor ca tu să te schimbi, deoarece vor „să se poată baza" în continuare pe tine. Aceasta le permite *să aibă o justificare pentru modul în care se aşteaptă ca tu să te comporţi cu ei*.

Eşti invitat să trăieşti în acest moment! Creează-ţi Sinele din nou, în momentul prezent! Aceasta îţi permite să îţi separi Sinele de ideile pe care le-ai avut mai înainte despre tine – dintre care o parte remarcabilă se bazează pe ideile *altor* oameni despre *tine*.

Cum pot să-mi uit trecutul? Ideile altor oameni despre mine se bazează, cel puţin în parte, pe experienţele pe care ei le-au avut în ceea ce mă priveşte – pe comportamentele mele din trecut. Ce să fac, să uit, pur şi simplu, că am făcut acele lucruri? Să pretind că ele nu contează?

Niciuna, nici alta. Nu-ţi uita trecutul, ci schimbă-ţi viitorul.

Cel mai rău lucru pe care l-ai putea face ar fi să îţi uiţi trecutul. Uitându-ţi trecutul, vei uita tot ceea el trebuie să-ţi arate, tot ceea ce ţi-a dat în dar. Nici să nu pretinzi că el nu contează. Recunoaşte că el *într-adevăr* contează – şi că, exact *din cauză că* el contează, tu ai hotărât să nu mai repeţi anumite comportamente.

Dar, în clipa în care ai luat această hotărâre, *nu mai rămâne legat* de trecutul tău. A nu mai rămâne legat de el nu înseamnă a-l uita. Înseamnă a înceta de a-l mai ţine

strâns, a înceta de a te mai agăţa de el, ca şi când fără el te-ai îneca. Te îneci – *din cauza lui*.

Încetează de a-ţi mai folosi trecutul pentru a rămâne ancorat în ideile tale despre Cine Eşti. *Dă drumul* acestor vechi buşteni şi înoată spre un nou ţărm. Nici măcar oamenilor care au un trecut minunat nu le este de folos să se ţină strâns de el, ca şi când el ar reprezenta Cine sunt Ei. Aceasta se numeşte „a te culca pe lauri" şi nimic altceva nu încetineşte mai tare evoluţia. Nici să nu te culci pe lauri şi nici să nu rămâi ancorat în eşecurile tale. Mai degrabă, ia-o de la capăt; începe totul din nou, în fiecare moment de aur al lui Acum.

Dar cum pot să-mi schimb comportamentul care mi-a devenit ceva obişnuit sau trăsăturile de caracter care mi-au devenit o a doua natură?

Punându-ţi o întrebare simplă: *Ăsta sunt eu*?

Este cea mai importantă întrebare pe care ţi-o vei adresa vreodată. Poţi să ţi-o pui în mod profitabil, înainte şi după fiecare decizie din viaţa ta, începând de la ce îmbrăcăminte să porţi, până la ce serviciu să-ţi iei; de la – cu cine să te căsătoreşti, la – dacă să te căsătoreşti vreodată. Şi, bineînţeles, este o întrebare cheie pe care să ţi-o pui când te surprinzi comportându-te într-un mod la care zici că vrei să renunţi.

Şi aceasta va schimba trăsături de caracter sau comportamente adânc înrădăcinate în mine?

Încearcă.

Bine. O să încerc.

E-n regulă.

După ce decid cine nu sunt şi după ce mă eliberez de ideea că eu aş fi trecutul meu, cum descopăr Cine *sunt*?

Nu este un proces de descoperire, este un proces de creaţie. Nu poţi să „descoperi Cine Eşti, pentru că, în a decide acest lucru, ar trebui să porneşti de la zero. Tu nu decizi acest lucru bazându-te pe descoperirile tale, ci, mai degrabă, bazându-te *pe preferinţe*.

Nu fi cine crezi că ai fi, fii *cine doreşti să fii*.

E o mare diferenţă.

Este cea mai mare diferenţă din viaţa ta. Până acuma, tu „ai fost” cine credeai că eşti. De acum înainte, urmează să fii un produs al dorinţelor tale celor mai înalte.

Chiar pot să schimb atât de mult?

Bineînţeles că poţi. Aminteşte-ţi doar că nu e vorba numai să schimbi şi apoi să devii, brusc, acceptat. În ochii lui Dumnezeu, tu eşti acceptat chiar acum. Iii nu te schimbi, numai pentru *că alegi* să te schimbi, tu alegi o versiune mai nouă a Sinelui tău.

Cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine sunt.

Exact.

Şi o întrebare simplă, cum ar fi „*Acesta este Cine sunt*?” mă va duce acolo?

Te va duce, doar dacă nu te va duce. Dar este un instrument foarte, foarte puternic. Poate fi cel care te transformă. Este puternic, deoarece el pune în context ceea ce se întâmplă. El exprimă clar ceea ce faci tu. Observ că multor oameni nu le e clar ceea ce fac.

Ce vrei să spui? Ce *fac* ei?

Ei se creează pe ei înşişi. Mulţi oameni nu înţeleg acest lucru. Ei nu văd că asta se întâmplă, că asta este ceea ce fac. Ei nu ştiu că acesta este, de fapt, *scopul întregii vieţi*.

Pentru că nu ştiu acest lucru, ei nu-şi dau seama cât de importantă este fiecare decizie a lor, ce mare impact are ea.

Fiecare decizie pe care o luaţi – *fiecare* decizie – nu este o decizie asupra a ceea ce aveţi de făcut. Este o decizie asupra lui *Cine sunteţi*. Când veţi vedea acest lucru, când îl veţi înţelege, totul se va schimba. Veţi începe să vedeţi viaţa într-un mod nou. Toate evenimentele, toate întâmplările şi situaţiile se transformă în oportunităţi oferite pentru a face lucrurile pentru care aţi venit aici să le faceţi.

Am venit aici cu o misiune, nu-i aşa…?

Da. Fără discuţie. Scopul sufletului vostru este să anunţe şi să declare, să fie şi să exprime, să trăiască ca

experienţă şi să împlinească Cine sunteţi Voi cu Adevărat.

Şi cine este acesta?

Oricine *spuneţi* voi că este! Viaţa pe care o trăiţi este declaraţia voastră în această privinţă.

Alegerile voastre vă definesc.

Fiecare gest este un gest de auto-definire.

Aşa că, da! – o simplă întrebare de cinci cuvinte ca aceasta vă poate schimba viaţa. Deoarece această întrebare, dacă vă puteţi aminti să vi-o puneţi, aşază într-un nou context, într-un context mult mai larg, tot ceea ce urmează să se întâmple.

În special dacă punem această întrebare într-un moment când trebuie să luăm decizia respectivă.

Toate momentele sunt „momente în care se ia o decizie”. *Întotdeauna* ici decizii, tot timpul. Nu există un moment în care să nu iei o decizie, lei decizii chiar şi atunci când dormi. (De fapt, câteva dintre *cele mai mari* decizii ale voastre sunt luate în timp ce dormiţi. Iar unii oameni dorm, chiar şi atunci când par treji.)

Cineva spunea că suntem o planetă de somnambuli.

Nu era departe de adevăr.

Deci, asta e întrebarea magică, nu-i aşa?

Aceasta este întrebarea magică. Întrebarea magică, formată din cinci cuvinte. De fapt, există două întrebări magice formate din cinci cuvinte. Aceste întrebări, puse la momentul potrivit, te pot propulsa înainte în cadrul evoluţiei tale – mai repede decât ţi-ai putea imagina vreodată. Iată întrebările:

Sunt eu acesta cu adevărat?

Ce ar face dragostea acum?

Odată cu hotărârea ta de a întreba şi de a răspunde la aceste întrebări în fiecare moment critic, vei avansa de la discipol la învăţătorul care propovăduieşte Noua Evanghelie.

Noua Evanghelie? Ce-i asta?

Ai răbdare, prietenul Meu. Toate la timpul lor.

Mai sunt multe de spus înainte de a ajunge acolo.

Atunci, pot să mă întorc încă o dată la noţiunea de

vinovăţie? Ce se întâmplă cu oamenii care au făcut lucruri atât de oribile – au omorât oameni, sau au violat femei, sau au abuzat de copii – încât nu se pot ierta pe ei înşişi?

Ceea ce au făcut ei în trecut, îţi spun din nou, nu este cine sunt ei. Ar putea fi cine cred *alţii* că sunt ei, ar putea fi cine cred *ei* că sunt, dar nu este Cine sunt Ei cu Adevărat.

Dar majoritatea dintre ei nu pot să audă aşa ceva. Sunt prea măcinaţi de propria lor vinovăţie – sau poate de amărăciune din cauza a ceea ce le-a oferit viaţa. Unora dintre ei le este frică să nu cumva să facă acelaşi lucru din nou. Deci, ei îşi văd viaţa ca fiind lipsită de speranţă, ca fiind fără rost.

Nicio viaţă nu e fără rost! îţi spun că *nicio* viaţă nu e lipsită de speranţă. Frica şi vinovăţia sunt singurii duşmani ai omului.

Mi-ai mai spus asta şi înainte.

Şi ţi-o voi spune din nou. Frica şi vinovăţia sunt singurii tăi duşmani. Dacă laşi frica de-o parte, şi frica te lasă pe tine. Dacă te eliberezi de vinovăţie, vinovăţia te va elibera.

Cum să *facem* noi asta? Cum să ne eliberăm de frică şi vinovăţie?

Hotărând să o faceţi. Este o decizie arbitrară, bazată pe nimic altceva decât pe preferinţa personală. Pur şi simplu, îţi schimbi modul de a gândi despre tine însuţi şi despre felul în care alegi să simţi.

Este aşa cum a spus Harry Palmer: *Pentru ca să fi schimbi jelui de a gândi, e nevoie doar să te decizi să o faci*. Până şi un criminal îşi poate schimba modul de a gândi. Până şi un violator se poate recrea pe el însuşi din nou. Până şi o persoană care abuzează de copii poate fi mântuită. Nu e nevoie decât de o hotărâre luată adânc în inimă, în suflet şi în minte: NU ACESTA SUNT EU.

Acest lucru este valabil pentru oricare dintre noi, indiferent de greşelile noastre mai mari sau mai mici?

E valabil pentru oricare dintre voi.

Cum pot să mă iert pe mine însumi, dacă am făcut

ceva de neiertat?

Nu există ceva de neiertat. Nu există o faptă atât de groaznică, încât Eu aş refuza să o iert. Până şi religiile voastre cele mai severe vă învaţă acest lucru. E posibil ca ele să nu cadă de acord asupra *modului* de ispăşire, e posibil ca ele să nu cadă de acord asupra căii, dar toate sunt de acord că *există* un mod, că *există* o cale.

Care este modul? Cum pot să ajung la ispăşire, dacă eu – *eu însumi* – consider faptele mele ca fiind de neiertat?

Ocazia pentru ispăşire va apărea în mod automat, în momentul a ceea ce voi numiţi moarte. Trebuie să-ţi dai seama că „ispăşire" chiar *asta înseamnă* – „păşire" spre Unul. Este conştienţa că tu şi cu toţi ceilalţi sunteţi Unul. Este înţelegerea că tu eşti Unul cu totul – inclusiv cu Mine. Vei avea această experienţă – îţi vei aminti de acest lucru – imediat după moarte, după despărţirea ta de trup.

Toate sufletele trăiesc experienţa ispăşirilor într-un mod deosebit de interesant. Li se permite să păşească încă o dată prin fiecare moment al vieţii pe care tocmai au încheiat-o şi să trăiască experienţa ei, nu numai din punctul/or de vedere, ci şi din punctul de vedere al tuturor celor care au fost afectaţi de acel moment. Ei sunt făcuţi să regândească fiecare gând, să respună fiecare cuvânt, să refacă fiecare faptă şi să trăiască experienţa efectului ei asupra fiecărei persoane afectate, ca şi când ei ar fi cealaltă persoană – ceea ce chiar şi *sunt*. Ei ajung *să ştie* că asta sunt, *prin experienţă*. În acest moment, afirmaţia „Suntem Cu Toţi Una"[3]

nu va mai fi un concept, ci o experienţă.

Asta arată a iad. Mi s-a părut că în *Conversaţii cu Dumnezeu* spuneai că nu există iad.

Nu există un loc de chinuri şi condamnare veşnică, aşa cum l-aţi creat voi în teologiile voastre. Dar voi toţi – cu toţii – veţi trăi experienţa impactului, rezultatului şi consecinţelor alegerilor şi deciziilor voastre. Dar aici noi vorbim despre evoluţie şi nu despre „judecată". Este un proces de evoluţie şi niciodată de „pedeapsă" dată de

3 Compară Ioan, X, 30; XVII, 11,22.Noul Testament N.T.

Dumnezeu.

Iar în timpul acestei „reconsiderări a vieţii”, după cum au numit-o unii, nu veţi fi judecaţi de nimeni, ci, pur şi simplu, vi se va permite să trăiţi, în fiecare moment al vieţii, experienţa trăită de întregul Voi, mai degrabă decât ceea ce trăieşte ca experienţă acea versiune din Voi care este localizată în corpul vostru actual.

Aoleu! îmi sună tot ca ceva ce ar putea fi dureros!

Nu este. Nu vei trăi experienţa durerii, ci numai aconştienţei. Vei fi profund conştient de totalitatea fiecărui moment şi de ceea ce el conţine – şi vei fi în perfectă armonie cu el. Iar acest lucru nu va fi dureros, ci, mai degrabă, te va ilumina.

Să nu mai zic, „aoleu”? Să zic, „aha”?

Exact.

Dacă nu există niciun *aoleu*, unde e „plata” pentru răul pe care l-am făcut, pentru vătămarea pe care am odus-o?

Dumnezeu nu este interesat „să te tragă spre *înapoi14*. Dumnezeu este interesat în a te face pe *tine* să mergi *înainte*.

Voi vă aflaţi pe cărarea spre evoluţie – şi nu pe drumul spre iad. Ţinta este a *deveni conştient* şi nu a fi pedepsit.

Dumnezeu nu este interesat „să ne tragă în jos”, ci să ne „împingă de jos” ca să obţinem această conştienţă!

Hei, nu e rău! Nu e rău deloc!

Cred că e important ca, acum, noi să luăm lucrurile mai uşor. Mi-am petrecut ani de zile înglodat în vinovăţie, iar unii oameni par a crede că Tu ne vei considera veşnic vinovaţi. Dar vinovăţia şi regretul nu sunt acelaşi lucru. Faptul că eu am încetat de a mă mai simţi vinovat în privinţa a ceva, nu înseamnă că nu mai regret acel lucru. Regretul poate fi ceva instructiv, în timp ce vinovăţia te face neputincios.

Ai perfectă dreptate. Ai spus foarte bine.

Când ne eliberăm de vinovăţie, putem merge înainte cu vieţile noastre, după cum ai spus Tu. Putem obţine din

ele tot ceea ce e mai de preţ. Atunci ne putem împrieteni cu noi înşine din nou şi atunci putem să ne împrietenim cu Tine.

Într-adevăr, puteţi. Vă veţi împrieteni iarăşi cu Sinele vostru, *vă veţi îndrăgosti* de Sinele vostru, atunci când îl veţi cunoaşte – şi, în sfârşit, veţi recunoaşte Cine sunteţi Voi cu Adevărat.

Şi când vă veţi cunoaşte Sinele, Mă veţi cunoaşte pe Mine.

Şi atunci, primul pas în a avea o prietenie reală şi lucrativă cu Dumnezeu este înfăptuit.

Da.

Aş vrea ca totul să fie atât de simplu cum prezinţi Tu.

Aşa este. Ai încredere în Mine.

ŞASE

Ăsta-i Pasul al Doilea?

E Pasul al Doilea şi este uriaş.

Este uriaş, deoarece nu ştiu dacă pot să am încredere în Tine.

Mulţumesc că eşti cinstit.

Îmi pare realmente rău.

Să nu-ţi pară rău, Niciodată să nu-ţi pară rău că eşti cinstit.

Nu-mi pare rău pentru ceea ce am spus. Îmi pare rău dacă te-am jignit

Nu poţi să mă jigneşti. Tocmai asta e ideea.

Nu pot să te jignesc?

Nu.

Chiar dacă fac ceva îngrozitor?

Chiar dacă faci ceva îngrozitor.

Nu te superi şi nu mă pedepseşti?

Nu.

Asta înseamnă că pot să mă duc şi să fac tot ce vreau. Totdeauna ai putut să faci asta.

Da, dar nu am vrut. M-a oprit frica de pedeapsa de după moarte.

E nevoie ca frica de Dumnezeu să te oprească să fii „rău1?

Uneori, da. Uneori, când tentaţia este foarte mare, am cu adevărat nevoie de frică de ceea ce mi se va întâmpla după ce mor-frică pentru sufletul meu nemuritor – ca motiv care să mă oprească.

Chiar aşa? Vrei să spui că ai vrut să faci lucruri atât de cumplite, încât crezi că ţi-ai fi pierdut sufletul nemuritor dacă le-ai fi făcut?

Păi, da, pot să mă gândesc la un exemplu din viaţa mea în acest sens.

Care-i acela?

Vrei să-l spun chiar acum? Chiar aici, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor celorlalţi?

Drăguţ!

Da, dă-i drumul! Spovedania e bună pentru suflet.

Păi, dacă trebuie să ştii – e vorba de sinucidere.

Ai vrut să te sinucizi?

M-am gândit o dată la asta în mod foarte serios. Şi nu te arăta aşa de surprins! Ştii totul despre acest lucru. Tu eşti cel care m-ai oprit

Cu dragoste, nu cu frică.

A fost şi un pic de frică acolo.

A fost?

Mi-a fost teamă de ce s-ar întâmpla cu mine, dacă mi-aş lua viaţa.

Şi, astfel, am început dialogul nostru.

Da.

Şi acum, după trei volume din *Conversaţii cu Dumnezeu*, încă îţi mai este teamă de Mine?

Nu.

Bine.

Cu excepţia cazurilor când îmi este.

Şi când se întâmplă asta?

Atunci când nu am încredere în Tine. Atunci când nu am încredere că Tu eşti ce, care vorbeşti cu mine şi, cu atât mai puţin, în promisiunile ciudate pe care mi le faci.

Tot nu crezi că Dumnezeu este cel care-ţi vorbeşte?

Hei, asta-i o chestie interesantă pentru cititorii tăi!

Ce anume? Faptul că sunt fiinţă omenească? Cred că

ei ştiu că sunt om.

Da. Dar cred căci îşi imaginează că îţi sunt clare câteva lucruri – că, cel puţin, eşti convins de faptul că *hitr-adevăr* porţi o conversaţie cu Dumnezeu.

Sunt convins.

Acum e mai bine.

Cu excepţia cazurilor când nu sunt.

Şi când se întâmplă asta?

Când simt că nu pot să am încredere în ceea ce spui.

Şi când se întâmplă asta?

Când totul e prea bun ca să fie adevărat.

Înţeleg, începe să-mi fie teamă.

Dar dacă *nu este* adevărat?

Dar dacă inventez eu totul? Dar dacă eu creez un Dumnezeu care spune orice vreau eu să spună. Dar dacă Tu spui exact ceea ce vreau eu să aud, ca să îmi justific, în continuare, comportamentul? Vreau să spun că, pe baza a ceea ce-mi spui Tu, eu pot face cu neruşinare orice vreau. Fără să-mi fac griji, fără să mă agit. Fără să plătesc în viaţa de apoi. Sfinte Sisoe, cine n-ar vrea un *asemenea* gen de Dumnezeu?

Se pare că tu.

Dar eu îl vreaudar sunt momente când nu-L vreau.

Şi când se întâmplă asta?

Când mi-e teamă. Când cred că nu pot să am încredere în Tine.

Şi de ce anume ţi-e teamă că ţi se va întâmpla?

Vrei să spui, în cazul în care eu cred în ceea ce Tu-mi spui şi apoi se dovedeşte că nu eşti cu adevărat Dumnezeu?

Da.

Mi-e teamă că Dumnezeu mă va arunca în iad.

Pentru ce? Pentru că, în cel mai rău caz, ai purtat o conversaţie fantezistă?

Pentru că L-am negat pe Dumnezeul cel unic şi adevărat şi pentru că i-am făcut şi pe alţii să procedeze la fel. Pentru că le-am spus altora că nu există consecinţe ale acţiunilor lor, făcându-i astfel pe mulţi oameni să facă

lucruri pe care, altfel, nu le-ar fi făcut – şi asta deoarece acum nu le este teamă de Tine.

Chiar crezi că ai atâta putere?

Nu, dar cred că alţi oameni sunt chiar atât de uşor de influenţat.

Şi atunci de ce oare, cei care spun că trebuie să le fie frică de Mine, nu i-au influenţat suficient ca să-i oprească din comportamentele lor autodistructive?

Ce-ai zis?

Religia există de secole şi le spune oamenilor că-i voi trimite în iad, dacă nu cred în Mine într-un fel sau altul şi dacă nu încetează să se comporte într-un anumit fel.

Ştiu. Ştiu asta.

Şi vezi cumva că asemenea comportamente au încetat?

Nu, nu chiar. Neamul omenesc se autodistruge, aşa cum a făcut-o întotdeauna.

Acum, chiar mai repede decât a făcut-o vreodată, deoarece are arme de distrugere în masă.

Şi nu suntem cu nimic mai puţin cruzi unul faţă de celălalt, decât am fost altă dată.

Asta-i şi observaţia Mea. Aşa că, ce te face să crezi că, dacă după secole – de fapt milenii – de religie oamenii nu au fost uşor de influenţat, ai să-i influenţezi *tu* cumva şi că apoi vei fi şi personal responsabil de acţiunile lor?

Nu ştiu. Cred că am nevoie să mă gândesc la asta din când în când, pentru ca să-mi temperez acţiunile.

De ce? Ce anume ţi-e teamă că ai face, dacă nu le-ai tempera?

Aş răcni de pe cel mai înalt acoperiş că, în sfârşit, am găsit un Dumnezeu pe care să-L pot iubi! Aş invita pe toţi ceilalţi să-L întâlnească pe Dumnezeul meu şi să-l cunoască aşa cum îl cunosc şi eu! Aş împărtăşi tuturor celor a căror viaţă o ating, tot ceea ce ştiu despre Tine! Aş elibera oamenii de frica lor de Tine şi, astfel, de frica lor unul de celălalt! l-aş elibera de frica de moarte!

Şi crezi că pentru asta Dumnezeu te va pedepsi?

Păi, dacă am înţeles totul *greşit în* ceea ce Te

priveşte, Tu o vei face. Sau El o va face. Sau Cine o fi!

Nu o voi face. O. Neale, Neale, Neale… în cazul în care cea mai mare crimă pe care ai făcut-o este că ai creat imaginea unui Dumnezeu prea iubitor, cred că vei fi iertat pentru aceasta – dacă lot mai *trebuie* să crezi într-un Dumnezeu al Recompensei şi Pedepsei.

Ce se întâmplă dacă alţi oameni fac lucruri rele din cauza mea, cum ar fi să omoare, sau să violeze, sau să mintă?

Deci, fiecare filosof, care încă de la începutul timpurilor a vorbit sau a scris vreodată împotriva sistemului de credinţă din vremea lui, trebuie să fie tot aşa de vinovat de toate faptele oamenilor.

Probabil că şi sunt.

Acesta este genul de Dumnezeu în care vrei să crezi? Este acesta Dumnezeul pe care-L alegi?

Nu se pune problema de alegere. Noi nu suntem într-un supermarket al lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să alegem în această privinţă. Dumnezeu este Dumnezeu şi ar fi mai bine să înţelegem totul aşa cum trebuie sau, altfel, putem merge direct în iad.

Chiar crezi ceea ce spui?

Nu. Cu excepţia momentelor când cred.

Şi când se întâmplă asta?

Atunci când nu cred în Tine. Atunci când nu cred în bunătatea lui Dumnezeu şi în dragostea necondiţionată a lui Dumnezeu. Atunci când îi consider pe toţi, pe noi toţi aici pe Pământ, ca fiind copiii unui Dumnezeu mai mic.

Şi asta ţi se întâmplă des? Ai des acest sentiment?

Nu. Trebuie să spun că nu foarte des. Dar mai demult aşa simţeam. Doamne, cât de tare simţeam aşa! Dar nu s-a mai întâmplat de când au început conversaţiile noastre. Mi-am schimbat părerea în privinţa foarte multor lucruri. El bine, nu e vorba că *mi-am schimbat* părerea. Ceea ce s-a întâmplat cu adevărat este că mi-am dat voie să cred ceea ce am ştiut dintotdeauna în inima mea şi ceea ce am vrut să cred despre Dumnezeu.

Şi lucrul ăsta a fost atât de rău pentru tine?

Rău? Nu, a fost *bun*. Întreaga mea viaţă s-a schimbat. Am fost în stare să cred din nou în bunătatea Ta şi, astfel, am fost în stare să cred din nou în bunătatea *mea*. Deoarece am fost în stare să cred că Tu mă ierţi pentru tot ceea ce am făcut, am fost în stare să mă iert *pe mine însumi*. Deoarece am încetat de a mai crede că, într-o zi, cumva, undeva, voi fi pedepsit de Dumnezeu, am încetat de a mă mai pedepsi pe mine însumi.

Există şi dintre aceia care spun că, a nu crede într-un Dumnezeu care pedepseşte, *este un lucru rău*. Dar eu nu văd decât ceva bun în asta, deoarece, dacă voi face vreodată *ceva* care să aibă valoare – chiar dacă voi fi în închisoare, convingând un alt deţinut să nu mai facă rău altuia sau lui însuşi – va trebui să mă iert şi să încetez de a mă pedepsi pe mine însumi.

Excelent! înţelegi.

Înţeleg. Chiar înţeleg. Şi *nu* am renunţat la tot ce mi s-a spus în conversaţiile noastre. Atât doar că acum am nevoie de un instrument. Un instrument cu care să pot crea, în sfârşit, o prietenie adevărata cu Tine.

Îţi dau chiar acum aceste instrumente.

Da, aşa este. Chiar înainte ca eu să întreb, Tu mi-ai răspuns.*

Ca-n totdeauna.

Ca-n totdeauna. Spune-mi, cum pot eu să învăţ să am încredere?

Netrebuind să o faci.

Pot să învăţ să am încredere, netrebuind să am?

— Compară Matei, VI, 8 Noul Testament

E adevărat.

Ajută-mă.

Dacă Eu nu vreau sau nu am nevoie de nimic de la tine, trebuie oare să am încredere în tine într-o privinţă sau alta?

Presupun că nu.

Ai dreptate.

Prin urmare, cel mai înalt nivel de încredere e reprezentat de a nu trebui să ai încredere?

Iarăşi ai dreptate.

Dar cum pot să ajung să nu vreau nimic sau să nu am nevoie de nimic de la Tine?

Dându-ţi seama că totul este deja al tău. Că orice lucru de care ai nevoie este deja al tău. Că Eu îţi voi fi răspuns, chiar înainte ca tu să mă întrebi. Prin urmare, nu e necesar să întrebi.

Asta, deoarece nu e nevoie să întreb sau să cer ceva ce am deja.

Exact.

Dar dacă eu îl am deja, de ce aş *crede* oare că am nevoie de el?

Deoarece nu *ştii* că îl ai deja.

Este o problemă de percepţie.

Adică, dacă eu simt că am nevoie de ceva, chiar am?

Vei *crede* că ai.

Dar dacă eu cred că Dumnezeu îmi va îndeplini toate nevoile, atunci eu „nu voi *gândi* că am nevoie”.

Corect. De aceea, credinţa este atât de puternică. Dacă ai credinţa că toate nevoile tale vor fi întotdeauna îndeplinite, atunci, practic, nu ai niciun fel de nevoie. Şi acesta este. bineînţeles, *adevărul* şi el va deveni experienţa ta, şi, astfel, credinţa ta va fi „justificată”. De fapt, tot ceea ce ai făcut a fost să-ţi schimbi percepţia.

Primesc ceea ce aştept să primesc?

Cam aşa ceva, da. Totuşi, adevăratul Maestru trăieşte în afara aşteptărilor. El nu se aşteaptă la nimic şi nu doreşte nimic mai mult decât ceea ce „se iveşte”.

De ce?

Deoarece el ştie deja că are totul. Şi, astfel, el acceptă bucuros orice parte din Totul, care se iveşte într-un anumit moment. El ştie că totul este perfect, că viaţa este perfecţiune – care se manifestă, în aceste condiţii, nu mai e nevoie de încredere.

Sau, ca să ne exprimăm altfel, „încrederea” devine „cunoaştere”.

Da. Există trei niveluri de conştienţă în jurul a orice. Acestea sunt: speranţa, credinţa şi cunoaşterea.

Când ai o „speranţă” într-o anumită privinţă, doreşti ca aceasta să fie adevărată, sau să se întâmple. Nu eşti sigur în nicio privinţă.

Când ai o „credinţă” în legătură cu ceva, crezi că acesta e adevărat sau că se va întâmpla. Nu eşti sigur, dar *crezi* că eşti sigur şi continui să crezi astfel, în afară de cazul în care în realitatea ta apare ceva opus.

Când ai „cunoaştere” în legătură cu ceva, îţi este clar că acesta este ceva adevărat sau că se va întâmpla. Eşti sigur, în adevăratul sens al cuvântului, şi *vei continua să fii sigur*, chiar dacă în realitatea ta apare ceva opus. Nu judeci după aparenţe, deoarece tu *ştii* cum stau lucrurile.

Prin urmare, eu pot învăţa să am încredere în Tine, cunoscând că nu *trebuie* să am încredere în Tine!

Este corect… Ai ajuns la o stare de cunoaştere a faptului că urmează să apară ceva perfect. Nu că urmează să apară ceva *anumit*, ci că urmează să apară ceva perfect. Nu că urmează să apară ceea ce preferi *tu*, ci că urmează să apară ceea ce este *perfect*. Iar pe măsură ce te îndrepţi înspre starea de Maestru, acestea două devin una. Ceva apare şi tu nu ai nicio preferinţă în această privinţă, în afară de ceea ce apare. Faptul că preferi orice apare, face ca această apariţie să fie perfectă. Aceasta este ceea ce se numeşte „lasă lucrurile să meargă de la sine şi lasă-L pe Dumnezeu să facă ce trebuie”.

Un Maestru întotdeauna preferă ceea ce apare. Iar tu vei fi atins starea de Maestru, atunci când vei prefera întotdeauna ceea ce apare.

Dar… dar… acesta e acelaşi lucru cu a nu avea niciun fel de preferinţă! Credeam că Tu ai spus întotdeauna „viaţa voastră se desfăşoară urmând intenţiile pe care le aveţi în ceea ce o priveşte”. Dacă Tu nu ai preferinţe, cum se poate ca acest lucru să fie adevărat?

Să aveţi intenţii, dar să nu vă aşteptaţi la nimic şi, bineînţeles, să nu aveţi pretenţii.

Să nu deveniţi dependenţi de un anumit rezultat. Nici măcar să nu-l preferaţi. Ridicaţi-vă Dependenţele, transformându-le în Preferinţe – şi Preferinţele în

Acceptări.

Acesta este drumul către pace.

Acesta e drumul către starea de Maestru.

Un învăţător şi scriitor minunat, Ken Keyes, Jr., a expus exact această idee într-o carte excepţională, numită *A Handbook to Higher Consciousness*[4]

Într-adevăr. Ideile din această carte sunt foarte importante, iar pentru mulţi oameni ele reprezintă concepte de bază.

El vorbea despre cum să schimbi dependenţele şi să le transformi în preferinţe. El a trebuit să înveţe cum să facă acest lucru în propria sa viaţă, deoarece şi-a petrecut mare parte din ea într-un scaun cu rotile, imobilizat de la piept în jos. Dacă ar fi fost „dependent" de o mai mare mobilitate, nu ar fi putut găsi niciodată un mod de a fi fericit. Dar a ajuns să înţeleagă că nu circumstanţele exterioare sunt sursa fericirii, ci, mai degrabă, hotărârile noastre interioare legate de modul în care alegem să le trăim ca experienţă.

Aceasta a constituit esenţa scrierilor lui, deşi majoritatea cărţilor sale nu menţionează condiţia lui fizică. Aşa că, atunci când i s-a cerut să ţină conferinţe, oamenii au fost adesea şocaţi să-l vadă, practic, imobilizat în scaunul său cu rotile. El scria cu o asemenea bucurie pentru dragoste şi viaţă, încât ei îşi imaginau că avea tot ceea ce îşi dorea.

El *chiar* avea tot ceea ce îşi dorea! Dar aceste ultime cuvinte conţin un secret enorm. Secretul vieţii nu este să ai tot ceea ce îţi doreşti, ci *să-ţi doreşti tot ceea ce ai*.

Ca să împrumutam ceva de la un alt scriitor minunat, John Gray!"

E adevărat că John este un scriitor minunat, dar cine crezi tu că „împrumută" de la cine? Eu *i-am dat* acele idei şi Eu l-am inspirat pe Ken Keyes.

Care acum este cu Tine, acolo.

Care, într-adevăr, este cu Mine şi-aş putea adăuga –

---

4 îndreptar pentru o Stare mai înaltă de Conștiență. Autor al cărții Rețete pentru fericire N.T.

eliberat de scaunul său cu rotile.

Sunt aşa de bucuros! E o ruşine că el şi-a petrecut o parte atât de mare din viaţă într-un asemenea scaun.

Nu e o ruşine! E o binecuvântare! Ken Keyes a schimbat milioane de vieţi, datorită faptului că el se afla în acel scaun cu rotile.

— Autor al cărţii de succes *Bărbaţii sunt de pe Marte, femeile sunt de pe Venus*.

Milioane de vieţi. Să nu confundăm lucrurile. Viaţa lui Ken a fost o binecuvântare, aşa cum a fost fiecare întâmplare din ea. Ele au oferit oamenii, locurile şi evenimentele perfecte pentru ca acel suflet, care atunci se numea Ken, să trăiască experienţa pe care şi-a dorit-o şi exprimarea pe care a intenţionat-o.

Acelaşi lucru este adevărat pentru viaţa *fiecăruia*. Nu există ceea ce se numeşte ghinion, nimic nu se întâmplă în mod accidental, nu există coincidenţe şi Dumnezeu nu face greşeli.

Cu alte cuvinte, totul este perfect exact aşa cum este.

E adevărat.

Chiar dacă lucrurile nu par a fi perfecte.

În special dacă nu par a fi perfecte. Asta este un semn sigur că, în acest caz, trebuie să vă amintiţi de ceva extraordinar.

Prin urmare, Tu spui că ar trebui să fim *recunoscători* pentru cele mai rele lucruri care ni se întâmplă.

Recunoştinţa este cea mai rapidă formă de vindecare. Persistă lucrurile cărora le opui rezistenţă. Sunt în serviciul tău cele pentru care eşti recunoscător, aşa cum s-a intenţionat să fie.

V-am spus:

V-am trimis numai îngeri.

Acum adaug:

V-am dat numai miracole.

Războaiele sunt miracole? Crimele sunt miracole? Bolile şi neputinţele sunt miracole?

T\i ce crezi? Dacă ai începe să dai răspunsuri, mai

degrabă decât să pui toate aceste întrebări, tu ce ai zice?

Vrei să spui, ce aş zice eu dacă aş fi în locul Tău?

Da.

Aş zice… Fiecare eveniment din viaţă este un miracol şi tot aşa este viaţa însăşi. Viaţa este făcută ca să-i ofere sufletului tău instrumentele perfecte, circumstanţele perfecte, condiţiile perfecte cu care să realizeze şi să trăiască experienţa, să anunţe şi să declare, să împlinească şi să devină Cine Eşti Tu cu Adevărat De aceea, nu judeca şi nici nu condamna, iubeşte-ţi duşmanii, roagă-te pentru cei care te persecută şi îmbrăţişează fiecare moment şi circumstanţă din viaţă ca pe o comoară; ca pe un dar perfect de la un Creator perfect. Aş zice… caută rezultatele şi consecinţele, dar nu le pretinde.

Ai zice bine. prietenul Meu. Devii un mesager, aşa cum a fost Ken Keyes. Hai acum să facem un pas înainte în cadrul învăţăturilor lăsate de Ken Keyes. El v-a învăţat: elevaţi-vă Dependenţele la nivelul Preferinţelor. Acum, *tu* îi vei învăţa pe alţii: să nu aveţi Preferinţe.

Aşa o să fac?

Da.

Când?

Acum. Dă-i înainte şi învaţă-i pe alţii! Ce ai zice dacă ar fi să propovăduieşti acest lucru?

Vrei să spui, ce aş zice dacă aş fi în locul Tău?

Da.

Aş zice… atunci când pretindeţi un anumit rezultat pentru ca să fiţi fericiţi, asta înseamnă că sunteţi Dependent. Dacă, pur şi simplu, doriţi un anumit rezultat, asta înseamnă că aveţi o Preferinţă. Dacă nu aveţi absolut nicio preferinţă, atunci sunteţi în starea de Acceptare. Aţi atins starea de maestru.

Bine. E foarte bine.

Dar am o întrebare. A-ţi enunţa intenţiile nu este acelaşi lucru cu a-ţi anunţa Preferinţele?

Câtuşi de puţin. Poţi să intenţionezi ca un lucru să se întâmple, fără & *preferi* ca el să se întâmple. De fapt, a avea o Preferinţă este un anunţ făcut către univers că sunt

posibile rezultate alternative. Dumnezeu nu-şi poate imagina aşa ceva, prin urmare, Dumnezeu nu are niciodată Preferinţe.

Vrei să spui că Dumnezeu chiar a intenţionat să se întâmple tot ceea ce s-a întâmplat pe Pământ?

Cum altfel s-ar fi putut întâmpla? îţi imaginezi că se poate întâmpla *ceva* care să fie împotriva voinţei lui Dumnezeu?

Când vorbeşti aşa, am sentimentul că răspunsul trebuie să fie nu. Dar când mă uit la lucrurile groaznice care s-au întâmplat în istoria omenirii, îmi vine greu să cred că Dumnezeu ar fi putut *avea intenţia* ca aceste lucruri să se întâmple.

Intenţia Mea este să vă permit vouă să alegeţi propriile voastre rezultate, să creaţi şi să trăiţi experienţa propriei voastre realităţi. Istoria voastră este o înregistrare a ceea ce voi aţi intenţionat – şi ceea ce *voi* aţi intenţionat, am intenţionat şi *Eu*, întrucât nu există separaţie între noi.

Nu am sentimentul că tot ceea ce s-a întâmplat în istoria omenirii – sau chiar tot ceea ce s-a întâmplat în propria mea viaţa – a fost, în fiecare caz, intenţionat să fie aşa.

Mi se pare că, de multe ori de-a lungul timpului, au existat ceea ce s-ar putea numi rezultate obţinute neintenţionat.

Niciun rezultat nu e obţinut neintenţionat, deşi multe nu sunt anticipate.

Cum se poate ca un lucru să nu fie anticipat, dacă a fost făcut cu intenţie? Şi, invers, cum poate ca un lucru care este făcut cu intenţie să nu fie anticipat?

Ceea ce voi intenţionaţi întotdeauna la nivelul sufletului este să obţineţi un rezultat care să fie o reflecţie perfectă a actualei voastre stări de evoluţie, astfel încât să-l puteţi trăi ca experienţă pe Cine sunteţi. Acesta este, de asemenea, rezultatul care se potriveşte perfect pentru a facilita mişcarea voastră înspre următoarea stare mai înaltă, astfel încât să puteţi deveni Cine Căutaţi Voi să fiţi.

Aminteşte-ţi că scopul vieţii este de a te recrea pe

tine din nou, în următoarea cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti.

Fac pariu că aş putea repeta asta chiar şi în somn.

E interesant ce spui, pentru că, atunci când repeţi aceasta în somn, este un semn sigur că, *în sfârşit. eşti treaz*.

E o chestie deşteaptă. Ai sucit-o bine.

Toată viaţa aşa este, prietenul Meu. Toată viaţa aşa este.

Aşa că, ce învăţăm noi de aici? Ce aţi fost făcuţi să vă amintiţi?

Că ceea ce intenţionezi este întotdeauna ceea ce se întâmplă, dar ceea ce se întâmplă e posibil să nu fie întotdeauna ceea ce am anticipat. Dar se poate acest lucru?

Apare atunci când nu ţi-e foarte clar ce intenţii ai.

Vrei să spui că eu *credea* intenţionez un lucru şi, de fapt. Intenţionez un alt lucru?

Exact. La nivel fizic, tu crezi că provoci un anumit rezultat, dar la nivelul sufletului provoci un altul.

Mamă, chestia asta te poate înnebuni!! Cum pot să ştiu la ce să mă aştept, dacă eu îmi creez realitatea la niveluri de conştienţă cu care nici măcar nu am legătură?

Nu poţi. De aceea se spune „trăieşte-ţi viaţa, fără să te aştepţi la ceva”. Şi tot de aceea ţi s-a spus „să vezi perfecţiunea” în fiecare circumstanţă şi situaţie, cât şi atunci când te afli în faţa oricărui rezultat sau consecinţă.

Ai spus ambele lucruri în *Conversaţii cu Dumnezeu*.

Şi acum, ca să poţi înţelege mai bine, hai să vorbim, pe scurt, jespre cele Trei Niveluri de Experienţă – supraconştientul, conştientul şi subconştientul.

Nivelul supraconştientului este locul de a trăi o experienţă în cadrul căreia tu cunoşti şi îţi creezi realitatea, fiind pe deplin conştient de ceea ce faci. Acesta este nivelul sufletului. Majoritatea dintre voi nu sunteţi conştienţi – la nivel conştient – de intenţiile supraconştientului – doar dacă nu cumva sunteţi.

Nivelul conştientului este locul de a trăi o experienţă în cadrul căreia tu cunoşti şi îţi creezi realitatea, fiind oarecum conştient de ceea ce faci. Cât de conştient eşti, depinde de „nivelul tău de conştientă”. Acesta e un nivel fizic. Când te-ai dedicat cărării spirituale, treci prin viaţă căutând permanent să-ţi ridici nivelul de conştienţă sau să lărgeşti experienţa realităţii tale fizice pentru a include şi a cuprinde o realitate mai extinsă despre care tu ştii că există.

Nivelul subconştientului este locul de a trăi o experienţă în cadrul căreia tu nu cunoşti şi nu îţi creezi în mod conştient realitatea. O faci în mod subconştient – adică, foarte puţin conştient că faci acest lucru şi, cu atât mai puţin, de ce îl faci.

Acesta nu este un nivel rău de experienţă, aşa că nu-l judecaţi. El este un dar, deoarece vă permite să faceţi lucruri în mod automat, cum ar fi să vă lăsaţi părul să crească, sau să clipiţi din ochi, sau ca inima să bată – sau să creaţi pe loc o soluţie pentru o problemă. Dar dacă nu aţi fi conştienţi de ce părţi din viaţa voastră aţi ales să creaţi în mod automat, v-aţi putea imagina pe voi înşivă ca fiind sub „efectul” vieţii, mai degrabă decât cauza în acea situaţie. V-aţi putea chiar vedea pe voi înşivă ca pe nişte victime. De aceea, e important să fiţi conştienţi de care situaţii anume aţi ales să nu fiţi conştienţi.

Mai târziu, înspre sfârşitul acestui dialog, vă voi vorbi din nou despre conştienţă şi despre nivelurile diferite de conştienţă care duc la experienţa pe care unii dintre voi o numesc iluminare.

Există un mod de a pune în acelaşi timp acelaşi intenţii pe toate trei nivelurile: al conştientului, supraconştientului şi subconştientului?

Da. Acest nivel de conştienţă trei-în-unul ar putea fi numit. w/? raconştienţă. Unii dintre voi o numesc, de asemenea, „conştientă Christică” 1 sau „conştienţă elevată”. Ea este Conştienţa pe Deplin Integrată. Când vă aflaţi în acest loc, sunteţi pe deplin creativi. Toate trei nivelurile de conştienţă au devenit unul. Se spune că „le

aveţi pe toate la un loc”. Dar, în realitate, este mai mult decât atât, deoarece, în acest caz, ca şi în toate lucrurile. Întregul este mai mare decât suma părţilor.

Azz/zraconştienţa nu este, pur şi simplu, un amestec al supraconştientului, conştientului, şi subconştientului. Este ceea ce se întâmplă când toate sunt amestecate *şi apoi se trece dincolo de ele*. După aceea, treceţi în *Starea pură de A Fi*. Această *Stare de A Fi* este sursa supremă de creaţie, din interiorul vostru.

Şi, astfel, pentru o persoană cu o „conştienţă elevată”, rezultatele şi consecinţele sunt *întotdeauna* intenţionate şi *niciodată* neanticipate?

Într-adevăr, acesta este adevărul.

Iar nivelul la care un rezultat apare neanticipat este o indicaţie directă a nivelului de conştienţă la care este percepută o experienţă.

Şi acest lucru este absolut corect.

De aceea, Maestrul este cel care e întotdeauna de acord cu rezultatele, chiar dacă ele nu apar a fi favorabile, deoarece ştie că, la un anumit nivel, trebuie că el a intenţionat ca ele să fie aşa.

Acum înţelegi. Începi să înţelegi ceva care este foarte complex.

Şi, de aceea, Maestrul vede totul ca fiind perfect!

Minunat! Te-ai prins!

Ceea ce e posibil ca un Maestru să nu vadă întotdeauna, este nivelul la care a fost intenţionat rezultatul. Dar nu are niciun dubiu că, *la un anumit nivel, el este responsabil pentru acel rezultat*.

Exact.

Şi de aceea Maestrul nu judecă niciodată o altă persoană, loc sau lucru. Maestrul ştie că *el le-a pus acolo*. El este conştient că, fa un anumit nivel, el a creat ceea ce el însuşi trăieşte ca experienţă.

Da.

Şi că, dacă lui nu-i place ceea ce a creat, depinde de el să-l schimbe.

Da.

Şi că a condamna nu îşi găseşte locul în acest proces, într-adevăr, ţii pe loc ceea ce condamni.

E foarte adânc, foarte complex ceea ce spui.

Modul tău de a înţelege este perfect.

Tot aşa cum ar fi perfect şi dacă *nu* aş înţelege, într-adevăr.

Noi cu toţii ne aflăm tot timpul exact acolo unde este perfect pentru noi să fim.

Exact – altfel n-aţi fi acolo.

Şi pentru evoluţia noastră nu avem nevoie de nimic mai mult decât exact de ceea ce avem şi trăim ca experienţă chiar acum, încă o dată, e corect.

Şi dacă noi *nu avem nevoie* de nimic, nu trebuie să avem încredere în Dumnezeu.

Da. asta spuneam.

Şi când noi nu *trebuie să* avem încredere în Dumnezeu, de-abia atunci *putem* avea cu adevărat. Pentru că, atunci, încrederea înseamnă a nu trebui să obţii un anumit rezultat, ci a şti că *orice* rezultat este spre binele tău cel mai înalt.

Ai închis cercul. Bravo!

Frumuseţea în toate astea e că, a nu avea nevoie de un anumit rezultat, eliberează subconştientul de toate gândurile legate de întrebarea de ce nu poţi *avea* un anumit rezultat, ceea ce, la rândul lui, deschide drumul către acel anumit rezultat care a fost intenţionat în mod conştient

Da! Voi sunteţi în stare să acţionaţi în mod automat în legă tură cu mai multe lucruri.

Când sunteţi puşi în faţa unei provocări, în mod automat presupuneţi că lucrurile vor merge bine. Când sunteţi în faţa unei dificultăţi, ştiţi în mod automat că vă veţi descurca. Când întâlniţi o problemă, înţelegeţi în mod automat că ea a fost deja rezolvată pentru voi – *în mod automat*.

Aţi creat aceste rezultate *în mod subconştient*.

Lucrurile încep să se întâmple în mod automat, aparent fără absolut niciun efort din partea voastră. Viaţa

începe să meargă bine. Lucrurile încep să vină către voi, în loc să trebuiască să alergaţi după ele. Această schimbare apare fără un efort conştient. Tot aşa cum gândurile negative, de auto-negare şi de autodistrugere în legătură cu Cine Eşti Tu cu Adevărat – şi ce poţi tu să fii, să faci şi să ai – au fost *achiziţionate* în mod subconştient, tot aşa sunt eliminate în mod subconştient.

Voi nu ştiţi cum sau când aţi achiziţionat astfel de idei şi nu ştiţi cum sau când aţi scăpat de ele. Simplu şi dintr-odată, viaţa se schimbă. Timpul dintre momentul în care gândiţi un gând pe plan conştient şi cel în care gândul se manifestă în realitatea voastră va începe să se micşoreze. În cele din urmă, el va dispărea cu totul şi oi veţi crea pe loc rezultatele.

Şi, în realitate, eu nu creez deloc rezultate, ci îmi dau doar seama că ele sunt deja acolo. Totul a fost deja creat şi au trăiesc ca experienţă rezultatul pe care sunt în stare să-l aleg, dat fiind modul meu de a înţelege şi de a percepe.

Văd că acum eşti un mesager. Eşti unul dintre cei care aduc un mesaj, mai degrabă decât dintre cei care-l caută. Eşti în stare acum să pui în mişcare întreaga cosmologic.

În ultima ta afirmaţie ai expus adevărul despre timp.

Da. Timpul, aşa cum l-am înţeles noi, nu există. Există numai un singur moment, Momentul Etern de Acum. Toate lucrurile care s-au întâmplat vreodată, se întâmplă şi se vor întâmpla vreodată, se întâmplă chiar acum. După cum ai explicat Tu în *Conversaţii cu Dumnezeu*, *volumul al treilea*, este ca un gigantic CD-Rom. Fiecare rezultat posibil a fost deja „programat”. Prin alegerile pe care le facem, noi trăim experienţa rezultatului pe care-l producem – ca atunci când jucăm un joc cu un computer. Toate mişcările computerului exista deja. Rezultatul pe care-l trăieşti ca experienţă depinde de mişcarea pe care tu o faci.

Acesta este un exemplu foarte bun, deoarece permite o înţelegere rapidă. El are, totuşi, un neajuns.

Care-i acela?

Aseamănă Viaţa cu un joc. Face ca totul să sune ca şi când tot ceea ce fac Eu este să mă joc cu voi.

Da. Am primit scrisori de la oameni care erau furioşi din cauza asta. Ei spuneau că, dacă ceea ce s-a spus în *Conversaţii cu Dumnezeu* despre evenimente şi timp ar fi adevărat, ei ar fi profund dezamăgiţi.

Dacă, după tot ceea ce s-a spus şi s-a făcut, noi nu suntem nimic altceva decât nişte pioni care suntem mişcaţi pe o tablă de şah a vieţii de către un Dumnezeu care face asta ca să se amuze, ei nu ar fi deloc fericiţi.

Ăsta este genul de Dumnezeu care crezi că aş fi Eu? Deoarece, vezi tu, dacă aşa crezi, aşa Mă vei vedea. De mii de ani încoace. 03. menii au gândit într-un fel despre Dumnezeu şi apoi M-au văzut aşa. Deci, acesta este cel mai mare secret dintre toate în privinţa lui Dumnezeu:

Eu vă voi apare aşa cum Mă vedeţi voi.

Uauu!

Da, chiar, uauu! Dumnezeu va părea a fi ceea ce voi păreţi a vedea. Prin urmare, cum Mă vezi?

Te văd ca pe un Dumnezeu care îmi dă puterea să creez orice experienţă aleg şi îmi dă instrumentele cu care să fac acest lucru.

Unul dintre cele mai puternice dintre aceste instrumente este prietenia ta cu Dumnezeu. Ai încredere în Mine în această privinţă.

Am. Am încredere în Tine. Deoarece am învăţat că nu trebuie să am. Procesul vieţii este ceea ce e. Încrederea nu este necesară. Doar cunoaşterea este.

Exact.

ŞAPTE

tin cazul meu nu a fost mereu aşa. Vreau să spun că nu ţiuit întotdeauna să mi se explice atât de detaliat totul, te ca să pot avea încredere. De fapt, când eram mai tânăr aveam întotdeauna încredere că totul va fi bine.

Eram o persoană cu un optimism nelimitat. Unii l-ar fi L numi nesăbuit. Dat fiind faptul că am crescut cu frică jmnezeu, această stare de spirit ar putea părea şi mai ibzuită. Totuşi, aşa au stat lucrurile în ceea ce mă pris.

Copil fiind, întotdeauna „ştiam” că o să capăt ceea i doresc – şi întotdeauna căpătăm. Trebuie să spun că, obicei, căpătăm fără mare efort. Acest lucru îl deranja barte tare pe fratele meu, care obişnuia să se plângă cu Woce tare că: „Tot norocul s-a dus la Neale”. Odată l-am au-Łtt pe tata răspunzându-i: „Neale îşi face singur norocul”.

Şi avea dreptate. În parte, acest lucru se datora părinţilor mei. Mama m-a umplut cu dragoste de viaţă şi cu tot ceea ce este creator, iar tata mi-a dat încredere în mine. Indiferent de cât de grea era situaţia, el obişnuia să mă întrebe mereu: „Cum crezi tu că poţi să faci ceva, dacă nu încerci?”

Când aveam cam 15 ani, el mi-a spus ceva ce o să-mi amintesc întotdeauna: „Fiule”, a spus el, „nu există un mod «bun» de a face ceva. Există numai modul în care-l faci tu. *Fă ca* modul tău de a proceda să fie cel bun”.

„Cum să fac treaba asta?”, am întrebat eu. El mi-a răspuns: „Făcând-o”.

Treizeci şi cinci de ani mai târziu, Compania Nike a pus această mică filosofie într-un slogan de două cuvinte. *Fă-o direct*.

După cum am spus mai devreme, când am devenit elev de liceu am avut o grămadă de lucruri de făcut. Toate activităţile din afara programului mă făceau să fiu foarte ocupat şi mă descurcam bine la ore cum ar fi engleza, vorbirea, ştiinţele politice, muzica, limbile străine. Trebuie să recunosc că de-abia mă descurcam în obiecte care mă plictiseau, ca biologia, algebra, geometria – dar Universitatea din Wisconsin, Milwaukee, mi-a acceptat cererea de admitere… după o perioadă de probă. N-am stat prea mult acolo. Decanul mi-a cerut să renunţ după trei semestre, dar nu am fost prea supărat Eram nerăbdător să dau piept cu viaţa şi voiam să intru la radio – chiar atunci, chiar acolo.

După ce am părăsit colegiul, tata mi-a spus: „E în regulă, fiule, acum eşti pe picioarele tale. Am făcut ce-am putut pentru tine, dar tu vrei să faci totul ca tine”.

O parte din mine era îngrozitor de înspăimântată, iar

cealaltă parte era atât de încântată, încât de-abia mai puteam suporta. Deja găsisem un micuţ post de radio *FM* care atunci începuse să emită şi unde am început să muncesc pe gratis. Iar când tata mi-a tăiat subvenţiile, am intrat în biroul directorului general al altui post *FM*, cu o frecvenţă apropiata de celălalt, şi i-am spus cu curaj că ar trebui să mă angajeze.

Larry LaRue şi-a dat capul pe spate chicotind:

„De ce ar trebui s-o fac?" N-am ezitat.

„Pentru că sunt mai bun decât oricare angajat pe care-l ai aici". Larry n-a mai râs, dar zâmbetul nu i-a părăsit nicio clipă faţa.

„Puştiule", a spus el, „îmi place de tine. Ai *chutzpah*? *1* (Nu ştiam atunci ce însemna cuvântul ăla. Mi-amintesc că m-am gândit *o fi oare ceva de bine*?) „Să-ţi spun ceva".

S-a răsucit spre mine cu un scârţâit al scaunului. „Vino diseară la ora 8 şi o să-l pun pe cel care lucrează de noapte să-ţi arate despre ce-i vorba. La 9, continui tu. O să te ascult Dacă până la 9, 30 nu-ţi dau un telefon, pleacă şi să nu te mai văd niciodată". Rânjetul lui a devenit răutăcios.

„Mi se pare corect11, am ciripit eu, întinzându-mă să dau mâna cu el. Apoi am adăugat: „O să mă suni diseară".

Ieşit şi, în parcare, am dat afară tot ceea ce mâncasem o prânz. În seara aceea, încă mi-era greaţă de la stomac, când am luat în mână microfonul. Am făcut o introducere şi: apoi am intrat direct cu muzică. Au mai trecut două cântece şi era deja 9: 28. Telefonul nu suna şi eram la pământ, în timp ce mă pregăteam să-l las pe cel care era angajat acolo să preia postul. El şi-a băgat capul pe uşă, exact când îmi adunam lucrurile.

„Şefu'e pe linia din spate", a spus el şi a plecat Am ridicat telefonul.

„Eşti angajat", a mormăit Larry. „Stai până la 11. Să fii mâine la 9 în biroul meu".

N-am să-l uit niciodată pe Larry LaRue pentru că mi-a dat acea şansă. Un altfel de om m-ar fi dat, pur şi simplu, afară. Mulţi ani mai târziu, când eram director de program

la un post de radio din Baltimore, am făcut tot ce am putut ca să-i întorc favorul, folosind ceea ce ajunsesem să numesc *La Rute*[5]

LaRue: întotdeauna să-i dai unui puşti o şansă.

O grămadă de puşti îmi băteau la uşă, vrând să intre în branşă. Nu puteam să-i bag în studio şi să-i pun în direct, aşa cum făcuse Larry cu mine – eram un post de radio mult prea important, cu o piaţă mult prea mare ca să fac acest lucru – dar întotdeauna îi invitam în birou şi ascultam caseta lor de audiţie. Le dădeam şi indicii în legătură cu ceea ce credeam eu că trebuie să facă pentru a o îmbunătăţi.

Cu toate acestea, niciodată nu l-am angajat pe niciunul dintre ei. Cred că zilele de demult în radio s-au încheiat. Fără îndoială că aşa se întâmplă şi acum. Nu mai e niciun loc unde să fii ajutat să porneşti. Astăzi trebuie să ai mai întâi nişte realizări. Generaţia mea e posibil să fie ultima care a putut să se strecoare prin uşa laterală. Şi asta e destul de rău. Avem nevoie de mai multe locuri unde tinerii să-şi poată face ucenicia. Presiunea care apasă pe umerii celor care astăzi au înjur de douăzeci şi cinci de ani şi vor să reuşească este enormă.

Ca lucrurile să stea şi mai rău, mulţi au o educaţie mai precară decât oricând. Şi despre asta aş vrea să vorbim acum. Educaţia pe care am primit-o la liceul South Division din Milwaukee este la fel cu cea pe care o primeşte astăzi un absolvent al colegiului din oraş – dacă are noroc.

Trebuie să vă îmbunătăţiţi sistemul de educaţie, reaprinzând în şcolile voastre dorinţa de a pune întrebări şi bucuria de a învăţa, în *Conversaţiicu Dumnezeu*, *volumului II-lea*, ţi-am dat nişte indicii minunate despre cum aţi putea face acest lucru. Nu le voi repeta aici. Dar te voi invita să le treci iar în revistă şi să le pui în practică.

Să le pun în practică?

Viaţa este un proces de recreare. Sunteţi invitaţi să daţi foită lumii ca să recreeze experienţa numită „şcoală11

5 Joc de cuvinte: rule = regulă N.T.

în următoarea cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care aţi avut-o vreodată despre ce trebuie ca să însemne.

A recrea şcoala nu este unicul lucru de care avem nevoie. Trebuie să demonstrăm în mod clar tuturor că niciodată nu o să reuşim să aprindem procesul de gândire şi să încurajăm cercetările independente, dacă le permitem copiilor noştri să-şi petreacă douăzeci de ore pe săptămână uitându-se la televizor şi încă alte douăzeci de ore lipiţi de jocurile video. Copiii nu vor învăţa multe în felul acesta.

Ba din contră, ci vor învăţa foarte multe lucruri. Vor învăţa cum să caute să obţină recompensă pe loc, cum să aştepte ca toate problemele din viaţă să se rezolve de la sine în douăzeci şi opt de minute şi jumătate şi cum să-şi elimine frustrarea legată de problemele care nu se rezolvă pe loc, folosind violenţa.

Directorii din industria de divertisment neagă faptul că imaginile de la TV, din filme şi de pe video, oricât de violente ar fi, sunt răspunzătoare de comportamentul violent al tineretului.

E Sunt ei aceiaşi directori care vând publicitate pentru jocuri yc tip Bingo de jumătate de milion de dolari bucata, pretinzând că Lgt influenţa vieţile în şaizeci de secunde?

Păi, hâm, da. y înţeleg.

Dar nu pot fi nişte simple jocuri video cele care îi de Sensibilizează pe puşti în aşa măsură, încât să-i îndemne la moarte şi violenţă. Puştii ştiu că este „doar un joc”.

Ştii ce anume folosesc unele academii de poliţie şi militare ca să-i înveţe pe profesionişti coordonarea rapidă mână-ochi şi să împuşte mortal, fără să aibă nicio emoţie?

Jocuri video?

Am pus doar o întrebare. Te las pe tine să descoperi răspunsul. Dar ţi-ai putea imagina un instrument de învăţare mai rapid şi mai eficient?

O, Doamne, probabil că n-ar trebui să spun toate astea aici.

De ce nu?

Oamenii nu vor ca eu să fac comentarii sociale şi, fără îndoială, nu le vor de la *Tine*. Aceasta este o carte despre Dumnezeu şi nu e cazul ca Dumnezeu să aibă păreri legate de problemele sociale actuale.

Vrei să spui, despre viaţa reală?

Vreau să spun, despre probleme politice şi sociale. Toată lumea se aşteaptă ca Tu să rămâi la probleme spirituale şi la fel să fac şi eu.

Există oare o problemă mai spirituală decât aceea legată de cum să-i opriţi pe copiii voştri de la a se omori unul pe altul? E nevoie oare de mai multe licee ca cel din Columbine[6]

pentru a vă face să înţelegeţi că situaţia este foarte gravă?

Ştim că e o problemă, dar nu ştim cum să o rezolvăm.

Ba ştiţi cum s-o rezolvaţi. Pur şi simplu, nu v-aţi adunat suficientă voinţă pentru a o face. În primul rând, petreceţi mai mult timp cu copiii voştri. Încetaţi de a acţiona ca şi când, de la vârsta de unsprezece ani, ei sunt pe picioarele lor. Implicaţi-vă în vieţile lor şi rămâneţi implicaţi. Vorbiţi cu profesorii lor. împrieteniţi-vă cu prietenii lor. Exercitaţi-vă influenţa. Fiţi cu adevărat prezenţi în vieţile lor. Nu-i lăsaţi să vă scape printre degete. În al doilea rând, luaţi o atitudine activă împotriva violenţei şi a modelelor de violenţă din vieţile lor. Imaginile impresionează şi învaţă *cu adevărat*. Într-adevăr, imaginile îi învaţă mai repede şi se imprimă mai adânc decât cuvintele.

Insistaţi ca cei care se ocupă de redarea unor povestiri din civilizaţia şi cultura voastră (producătorii de film, TV, de jocuri video şi alţi creatori de imagine – de la benzile desenate la cărţile de joc pentru copii) să creeze o *nouă* poveste culturală, cu o etică nouă – o etică a *non-violenţei*.

În al treilea rând, faceţi tot ce trebuie ca să vă asiguraţi că adolescenţii şi copiii voştri nu au la îndemână instrumente ale violenţei şi unelte legate de violenţă.

6 Oraș în care un elev și-a împușcat mai mulți colegi. N.T.

Opriţi accesul uşor şi fără efort la achiziţionarea unor asemenea lucruri. Dar mai important dintre toate este să eliminaţi violenţa din viaţa *voastră*. Voi sunteţi cel mai important model pentru copiii voştri. Dacă ei vă văd că folosiţi violenţa, şi ei vor folosi violenţa.

Asta înseamnă că n-ar trebui să ne plesnim copiii?

Nu vă puteţi gândi la un alt mod de a-i învăţa pe cei pe care spuneţi că-i iubiţi foarte tare? Oare, a-i speria, a-i îngrozi şi a le pro uce dureri este unicul mod pe care vi-l puteţi imagina pentru a-i Cuca? Durerea fizică a fost folosită de multă vreme de către civili-Cţta voastră ca pe o pedeapsă pentru comportament nedorit – nu Eumai în cazul copiilor, ci şi al adulţilor. Voi realmente omorâţi oaicni, pentru a-i face pe oameni să înceteze de a mai omorî oameni. F E o nebunie să foloseşti energia care a creat o problemă, pen& ru a căuta să rezolvi acea problemă.

E o nebunie să repeţi comportamentele pe care vrei să le Opreşti, pentru a le opri.

F E o nebunie să creezi modele de comportament în toată societatea, modele pe care spuneţi că nu vreţi ca progeniturile voastre să le copieze.

l iar cea mai mare nebunie este a pretinde că asemenea lucruri nu se întâmplă şi a vă întreba, apoi, *de ce copiii voştri se momportd într-un mod nebunesc*.

Vrei să spui că suntem cu toţii nebuni?

Eu definesc nebunia. Depinde de voi să hotărâţi Cine şi Ce sunteţi. Voi hotărâţi acest lucru în fiecare zi. p Fiecare gest este un gest de auto-definire.

jtf, v Foloseşti nişte cuvinte cam dure.

Pentru asta sunt prietenii pe lume. t Vrei să ştii ce înseamnă să fii prieten cu Dumnezeu? Asta poseamnă. Prietenii îţi spun adevărul. Prietenii spun lucrurilor pe lume. Prietenii nu te linguşesc şi nu-ţi spun numai ceea ce cred că îi vrea tu să auzi. Dar prietenii nu-ţi spun cum stau lucrurile, penăm ca apoi să te lase să te ocupi tu singur de ele. Prietenii sunt totdeauna lângă tine, oferindu-ţi un sprijin permanent, sunt prezenţi să te ajute şi îţi dau

dragoste necondiţionată, j. Asta face Dumnezeu. Despre asta e vorba în dialogul de faţă.

Cât o să mai continue acest dialog? Credeam că se va (termina la sfârşitul trilogiei *CCD*.

Va continua atâta timp cât vei alege tu să continue.

Deci, va mai fi încă o carte după asta.

Fără discuţie că va mai fi o carte după asta, după cum ţi-am spus cu ani în urmă – dar nu va fi o carte de dialog.

Nu va fi?

Nu.

Ce fel de carte va fi ea?

O carte care vorbeşte cu un Singur Glas.

Glasul tău.

Glasul nostru.

Glasul nostru?

Conversaţia ta cu Dumnezeu te-a adus la prietenia ta cu Dumnezeu, iar prietenia ta cu Dumnezeu te va duce la comuniunea ta cu Dumnezeu. În cartea *Comuniune cu Dumnezeu* vom vorbi cu un Singur Glas şi va fi un document extraordinar.

Toate cărţile *cu Dumnezeu* au fost extraordinare, într-adevăr.

Vor mai fi şi alte cărţi de dialog în care Tu şi cu mine vom sta de vorbă?

Dacă doreşti să fie, vor fi, îmi plac enorm de mult aceste conversaţii, pentru că mă fac cu adevărat să gândesc. Cu toate acestea, uneori sunt surprins de opiniile tale. Pentru un Dumnezeu care nu are Preferinţe, Tu îţi exprimi destul de multe.

A da îndrumări nu este acelaşi lucru cu a-ţi exprima Preferinţele. Dacă zici că vrei să mergi la Seattle şi eşti pe drumul spre San José şi te opreşti să ceri îndrumări, a-ţi spune că eşti pe drumul greşit, că ai luat-o prost, înseamnă a enunţa *o Preferinţa*! Dacă ţi se spune cum poţi să ajungi acolo unde spui că vrei să ajungi, înseamnă că se exprimă o opinie.

Ai mai folosit şi altă dată această analogie. Mi-ai mai

spus-o o dată.

Şi o să ţi-o mai spun iarăşi şi iarăşi, atâta timp cât încerci să faci din Mine un Dumnezeu care are nevoie de ceva de la tine.

Adevăr îţi spun Eu ţie: Nu am nevoie de nimic de la tine. Îţi imaginezi că Eu sunt un Dumnezeu atât de neputincios, încât aş avea nevoie de ceva de la tine şi n-aş fi în stare să-l obţin? Crezi că există ceva ce Eu aş vrea să se întâmple, dar, pur şi simplu, nu ştiu cum să fac să se întâmple? Dacă aş avea nevoie ca tu să mergi la Seattle, crezi că aş fi complet incapabil să te determin să o faci? Nu e deloc aşa. Este în felul următor: tu îmi spui unde te străduieşti să mergi şi Eu îţi spun cum să ajungi acolo.

Oamenii îi spun de mii de ani lui Dumnezeu ce fel de viaţă le-ar place să ducă. Mi-aţi declarat Mie şi v-aţi declarat unii altora că doriţi să duceţi o viaţă lungă de pace, armonie, sănătate şi abundenţă. La rândul Meu, Eu vă spun de mii de ani cum puteţi face acest lucru. Vă spun încă o dată acest lucru aici.

Prin urmare, cine are urechi de auzit, să audă!

Da, dar după cum spuneam, uneori oamenii nu vor să audă. Unora dintre oameni nu le-au plăcut părţile din dialogul nostru când Tu ai discutat probleme politice sau controverse legate de cele sociale. Şi nu e doar Dumnezeu cel de la care nu vrem să le auzim. Am aflat acest lucru pe vremea când lucram în media. Când eram la radio, trebuia să-mi ascund multe dintre opinii. Larry LaRue a fost primul dintre şefii mei care mi-a spus asta.

Am lucrat pentru Larry timp de opt luni şi apoi am dat o altă lovitură.

Dar, astăzi, eu nu aş numi un asemenea eveniment o „lovitură”, deoarece astăzi ştiu că nu există ceva ce se numeşte „noroc” şi că viaţa se desfăşoară conform intenţiilor pe care le ai în ceea ce o priveşte.

E foarte bine. E foarte important. E vital, dacă intenţionezi să legi o prietenie cu Dumnezeu – o prietenie reală, *lucrativă* – ca tu să înţelegi *cum lucrează Dumnezeu*. Întotdeauna oamenii numesc lucrurile bune din viaţa lor ca

fiind „lovituri”, noroc, coincidenţă, ocazii fericite, soartă sau oricum altfel. Întâmplările rele – uragane, tornade, cutremure, morţi bruşte – sunt numite de către ei „acţiuni ale lui Dumnezeu”.

Nu e de mirare că, având asemenea idei, trebuie să vă fie frică de Mine. Întreaga voastră civilizaţie este în sprijinul acestei idei. Ea se reflectă în tot ceea ce spuneţi, cât şi în modul în care spuneţi. Ea se află pretutindeni în limbajul vostru.

Îţi voi spune acum că şi ceea ce voi numiţi lucruri *bune* care vi se întâmplă sunt, *de asemenea*, acţiuni ale lui Dumnezeu. Nu există ca doi oameni să se întâlnească din întâmplare – şi nimic nu se petrece în mod accidental. Crezi tu că Larry se afla acolo – exact persoana potrivită, exact la momentul potrivit, exact cu atitudinea potrivită – dintr-o *lovitură a norocului*!

Ia în considerare posibilitatea că tu şi cu Larry *nu v-aţi întâlnit din întâmplare* în acea zi, la acea dată, ci, ca un jucător de rezervă care stă pe margine aşteptând semnalul de intrare, el a intrat în scenă, şi-a spus replica şi a ieşit. Iar piesa, piesa ta, a continuat, aşa cum continuă întotdeauna – aşa cum continuă chiar acum, tu fiind cel care scrii scenariul, prin fiecare gând pe care-l ai legat de ziua de mâine. Tu eşti cel care regizezi scenele, cu fiecare comandă verbală a ta – tu eşti cel care le joci, cu fiecare dintre faptele tale.

E înspăimântător. Asta ar putea fi o descriere grozavă a modului în care stau lucrurile cu adevărat.

Ar putea fi?

După cum spuneam, este o descriere grozavă a modului în care stau lucrurile cu adevărat şi, bineînţeles, acum eu ştiu asta. După conversaţia mea cu Dumnezeu, totul a devenit clar. Pe vremea aceea, însă, eu credeam că a fost *doar o altă şansă*, când unul dintre cei mai talentaţi prezentatori, un tip pe nume Johnnie Walker, a plecat de la postul de radio la două luni după ce am sosit eu, ca să-şi ia un serviciu în Richmond, Virginia. Curând după aceea, şeful din Richmond a lui Johnny a plecat pentru ca să intre

într-o companie care a cumpărat o mică staţie *AM* în Annapolis, Maryland. Johnnie Walker nu a vrut să părăsească Richmondul, dar a spus că el cunoştea un tânăr şi proaspăt talent pe care Dean l-ar putea folosi ca să dea postului de radio din Annapolis o nouă imagine şi să-l facă să sune bine. Acel talent tânăr şi proaspăt eram eu.

Cât ai clipi din ochi, mă aflam pe Coasta de Est; mama îşi frângea mâinile, rugându-l pe tata să mă oprească.

Tatăl meu a spus: „Lasă-l să plece. E vremea lui".

„Dar dacă totul este o greşeală?", a întrebat mama. „Atunci va fi o greşeală", a răspuns tata simplu. „Ştie unde să ne găsească".

Am sosit în Annapolis în august 1963 şi mai aveam o lună până să împlinesc douăzeci de ani. Salariu, meu de început era 50$ pe săptămână, dar iată-mă la un *radio adevărat* /Ăsta nu mai era *FM*, ăsta era *AM*. Genul de radio pe ea\ re-l ai în *maşină*. Ce, pe care îl prinzi pe radiourile portative pe *plajă*. Iar când am împlinit douăzeci şi unu de ani, am detvenit director de producţie al postului, răspunzând de toată t publicitatea.

!; Vă spun aceste poveşti – şi în special pe aceasta – def oarece vreau să vedeţi cum acţionează Dumnezeu în vieţile noastre; cum avem *cu adevărat o* „prietenie cu Dumnezeu".

[şi nici măcar nu ştim acest lucru. Vreau să vă demonstrez cum foloseşte Dumnezeu oameni, locuri şi evenimente, ca să ne ajute pe drumul nostru. Sau, mai degrabă, cum *ne* permite E, să avansăm, dându-ne puterea creatoare de a hotărî realitatea din viaţa noastră – deşi, pe vremea aceea, eu nu mă exprimam aşa.

În 1966, îmi făcusem deja drum, devenind director de producţie la un post de radio într-un oraş din sud pe care nu am de gând să-l numesc, deoarece nu vreau să-i enervez sau să-i fac să se simtă prost pe actualii lui locuitori. Sunt sigur că acum lucrurile stau altfel, dar, în 1966, m-am gândit că a fost o greşeală că am mers acolo.

Nu există greşeli în lumea lui Dumnezeu, nu era un

concept pe care să-l fi învăţat încă. Văd acum că ceea ce s-a întâmplat a fost parte din educaţia mea, o pregătire pentru lucrarea mai extinsă pe care urma să o fac în lume.

Ceea ce m-a făcut să *gândesc* că a fost o mare greşeală ca eu să merg în acel oraş din sud a fost atitudinea rasistă pe care am descoperit-o acolo. Era în mijlocul anilor ’60 şi Actul de Drepturi Civile de-abia fusese semnat de către preşedintele Johnson. Acesta devenise lege, deoarece era necesar (exact cum ar fi necesară astăzi o legislaţie anti-ură) şi nicăieri nu era această necesitate mai clară decât în câteva bastioane ale prejudecăţilor rasiale profund încetăţenite, care se aflau în anumite colţuri din sudul îndepărtat. Eu mă aflam exact într-un asemenea colţ – în toate sensurile pe care le are această expresie. Voiam să plec de acolo. Era un loc pe care-l detestam.

Când am intrat pentru prima dată cu maşina în oraş, aveam nevoie de benzină. Oprind la o staţie de benzină, am fost şocat să văd că pe fiecare pompă era câte un carton pe care scria: NUMAI PENTRU ALBI. „Cei de culoare” puteau lua benzină de la o pompă din spate. Aceeaşi segregaţie exista şi la restaurante, baruri, hoteluri, teatre, staţii de autobuz şi alte locuri publice.

Fiind din Milwaukee, nu văzusem niciodată astfel de lucruri. Nu că Milwaukee sau orice alt oraş din nord n-ar avea prejudecăţi rasiale. Dar niciodată nu am fost confruntat cu o astfel de desemnare flagrantă a unui întreg grup de oameni ca fiind cetăţeni de mâna a doua. Nu mai locuisem niciodată într-un loc unde întreaga societate era de acord

6 această împărţire era un lucru absolut *în regulă*.

Totul a mers din rău în mai rău. Am fost invitat la masă acasă la nişte cunoştinţe şi am făcut greşeala de a întreba despre atitudinile rasiale pe care le întâlneam pretutindeni. Credeam că gazdele mele, un cuplu amabil şi evident bine crescut, ar putea să-mi ofere o explicaţie.

Şi chiar am primit o explicaţie, dar nu cea pe care o aşteptam. Supărat foc, în timp ce ridica un pahar de vin ca

să-i fie umplut de către un servitor negru, pe nume Thomas, gazda mea spuse tărăgănat, cu un zâmbet forţat: „Păăi, prieetenul meu cel nou, speer că nu o să ne judeci preaa aspru. Vezi tuu, noi aavem sentimente deosebiit de amabile faţă de negrii de aici. Chiar avem. îi tratăm ca pe nişte meembri obişnuiţi ai faamiliei”.

S-a întors spre Thomas. „Nu-i aşaa, băiete?”

Am clipit din ochi. Omul nici măcar nu ştia ce face. Dar Thomas nu era atât de inconştient. El a spus în şoaptă: „Aşa este, Căpitane. Aşa este”. Şi a părăsit camera în linişte.

În zilele de acum, când văd o nedreptate flagranta, primul meu impuls nu este să mă îndepărtez de ea, ci să mă îndrept către ea; să încerc să înţeleg ce anume o motivează; să văd dacă pot să fac ceva ca să ajut la vindecarea ei. Dar acelea erau zile în care eram mai tânăr, când inima mea hotăra doar care era adevărul ei şi acţiona conform lui.

Aşa că, pur şi simplu, am vrut să plec. În modul ce, mai hotărât cu putinţă. Nu aveam toleranţă pentru intoleranţă. Nu înţelegeam nimic în legătură cu ace, nivel de prejudecată, nu înţelegeam nimic în legătură cu ceea ce am nu-mi astăzi Experienţa referitoare la Negri – şi voiam doar să mă distanţez de totul. Am strigat către Dumnezeu: „Scoato-mă *de aici*? *1*. Dar nu-mi imaginam cum s-ar fi putut să plec atât de repede. Emisiunile de radio sunt un domeniu foarte specializat şi nu e uşor să găseşti un serviciu după pofta inimii tale. Simţeam că eram norocos că lucram undeva.

Desigur, nu am contat pe prietenia lui Dumnezeu. În zilele acelea, încă mă gândeam la Dumnezeu ca la Cineva care, uneori, îmi va răspunde la rugăciuni, alteori, le va ignora – dar mă va pedepsi cu severitate *tot timpul*, dacă muream cu păcatele în suflet.

În zilele de acum, ştiu că Dumnezeu îmi răspunde tot timpul la rugăciuni – şi mai ştiu că tot ceea ce gândesc, spun şi fac este o rugăciune şi îmi aduce un răspuns din partea lui Dumnezeu. El este un prieten foarte bun! Dar în

anii ’60, nu înţelegeam acest lucru, aşa că nu m-am aşteptat la un miracol. Imaginaţi-vă ce surprins am fost când mi s-a întâmplat unul. Din senin, am primit un telefon de la o persoană complet străină. M-a sunat un om care se prezenta ca fiind Tom Feldman.

„Nu mă cunoşti, dar eu am numele tău de la Marvin Mervis (proprietarul postului pentru care lucram) din Annapolis. Caut un director de programe pentru postul nostru de radio din Baltimore. Marvin spune că eşti un tip talentat Te-ar interesa să vii aici pentru un interviu?”

Nu puteam să-mi cred urechilor. *Glumeşti*? am urlat eu în capul meu. „Da, cred că aş putea aranja treaba asta”, i-am spus eu lui Tom Feldman.

„Ar trebui, totuşi, să ştii un singur lucru”, a continuat el. „E un post de radio numai pentru negri”.

A, da, îmi amintesc. Am fost deştept, nu-i aşa?

Deştept?

Mi-ai făcut-o de-a binelea! Deoarece, când am fost angajat (ce surpriză!) la WEBB, în Baltimore, a trebuit să descopăr direct ce înseamnă o prejudecată şi cum o resimt *Negrii*, chiar şi într-un oraş mai mare şi aşa-zis sofisticat.

Am învăţat, de asemenea, multe despre propria mea făţărnicie şi cum credeam că, în oraşele noastre mari, aveam o atitudine mai bună decât cei din oraşele mici din sudul îndepărtat Am descoperit că atitudinile noastre rasiale nu erau cu nimic mai bune – dar a trebuit să fiu *profund implicat în Experienţa referitoare la Negri*, pentru ca să fiu în stare să văd acest lucru. În afara contextului sudist, prejudecăţile noastre erau doar exprimate diferit – în principal, cu mult mai multă ipocrizie.

În timpul serviciului meu la ceea ce, în zilele acelea, era cunoscut ca un post de radio „Ritmuri şi Bluesuri”, a trebuit să renunţ la o mulţime dintre gândurile mele false şi arogante şi, de asemenea, am învăţat foarte mult despre cultura negrilor, chiar de la sursă. Lucrând alături de un personal negru şi având legătură zilnică cu comunitatea negrilor, am căpătat cunoştinţe pe care nu le-aş fi putut obţine altfel.

După ce am învăţat lucrul pentru care venisem acolo ca să-l învăţ, Dumnezeu a apărut din nou, dându-mi o altă şansă incredibilă de a mă pregăti în continuare pentru lucrarea pe care trebuie să o fac în cele din urmă în lume.

Stai aşa! Desigur că-ţi dai seama că tu ai făcut toate astea, nu Eu. Înţelegi, nu-i aşa, că Eu nu am pentru tine un program diferit de cel pe care-l stabileşti tu însuţi pentru tine?

Da, acum ştiu acest lucru. Dar, pe vremea aceea, trăiam încă într-o paradigmă care sugera că Dumnezeu voia ca eu să fac ceva, iar aceasta, la rândul ei, sugera că Dumnezeu controlează şi provoacă circumstanţele şi evenimentele din viaţa mea.

Haide, doar ca să recapitulăm, spune-mi cine anume controlează şi cauzează evenimentele din viaţa ta?

Eu.

Şi cum faci tu asta?

Cu tot ceea ce gândesc, spun şi fac.

Bine. Era nevoie să clarificăm acest lucru, deoarece, altfel, cineva ar putea avea impresia că Eu eram cauza experienţelor tale.

Dar adineaori ai chicotit, gândindu-te cât de deştept ai fost când m-ai plasat la un post de radio numai pentru negri.

A fost deştept modul în care Eu am facilitat ceea ce *tu* ai ales să aduci spre tine. În felul acesta funcţionează prietenia ta cu Dumnezeu. Mai întâi decizi ceea ce alegi, apoi Eu fac ca totul să fie posibil.

Eu am decis că voiam să lucrez la un post de radio numai pentru negri?

Nu. Th ai decis că voiai să înţelegi mai bine despre ce era vorba în cazul prejudecăţilor rasiale – şi a senzaţiei că numai unul are dreptate. Ai decis aceasta la un nivel foarte înalt. La nivelul sufletului. Era vorba să-i dai Sinelui tău o lecţie. Era vorba să-i oferi Sinelui tău posibilitatea de a-şi aminti. Era vorba să-ţi îndrepţi Sinele înspre starea de conştienţă. Gândul tău subconştient era să o iei la goană ca să pleci de acolo. Gândul tău supraconştient era să

descoperi mai mult, la nivel conştient, despre atitudinile rasiale şi despre intoleranţă, inclusiv despre a ta. Th ai dat ascultare *tuturor acestor impulsuri în acelaşi timp*.

Şi Tu, ca prieten al sufletului meu, vei oferi întotdeauna posibilitatea ca eu să fac acest lucru?

Da. Îţi voi pune în mână instrumentele cu care îţi poţi modela experienţa pe care o alegi, astfel încât să poţi să ajungi la niveluri din ce în ce mai înalte de conştienţă. Poţi să alegi să foloseşti aceste instrumente sau să nu le foloseşti.

Ce m-ar putea determina să fac una sau alta?

Cât anume eşti de conştient în privinţa motivului pentru care în viaţa ta apare exact ceea ce apare acum. Mai încolo, îţi voi vorbi despre nivelurile de conştienţă şi despre nivelurile din interiorul nivelurilor.

Se pare că eu am fost mult mai conştient în privinţa unor lucruri, *după* ce s-au întâmplat, mai degrabă decât în timp ce se întâmplau. Acum văd clar de ce s-a întâmplat ceea ce a apărut în viaţa mea, dar pe atunci Te blestemam.

Asta nu e ceva neobişnuit.

I – Ştiu, dar acum mă simt prost pentru felul în care gândeam, deoarece văd două lucruri pe care nu le puteam ve-Oea atunci. În primul rând, văd că ceea ce s-a întâmplat era qeva ce eu *am chemat către mine* şi, în a, doilea rând, văd totul a fost spre binele meu cel mai înalt.

„Dacă luăm în considerare unde voiai tu să ajungi în cadrul experienţei tale.

Da, dacă luăm în considerare unde spuneam eu că vreau să ajung. Acum văd că eu am ales întotdeauna să fiu învăţător, cel care ridică conştienţă oamenilor şi că întreaga mea viaţă a fost o pregătire pentru aceasta.

E foarte adevărat.

Dar eram furios pe Tine pentru lucrurile pe care le-am creat eu însumi. Nu înţelegeam că tu îmi dădeai, pur şi simplu, instrumentele – oamenii, locurile şi evenimentele exacte şi perfecte – care să mă pregătească pentru experienţa pe care o alesesem.

E în regulă, nu-ţi mai face griji. După cum spuneam,

e ceva obişnuit. Acum ştii. Aşa că, acum încetează de a mai fi furios pe viaţa ta – sau pe *orice* din viaţa ta. Vezi totul ca fiind perfect.

Crezi că pot?

Tu crezi că poţi?

Cred că pot.

Atunci poţi.

Dar ar fi fost plăcut să ştiu atunci, ceea ce ştiu acum.

Acum ştii. Consideră că asta e suficient.

Tata obişnuia să spună: „Prea devreme bătrân şi prea târziu deştept”.

Îmi amintesc.

Crezi că am luat-o prea în serios?

Tu ce crezi?

Cred că da. Chiar acum încerc să mi-o alung din minte.

Bine. Să ne întoarcem acolo unde Eu „am apărut din nou. după cum ai spus, permiţându-ţi să-ţi pregăteşti din ce în ce mai mult Sinele, pentru lucrarea pe care deciseseşi că o vei face în lume.

Păi, după ce am trăit experienţa pentru care am venit la postul de radio, am plecat imediat şi de acolo. Totul s-a întâmplat foarte brusc. Într-o zi, mi s-a cerut să renunţ la postul de director de programe şi să devin comis voiajor care vinde timp de antenă. Cred că proprietarii au simţit că nu mă descurcam ca director de programe atât de bine pe cât speraseră, dar nu au vrut să mă concedieze pe loc, aşa că mi-au dat şansa de a mai rămâne în serviciu.

Nu cred că există o slujbă mai dură pe lume decât aceea de comis voiajor care vinde timp de antenă pentru un post de radio sau televiziune. Tot timpul îi cerşeam unui om de afaceri câteva minute să mă asculte susţinându-mi „pledoaria”, apoi încercam să-l conving să facă ceva ceea ce el nu voia cu adevărat să facă. Apoi, în clipa în care el ceda, acceptând să cheltuiască câţiva dolari pe reclamă, trebuia să muncesc de două ori mai mult ca să-i fac plăcerea, scriind texte de publicitate rapide şi eficiente. Şi, în cele din urmă, trebuia să-mi bat îngrozitor de tare capul

ca reclama să fie eficientă, pentru ca el să continue să-şi facă publicitate la noi. Lucram cu comision, aşa cum fac majoritatea comis voiajorilor, iar în fiecare săptămână în care nu-mi câştigam comisionul mă simţeam vinovat că sunt plătit pentru o treabă pentru care nu o făceam – şi eram înnebunit că o să fiu concediat. Chestia asta nu prea îmi dădea o stare de bucurie când mergeam la muncă în fiecare dimineaţă.

Îmi amintesc cum, într-o zi, şedeam în parcarea unui mare magazin unde urma să intru. Uram chestia asta, îmi yram noul meu serviciu şi mă uram pe mine însumi pentru că m-am băgat în toate acestea, deşi nu se părea că aş fi avut de ales. Mă căsătorisem chiar înainte de a merge în sud şi primul meu copil era pe drum. Şezând în maşină, nefericit şi furios, am început să dau cu pumnii în volan, cerândtiiarăşi lui Dumnezeu (de data asta ţipând cât mă ţinea gura): „*Scoate-mă din chestia asta*!”

Cineva a trecut pe lângă maşină, s-a uitat la mine ciudat şi apoi a deschis repede uşa. „Ce s-a întâmplat, te-ai încuiat înăuntru?” Am zâmbit timid, mi-am adunat forţele şi m-am târât în magazin. Am întrebat dacă puteam să fiu primit de director sau de proprietar, iar ei m-au întrebat la rândul lor, „Eşti comis voiajor?”. Când am spus da, mi s-a spus „Nu poate să te primească acum”.

Asemenea lucruri se întâmplau des, iar „*Sunt comis voiajor*” erau cuvinte pe care începusem să le detest M-am târât înapoi la maşină şi, în loc să merg în următorul loc unde aveam de mers, m-am dus direct acasă. Nu mai suportam munca asta încă o zi, dar nu aveam curajul să demisionez.

În dimineaţa următoare, când ceasul a urlat deşteptarea, m-am întors brusc, încercând furios să ajung la butonul care să-l oprească. În momentul acela, m-a lovit o durere. Era ca şi când cineva m-ar fi înjunghiat în spate. Nu puteam să fac nicio mişcare fără o suferinţă înfiorătoare.

Soţia mea a chemat doctorul de familie şi mi-a dat receptorul. Asistenta a întrebat dacă puteam să vin la

cabinet. „Nu prea cred”, m-am crispat eu. „Nu pot *să mă mişc*”. Aşa că, mă credeţi sau nu mă credeţi, a venit doctorul la mine acasă. Mi-a spus că aveam un disc deplasat şi voi avea nevoie de opt sau douăsprezece săptămâni ca să mă vindec, timp în care trebuie să stau cât mai mult la pat. Probabil că trebuia să fiu pus într-un aparat.

I-am telefonat şefului meu şi i-am spus. În ziua următoare am fost concediat „îmi pare rău”, a admis Tom, „dar nu putem să-ţi plătim comisioanele viitoare timp de încă trei luni. Ţi-ar trebui un an ca să le acoperi. E dur ce spun, dar trebuie să te concediem”.

„Da”, am răspuns eu ca un ecou, „e cam dur”. Cu greu îmi reţineam un zâmbet.

Mi se oferise motivul legitim ca să-mi părăsesc serviciul! Era o lume crudă, dar uneori aşa cădeau zarurile.

Acesta era felul meu de a vedea lucrurile, mitul în care am fost educat Niciodată nu mi-a venit în cap că eu creasem toate acestea; că „lumea cea crudă” era o lume construită de mine însumi. Acest mod de a înţelege – ceea ce unii ar putea numi – *auto-înţelegere* – a apărut mult mai târziu.

După numai cinci săptămâni, m-am simţit mult mai bine (ce surpriză!). Doctorul a spus că vindecarea era mai rapidă decât se aştepta şi, atenţionându-mă să nu exagerez, mi-a dat liber să ies din când în când din casă. Nu era absolut deloc prea devreme. De-abia ne descurcam cu salariul de fizioterapeut al soţiei mele şi era clar că, în curând, trebuia să găsesc ceva de făcut ca să putem trăi. Dar ce puteam face? Nici în Baltimore şi nici în Annapolis nu erau locuri la posturile de radio. Şi niciodată nu făcusem altceva.

Bineînţeles că mai scrisesem câte ceva pentru ziarul săptămânal al liceului din Milwaukee, dar fără discuţie că acestea nu erau referinţe suficiente ca să obţin un serviciu adevărat la un ziar.

Dar iarăşi mi s-a amintit despre modul în care

Dumnezeu acţionează ca cel mai bun prieten al nostru – sprijinindu-ne în a obţine ceea ce spunem că vrem, dându-ne instrumentele cu care să creăm experienţele care ne vor servi în a trece spre niveluri din ce în ce mai înalte de conştienţă şi, în cele din urmă, pregătindu-ne să-l exprimăm pe Cine suntem Noi cu Adevărat

La întâmplare, m-am dus la birourile ziarului *The evening Capital*, cotidianul din Annapolis. Am cerut să-l văd pe Jay Jackson, pe vremea aceea editor şef, şi – spre deosebire de cum am procedat cu Larry LaRue – l-am implorat să-mi dea un serviciu.

Din fericire, pentru Jay eu nu eram complet necunoscut; zilele în care am lucrat la radioul din Annapolis se pare că mi-au adus un pic de notorietate, l-am spus că-mi pierdusem slujba din Baltimore din cauza sănătăţii, l-am anunţat că soţia mea era însărcinată şi i-am spus: „Domnule Jackson, adevărul este că am nevoie de lucru. De orice fel de lucru. Spăl şi podelele. Lucrez la copiator. Orice”.

Jay a ascultat în linişte, şezând în spatele biroului. Când am terminat, n-a spus nimic. Îmi închipuiam că încerca să se gândească la un mod de a mă da afară. În schimb, el a întrebat: „Ştii să scrii?”

„Am scris pentru ziarul liceului şi am făcut ceva jurnalistică în facultate, domnule”, am răspuns eu plin de speranţe „cred că pot să pun două vorbe la un loc”.

După o altă pauză, Jay a spus: „E-n regulă, poţi să începi de mâine. Am să te pun la ştiri. O să scrii anunţuri mortuare şi ştiri despre biserici şi cluburi – nimic din ceea ce ai putea să faci greşit. Am să citesc eu tot ce scrii.

Timp de două săptămâni vom vedea cum lucrezi.

Dacă nu ţine, nu se supără nimeni şi tu vei fi câştigat câţiva dolari. Dacă îmi arăţi ceva bun, ne alegem cu încă un ziarist. De fapt, acum chiar ducem lipsă de un om”.

(Ce surpriză! Ce surpriză!)

Nimic nu-ţi poate oferi mai repede o educaţie liberală decât slujba de reporter de ziar, în special la un ziar local dintr-un oraş mic, deoarece faci absolut de toate. *De toate*.

Într-o zi iei un interviu guvernatorului, ziua următoare scrii un articol despre noul antrenor al figii de juniori.

Înţelegeţi ce vreau să spun?

Căutaţi să vedeţi frumuseţea planului, întotdeauna am vrut să fiu cel care anunţă dragostea lui Dumnezeu, La început, totul îmi era confuz, iar mai târziu am renunţat din cauza tuturor învăţăturilor legate de un Dumnezeu al fricii. Ştiam că acesta nu putea fi adevăratul Dumnezeu şi inima mea ardea de dorinţa de a provoca în oameni o conştienţă asupra a ceea ce simţeam eu în inimă.

La un anumit nivel, trebuie că ştiam că destinul meu ora să fac acest lucru şi ştiam, de asemenea, exact de ce anume era *nevoie* ca să-l fac. O parte din mine (sufletul meu?) trebuie că ştia că eu voi avea de-a face cu oameni de toate categoriile şi care au trăit tot felul de experienţe şi ca voi avea cu ei relaţii personale profunde. Pentru a face acest lucru, e nevoie de calităţi de comunicare foarte dezvoltate şi de relaţii cu oameni din straturi şi medii diferite.

Acum nu sunt surprins că mi-am petrecut primele zile din viaţa mea de om al muncii, dezvoltând exact aceste calităţi – în primul rând în radio, mergând în sud unde am fost expus unor atitudini rasiste străine mie însumi, apoi mergând la lucru într-un mediu în care am putut înţelege din interior prejudecăţile şi, în cele din urmă, creându-mi o stare de sănătate care mi-a permis să încep o carieră nouă, în care să mă ocup de toate – de la registrul de arestări al poliţiei, până la ce anume îl impresionează pe noul Pastor prezbiterian.

Pe când trăiam aceste momente, pe unele le-am numit noroc şi pe altele ghinion. Dar acum, din poziţia avantajată în care mă aflu, văd că ele făceau toate parte din acelaşi proces – procesul vieţii însăşi şi a, devenirii mele.

Am învăţat să nu judec şi să nu condamn şi să accept calm şi impasibil experienţele din viaţa mea, ştiind că totul se întâmplă într-un mod perfect, într-un moment perfect.

Nu ştiu când s-a întâmplat – în timpul primei luni de

lucru la ziar – să fiu „angajat” în mod oficial. Eram prea ocupat scriind necrologuri şi anunţuri de la biserici şi corectând relatările de presă care veneau de la teatrele comunităţii, de la trupele de cercetaşi sau de la cluburile Kiwanis şi Lion. Dar, într-o dimineaţă, am găsit pe birou un bilet scris de mână cu litere roşii, îngroşate: *Te rog să accepţi o creştere săptămânală de 50$ – Jay*.

Eram angajat permanent! Toată lumea din cameră s-a întors ca să se uite la mine când am strigat destul de tare: *E biiinei* Câţiva dintre cei mai vechi au zâmbit Trebuie că au ghicit sau poate că li se spusese deja. Eram unul dintre ei.

Nu mi-a trebuit mult ca să-mi amintesc cât de mult îmi plăcea în liceu să scriu pentru ziar. Şi iată-mă acum, aici, într-o adevărată redacţie, cu dactilografele care băteau (da, se dactilografia manual), cu mirosul de cerneală şi de tipar pretutindeni. La cinci luni după ce am pornit, mi s-a dat privpa mea „şansă” reală, în care mă ocupam de conducerea locală, ceea ce a dus la primul meu articol de pe pagina întâi. Ce experienţă extraordinară şi plină de bucurie! Cred că numai un reporter de ziar poate aprecia ce am simţit eu în zilele acelea – un sentiment constant de voie bună. De atunci încoace, nimic nu a semănat cu el – cu excepţia momentului când mi-am văzut pentru prima dată numele pe coperta unei cărţi.

Câţiva prieteni mă sfătuiesc acum să nu includ nimic despre asta. Ei spun că oamenii mă vor privi cu mai puţină consideraţie şi că aceasta va micşora importanţa a ceea ce vine prin mine – dacă recunosc că sunt încântat să-mi văd humele tipărit pe coperta unei cărţi publicate. Cred că se aşteaptă de la mine să mă prefac că sunt blazat în privinţa acestor lucruri, că niciunul dintre ele nu mă afectează câtuşi de puţin, că sunt mai presus de toate astea, deoarece – ca mesager spiritual – *aşa ar trebui să fiu*. Dar eu nu cred că, fund mesager spiritual, nu pot să fiu fericit pentru ceea ce fac sau înnebunit de bucurie că totul merge atât de bine. Consider că iluminarea spirituală nu e măsurată prin cât de neafectaţi suntem de recompensele

ego-lui, ci prin cât de mult *depindem* de ele pentru ca să ne căpătăm pacea şi fericirea.

Ego-ul însuşi nu este ceva rău – în afară de cazul în care o ia razna. Ar fi bine să fim îngrijoraţi atunci când ego-u, ne controlează, dar putem să acceptăm cu bucurie un ego care ne împinge înainte.

În viaţă, noi ne împingem în mod constant înainte către următoarea noastră realizare. Ego-ul este darul lui Dumnezeu făcut nouă, aşa cum sunt şi toate celelalte din viaţă. Dumnezeu nu ne-a dat nimic care să nu fie o comoară şi depinde de modul în care îl folosim, pentru ca el să apară sub această formă în cadrul experienţei noastre.

Sunt convins că ego-ul, ca şi banii, a căpătat un renume prost. I s-a dat o conotaţie rea. Nu ego-ul, sau banii, sau puterea, sau plăcerea sexuală dezlănţuită sunt rele, ci *folosirea greşită* a acestor lucruri, care nu se fac spre binele nostru, care nu vorbesc despre Cine suntem Noi cu Adevărat. Dacă aceste lucruri ar fi rele în şi prin ele însele, de ce le-ar fi creat Dumnezeu?

Aşa că, eu mă simt foarte bine când recunosc că am fost ultraîncântat să-mi văd primul articol tipărit pe prima pagină din ziarul *The evening Capital* şi recunosc că sunt încă ultraîncântat şi astăzi, de fiecare dată când îmi văd numele pe coperta unei cărţi noi – chiar dacă spun că aceste cărţi nu au fost scrise *de către* mine, ci *prin* mine.

Iii ai scris aceste cărţi şi e în regulă dacă spui că tu le-ai scris. Nu e necesar ca tu sau altcineva să ascundeţi adevărul. Am mai subliniat acest lucru şi înainte. Dacă nu înveţi să recunoşti Cine Eşti şi ce ai făcut, nu poţi recunoaşte niciodată pe alţii drept Cine sunt şi ce au făcut. Este adevărat că ai fost inspirat de către Mine să trimiţi aceste principii la tipar. E adevărat că ţi-am dat cuvintele pe care le-ai scris. Dar oare aceasta face ca realizarea ta să fie mai puţin importantă? Dacă e aşa, atunci n-ar trebui să-l cinstiţi pe Thomas Jefferson pentru că a scris Declaraţia de Independenţă, pe Albert Einstein pentru că a formulat teoria relativităţii, pe Madam Curie, pe Mozart,

Rembrandt, Martin Luther King, pe Maica Tereza sau pe oricine altcineva care a făcut ceva remarcabil în istoria neamului omenesc – *deoarece Eu i-am inspirat*.

Fiul Meu, nu ştii cât de mulţi sunt oamenii cărora le-am dat cuvinte minunate pe care să le scrie, dar care nu le-au scris niciodată. Nu pot să-ţi spun cât de mulţi sunt oamenii cărora le-am dat cântece minunate pe care să le cânte şi care nu le-au cântat niciodată. Vrei lista oamenilor cărora le-am dat daruri şi care nu le-au folosit niciodată? IU ai *folosit* darurile pe care ţi le-am dat şi, dacă nici ăsta nu e un lucru de care să fii ultraîncântat, atunci nu ştiu care mai e.

Ai un mod deosebit de a-i face pe oameni să se simtă bine când se gândesc la ei înşişi, exact atunci când sunt tentaţi să înceapă să se simtă prost.

Asta se întâmplă numai cu cei care aud, prietenul Meu. Numai în cazul celor care aud. Ai fi uluit, dacă ai şti cât de mulţi sunt oamenii care au căzut în capcana nu-trebuie-să-mă-simt-hine-cândmă-gândesc-la-mine-insumi, sau al căror sistem de credinţă este nimeni-nu-îmi-acordănici-un-credit.

Ideea este ca tot ceea ce faci să nu fie făcut pentru a fi recunoscut, ci, mai degrabă, ca o exprimare a lui Cine Eşti. Totuşi, a fi recunoscut pentru Cine Eşti nu face ca fapta ta să fie mai puţin importantă, ci te face să vrei să o trăieşti şi mai mult ca experienţă. Adevăratul Maestru ştie acest lucru şi, de aceea, adevăratul Maestru îi recunoaşte pe toţi ca fiind Cine sunt Ei cu Adevărat şi îi încurajează şi pe alţii să se recunoască pe ei înşişi la fel şi niciodată să nu nege, în numele modestiei, cele mai minunate aspecte ale Sinelui.

Iisus a anunţat cine este şi a declarat-o fără echivoc în faţa tuturor celor care puteau să audă. Tot aşa a făcut fiecare Maestru care a mers pe planeta voastră.

Prin urmare, anunţă cine eşti. Declară cine eşti. Apoi, intră pe deplin în starea de a fi, pe care tocmai ai declarat-o.

Recreează-ţi Sinele din nou, în fiecare Moment de

Acum, în cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti. Prin aceasta, Eu voi fi preamărit, pentru că preamărirea lui Dumnezeu este preamărirea *ta*, exprimată din nou, într-un mod minunat.

Ştii ce-mi place la Tine? Le permiţi oamenilor să simtă sentimentele pe care au dorit întotdeauna să le simtă.

Îi redai pe oameni, lor înşişi.

Pentru asta sunt prietenii.

Cum e cu putinţă ca oamenii să nu se simtă optimişti – atât în privinţa lor, cât şi în privinţa lumii – când au lângă ei pe cineva ca Tine?

E chiar de mirare!

Vezi, eu am fost întotdeauna optimist, chiar înainte de a Te cunoaşte aşa cum Te cunosc acum. Chiar şi atunci când credeam că Dumnezeu este un Dumnezeu furios şi care pedepseşte, tot mi se părea că El este de partea mea. Am crescut gândind în felul acesta, deoarece am fost învăţat în felul acesta. La urma urmei, eu sunt şi catolic şi american. Cine se poate pune cu asta?

Copii fiind, ni s-a spus că Biserica Catolică este singura biserică adevărată. Ni s-a mai spus şi că Dumnezeu favorizează în mod specia, Statele Unite ale Americii. Până şi pe monezi am ştanţat „Credem în Dumnezeu”, iar în Jurământul de Credinţă rostit în faţa steagului, noi ne declarăm a fi „… o singură naţiune în faţa lui Dumnezeu…”

Mă consider foarte norocos de a fi fost născut în cadrul celei mai bune dintre credinţi şi în cea mai bună dintre ţări. Cum ar fi cu putinţă ca ceva din ceea ce fac eu să nu meargă bine?

Această învăţătură pe care ai primit-o în privinţa superiorităţii voastre a provocat multă durere în lume. Ideea profund înrădăcinată într-un popor că el este, într-un fel „mai bun” decât altul, poate să-i dea o cantitate mai mare de încredere în sine, dar aceasta prea adesea traduce fraza: „Cum ar fi cu putinţă ca ceva din ceea ce

facem noi să nu *meargă* bine?”, prin: „Cum ar fi cu putinţă ca ceva din ceea ce facem noi *să fie* greşit?”

Aceasta nu înseamnă încredere în sine, ci o formă periculoasă de mândrie arogantă, care permite unei întregi populaţii să creadă că numai ea are dreptate, indiferent de ceea ce zice sau face.

Oamenii de multe credinţe şi naţiuni au crezut asta şi i-au învăţat pe alţii să creadă la fel, producând o stare de suficienţă de sine atât de uriaşă, încât i-a desensibilizat în faţa oricăror altor experienţe, inclusiv a suferinţei cumplite resimţită de ceilalţi. Dacă există ceva ce ar fi spre binele vostru să îndepărtaţi din diferitele mituri ale civilizaţiei voastre, aceasta este ideea că, prin anumite ingrediente magice, aţi fost făcuţi mai buni decât alte fiinţe umane;

că rasa voastră e superioară, credinţa voastră e superioară, ţara şi sistemul vostru politic sunt cele mai bune, că voi aveţi cel mai bun mod de a atinge cel mai bun scop sau calea cea mai bună.

Adevăr vă spun Eu vouă: Ziua în care veţi convinge civilizaţiile să facă acest lucru este ziua în care veţi schimba lumea.

Cuvântul *mai bun* este unul dintre cele mai periculoase cuvinte din vocabularul vostru, întrecut numai de cuvântul *a avea dreptate*. Amândouă sunt legate între ele, deoarece, din cauză că voi credeţi că voi *sunteţi* mai buni, credeţi că aveţi dreptate. Dar Eu nu am făcut din niciun grup etnic sau cultural poporul Meu ales şi nu am considerat nicio cale spre Mine ca fiind singura cale adevărată. Nici nu am singularizat vreo naţiune sau religie, dându-i favoruri speciale şi nici nu am oferit niciunui gen sau rasă superioritatea asupra alteia.

O, Dumnezeul meu, *vrei*, *te rog*, *să repeţi ce-ai spus*? Vrei, Te rog, *să mai spui o dată*?

Eu nu am făcut din niciun grup etnic sau cultural poporul Meu ales şi nu am considerat nicio cale spre Mine ca fiind singura cale adevărată. Nici nu am singularizat vreo naţiune sau religie, dându-i favoruri speciale şi nici nu am oferit niciunui gen sau rasă superioritatea asupra

alteia.

De aceea, invit şi provoc pe fiecare pastor, fiecare preot, fiecare rabin, fiecare învăţător, fiecare guru, fiecare Maestru, fiecare preşedinte, fiecare prim-ministru, fiecare rege, fiecare regină, fiecare conducător, fiecare naţiune, fiecare partid politic să emită o frază care ar vindeca lumea:

DRUMUL NOSTRU NU ESTE MAI BUN.

EL ESTE DOAR UN DRUM DIFERIT.

Conducătorii nu vor spune niciodată acest lucru, partidele nu vor anunţa niciodată aceasta. Cerule, Papa *n-ar putea declara niciodată aşa ceva*! Aceasta ar distruge întregul fundament al Bisericii Romano-Catolice!

Nu numai bazele acelei biserici, ci ale multor religii, fiul Meu, După cum am subliniat deja, majoritatea religiilor îşi bazează în principal atragerea de credincioşi pe ideea că doar Calea lor este Singura Adevărată şi că, a crede în orice alt fel, înseamnă a risca să fii condamnat la pedeapsă veşnică. Astfel, ca să vă atragă, religiile folosesc frica, mai degrabă decât dragostea. Iar acesta ar fi ultimul motiv pe care l-aş alege ca să vă facă să veniţi către Mine.

Crezi că religiile vor putea afirma vreodată acest lucru? Crezi că naţiunile *vor putea* declara vreodată aşa ceva? Crezi că partidele politice vor putea face vreodată din această afirmaţie o parte a platformei lor?

Îţi spun din nou: Dacă ar face-o. aceasta ar schimba lumea peste noapte.

Poate că atunci am putea înceta de a ne mai omorî unul pe altul. Poate că atunci am putea înceta de a ne mai urî unul pe altul. Poate că atunci am putea opri Kosovo-urile şi Auschwitz-urile, lungile războaie religioase din Irlanda, amara luptă rasială din America, prejudecăţile etnice, de clasă şi civilizaţie din lumea întreagă, care duc la atât de multă cruzime şi suferinţă.

Poate că atunci aţi putea-o face.

Poate că atunci am putea fi siguri că n-ar mai exista niciodată un Matthew Shepard bătut fără milă şi lăsat să moară legat de un gard în Wyoming, deoarece era

homosexual. Nu poţi să ne spui ceva despre homosexuali?

Am fost întrebat încontinuu despre aceasta, în cadrul conferinţelor şi întâlnirilor şi apariţiilor publice în lumea întreagă; nu vrei să ne spui ceva pentru a pune capăt, o dată pentru totdeauna, violenţei şi cruzimii şi discriminării împotriva bărbaţilor şi femeilor homosexuali? Atât de multe dintre toate acestea se fac în numele Tău. Atât de multe dintre toate acestea sunt spuse, aducându-se ca justificare învăţăturile Tale şi legile Tale.

Am mai spus-o şi o voi spune din nou: *Nu există nicio formă şi niciun mod nepotrivit în care să se exprime dragostea pură şi adevărată*. Nu pot să mă exprim mai fără echivoc decât atât.

Dar cum defineşti tu dragostea care este pură şi adevărată?

Este cea care se străduieşte să nu facă rău nimănui. Care se străduieşte să evite chiar şi posibilitatea de a face vreun rău cuiva.

Cum putem spera să aflăm că altcuiva i se face în vreun fel un rău, printr-o anumită exprimare a dragostei?

E posibil să nu puteţi să o ştiţi în fiecare dintre cazuri. Şi când nu puteţi să o simţiţi, nu puteţi să o ştiţi. Motivaţiile voastre sunt pure, intenţiile voastre sunt bune. Dragostea voastră este adevărată. Dar, în majoritatea cazurilor puteţi să ştiţi – şi în majoritatea cazurilor chiar o ştiţi. În aceste momente, vă este clar cum se poate ca o exprimare a dragostei să-i producă celuilalt experienţa unei stări rele.

Deci, în aceste momente, ar fi bine să întrebaţi:

Ce ar face dragostea acum?

Nu doar dragostea pentru obiectul afecţiunii tale din acel moment, ci dragostea pentru toţi ceilalţi.

Dar o astfel de „regulă de bază” ar putea să ne oprească de la a iubi practic pe oricine! întotdeauna va fi cineva care va pretinde că i s-a făcut un rău prin ceva ce altcineva a făcut în numele dragostei.

Da. Nimic nu a generat mai mult rău speciei umane decât însuşi lucru care a fost făcut pentru a o vindeca.

De ce s-a întâmplat asta?

Voi nu înţelegeţi ce este dragostea.

Ce este ea?

Este ceva care nu pune condiţii, care nu are limitări şi care nu are nevoi.

Dat fiind că nu pune condiţii, ea nu cere nimic pentru a fi exprimată. Nu cere nimic în schimb. Nu pretinde să i se plătească cu aceeaşi monedă.

Dat fiind că nu are limitări, ea nu îl limitează pe celălalt. Nu are sfârşit şi continuă pentru totdeauna. Nu cunoaşte experienţa graniţelor sau barierelor.

Dat fiind că nu are nevoi, ea nu caută să ia nimic ce nu este dai de bunăvoie. Ea se străduieşte să nu ţină nimic pentru ea, nedorind să fie ţinută. Caută să nu dea nimic ce nu ar fi primit cu bucurie.

Iar ea este liberă. Dragostea este ceea ce e liber, deoarece libertatea este esenţa a ceea ce înseamnă Dumnezeu, iar dragostea este Dumnezeu exprimat.

Aceasta este cea mai frumoasă definiţie pe care am auzit-o vreodată!

Dacă oamenii ar înţelege-o şi ar trăi-o, totul s-ar schimba.

Oportunitatea care ţi se oferă este să-i ajuţi să o înţeleagă şi să o trăiască.

Atunci, aş face mai bine să o înţeleg eu însumi. Ce vrei să spui, când zici că „dragostea înseamnă libertate”? Libertatea de a face ce?

Libertatea de a exprima partea cea mai plină de fericire din Cine Eşti Ib cu Adevărat.

Ce parte e aceea?

Partea care ştie că tu eşti Una cu toate şi cu toţi. Acesta este adevărul fiinţei tale şi acesta este aspectul Sinelui pe care vei căuta cel mai urgent şi cu cea mai mare râvnă să-l trăieşti ca experienţă.

Noi *într-adevăr* căutăm să-l trăim ca experienţă, de fiecare dată când ne legăm de cineva cu care simţim acelaşi sentiment de Unime. Iar dificultatea se află în faptul că pei simţim acelaşi sentiment de Unime cu mai

mult decât o singură persoană.

Într-adevăr. O entitate foarte evoluată îl simte faţă de oricine, tot timpul.

Şi cum se descurcă ei în cazul ăsta?

Stai să văd dacă am înţeles întrebarea.

Cum se descurcă cu senzaţia de a avea sentimentul Unimii cu toată lumea, tot timpul?

Da. Cum sunt ei în stare să facă acest lucru, fără să intre în bucluc.

Ce fel de bucluc?

Orice gen de bucluc care poate exista! Dragoste nedorită, aşteptări neîmplinite, parteneri geloşi – zii Tu mai departe!

Aduci în discuţie un subiect care va da la iveală motivul principal pentru care există durere şi nefericire pe planeta voastră în ju –, rul experienţei numită „dragoste" – motivul principal pentru care consideraţi că este atât de dificil să vă iubiţi unul pe altul şi motivul. principal pentru care consideraţi că este atât de dificil să îl iubiţi pe Dumnezeu. E perfect că ai adus discuţia despre asta, deoarece Pasul; al Treilea în construirea unei prietenii adevărate şi de durată cu Dumnezeu este:

Iubeşte-L pe Dumnezeu.

OPT

Prin urmare, să recapitulăm.

Cei trei paşi spre Dumnezeu sunt:

Cunoaşte-L pe Dumnezeu;

Ai încredere în Dumnezeu; iubeşte-L pe Dumnezeu.

Aşa este.

Toată lumea îl iubeşte pe Dumnezeu! Pasul ultim ar trebui să fie foarte uşor!

Dacă este atât de uşor, de ce atât de multora dintre voi vă este greu să-l faceţi?

Pentru că noi nu ştim „cum arată" să te iubim.

Şi asta, deoarece voi nu ştiţi cum arată să vă iubiţi *unul pe altul*.

Al treilea pas e posibil să nu fie uşor pe o planetă unde a iubi pe cineva fără să ai nicio nevoie este un lucru

nemaiauzit, unde a-l iubi pe altul necondiţionat e ceva foarte rar şi unde a iubi pe toată lumea fără limitări este practic considerat a fi ceva „greşit”.

Fiinţele umane au creat un stil de viaţă în care a se simţi în Unime cu toţi ceilalţi, tot timpul, *într-adevăr* îi bagă „în bucluc”. Şi tocmai ai numit cauzele principale ale acestei situaţii. Le-ai putea numi: cele trei care pun-capăt-dragostei:

1. A avea nevoie de ceva.
2. A te aştepta la ceva.
3. A fi gelos.

Nu poţi iubi cu adevărat pe celălalt, când una dintre cele trei este prezentă. Şi. fără îndoială, nu poţi iubi un Dumnezeu care tolerează una dintre ele şi, cu atât mai mult. pe toate trei.

Totuşi, acesta este exact genul de Dumnezeu în care voi credeţi şi. Întrucât aţi declarat că o asemenea atitudine este destul de bună pentru Dumnezeul vostru, aţi permis ca ea să fie destul de bună şi pentru voi înşivă. Acesta este exact mediul în care vă străduiţi să creaţi şi să menţineţi dragostea voastră unul pentru celălalt.

Aţi fost învăţaţi că există un Dumnezeu gelos, care se aşteaptă la foarte multe din partea voastră şi care are atât de multe nevoi, încât, dacă dragostea Lui pentru voi nu este recompensată, El vă va pedepsi la condamnare veşnică. Aceste învăţături fac acum parte din cultura voastră. Ele sunt atât de adânc înfipte în psihicul vostru, încât a le scoate de acolo ar însemna un efort foarte mare. Şi totuşi, până când nu-l faceţi, nu puteţi spera să vă iubiţi cu adevărat unul pe celălalt şi cu atât mai puţin pe Mine.

Ce putem face?

Pentru a rezolva o problemă trebuie, în primul rând, să o înţelegeţi. Hai să aruncăm o privire asupra acestei probleme în special, luând fiecare element în parte.

A avea nevoie este starea care omoară cu cea mai mare foiţă dragostea, din câte au existat vreodată. Dar, cea mai mare parte dintre membrii neamului tău nu cunosc diferenţa dintre dragoste şi nevoie şi, astfel, le confundă

pe cele două şi continuă să o facă zi de zi. „Nevoia este atunci când vă imaginaţi că există ceva în afara voastră pe care nu-l aveţi acum şi care vă trebuie ca să fiţi fericiţi. Deoarece voi credeţi că aveţi nevoie de acest lucru, veţi face aproape orice ca să-l obţineţi.

Vă veţi strădui să achiziţionaţi ceea ce credeţi că aveţi nevoie.

Majoritatea oamenilor achiziţionează prin negoţ ceea ce cred că au nevoie. Ei negociază ceea ce au deja, în schimbul a ceea ce caută să aibă.

Acest proces este numit de către ei „dragoste”.

Da, am mai avut discuţia asta şi înainte.

E adevărat că am avut-o. Dar, de data asta. hai să facem un pas înainte, deoarece este important să înţelegi cum aţi ajuns la această idee în privinţa dragostei. Vă imaginaţi că acesta este modul de a vă arăta dragostea unul pentru *celălalt*, *deoarece aţi fost învăţaţi că acesta este modul în care Dumnezeu îşi arată dragostea pentru voi*.

Dumnezeu a iniţiat un târg: dacă voi Mă iubiţi, vă voi lăsa să intraţi în rai. Dacă nu Mă iubiţi, nu vă voi lăsa. Dumnezeu v-a spus că aşa este Dumnezeu şi aşa aţi devenit şi voi.

E ca şi când Tu ai fi spus: ce este destul de bun pentru Dumnezeu, trebuie să fie destul de bun şi pentru mine.

Exact. Şi. În felul acesta, aţi creat în mitologia voastră umană o poveste pe care o trăiţi în fiecare zi: dragostea pune condiţii. Dar acesta nu este un adevăr, ci un mit. Este o parte din cultura voastră, dar nu e o parte din realitatea lui Dumnezeu, în realitate, Dumnezeu nu are nevoie de nimic şi, prin urmare, nu pretinde nimic de la voi.

Cum ar putea avea Dumnezeu nevoie de ceva?

Dumnezeu este Totul-în-Tot, Totul, Cel care Mişcă Rămânând Nemişcat, Sursa a orice ce ţi-ai putea imagina că ar avea nevoie Dumnezeu. A înţelege că Eu am Totul, sunt Totul şi nu am nevoie de nimic este o parte din a Mă

cunoaşte pe Mine.

Primul pas în a deveni prieten cu Dumnezeu.

Da. odată ce Mă cunoaşteţi cu adevărat, începeţi să demontaţi mitul despre Mine. Vă schimbaţi punctul de vedere în privinţa a cine sunt Eu şi cum sunt Eu. Şi, odată ce vă schimbaţi punctul de vedere în privinţa acum sunt Eu. Începeţi să vă schimbaţi punctul de vedere în privinţa acum trebuie voi să fiţi. Acesta e începutul transformării.

Asta face o prietenie cu Dumnezeu. Ea vă transformă.

Sunt foarte impresionat! Nimeni nu mi-a explicat niciodată lucrurile într-un mod atât de simplu, atât de clar.

Atunci, ascultă cu atenţie, pentru că acum urmează clarificarea cea mai importantă dintre toate.

Sunteţi făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Acest lucru l-aţi înţeles întotdeauna, pentru că aşa aţi fost învăţaţi. Dar voi greşiţi când e vorba despre ce *este* chipul şi asemănarea Mea. Tot aşa cum aţi greşit când e vorba despre ce poate fi chipul şi asemănarea voastră.

Vă imaginaţi că Eu sunt un Dumnezeu care are nevoi – printre ele, nevoia ca voi să mă iubiţi. (Unele dintre bisericile voastre s-au străduit să descrie acest lucru ca nefiind o *nevoie* de dragostea voastră, ci doar o *dorinţă* de a o avea. Ele spun că e doar dorinţa Mea ca voi să mă iubiţi, dar că Eu nu vă voi forţa niciodată să o faceţi. Dar este oare o „dorinţă" şi nu o „nevoie1, dacă sunt gata să vă torturez în vecii vecilor, în cazul că nu obţin dragostea voastră? Ce fel de dorinţă e asta?)

Şi, fiind făcuţi după Chipul şi Asemănarea Mea, aţi considerat normal să trăiţi experienţa aceluiaşi gen de dorinţă. Astfel, aţi creat acest gen de atracţii cumplite.

Eu vă spun acum că *nu am nicio nevoie*. Ca să exprim în afara Sinelui Meu Tot ceea ce sunt. nu am nevoie de altceva decât ceea ce sunt Eu în interiorul Sinelui Meu. Aceasta este adevărata natură a lui Dumnezeu. Acestea sunt chipul şi asemănarea după care sunteţi făcuţi. Înţelegi minunea cuprinsă în această idee? *îi vezi implicaţiile*? / *voi sunteţi fără nevoi. Nu aveţi nevoie de*

nimic

— Compară: Geneza, I. 26. Vechiul Testament. N.T.

pentru ca să fiţi perfect fericiţi. Doar credeţi că există ceva de care aveţi nevoie. Cea mai profundă, cea mai perfectă fericire o veţi găsi în interiorul vostru şi. odată găsită, nimic din exteriorul Sinelui vostru nu mai e asemenea ci şi nimic nu o poate distruge.

Măiculiţă! Deci, fericirea se află în noi de când lumea! Scuză-mă, dar cum se face că n-am trăit-o ca experienţă?

Deoarece nu le străduieşti să o trăieşti. Te străduieşti să trăieşti experienţa celei mai grandioase părţi din Sinele tău – în afara Sinelui tău. Te străduieşti să trăieşti prin alţii experienţa lui (a ne Eşti Th, mai degrabă decât să le permiţi altora să trăiască prin tine experienţa lui Cine sunt Ei.

Ce-ai spus? Vrei să mai spui o dată?

Am spus că te străduieşti să trăieşti prin alţii experienţa lui Cine Eşti Th – mai degrabă decât să le permiţi altora să trăiască prin line experienţa lui Cine sunt Ei.

S-ar putea ca acesta să fie cel mai important lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Este o afirmaţie absolut intuitivă.

Ce înseamnă *asta*? Nu ştiu ce înseamnă asta.

Multe dintre cele mai importante afirmaţii făcute în viaţă sunt intuitive. Ştii că sunt adevărate, înainte de a şti de ce şi cum Ele provin dintr-o înţelegere mai profundă care transcende evidenţa şi dovada şi logica şi raţiunea şi toate acele instrumente cu care voi încercaţi să hotărâţi dacă ceva e adevărat sau nu-şi, astfel, dacă este important. Uneori, voi ştiţi că ceva este important doar după cum sună. „Sună a adevăr”.

Toată viaţa am crezut ceea ce mi-au spus alţii despre mine. Mi-am schimbat comportamentul, m-am modificat pe mine însumi, pentru a schimba ceea ce alţii spuneau despre mine şi pentru a schimba ceea ce ei îmi povesteau despre

Line însumi. După cum tocmai ai spus, literalmente, trăiam Experienţa de mine însumi – prin alţii.

Majoritatea fiinţelor umane procedează astfel. Dar, când mingi la starea de Maestru, le permiţi altora să trăiască, prin tine, kperienta lui Cine sunt. În felul acesta, vei recunoaşte un Maestru I atunci când îl vei vedea: Maestrul este cel care le *vede pe tine*. k Maestrul te redă înapoi ţie însuţi, pentru că Maestrul te recuwaste. Adică, Maestrul te recunoaşte – te cunoaşte din nou şi, astfel, tu te recunoşti pe tine însuţi din nou. Îţi cunoşti din nou Sinele Hţ pe Cine Eşti Ib cu Adevărat. Apoi, tu treci această cunoaştere fere alţii. *Tu* ai devenit Maestru şi nu mai cauţi să-ţi cunoşti Sinele prin alţii, ci alegi ca alţii să se cunoască pe ei înşişi prin tine. De aceea am spus că un adevărat Maestru nu este cel care are cei mai mulţi discipoli – este cel care creează cei mai mulţi Maeştri.

Î Cum pot eu trăi experienţa adevărului din ceea ce mi-ai Spus? Cum pot să încetez de a mai avea nevoie de confirmare din afară şi să găsesc înăuntrul meu tot ceea ce-mi trebuie?

Intră înăuntrul tău. Ca să descoperi ceea ce este înăuntru, ptihz înăuntru. Dacă nu intri înăuntrul tău, rămâi pe dinafară.

Şi asta ai mai spus-o înainte.

Ł într-adevăr, toate aceste lucruri vi le-am împărtăşit şi înainte. Toată această înţelepciune v-a fost dată. Îţi imaginezi că Eu v-aş «sa să aşteptaţi ca să auziţi cele mai mari adevăruri? De ce aş ţine lecret astfel de lucruri? Nu numai că le-ai auzit înainte în conversaţiile anterioare cu Dumnezeu, dar le-ai auzit şi în altă parte. Aici Ou există revelaţii, cu excepţia revelaţiei că totul a fost deja revelat, i Până şi tu ai fost revelat Sinelui tău. Iar această revelaţie care fost dată, este profund aşezată în interiorul sufletului tău.

Odată ce ai apucat să o priveşti, odată ce ai avut măcar o experienţă de moment în acest sens, îţi va fi foarte clar că nimic din ceea ce se află în afara ta nu se poate

compara cu ceea ce se află în interiorul tău; că niciun sentiment pe care-l obţii dintr-un stimulent sau sursă exterioară nu se poate compara, câtuşi de puţin, cu binecuvântarea totală a comuniunii din interior.

Îţi spun din nou că în interior vei găsi binecuvântarea.

Acolo îţi vei aminti din nou Cine Eşti şi acolo vei trăi iarăşi experienţa că nu ai nevoie de nimic care să se afle în exteriorul Sinelui tău. Acolo vei vedea chipul tău făcui după asemănarea Mea. Iar în ziua aceea, nu vei mai avea nevoie de *nimic altceva* şi vei fi. În sfârşit, în stare să iubeşti cu adevărat – să iubeşti din tot sufletul

Vorbeşti cu asemenea forţă şi eleganţă şi elocvenţă. De atâtea ori mi-ai tăiat respiraţia! Dar, spune-mi din nou, Te rog, cum pot eu să merg înăuntrul meu? Cum pot să mă cunosc pe mine însumi ca pe cel care nu are nevoie de nimic din exteriorul lui însuşi?

Pur şi simplu, păstrează liniştea. Fii cu tine însuţi, cu Sinele tău, în nemişcare. Fă aceasta cât de des. Fă-o zilnic. Chiar în fiecare oră, în doze mici, dacă poţi.

Opreşte-te. Opreşte tot ceea ce faci. Opreşte-te din gândit. Pentru un timp, străduieşte-te doar „să fii”. Chiar dacă doar pentru un moment. Aceasta poate schimba totul.

În fiecare zi, la răsăritul soarelui, acordă-ţi o oră şi dă-o Sinelui tău. Întâlneşte-ţi Sinele acolo, în acel moment sfânt. Apoi, continuă-ţi ziua. Vei fi o persoană complet schimbată.

Vorbeşti despre meditaţie.

Nu te lăsa prins de etichetări sau de cum să faci anumite lucruri. Asta a făcut religia. Asta se străduieşte să facă dogma. Nu crea o etichetă sau un set de reguli în această privinţă.

Ceea ce voi numiţi meditaţie nu e nimic altceva decât a fi cu Sinele tău şi astfel, în cele din urmă, de *aţi* Sinele tău.

Poţi face acest lucru în multe feluri. Pentru unii dintre voi poate semăna cu ceea ce voi numiţi „meditaţie” – adică, a şedea în linişte. Pentru alţii poate să însemne o

plimbare de unul singur în natură. Frecatul unei podele de piatră cu o perie, în coate şi în genunchi, poate fi o meditaţie – după cum au descoperit mulţi călugări. Persoane din afară, care vin la mănăstire şi văd această activitate gândesc: *Of, ce viaţă grea*! Dar călugărul este profund fericit, profund împăcat. El nu caută să renunţe la frecatul podelelor, el caută o altă podea pe care să o frece! M-ai dă-mi o podea de frecat! mai dă-mi o perie! mai lasă-mă o oră în coate şi genunchi, cu nasul la zece centimetri de dalele de piatră. Îţi voi oferi cea mai curată podea pe care ai văzut-o vreodată! Iar în acest timp şi sufletul meu se va curăţa. Se va curăţa de orice gând cum că fericirea are nevoie de ceva din afara lui.

A servi poate fi o formă profundă de meditaţie.

În regulă, să zicem că am descoperit că nu am nevoie de nimic de la nimeni altcineva ca să fiu cu adevărat fericit. Oare aceasta nu mă va face o persoană antisocială?

Dimpotrivă, te va face mai sociabil decât oricând, deoarece acum vezi în mod clar că nu ai nimic de pierdut! *Nimic nu inhibă mai mult dragostea voastră unul pentru celălalt, decât gândul că aveţi ceva de pierdut*.

Din acest motiv vi s-a părut greu şi înspăimântător să mă iubiţi. Vi s-a spus că, dacă nu Mă iubiţi aşa cum trebuie, atunci când trebuie, pentru motivele care trebuie, Eu Mă voi înfuria. Dat fiind că Eu sunt un Dumnezeu gelos, vi s-a spus că nu voi accepta dragostea voastră sub orice formă, în orice mod sau sub orice aspect – altul decât cel în care v-o pretind Eu.

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr, iar adevărul n-a fost niciodată mai departe de conştienţa voastră. Nu am nevoie de nimic *de la roi* şi, prin urmare, nu caut, nu doresc şi nu cer nimic de la voi. Dragostea Mea pentru voi este fără condiţii şi fără limiţări. Vă veţi întoarce în Rai. chiar dacă M-aţi iubit aşa cum trebuie – sau nu. Nu se poate să nu vă întoarceţi în Rai. de oarece nu aveţi unde să mergeţi altundeva. Astfel, viaţa voastră eternă este asigurată şi răsplata voastră eternă e garantată.

În *Conversaţii cu Dumnezeu* ai spus că până şi a face

dragoste, a trăi experienţa extazului sexual, poate fi o formă de meditaţie.

E corect.

Dar asta nu înseamnă a fi cu Sinele, cu tine însuţi. Asta pare a fi cu altcineva.

Atunci nu ştii ce înseamnă să fii îndrăgostit cu adevărat. Pentru că, atunci când eşti cu adevărat îndrăgostit, în încăpere vă aflaţi unul singur. Ceea ce începe prin a fi cu altul, devine experienţa de a fi Unul – de a fi cu Sinele. Într-adevăr, acesta este întregul scop al exprimării sexuale şi al oricărei forme de dragoste.

Ai un răspuns pentru orice!

Aşa sper.

Ce ne spui despre celelalte două cauze care pun-capăt-dragostei: a te aştepta la ceva şi a fi gelos.

Chiar dacă reuşiţi să eliminaţi nevoia din relaţiile voastre unul cu celălalt şi cu Mine, tot trebuie să vă luptaţi cu aşteptările. Aceasta este o stare în care gândiţi că altcineva din viaţa voastră trebuie să se comporte într-un anumit fel, trebuie să apară aşa cum credeţi voi că sunt sau cine credeţi voi că ar trebui să fie. Ca şi nevoia, aşteptările sunt o armă mortală. Aşteptările reduc libertatea, iar libertatea este esenţa dragostei.

Când iubeşti pe cineva, îi garantezi totala libertate de a fi cine este, pentru că acesta este cel mai mare dar pe care i-l poţi da. iar dragostea dă întotdeauna cel mai mare dar. Acesta este darul pe care eu vi-l dau, dar nici nu vă puteţi imagina că Eu vi-l dau, deoarece nu vă puteţi imagina o dragoste atât de mare. De aceea, aţi hotărât că trebuie că Eu v-am dat libertatea de a face numai lucrurile pe care vreau Eu să le faceţi.

Da, religiile voastre spun că Eu vă dau libertatea de a face price, de a face orice alegere doriţi. Dar, vă întreb din nou: dacă vă torturez la nesfârşit şi vă condamn pentru eternitate pentru că aţi Scut alegerea pe care nu voiam să o faceţi, oare în felul acesta vă las liberi? Nu. V-am făcut doar să fiţi în stare. V-am dat doar capacitatea de a face orice alegere doriţi, dar, de fapt, nu sunteţi *liberi* să o

faceţi. Nu sunteţi liberi, dacă vă pasă de consecinţe. Şi, desigur, tuturor vă pasă.

Deci. În felul acesta v-aţi construit voi ideile: dacă urmează ca Eu să vă asigur recompensa în Rai, Mă aştept ca voi să faceţi totul aşa cum vreau Eu. Iar aceasta este ceea ce voi numiţi – dragostea lui Dumnezeu. Apoi, voi vă ţineţi unul pe altul în aceeaşi stare de aşteptare şi numiţi *aceasta* dragoste. Dar nu este dragoste în niciunui dintre cazuri, deoarece dragostea nu se aşteaptă la nimic decât la ceea ce oferă libertatea, iar libertatea nu ştie ce înseamnă a te aştepta la ceva.

Atunci când nu îi pretinzi unei persoane să apară în faţa ta aşa cum ţi-ai imaginat tu că trebuie să apară, atunci poţi să renunţi la aşteptări. Aşteptările dispar. Atunci tu îl iubeşti pe celălalt, exact aşa cum e. Dar aceasta se poate întâmpla când îţi iubeşti Sinele, pe tine însuţi, exact aşa cum eşti. Iar *aceasta* se poate întâmpla numai când Mă iubeşti pe *Mine* exact aşa cum sunt *Eu*. Pentru asta, trebuie să mă cunoaşteţi aşa cum sunt, nu cum v-aţi imaginat voi că aş fi.

De aceea, primul pas în a angaja o prietenie cu Dumnezeu este să-L cunoşti pe Dumnezeu, al doilea pas este să ai încredere în Dumnezeul pe care-L cunoşti şi al treilea pas este să-l iubeşti pe acest Dumnezeu pe care-L cunoşti şi în care ai încredere. Faceţi acest lucru, tratându-L pe Dumnezeu ca pe *cineva pe care-L cunoşti şi în care ai încredere*.

Puteţi să-L iubiţi pe Dumnezeu necondiţionat? Aceasta este întrebarea cea mare. Până acum e posibil să fi crezut că întrebarea era: Poate Dumnezeu să *vă* iubească necondiţionat, dar întrebarea cea mare este: Puteţi voi să-L iubiţi pe *Dumnezeu* necondiţionat, deoarece puteţi primi dragostea Mea. numai în modul în care Mi-o daţi pe a voastră.

Vai de mine, asta este o afirmaţie extraordinară! Iarăşi Te rog să o repeţi. Nu pot să o las să treacă neobservată.

Voi puteţi primi dragostea lui Dumnezeu numai în

modul în care l-o daţi lui Dumnezeu pe a voastră.

Presupun că acest lucru este adevărat şi în cazul relaţiilor umane.

Bineînţeles. Puteţi primi dragostea altcuiva, numai în modul în care i-o daţi pe a voastră. Ceilalţi vă pot iubi în felul lor cât vor. Dar de primit, o puteţi primi numai aşa cum le-o dă-ţi voi. Tu nu poţi să trăieşti o experienţă pe care nu le permiţi altora să o trăiască. Iar aceasta ne aduce la ultimul element din cadrul acestui răspuns: gelozia.

Din cauza hotărârii voastre de a-L iubi pe Dumnezeu cu gelozie, aţi creat mitul unui Dumnezeu care iubeşte cu gelozie.

Stai o clipă! Adică, noi suntem geloşi din cauza Ta?

De unde crezi tu că a apărut ideea unui Dumnezeu gelos?

Aţi încercat cât de tare aţi putut să puneţi stăpânire pe toată dragostea Mea. Aţi încercat să fiţi singurii ei proprietari. Aţi avut pretenţii asupra Mea şi aţi făcut-o într-un mod vicios. Aţi declarat că Eu vă iubesc pe voi şi *numai* pe voi. *Voi* sunteţi poporul ales, *voi* sunteţi o singură naţiune sub conducerea lui Dumnezeu, *voi* sunteţi singura biserică adevărată! Şi sunteţi foarte geloşi ca să păstraţi acest statut pe care vi l-aţi asumat. Dacă cineva pretinde că Dumnezeu îi iubeşte pe toţi oamenii la fel, că acceptă toate credinţele, că îmbrăţişează toate naţiunile – voi numiţi aceasta blasfemie. Spuneţi că este blasfemie ca Dumnezeu să iubească în orice alt mod care este diferit de modul în care *roi* spuneţi că Dumnezeu iubeşte.

George Bernard Shaw spunea că toate marile adevăruri încep ca blasfemii.

Avea dreptate.

Acest soi de dragoste mânat de gelozie nu este modul în care Eu iubesc, ci este modul în care voi aţi perceput dragostea Mea, deoarece acesta este modul în care voi Mă iubiţi pe Mine.

Acesta este şi modul în care voi vă iubiţi unul pe altul şi care vă omoară. Literalmente. Se ştie că voi vă omorâţi

unul pe altul sau pe voi înşivă din cauza geloziei. Dacă iubiţi pe cineva, îi spuneţi că trebuie să vă iubească pe voi şi numai pe voi.

Dacă iubiţi pe cineva, deveniţi geloşi. Şi treaba asta este fără început şi fără sfârşit. Nu sunteţi geloşi numai pe alţi oameni, sunteţi geloşi pe serviciu, pe hobby-uri, pe copii, pe orice care îi distrage persoanei iubite atenţia de la voi. Unii dintre voi sunteţi geloşi pe un câine sau pe un joc de golf. Gelozia îmbracă multe forme. Ea arc multe feţe. niciuna dintre ele nu este frumoasă.

Ştiu. Odată, într-un moment când nutream sentimente de gelozie faţă de o femeie pe nume Dawn, de care eram profund îndrăgostit, i-am spus acest lucru şi ea mi-a răspuns foarte încet: „Neale, partea asta din tine nu este foarte atrăgătoare”. N-am uitat niciodată asta. A fost o frază rostită atât de simplu, fără emoţii, de parcă ar fi fost ceva obişnuit. Nu s-a discutat în contradictoriu despre ceea ce tocmai spusesem şi nu au fost discuţii prelungite în legătură cu ceea ce spusese ea. Ea doar a lansat gândul în încăpere. A fost zdrobitor.

Dawn ţi-a făcut un mare cadou.

Da, aşa este. Totuşi, îmi este greu să trec peste gelozie. Tocmai când cred că am scăpat în sfârşit de ea, iarăşi apare. E ca şi când ar sta *pitită* şi eu nici măcar nu ştiu că este acolo. De fapt, pot să jur că nu este acolo. Şi apoi, *bummmî* tar apare. Cred că acum o simt mult mai puţin, dar, dacă aş spune că nu o mai simt deloc, aş minţi.

Te străduieşti – şi asta este de ajuns. Recunoşti care este adevărul – şi asta-i bine.

Dar cum pot să scap de ea? Cunosc oameni care, realmente, au scăpat complet de ea. Cum procedează ei? Vreau să fac şi eu la fel!

Vrei să spui că eşti gelos pe oamenii care nu sunt geloşi? E foarte nostim.

Ce chestie isteaţă! Ştiai că eşti isteţ?

Bineînţeles că ştiu.

Ce crezi tu că Mă face să merg înainte?

Am înţeles! Deci, care-i răspunsul?

Scapă de ideea că fericirea depinde de orice care se află în afara ta – şi vei scăpa de gelozie. Scapă de gândul că dragostea înseamnă ceea ce *capeţi* în schimbul a ceea ce dai – şi vei scăpa de gelozie. Scapă de pretenţiile pe care le ai asupra timpului, energiei, resurselor sau dragostei celeilalte persoane – şi vei scăpa de gelozie.

Da. Dar cum să fac *asta*?

Trăieşte-ţi viaţa pentru o nouă raţiune. Înţelege că scopul vieţii nu are nicio legătură cu ceea ce obţii tu de la ea, ci arc de-a face numai cu ceea ce pui tu în ea. Acelaşi lucru este valabil şi în cadrul relaţiilor. Scopul vieţii este de a-ţi crea din nou Sinele în următoarea cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti. El este de a anunţa şi de a deveni, de a exprima şi de a îndeplini, de a trăi ca experienţă şi a-ţi cunoaşte adevăratul tău Sine.

Aceasta nu pretinde nimic de la ceilalţi oameni din viaţa ta – sau de la o persoană anumită. De aceea poţi să-i iubeşti pe ceilalţi, *fără* să pretinzi nimic de la ei.

Ideea de a fi gelos pentru timpul în care cei pe care-i iubeşti şi-l petrec jucând golf, sau lucrând la serviciu, sau aflându-se în braţele altcuiva este o idee care poate să-ţi apară numai dacă-ţi imaginezi că propria ta fericire este compromisă când cel pe care-l iubeşti este fericit.

Sau că fericirea ta este dată de faptul că cel pe care-l Iubeşti este în permanenţă cu tine şi nu cu altcineva şi nici făcând altceva.

Exact.

Dar stai o clipă! Vrei să spui că n-ar trebui să fim geloşi nici măcar atunci când persoana iubită se află în braţele altuia? Vrei să spui că infidelitatea e un lucru în regulă?

Nu există ceea ce se numeşte în regulă sau ne în regulă. Acestea sunt unităţi de măsură pe care voi le construiţi.

Le creaţi – şi le modificaţi – pe traseu.

Există dintre cei care spun că tocmai asta e problema cu societatea de astăzi; că suntem iresponsabili din punct

de vedere spiritual şi social. Ne schimbăm valorile într-o clipă, ca să se potrivească scopurilor noastre.

Bineînţeles că o faceţi. Aşa este viaţa. Dacă nu aţi face-o, viaţa nu ar putea merge înainte. Nu aţi face absolut niciun progres. Chiar vrei să rămâneţi blocaţi pentru totdeauna în vechile voastre valori?

Unii oameni aşa ar vrea.

Vor ei să spânzure femei în piaţa publică, numindu-le vrăjitoare, aşa cum aţi făcut cu câteva generaţii în urmă? Vor ei ca biserica lor să trimită soldaţi în cruciade, care să omoare oameni cu miile pentru că nu aderă la adevărata credinţă?

Dar Tu foloseşti exemple istorice referitoare la comportamente umane care au provenit din valori prost înţelese şi nu din valori vechi. Noi ne-am ridicat mai presus de asemenea comportamente.

V-aţi ridicat? Te-ai uitat în ultima vreme la cum arată lumea ta? Dar ăsta este un cu totul alt subiect. Hai să rămânem la celălalt. Valorile în schimbare sunt un semn de maturizare a societăţii. Evoluaţi spre o versiune mai extinsă a voastră înşivă. Vă schimbaţi tot timpul valorile, pe măsură ce adunaţi noi informaţii, pe măsură ce aduceţi experienţe noi, pe măsură ce luaţi în considerare idei noi şi descoperiţi moduri noi de a privi lucrurile şi pe măsură ce redefiniţi Cine sunteţi.

Acesta este un semn de evoluţie, nu de iresponsabilitate.

Lasă-mă să înţeleg cum trebuie! Este oare un semn de evoluţie să ţi se pară în regulă faptul că persoana pe care o iubeşti se află în braţele altuia?

E un semn de evoluţie să nu îţi fie tulburată pacea din cauza unui asemenea lucru. Şi nici viaţa să nu-ţi fie întreruptă din cauza lui. Nici să sfârşeşti viaţa din cauza lui. Nici să omori pe altcineva din cauza lui. Oamenii au făcut toate acestea. Chiar şi acum, unii dintre voi îi omorâţi pe alţii din această cauză şi majoritatea dintre voi vă omorâţi dragostea din această cauză.

Ei bine, eu nu sunt de acord cu omorâtul, bineînţeles,

dar cum să nu-ţi omoare dragostea pentru cineva, faptul că acea persoană iubeşte pe altcineva în acelaşi timp în care spune că te iubeşte şi pe tine?

Crezi că dacă o persoană iubeşte pe altcineva, asta înseamnă că nu te mai iubeşte şi pe tine? Pentru ca dragostea ei să fie adevărată, trebuie să te iubească numai pe tine? Aşa înţelegi tu lucrurile?

Da, *fir-ar să fie*! Asta ar spune multă lume.

Da, *fir-ar să fie*!

Nu-i de mirare că aveţi asemenea probleme în a accepta un Dumnezeu care iubeşte în mod egal pe toată lumea.

Păi, noi nu suntem cu toţii Dumnezei. Majoritatea oamenilor au nevoie de un anumit nivel de siguranţă emoţională. Şi fără ea, fără o pereche, fără un partener care să i-o ofere, dragostea poate să moară – fie că vrei, fie că nu.

Nu, cea care moare nu este dragostea. Este nevoia. Tu hotărăşti că nu mai ai nevoie de acea persoană. De fapt, nu *vrei* să mai ai nevoie de acea persoană, deoarece te-a rănit prea tare.

Aşa că, iei o hotărâre: nu mai am nevoie să mă mai iubeşti. Du-te şi iubeşte pe oricine vrei. Eu am plecat.

Asta se întâmplă. Omorâţi nevoia. Nu omorâţi dragostea. În realitate, unii dintre voi duc dragostea mai departe pentru veşnicie. Prietenii spun că tu încă ţii flacăra aprinsă. Şi aşa şi e! Este lumina dragostei tale, flacăra pasiunii tale care încă arde în interiorul tău, strălucind atât de puternic, încât ceilalţi o pot vedea. Şi ăsta nu-i un lucru rău. Aşa şi trebuie să fie – dacă luăm în considerare cine şi ce spuneţi voi că sunteţi şi ce declaraţi voi că alegeţi să fiţi.

Se presupune că nu vei mai fi niciodată în stare să te îndrăgosteşti de altcineva, deoarece încă păstrezi o flacără aprinsă pentru celălalt?

De ce trebuie să dispară dragostea pentru o persoană, pentru ca să te îndrăgosteşti de alta? Nu poţi iubi mai mult decât o singură persoană în acelaşi timp?

Mulţi oameni nu pot. Nu în felul acesta.

Vrei să spui, pe plan sexual?

Vreau să spun, pe plan romantic. Vreau să spun, ca partener de viaţă. Unii oameni au nevoie de un partener de viaţă. Majoritatea au.

Dificultatea constă în faptul că majoritatea oamenilor confundă dragostea cu nevoia. Ei cred că cele două cuvinte şi cele două experienţe pot fi puse una în locul celeilalte. Nu e aşa.

A iubi pe cineva nu are nicio legătură cu a avea nevoie de acea persoană. Poţi să iubeşti pe cineva şi să ai, în acelaşi timp, nevoie de ea – dar nu o iubeşti *din cauză că* ai nevoie de ea. Dacă o iubeşti pentru că ai nevoie de ea, nu o iubeşti deloc, iubeşti doar ceea ce ea îţi dă. Când iubeşti pe altcineva pentru ceea ce este acea persoană, atunci o iubeşti cu adevărat, fie că ea îţi dă ceea ce ai tu nevoie, fie că nu. Când nu este nimic de care să *ai nevoie*, atunci/w/z” să iubeşti cu adevărat.

Aminteşte-ţi că dragostea nu pune condiţii, nu impune limite şi nu are nevoie de nimic. În felul ăsta vă iubesc Eu pe voi. Dar aceasta este o dragoste pe care nu vă vedeţi primind-o. deoarece este o dragoste pe care nu vă vedeţi exprimând-o. Aceasta este tristeţea întregii lumi!

Acum, dacă luăm în considerare faptul că spui că vreţi să deveniţi Entităţi Foarte Evoluate, nu se poate spune că infidelitatea, după cum o numeşti tu, este un lucru în regulă, deoarece nu funcţionează. Nu vă duce acolo unde spuneţi că vreţi să mergeţi. Asta. deoarece infidelitatea înseamnă a nu-ţi fi credincios ţie însuţi şi. undeva adânc în sufletul vostru, ştiţi şi înţelegeţi că Entităţile Foarte Evoluate trăiesc şi respiră şi există numai în adevăr – în primul rând, în ultimul rând şi întotdeauna.

Adevărul nu este ceea ce ei rostesc, adevărul este cine sunt ei.

Pentru a fi o Entitate Foarte Evoluată trebuie să fii întotdeauna foarte cinstit. În primul rând. trebuie să fii credincios ţie însuţi, apoi celuilalt, apoi tuturor celorlalţi. Şi dacă nu eşti credincios ţie însuţi, nu poţi fi credincios

celorlalţi. Astfel, dacă iubeşti pe cineva – altul decât persoana care doreşte să o iubeşti numai pe ea, atunci trebuie să spui acest lucru deschis, cinstit, direct, clar şi pe loc.

Şi acest lucru ar trebui să fie acceptat?

Nimănui nu i se pretinde să accepte nimic. În relaţiile foarte evoluate dintre Entităţi Foarte Evoluate, toată lumea îşi trăieşte, pur şi simplu, propriul adevăr – şi fiecare exprimă adevărul pe care-l trăieşte. Dacă se întâmplă ceva cu cineva, acest lucru este acceptat ca atare. Dacă ceva nu este de acceptat, totul este spus pe faţă. Adevărul este împărtăşit cu toţi ceilalţi, despre tot ceea ce se întâmplă, tot timpul.

Aceasta se face ca o preamărire, nu ca o recunoaştere.

Adevărul ar trebui să fie preamărit şi nu doar recunoscut.

Dar voi nu puteţi preamări un adevăr despre care vi s-a spus că ar trebui să vă ruşinaţi. Şi nu există nimic despre care să vi se fi spus mai mult să vă ruşinaţi, decât despre cine şi cum şi când şi de ce iubiţi. Vi s-a spus să vă ruşinaţi de dorinţele şi de pasiunile şi de dragostea voastră pentru orice, începând de la dans, până la frişca şi până la alţi oameni.

Mai presus de orice, vi s-a spus să vă fie ruşine de dragostea faţă de voi înşivă, de chiar Sinele vostru. Dar cum puteţi să iubiţi pe altul, dacă nu vi se permite să-l iubiţi pe cel care se presupune că face acţiunea de a-l iubi? Exact asta este dilema cu care sunteţi confruntaţi când aveţi de-a face cu Dumnezeu. Cum Mă puteţi iubi pe Mine, dacă nu vi se permite să iubiţi esenţa lui Cine sunteţi? Şi cum puteţi vedea şi mărturisi slava Mea, dacă nu o puteţi vedea şi mărturisi pe a voastră proprie?

Adevăr vă spun Eu vouă – iarăşi: toţi adevăraţii Maeştri şi-au mărturisit slava şi i-au încurajat şi pe alţii să facă acelaşi lucru. Porniţi pe drumul spre propria voastră slavă, atunci când porniţi spre drumul către propriul vostru adevăr.

Porniţi pe acest drum, atunci când mărturisiţi că, de acum înainte, veţi spune tot timpul adevărul – despre tot şi despre toţi. Şi că veţi *trăi* adevărul vostru. În cadrul acestei angajări, infidelitatea nu-şi are locul. Dar, a spune cuiva că iubeşti pe altcineva, nu înseamnă infidelitate. Înseamnă cinste.

Şi cinstea este cea mai înaltă formă de dragoste.

O, Dumnezeule! Iar ai făcut-o! încă o chestie de ţinut minte! Vrei să repeţi, Te rog?

Cinstea este cea mai înaltă formă de dragoste.

Aş dori să-mi pot aminti chestia asta.

Notează-ţi-o!

Ha! Deci, mi se pare că spui că e în regulă să fii în braţele altcuiva, atâta timp cât o mărturiseşti cinstit.

Am înţeles bine?

Reduci totul la nişte termeni foarte uşurei.

Păi, tuturor oamenilor le place să facă asta. Ne place să luăm adevăruri mari şi să le reducem la concluzii simpliste. Apoi, putem să avem discuţii încinse pe marginea lor.

Aha! Asta e intenţia ta? Vrei să ai o discuţie încinsă cu Mine?

Nu. În modul meu puţin mai poticnit, chiar încerc să ajung la lucruri înţelepte.

Atunci ar fi spre binele tău să asculţi tot ceea ce-ţi spun şi să aşezi toate cuvintele Mele într-un context mai larg – mai degrabă decât să extragi un înţeles din numai câteva dintre ele.

Accept dojana.

Nu accepta dojana. Acceptă să fi sfătuit. Dojana este pentru cineva care a făcut un lucru rău. Sfatul este pentru cineva care caută îndrumare.

Dumnezeu dă îndrumări şi nu dojeni; recomandări şi nu condamnări.

Uauu! Măiculiţă…

Ştiu, ştiu. O altă lozincă de pus pe un autocolant.

Aşa şi *este*. Chiar aşa şi este!

Fă câte lozinci vrei şi pune-le pe autocolante. Şi pe

tricouri. Răspândeşte vorba. Nu lăsa nimic să-ţi stea în calc. Fă un film. Du-te ţa televiziune. Acţionează fără ruşine!

Dacă tot vorbim despre asta, acţionează fără ruşine când e vorba de dragoste. Scoate ruşinea din ea şi înlocuieşte-o cu preaslăvire... s-ar putea să vrei să faci acelaşi lucru şi cu sexul.

Să nu intrăm în chestia asta, că nu o să mai capăt niciodată un răspuns la întrebare. Vrei să spui că a fi în braţele altei persoane este în regulă, atâta timp cât eşti cinstit în privinţa asta?

Vreau să spun că un lucru este în regulă sau în neregulă, în funcţie de ceea ce decideţi voi în această privinţă.

Vreau să spun că oamenii care se află în cadrul unei relaţii, nici măcar nu pot să ştie dacă treaba asta e în regulă în ceea ce-i priveşte, dacă nu ştiu ce se întâmplă.

Vreau să spun că ceea ce nu funcţionează în relaţiile foarte evoluate este minciuna – în absolut orice privinţă.

Vreau să spun că minciuna e minciună, chiar dacă este făcută la ordin sau prin omisiune.

Şi vreau să spun că, odată ce întregul adevăr este spus, hotărârea voastră legală de ideea dacă puteţi iubi o persoană care a iubit sau iubeşte acum pe altcineva este, în cele din urmă, bazată pe ceea ce voi mărturisiţi a fi cea mai potrivită şi mai confortabilă formă de relaţie – şi că aceasta se va baza, în majoritatea cazurilor, pe ceea ce vă imaginaţi că aveţi nevoie de la cealaltă persoană ca să fiţi fericiţi.

Vreau să spun că, dacă voi nu aveţi nevoie de nimic, atunci puteţi să-l iubiţi pe celălalt necondiţionat, fără niciun fel de limitare. îi puteţi oferi libertate totală.

Da, dar atunci n-ai fi într-un parteneriat pe viaţă cu acea persoană.

N-ai fi, doar dacă nu cumva ai fi. Starea de Maestru este atinsă atunci când aceasta devine o decizie şi o alegere bazată pe ce este adevărat pentru tine. mai degrabă decât pe ceea ce altcineva ţi-a spus că ar trebui să

fie adevărat – sau pe ceea ce societatea voastră a stabilit a fi convenţiile ei curente în privinţa parteneriatului pe viaţă, sau în privinţa a ceea ce simţi tu că ar putea gândi alţii despre tine.

Maeştrii îşi acordă lor înşişi libertatea de a face orice alegere doresc – şi dau aceeaşi liberate şi celor pe care-i iubesc.

Libertatea este, pretutindeni, un concept de bază şi un mod de a construi viaţa, deoarece libertatea este esenţa de bază a lui Dumnezeu. Toate sistemele care micşorează, restricţionează, atentează la libertate sau o elimină, într-un fel sau altul, sunt sisteme care acţionează împotriva vieţii însăşi.

Libertatea nu este *scopul* sufletului omenesc, ci e chiar esenţa lui. Prin *natura* lui, sufletul este liber. Prin urmare, lipsa de libertate este o violare a însăşi naturii sufletului. În societăţile cu adevărat iluminate, libertatea nu este recunoscută ca un drept, ci ca un fapt.

Este ceva ce *este*, mai degrabă decât ceva care este *dat*.

Libertatea nu este acordată, ci, mai degrabă, este considerată ca ceva *de la sine înţeles*.

În societăţile iluminate se poate observa că toate fiinţele sunt libere să se iubească una pe cealaltă şi să exprime şi să demonstreze că dragostea uneia pentru cealaltă, oricum s-ar manifesta ca, e autentică şi cinstită şi potrivită momentului.

Oamenii care hotărăsc ce este potrivit pentru momentul respectiv sunt cei care construiesc dragostea. Nu există legi guvernamentale, tabuuri ale societăţii, restricţii religioase, bariere psihologice, obiceiuri tribale sau reguli şi regulamente nescrise în ceea ce priveşte pe cine, când, unde şi cum poate iubi cineva şi pe cine, când, unde şi cum nu poate iubi.

Dar. iată cheia care face ca totul să funcţioneze în societăţile foarte evoluate. *Toate* părţile îndrăgostite trebuie să hotărască ce ar face dragostea acum. O parte s-ar putea să nu hotărască să facă ceva, numai pentru că ea

crede că este un gest de dragoste, dacă nu există acceptul celeilalte sau al celorlalte părţi. Toate părţile trebuie, de asemenea, să fie adulte şi mature şi capabile de a lua singure asemenea decizii în ceea ce le priveşte.

Aceasta elimină toate întrebările pe care tocmai le-ai avut în minte, referitoare la abuzuri asupra copiilor, violuri şi alte forme de violenţă asupra persoanei.

Şi ce se întâmplă dacă eu sunt a treia dintre părţi şi nu cred că ceea ce au decis celelalte două persoane ar fi un gest de dragoste – un gest care îmi arată mie foarte multă dragoste?

Atunci trebuie să spui celorlalte părţi ce simţi şi care este adevărul tău. Şi, în funcţie de cum răspund ele la adevărul tău, poţi hotărî ce schimbări vrei să faci – dacă vrei să faci vreuna – în privinţa formei relaţiei tale cu ele.

Dar dacă treaba nu este chiar atât de uşoară? Dar dacă avem cu adevărat nevoie de ele?

Cu cât ai mai puţină nevoie de ceva de la cineva, cu atât poţi iubi mai mult acea persoană.

Cum e cu putinţă să nu ai nevoie de nimic de la persoana pe care o iubeşti?

Iubind-o, nu pentru ceea ce îţi poate da, ci, pur şi simplu, pentru ceea ce este.

Dar atunci s-ar putea să te calce în picioare!

A iubi pe altcineva nu înseamnă că trebuie să încetezi de a te mai iubi pe tine însuţi. A acorda altcuiva libertate deplină nu înseamnă a-i acorda dreptul de a abuza de tine şi nici nu înseamnă a te condamna pe tine însuţi la o închisoare construită chiar de tine însuţi, în care să trăieşti o viaţă pe care nu ai alege-o – pentru ca celălalt să trăiască viaţa pe care şi-o doreşte. Totuşi, a acorda libertate deplină înseamnă cu adevărat a nu-i impune celuilalt niciun fel de limitare.

Stai o clipă! Cum pot să-l opresc pe celălalt să nu mă calce în picioare, dacă nu-i impui niciun fel de limitări.

Tu nu le impui lor nicio limitare, îţi impui limitări ţie însuţi Limitezi ceea ce tu alegi să trăieşti ca experienţă şi nu ceea ce celălalt arc permisiunea de a trăi ca experienţă.

Această limitare este voluntară şi, astfel, într-un sens foarte real, nu e câtuşi de puţin o limitare. Este o declarare a lui Cine Eşti. Este o creaţie. O definiţie.

Nimeni şi nimic nu este limitat în împărăţia lui Dumnezeu. Iar dragostea nu cunoaşte nimic altceva decât libertate. La fel se întâmplă şi cu sufletul. La fel se întâmplă şi cu Dumnezeu. Iar aceste cuvinte pot fi puse unul în locul celuilalt. Dragoste. Libertate. Suflet. Dumnezeu. Toate cuprind aspecte din celălalt. Toate *sunt* celălalt

Sunteţi liberi să anunţaţi şi să mărturisiţi Cine sunteţi, în fiecare moment de Acum. Într-adevăr, *aşa şifaceţi*, chiar fără să o ştiţi. Dar nu sunteţi liberi să mărturisiţi cine este altcineva şi cine trebuie să fie. Acesta este un lucru pe care dragostea nu l-ar face niciodată. Nu l-ar face nici Dumnezeu, care este esenţa dragostei însăşi.

Dacă doriţi să anunţaţi şi să mărturisiţi că voi sunteţi o persoană care, pentru a fi fericită, pentru a se simţi bine şi confortabil şi în siguranţă, are nevoie şi pretinde dragostea exclusivă a celuilalt, sunteţi liberi să anunţaţi acest lucru. O veţi arăta prin acţiunile voastre în cadrul fiecărei situaţii; ele devin modul vostru de a anunţa.

Dacă doriţi să anunţaţi şi să mărturisiţi că voi sunteţi o persoană care, pentru a fi fericită, pentru a se simţi bine şi confortabil şi în siguranţă, are nevoie şi pretinde cea mai mare parte din timpul şi energia şi atenţia celuilalt, sunteţi liberi să anunţaţi şi acest lucru.

Dar, adevăr vă spun Eu vouă: Dacă voi permiteţi ca mărturisirea de sine să se traducă prin gelozie faţă de celălalt, sau faţă de prieteni, sau serviciul, sau hobby-ul, sau interesele celuilalt, gelozia voastră va pune capăt dragostei voastre şi s-ar putea foarte bine să pună capăt dragostei celuilalt pentru voi.

Vestea cea bună este că – a defini Cine sunteţi şi Cine Alegeţi să fiţi – nu trebuie neapărat să se traducă prin gelozie faţă de altul şi nici prin control asupra celuilalt.

Această definire afirmă simplu şi cu dragoste cine sunteţi şi cum alegeţi voi să fie Viaţa pentru voi.

Dragostea voastră pentru celălalt continuă, chiar şi atunci când acţionaţi cu dragoste şi cu înţelegere ca să depăşiţi orice diferenduri care ar putea exista între voi şi chiar dacă schimbaţi natura relaţiei voastre ca rezultat al acestor diferenduri.

Nu trebuie să puneţi capăt unei relaţii pentru a o schimba. Într-adevăr, nu puteţi sfârşi o relaţie, o puteţi doar modifica. Voi întotdeauna aveţi o relaţie cu toată lumea.

Întrebarea nu este dacă aveţi o relaţie – ea este, ce fel de relaţie este aceasta?

Răspunsul vostru la această întrebare vă va afecta viaţa pentru totdeauna – şi, într-adevăr, ar putea schimba cu adevărat lumea.

NOUĂ

Pe tot parcursul conversaţiilor mele cu Tine am învăţat că relaţiile sunt sacre. Ele sunt cel mai important aspect al vieţii, deoarece prin relaţii exprim şi trăiesc experienţa lui Cine sunt şi Cine Aleg Eu să fiu.

Şi nu numai relaţiile tale cu alţi oameni, ci şi relaţiile tale cu totul, pretutindeni. Relaţia ta cu Viaţa şi cu toate elementele Vieţii. Relaţia ta cu banii, dragostea, sexul şi Dumnezeu – cele patru puncte de bază ale experienţei umane. Relaţia ta cu pomii, plantele, animalele, păsările, vântul, acrul, cerul şi marea, Relaţia ta cu natura şi relaţia ta cu Mine.

Relaţia mea cu orice determină cine şi ce sunt. Relaţia este teritoriu sfânt, după cum mi-ai spus Tu, deoarece, în absenţa unei relaţii cu altceva, eu nu pot să creez, să cunosc şi să trăiesc experienţa a orice am decis în legătură cu mine însumi. Sau, după cum ai spus Tu, *în absenţa a ceea ce Eu Nu sunt, ceea ce Eu sunt… nu este*.

Ai învăţat bine, prietenul Meu. Devii un mesager.

Dar, pe măsură ce încerc să explic altora, ei par a nu prinde înţelesul. Acest concept nu este întotdeauna uşor de transmis.

Încearcă mereu să foloseşti Parabola încăperii Albe.

Da, asta m-a ajutat imediat.

Imaginează-ţi că eşti într-o cameră albă, cu pereţi albi. podea albă şi tavan alb şi care nu are colţuri. Imaginează-ţi că eşti suspendat în acest spaţiu de către nişte forţe invizibile. Atârni acolo în aer. Nu poţi să atingi nimic, nu poţi să auzi nimic şi tot ceea ce vezi este culoarea albă. Cât timp crezi tu că poţi să „exişti în cadrul propriei tale experienţe?

Nu foarte mult. Aş putea exista acolo, dar nu aş şti nimic despre mine însumi. În curând, mi-aş ieşi din minţi.

De fapt, exact asta ai face. Literalmente, ţi-ai părăsi mintea. Mintea este acea parte din tine căreia i s-a desemnat sarcina de a da un înţeles tuturor datelor pe care le primeşte – iar dacă nu primeşte niciun fel de date, mintea ta nu are nimic de făcut. În momentul în care îţi ieşi din minţi, încetezi de a exista în propria ta experienţă. Adică, încetezi de a şti ceva anumit despre tine.

Eşti mare? Eşti mic? Nu poţi şti. deoarece nu există nimic în afara ta, cu care să te compari.

Eşti bun? Eşti rău? Nu poţi şti. Încă mai eşti aici? Nu poţi şti, deoarece acolo, nu există nimic. În cadrul experienţei tale nu poţi cunoaşte nimic despre tine însuţi. O poţi conceptualiza cum vrei, dar nu o poţi trăi ca experienţă.

Apoi, se întâmplă ceva care modifică totul. Apare un punct mic pe perete. Este ca şi când cineva ar fi venit cu un stilou şi ar fi făcut un mic punctuleţ de cerneală. Nimeni nu ştie cum a ajuns, de fapt, acest punct acolo. Dar nu contează, deoarece punctul te-a salvat.

Acum, există şi altceva. Exişti Tu şi există Punctul de pe Perete. Dintr-odată tu poţi să iei din nou decizii şi poţi trăi din nou experienţe. Punctul este acolo. Aceasta înseamnă că tu trebuie să fii aici. Punctul este mai mic decât tine. Deci, tu eşti mai mare decât el. Începi din nou să te defineşti pe tine însuţi – în relaţie cu punctul de pe perete. Relaţia ta cu punctul devine sacră, deoarece ţi-a dat înapoi un sens al Sinelui tău.

Acum, în cameră apare o pisicuţă. Nu ştii cine face treaba asta, cine face ca toate acestea să se întâmple, dar

eşti recunoscător.

deoarece acum poţi lua nişte decizii. Pisicuţa arată moale şi pufoasă. Dar tu pari a fi mai deştept (cel puţin, o parte din timp!). Ea este mai rapidă. Th eşti mai puternic.

În cameră încep să apară mai multe lucruri, iar tu încerci să-ţi extinzi modul de a-ţi defini Sinele. Apoi, îţi dai seama. Te poţi cunoaşte pe tine însuţi, numai în prezenţa a *altceva*. Acest altceva este ceea ce tu nu eşti. Astfel: *în absenţa a ceea ce Tu Nu Eşti, ceea ce Tu Eşti… nu este*.

Ţi-ai amintit un adevăr enorm şi juri să nu-l uiţi niciodată, întâmpini cu braţele deschise orice persoană, loc sau lucru care apar în viaţa ta. Nu respingi pe nimeni, deoarece acum vezi că totul în viaţa ta apare ca o binecuvântare, oferindu-ţi o oportunitate mai mare de a defini Cine Eşti şi de a te cunoaşte pe tine însuţi ca atare.

Dar mintea mea nu şi-ar da oare seama de ce anume se întâmplă, dacă aş fi plasat singur în acea cameră albă? N-ar zice ea, oare: „Hei, sunt într-o cameră albă, asta-i tot. Relaxează-te şi bucură-te.”?

La început, sigur că aşa ar zice. Dar, în curând, în absenţa a mai multor date care să apară, ea nu ar mai şti *ce* să creadă.

În cele din urmă, albul, spaţiul gol, nimicul, singurătatea – ar copleşi-o. Ştii care e una dintre cele mai mari pedepse pe care a imaginat-o lumea ta?

Încarcerarea în singurătate.

Exact. Omul nu poate suporta să stea singur, perioade lungi de timp.

În cele mai inumane închisori, în carceră nu există nici măcar o lumină. Uşa este închisă şi te afli în întuneric total. Nimic de citit, nimic de făcut, absolut nimic altceva.

Întrucât gânditul este creator, vei înceta să-ţi mai creezi realitatea, deoarece, pentru a o crea, mintea trebuie să aibă date. Creaţiile minţii voastre le numiţi concluzii, iar atunci când nu aţi putut ajunge la nicio concluzie, părăsiţi totul – „vă ieşiţi din minţi”.

Dar părăsirea minţii nu este întotdeauna un lucru rău. Voi faceţi acest lucru în toate momentele de viziune

deosebită.

Of, iar ajungem acolo?

Doar nu crezi că viziunile îţi vin din minte, nu-i aşa?

Păi, întotdeauna m-am gândit că…

Aici e problema, chiar aici! Tu *întotdeauna ai gândit*. Din când în când, încearcă să nu gândeşti! încearcă, pur şi simplu, *să fii*.

Atunci când doar „eşti” împreună cu o problemă – mai degrabă decât să continui să te gândeşti la ea – atunci apare cea mai mare viziune. Asta, deoarece gânditul este un proces creator, iar starea de a fi este o stare de conştienţă.

Nu prea înţeleg. Ajută-mă să înţeleg. Credeam că problema constă în a nu fi în stare să gândim. Tipul din camera albă o ia razna.

Eu nu am spus că el o ia razna. Th ai zis-o. Eu am zis că îşi părăseşte mintea. Încetează de a-şi mai crea realitatea, deoarece nu mai are date.

Ar fi una dacă ar înceta de a-şi mai crea realitatea, pentru o perioadă mare de timp. Dar ce se întâmplă dacă el ar face-o numai pentru o clipă? Pentru o perioadă foarte scurtă? Oare un astfel de „moment de absenţă” îl ajută sau îi face rău?

E o întrebare interesantă.

Gândul, cuvântul şi fapta sunt cele trei niveluri ale creaţiei, nu-i aşa?

Da.

Când gândeşti, creezi. Fiecare gând este o creaţie.

Da.

Deci. când gândeşti la o problemă, te străduieşti să creezi o soluţie.

Exact. Şi ce e rău în asta?

Poţi ori să te străduieşti să creezi o soluţie, ori poţi, pur şi simplu, să devii conştient de soluţia *care a fost deja creată*.

Încă o dată, te rog! Ai putea să mai spui treaba asta încă o dată şi mai rar, pentru aceia dintre noi care suntem cam înceţi?

Niciunul dintre voi nu este încet! Doar că unii dintre voi folosiţi o metodă de creaţie foarte înecată. Voi încercaţi să creaţi prin gândire. Acest lucru poate fi făcut, după cum am mai arătat.

Dar acum îţi spun ceva nou. *Gânditul este cea mai înceată metodă de creaţie*.

Aminteşte-ţi că mintea ta trebuie să aibă date ca să creeze. În cadrul stării de a fi nu ai nevoie de niciun fel de date. Asta, deoarece *datele sunt o iluzie*. Ele sunt ceea ce voi inventaţi, mai degrabă decât ceea ce *este*. Străduiţi-vă să creaţi din ceea ce *este*, mai degrabă decât din iluzii. Creaţi din starea de a fi, mai degrabă decât dintr-o stare a minţii.

Încerc să fiu atent şi să înţeleg, dar mi-e greu. Mergi prea repede.

Nu poţi găsi în mod rapid răspunsul – *niciun răspuns* – gândindu-te la el. Trebuie să ieşi în afara gândurilor, să laşi gândurile de-o parte şi să intri în starea pură de a fi. Nu i-ai auzit pe marii creatori adevăraţi, pe cei care rezolvă cu adevărat probleme mari spunând, când le dai o problemă de rezolvat. „Hmmm… lasă-mă să fiu puţin singur cu chestia asta…”?

Desigur.

Ei bine, despre asta vorbim noi acum. Şi tu poţi să faci acelaşi lucru. Şi tu poţi să fii o persoană deosebită, care rezolvă problemele. Dar nu vei fi, dacă-ţi închipui că poţi dezlega ghicitoarea, gândindu-te la ea Nu! Pentru a fi un geniu, trebuie *să-ţi ieşi din minţi*.

Un geniu nu este cel care creează un răspuns. Este cel care descoperă răspunsul aflat întotdeauna acolo. Un geniu nu creează soluţia, el *găseşte* soluţia. Aceasta nu este cu adevărat o *descoperire*, ci o recuperare! Geniul nu a descoperit nimic, ci, pur şi simplu, a recuperat ceea ce a fost pierdut… Pierdut a fost şi l-am găsit”[7]

Geniul este cel care şi-a amintit tot ceea ce uitase.

Unul dintre lucrurile pe care majoritatea dintre voi l-au uitat este că totul există în Momentul Etern de Acum:

7 Luca, XV, 24, .32 Noul Testament

toate soluţiile, toate răspunsurile, toate experienţele, toate înţelegerile. În realitate, voi nu mai trebuie să creaţi nimic. Este necesar doar ca voi să deveniţi conştienţi că tot ceea ce doriţi şi tot ceea ce căutaţi a fost deja creat.

Acesta este un lucru pe care majoritatea dintre voi l-a uitat. De aceea i-am trimis pe alţii să vă reamintească, spunându-vă: „Veţi primi răspunsul, chiar înainte de a întreba[8]”.

Nu ţi-aş spune aceste lucruri, dacă nu ar fi adevărate. Dar nu poţi să treci în starea de conştienţă în privinţa tuturor acestor lucruri, gândindu-te la ele. Nu poţi să gândeşti conştient, poţi numai „să fii conştient”. Starea de conştienţă este o stare de a fi. De aceea, dacă eşti uluit sau buimăcit în privinţa a ceva din viaţa ta, nu trebuie să-ţi foloseşti mintea. Iar când ai o problemă, nu-i da atenţie cu mintea. Şi când eşti înconjurat de negativitate, de forţe negative şi de emoţii negative, nu-ţi pune mintea la contribuţie.

Când îţi foloseşti „mintea”, te supui ei, înţelegi? Eşti controlat de către ea, deoarece îi dai atenţie. Nu fiţi ca şi copiii, atunci când dau atenţie la ceea ce spun părinţii. *Ieşiţi din minţi*.

Amintiţi-vă, voi sunteţi o *fiinţă* umană, nu o minte umană. Prin urmare, treceţi în starea de a fi.

Ce înseamnă asta? Nu ştiu ce naiba înseamnă toate astea!

Cum eşti tu chiar acum?

Agitat. Sunt agitat, deoarece nu înţeleg toate jongleriile astea!

Prin urmare, *chiar* ştii cum eşti!

Nu, aşa mă *simt*. Mă simt agitat.

Deci, aşa eşti. Ceea ce simţi este ceea ce eşti. Nu v-am spus că sentimentul este limbajul sufletului?

Da, dar n-am înţeles-o chiar în felul acesta.

Bine. Deci, acum eşti mai capabil de a înţelege.

Da, un pic.

---

8 Compară, Matei, VI, 8 Noul Testament

Ai auzit ce-am spus?

Ce?

Am spus, acum „eşti” mai capabil de a înţelege.

Ce încerci să-mi spui acum?

Îţi spun că, absolut în fiecare moment de acum, tu „eşti” ceva. Iar ceea ce simţi îţi spune exact ceea ce eşti. Sentimentele tale nu te mint niciodată. Nu ştiu cum să o facă. Ele îţi spun exact ce eşti tu în orice moment. Iar tu poţi să schimbi ceea ce simţi, schimbând, pur şi simplu, ceea ce eşti.

Pot? Şi cum fac eu asta?

Poţi să alegi „să fii” într-alt fel!

Asta nu mi se pare posibil. Felul în care simt e felul în care simt. Nu pot să-l controlez.

Felul în care simţi este un răspuns la felul în care eşti. Iar acest lucru *îi poţi* controla. Asta-ţi spun aici. „Starea de a fi” este o stare în care tu te plasezi – ea nu este un răspuns.

„Sentimentul” este un răspuns, dar „a fi” nu este. Sentimentele tale sunt răspunsul tău la ceea ce eşti. Dar starea de a fi nu reprezintă un răspuns la nimic. Ea este o alegere.

Aleg eu să fiu ceea ce sunt? într-adevăr. aşa faci.

Şi cum se face că nu sunt conştient de asta? Nu mi se pare că aş fi conştient de asta.

Majoritatea oamenilor nu sunt. Asta, deoarece majoritatea oamenilor au uitat că ei îşi creează propriile lor realităţi. Dar, faptul că voi aţi uitat să o faceţi, nu înseamnă că nu o faceţi. Înseamnă că, pur şi simplu, nu ştiţi ce faceţi.

„Tată, iartă-i, că nu ştiu ce fac.”[9]

Exact.

Dar, dacă eu nu ştiu ce fac, cum pot să fac altceva?

De fapt, tu *ştii* ce faci. Acesta este scopul dialogului de faţă. Am venit să te trezesc. Acum eşti treaz. Acum eşti conştient. Conştienţa este o stare de a fi. Tu „eşti” conştient. Din această stare de conştienţă, tu poţi să alegi

9 Luca, XXIII, 34 Noul Testament

orice altă stare de a fi. Poţi să alegi să fii înţelept sau minunat. Poţi să alegi să fii milos şi înţelegător. Poţi să alegi să fii răbdător şi iertător.

N-aş putea să aleg, mai simplu, să fiu fericit?

Ba da.

Cum? Cum să fac asta?

Nu oface. Pur şi simplu yn. Nu încerca „să faci" fericirea. Pur şi simplu, alege şi „să fii" fericit şi tot ceea ce faci va ţâşni din asta. îi va da naştere. Felul în care eşti dă naştere la ceea ce faci. Aminteşte-ţi întotdeauna acest lucru.

Dar cum pot să aleg să fiu fericit. Fericirea nu este oare ceva care se întâmplă? Vreau să spun, nu sunt eu fericit pentru că ceva se întâmplă sau urmează să se întâmple?

Nu! E ceva ce tu *alegi* să fii, din cauza a ceea ce se întâmplă. sau urmează să se întâmple. Ib *alegi* să fii fericit. N-ai văzut vreodată doi oameni care reacţionează complet diferit la aceleaşi situaţii?

Bineînţeles. Dar asta, deoarece situaţiile însemnau ceva diferit pentru fiecare dintre ei.

Tu eşti cel care hotărăşti ce anume înseamnă ceva! *Tu* îi dai un sens. Până când nu hotărăşti ce înseamnă ceva, acesta nu înseamnă absolut nimic. Aminteşte-ţi. Nimic nu înseamnă absolut nimic.

Înţelesul ţâşneşte din starea de A Fi.

lb eşti cel care alegi să fii fericit, în orice moment. Sau alegi să fii trist. Sau alegi să fii furios, sau paşnic, sau iertător, sau iluminat, sau orice altceva. Ib alegi. *Tu*. Nimeni altcineva din afara ta. Iar tu alegi într-un mod absolut arbitrar.

Acum, aici este marele secret. Ib poţi să alegi o stare de a fi, *înainte* ca ceva să se întâmple, exact aşa cum faci după ce s-a întâmplat. Astfel, îţi poţi *crea* experienţa – nu doar să o ai, pur şi simplu

De fapt, tu faci acest lucru chiar acum. În fiecare moment. E posibil să acţionezi în mod inconştient. Poţi să fii ca o persoană care umblă în somn. Dacă e aşa, acum e

timpul să te trezeşti.

Dar nu poţi ficomplet treaz, atâta timp cât gândeşti. Gânditul este o altă formă de a fi într-o stare de vis. Asta, pentru că totul la care te gândeşti este o iluzie. E-n regulă. Trăieşti în iluzie, te-ai plasat aici, aşa că trebuie să te gândeşti la ea. Dar, aminteşte-ţi că gândul creează realitatea, aşa că, dacă ţi-ai creat o realitate care nu-ţi place, nu te mai gândi la ea a doua oară!

„Nimic nu este rău, doar modul de a gândi îl face să fie aşa.”[10]

Exact.

Aşa că, din când în când, ar fi bine să încetezi complet de a mai gândi. Asta, pentru a intra în legătură cu o realitate mai înaltă, pentru a ţâşni afară din iluzie.

Şi cum pot să încetez de a mai gândi? Am impresia că gândesc întotdeauna. Mă gândesc până şi la *faptul că mă gândesc*!

În primul rând, fii tăcut. Apropo, observă că am spus să fii tăcut, nu am spus să gândeşti în tăcere.

Da, e bună! E foarte bună!

În regulă. Acum, după ce eşti tăcut pentru un timp, ai să observi că gândurile tale încetinesc puţin. Încep să se liniştească, încetul cu încetul. Atunci, poţi începe să te gândeşti la ce anume te gândeşti. Ce-i aia?

M-ai auzit. Începe să te gândeşti încotro se duc gândurile tale. Apoi, *opreşte-ţi gândurile de la a mai merge acolo*. Concentrează-ţi gândurile. Gândeşte-te la ceea ce te gândeşti. Acesta este primul pas înspre starea de maestru.

Opreşte-te! Simt că-mi ia mintea foc!

Exact!

Nu, nu asta am vrut să spun…

Ba da, asta ai vrut, doar că n-ai ştiut-o. Chestia asta *chiar* te face să-ţi ia mintea foc. Cum ziceţi voi oamenii? Hai să dăm foc la toate, ca să scăpăm de ele! Ei bine, acum urmează să-ţi dai foc la minte! Adică, *urmează să o*

10 fiindcă orice lucru e bun sau rău, numai după cum îl face închipuirea noastră?' William Shakespeare, Hamtet, actul II, scena 2.

părăseşti.

Apoi, când oamenii te vor vedea în această stare de lipsă de minte, s-ar putea să te întrebe: „Ţi-ai ieşit din simţiri? 1. Şi tu le poţi răspunde: „Da! Nu-i grozav?”. Asta, deoarece mintea ta este cea care analizează impulsurile senzoriale şi, prin urmare, ai încetat de a mai analiza toate aceste date care au intrat. Ai încetat de a te mai gândi la ele. În schimb, te gândeşti la ce anume te gândeşti. Începi să-ţi concentrezi gândurile. Şi. În curând, nu-ţi vei concentra gândurile pe absolut nimic.

Cum e posibil să mă concentrez pe nimic?

În primul rând, concentrează-te pe ceva anumit. Nu te poţi concentra pe nimic, până nu te-ai concentrat mai întâi pe ceva.

O parte din problema de faţă constă în faptul că nuntea este aproape întotdeauna concentrată pe *multe* lucruri. Ea primeşte date care intră tot timpul de la sute de surse diferite şi analizează aceste date cu o viteză mai mare decât viteza luminii, trimiţând informaţii despre tine însuţi şi despre ceea ce se întâmplă – ţie şi la tot ce e în jurul tău.

Pentru a te concentra pe nimic, trebuie să opreşti tot acest zgomot mental. Trebuie să-l controlezi, să-l limitezi şi, în cele din urmă, să-l elimini. Dacă vrei să te concentrezi pe nimic, trebuie să te concentrezi în primul rând pe ceva anume – mai degrabă decât pe *toate deodată*. Prin urmare, fă ceva foarte simplu. Poţi să începi cu flacăra unei lumânări. Uită-te la lumânare, uită-te la flacără, vezi ce observi la ea, priveşte fix, profund în ea. Fii acolo, împreună cu flacăra. Nu te gândi la ea. Fii cu ea.

După puţin timp, ochii tăi vor vrea să se închidă. Ei vor deveni grei, înceţoşaţi.

Asta nu este auto-hipnoză?

Încearcă să eviţi etichetările. Vezi? Iarăşi faci chestia asta! Te gândeşti la ea. O analizezi şi vrei să-i dai un nume. A te gândi la ceva te opreşte de la a fi acel lucru. Când faci asta, nu gândi.

FU acea experienţă.

E-n regulă.

Când simţi că vrei să închizi ochii, închide-i. Nu te gândi la ce faci. Lasă pleoapele să cadă şi să închidă ochii. Acest lucru se va întâmpla în mod natural, dacă nu te lupţi să-i ţii deschişi. Acum îţi limitezi intrarea de impulsuri senzoriale. Şi asta e bine.

Acum, începe să-ţi asculţi respiraţia. Concentrează-te asupra respiraţiei tale. În special, ascultă cum inspiri. A te asculta pe tine însuţi te împiedică să asculţi orice altceva. Atunci vin marile idei. Când îţi asculţi inspiraţia, îţi auzi *inspiraţia*.

Doamne, cum faci? Cum faci că tot timpul apari cu chestii d-astea?

Şşşt! Linişte! Nu te maigwe la asta!

Concentrează-te pe viziunea ta interioară. Pentru că, odată ce ai inspiraţie, aceasta îţi va aduce o mare „vedere interioară. Concentrează-ţi această vedere pe spaţiul din mijlocul frunţii, chiar deasupra ochilor.

Aşa-numitul Al Treilea Ochi?

Da. Fixează-ţi atenţia acolo. Priveşte acolo în profunzime. Nu privi aşteptând să vezi ceva. Priveşte la nimic, la niciun lucru. Fii întunericul. Nu te strădui să vezi ceva. Relaxează-te şi fii mulţumit de pacea şi golul de acolo. Golul este bun. Creaţia nu poate să apară decât în vid. Prin urmare, bucură-te de gol. Nu te aştepta la nimic altceva, nu dori nimic mai mult.

Şi ce te faci cu toate gândurile care se ivesc în permanenţă? Majoritatea oamenilor se pot considera norocoşi dacă-şi pot goli capul măcar timp de trei secunde. Ai putea să tratezi – în special pentru începători – problema acestor gânduri permanente care se ivesc tot timpul? începătorii sunt foarte frustraţi că nu pot să-şi liniştească mintea şi să ajungă la starea de nimic despre care vorbeşti Tu. S-ar putea ca pentru Tine să fie floare la ureche. Dar, cu siguranţă că nu este aşa pentru majoritatea dintre noi.

Iar te gândeşti la acest lucru. Te invit să încetezi de a te mai gândi la el. Dacă mintea ta continuă să se umple cu

gânduri, urmăreşte-o şi consideră lucru ăsta ca fiind ceva absolut în regulă. Pe măsură ce apar gândurile, fă un pas înapoi şi observă că acest lucru se întâmplă. Nu te gândi la asta. Doar observă. Nu te gândi la ce anume te gândeşti. Fă un pas înapoi şi observă. Nu judeca. Nu deveni frustrat din cauza asta. Nu începe iarăşi să-ţi spui ceva de genul ăsta: „Uite, iar începe! Numai gânduri am în cap! Când o să ajung la starea de nimic?”

N-ai să ajungi la acea stare, plângându-te tot timpul că nu ajungi. Când apare un gând, un gând neesenţial, nelegat de nimic în mod special şi care nu are nimic de-a face cu momentul respectiv – doar observă-l. Observă-l şi binecuvântează-l şi fă-l să devină o parte din experienţa ta. Nu te opri asupra lui. Este parte din ceva trecător. Lasă-l să treacă. Fă acelaşi lucru cu sunetele şi sentimentele. Observă că nu auzi niciodată atât de multe sunete, ca atunci când te străduieşti să obţii linişte totală. Observă că nu ţi-e niciodată atât de greu să-ţi găseşti o poziţie confortabilă, ca atunci când te străduieşti să şezi confortabil. Observă toate astea. Distanţează-te puţin de toate şi urmăreşte-te în timp ce observi aceste lucruri. Include-le ca parte a experienţei tale. Dar nu te opri asupra lor. Fac parte din ceva trecător. Lasă-le să treacă.

Ca şi întrebarea pe care ai pus-o adineauri. E doar o întrebare. E doar un gând care a apărut. E o parte din multe gânduri care trec. Lasă-o să treacă. Nu încerca să-i răspunzi, nu încerca s-o rezolvi, nu încerca să-ţi dai seama despre ce este vorba. Las-o acolo. Las-o să fie o parte din gândurile trecătoare. Apoi, las-o să treacă. Observă că nu poţi să faci nimic în această privinţă. Şi, astfel, îţi vei găsi foarte multă pace. Ce uşurare! Nu e nimic de dorit, nimic de făcut, nimic ce să fii, cu excepţia exact a ceea ce eşti chiar acum.

Lasă totul să treacă. Lasă totul să fie.

Dar continuă să priveşti. Nu cu nelinişte, nu aşteptând ceva. Doar… continuă să urmăreşti totul cu blândeţe. Neavând nevoie să vezi nimic… fiind gata să vezi orice.

Prima dată când vei face asta, sau a zecea oară, sau poate a o sută, sau a o mia oară, e posibil să vezi ceva ce va arăta ca o flacără albastră pâlpâitoare sau ca o lumină care dansează. La început e posibil să apară ca izbucniri scurte şi intermitente de lumină, apoi se stabilizează în faţa ta. Stai alături de ea. Intră în ea. Dacă simţi că te contopeşti cu ea, fă-o. Dacă acest lucru se întâmplă, nu va mai trebui să ţi se spună nimic.

Ce este această flacără albastră, această lumină care dansează?

Eşti tu. Este centrul sufletului tău. Este ceea ce te înconjoară, care merge prin tine, care *este* tu. Spune-i bun venit sufletului tău. Tocmai l-ai găsit, în sfârşit. Tocmai ai trăit, în sfârşit, experienţa lui.

Dacă te contopeşti cu el, dacă devii Una cu el, vei cunoaşte o stare de bucurie sublimă şi deplină pe care o vei numi binecuvântare. Vei descoperi că esenţa sufletului tău este esenţa Mea. Vei deveni una cu Mine. Poate doar pentru o clipă. Pentru o nanosecundă. Dar va fi suficient. După aceea, nimic altceva nu va mai conta, nimic nu va mai fi la fel şi nimic din lumea ta fizică nu se va asemăna cu ea. Şi acesta este momentul când vei descoperi că nu ai nevoie de nimic şi de nimeni din afara ta.

La un anumit nivel, toate astea par puţin cam înspăimântătoare. Vrei să spui că nu voi mai vrea să fiu niciodată cu nimeni altcineva? Nu voi mai iubi pe nimeni, deoarece nimeni nu-mi va putea da ceea ce am găsit eu în interiorul meu?

Nu am spus că nu vei *iubi* pe nimeni sau nimic din afara ta. Am spus că nu vei mai *avea nevoie* niciodată de nimeni sau de nimic din afara ta. Îţi voi spune din nou: A iubi şi a avea nevoie nu sunt acelaşi lucru.

Dacă ai cu adevărat experienţa acestei unicităţi interioare pe care ţi-am descris-o, rezultatul va fi opus celui de care îţi este teamă. Nici nu se pune problema că nu vei vrea să fii cu cineva, vei vrea să fii cu *toată lumea* – dar acum. pentru prima dată. dintr-un motiv cu totul diferit.

Nu vei mai căuta să fii cu alţii pentru ca să obţii ceva de la ei. Acum vei fi dornic *să dai* ceva celorlalţi. Vei dori din toată inima să împarţi cu alţii experienţa pe care ai găsit-o în interiorul tău – experienţa lânimii.

Vei căuta să trăieşti această experienţă a Unimii cu fiecare în parte, pentru că vei şti că acesta este adevărul fiinţei tale şi vei vrea să cunoşti acest adevăr în cadrul propriei tale experienţe.

Acesta este momentul în care vei deveni „periculos”. Te vei îndrăgosti de toată lumea.

Da, iar acesta este un lucru periculos, pentru că noi, fiinţele umane, am *creat* o viaţă în care sentimentul Unimii cu toată lumea, tot timpul, ne bagă în bucluc.

Dar acum ştii şi care sunt cauzele, aşa că îl poţi evita.

Da, acum ştiu că a avea nevoie, a avea aşteptări şi *a* fi gelos sunt cu adevărat cei-care-pun-capăt-dragostei. Cu toate acestea, eu nu sunt sigur că-i pot elimina din viaţa mea, deoarece nu sunt sigur că ştiu formula. Vreau să spun, una e să zici *Nu mai face asta niciodată şi alta e să spui lată cum*.

Aici intervine prietenia ta cu Mine.

O prietenie cu Dumnezeu îţi permite „să ştii formula” – nu numai formula prin care să scapi de a avea nevoi, de a avea aşteptări şi de a fi gelos, dar şi formula necesară pentru întreaga viaţă, înţelepciunea tuturor vremurilor.

Prietenia la cu Mine îţi va permite, de asemenea, să pui această înţelepciune în practică; să o faci să acţioneze, să o faci să fie reală, să o faci să fie vie în cadrul vieţii tale. Este una să ştii şi alta să fii în stare să foloseşti ceea ce ştii. Una este să ai cunoaştere şi alta este să ai înţelepciune.

Înţelepciunea este cunoaştere aplicată.

Îţi voi arăta cum să aplici în practică toată cunoaşterea pe care ţi-am dat-o. Întotdeauna îţi arăt acest lucru. Dar, dacă suntem prieteni, va fi mai uşor pentru tine să mă auzi. Atunci putem rezona cu adevărat la unison! Atunci putem zbura cu adevărat!

Vorbim aici despre o adevărată prietenie cu

Dumnezeu. Nu despre o pseudoprietenie, nu despre o prietenie falsă, nu despre o prietenie din când în când, ci despre o prietenie importantă, în adevăratul sens al cuvântului *foarte apropiată*.

Te voi trece prin paşii care te vor ajuta să faci acest lucru.

Primii trei paşi sunt:

1. A-L cunoaşte pe Dumnezeu
2. A avea încredere în Dumnezeu
3. A-L iubi pe Dumnezeu.

Şi acum, priveşte pasul al patrulea:

A-L îmbrăţişa pe Dumnezeu.

A-L îmbrăţişa pe Dumnezeu?

A-L îmbrăţişa pe Dumnezeu. A veni foarte aproape de Dumnezeu. Despre asta vorbim noi aici.

Vorbim despre cum să vă apropiaţi de Dumnezeu.

Mi-ar plăcea să fac acest lucru. Mi-ar plăcea să fiu aproape de Tine*. Întotdeauna* am vrut să fiu aproape de Tine. Doar că nu ştiam cum.

Acum ştii. Acum cunoşti un drum foarte bun. Contopindu-te cu liniştea, contopindu-te cu Sinele, timp de câteva minute de aur în fiecare zi. De aici poţi să începi în modul cel mai profitabil.

Când tu te contopeşti cu Sinele – cu Sinele tău Adevărat – te contopeşti cu Mine – pentru că eu sunt Una cu Sinele şi Sinele este Una cu Mine. După cum ţi-am mai spus şi înainte, există mai mult decât un singur mod de a face acest lucru. Ţi-am oferit o cale, ţi-am descris doar o cale, dar există mai mult decât o singură cale. Există mai mult decât o singură cale către Sinele tău şi există mai mult decât o singură cale către Dumnezeu.

Iar acesta este un lucru pe care ar face bine să-l înţeleagă fiecare religie din lume – şi să-l propovăduiască.

Odată ce ţi-ai găsit Sinele, s-ar putea să doreşti să ieşi din Sinele tău, pentru a crea o lume mai nouă. Pentru a face aceasta, atinge-i pe ceilalţi, aşa cum ai vrea tu însuţi să fii atins. Vezi-i pe alţii, aşa cum ai vrea tu însuţi să fii văzut.

„Fă altora ceea ce vrei să ţi se facă ţie”.

Exact. îmbrăţişează-i pe alţii aşa cum ai dori să mă îmbrăţişezi pe Mine, pentru că, atunci când îi îmbrăţişezi pe alţii, Mă îmbrăţişezi pe Mine cu adevărat. îmbrăţişează lumea întreagă, pentru că lumea întreagă îmbrăţişează pe cine şi ce sunt Eu.

Nu respinge nimic din cele ale lumii şi pe nimeni care se află în ea. Dar, atâta timp cât tu faci parte din lume şi lumea se află în tine, aminteşte-ţi că eşti mai extins decât ea. Tu eşti creatorul ei. deoarece tu îţi creezi propria ta realitate, tot aşa de sigur pe cât e de sigur că tu o trăieşti ca experienţă. Th eşti atât creatorul cât şi cel creat, aşa cum sunt şi Eu.

Sunt făcut „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu”.

Da. Şi poţi alege în orice moment să trăieşti experienţa de a fi creatorul, cât şi pe cea de a fi cel creat.

Pot alege să fiu „în această lume, dar să nu aparţin ei”.

Înveţi, prietenul Meu! Preiei cunoaşterea pe care ţi-am dat-o şi o transformi în înţelepciune.

Pentru că înţelepciunea este cunoaştere aplicată.

Devii un mesager. Începem să vorbim într-un singur glas.

A mă împrieteni cu Tine înseamnă a mă împrieteni cu toţi oamenii şi cu tot ceea ce există – cu fiecare împrejurare şi fiecare situaţie.

Da.

Dar ce se întâmplă dacă există o persoană sau o situaţie pe care ai prefera să nu o mai ai în preajmă ca să continue să-ţi influenţeze viaţa? Ce se întâmplă dacă există o persoană sau o situaţie pe care ţi-e greu să le iubeşti, cărora vrei să le opui rezistenţă?

Persistă lucrurile cărora le opui rezistenţă.

Aminteşte-ţi acest lucru.

Şi care e soluţia atunci?

Dragostea.

Dragostea?

Nu există situaţie, împrejurare sau problemă pe care dragostea să nu le poată rezolva. Aceasta nu înseamnă că trebuie să te supui unor abuzuri. Am mai discutat acest lucru şi înainte. Asta înseamnă doar că dragostea – pentru tine şi pentru ceilalţi – este întotdeauna soluţia.

Nu există persoană pe care dragostea să nu o poată vindeca. Nu există suflet pe care dragostea să nu-l poată salva. În realitate, nici nu se pune problema de a salva ceva, deoarece fiecare suflet nu e altceva decât dragoste. Iar când îi dai sufletului altuia ceea ce el este, îl redai înapoi lui însuşi.*

Asta spuneam eu că faci Tu pentru noi! Şi aceasta a devenit misiunea afirmată a fundaţiei mele. Ea mi-a venit pe când încercam să scriu declaraţia de intenţie în privinţa obiectivului ei: *A-i reda pe oameni înapoi lor înşişi*.

Crezi că treaba aia a fost întâmplătoare?

Presupun că ar trebui să ştiu deja!

Cred că ar trebui.

— Compară Mihail Eminescu, *Oda în metru antic*

Nimic nu e întâmplător, nu-i aşa?

Nimic.

Nici faptul că am lucrat la radio, nici că am locuit în Sud, nici că mi s-a oferit de lucru la un post de radio pentru negri şi nici că m-am întâlnit cu Jay Jackson la The evening Capital. Nimic nu a fost întâmplător, nu-i aşa?

Aşa e.

Cred că am ştiut acest lucru, încă de prima dată când l-am întâlnit pe Jay. Mi s-a părut că a fost sortit să ne întâlnim. Nu pot să explic cum; este doar un sentiment pe care l-am avut, aproape din clipa în care am intrat în biroul lui. Da, eram nervos, deoarece aveam nevoie disperată de un serviciu. Dar, aproape imediat ce m-am aşezat, am avut sentimentul că lucrurile se vor rezolva.

Jay era un om minunat. Pe măsură ce am ajuns să-l cunosc, am descoperit că era milos, că înţelegea profund condiţia umană, că era incredibil de prietenos şi, mai presus de orice, omenos şi amabil. Toată lumea îl iubea.

Jay vedea partea pozitivă din fiecare. îi dădea

fiecăruia o şansă. Şi, apoi, o a doua şansă* Apoi, o a treia. A lucra pentru el era un vis. Niciodată nu uita să remarce atunci când făceai un lucru bun. Imediat primeai un bileţel, întotdeauna scris cu un pix gros: *Bună treabă ai făcut cu povestea aia despre buget* sau: *Interviul cu călugăriţa – ABSOLUT GROZAVA* Aceste bileţele zburau de pe biroul lui în permanenţă; în fiecare zi le puteai găsi pretutindeni în redacţie.

L-am iubit pe Jay şi nu am putut să cred când a murit atât de tânăr. Cred că avea patruzeci şi ceva de ani şi suferea de stomac ori poate de ceva mai grav, nu ştiu.

Tot ceea ce ştiu este că, în ultimele luni în care am lucrat alături de el, nu mânca decât piureuri – în special mâncare pentru copii sau cereale. Erau singurele chestii pe care le putea înghiţi.

Pe atunci lucram la *The Anne Arundel Times*. *The evening Capital* fusese cumpărat de altcineva şi Jay, împreună ou tatăl şi fratele lui, cumpăraseră un alt ziar, mai mic, şi-l transformaseră într-un săptămânal care acoperea întreaga regiune Anne Arundel (al cărei oraş important era Annapolis). Eu lucram încă la *The Capital*, când Jay a sunat şi mi-a oferit un post ca director fondator la ziarul Times. Am avut nevoie doar de două secunde ca să mă hotărăsc.

La primul ziar primisem o educaţie liberală, dar la al doilea am învăţat chiar mai mult Era o publicaţie mult mai mică, cu un personal foarte redus şi avea nevoie de pregătire manuală în fiecare săptămână. Am învăţat multe despre machetare şi aranjarea pe pagină.

Eu eram atât fotograful ziarului (a trebuit să învăţ foarte repede cum să mânuiesc un aparat de fotografiat şi chiar cum să mă descurc într-o cameră obscură), cât şi reporterul principal (de fapt, unicul). Am învăţat multe despre cum să munceşti fiind foarte presat, trebuind să respecţi termenele neiertătoare ale publicării unui ziar.

Sper că ceea ce se înţelege de aici este că mi-am descoperit talente despre care nici măcar nu ştiam că le am. Am mai descoperit că *îmi puteam scoate la iveală*

aceste talente – forţându-mă, pur şi simplu, să o fac. Aceasta a fost o revelaţie majoră pentru mine. Acesta a fost un mesaj major. Un mesaj de la Cel de Sus. Dumnezeu îmi spunea ceva ce eu folosisem de nenumărate ori până atunci: *viaţa începe acolo unde se termină zona ta de confort*.

Am mai spus-o şi înainte şi o voi spune din nou. Să nu vă fie frică să vă i-n-t-i-n-d-e-ţ-i în viaţă. Întindeţi-vă să ajungeţi mai sus decât credeaţi. La început e posibil să vă înspăimânte, dar, apoi, veţi ajunge să vă placă.

În ceea ce mă priveşte, mie îmi place la nebunie. Îmi prieşte foarte tare. Simt că nu mă mai satur. Iar Jay a ştiut că am asta în mine. A văzut ce e în mine şi a scos totul afară, în anii aceia de tinereţe, adesea oscilam din cauza nesiguranţei, dar Jay ştia din ce plămadă sunt făcut.

El m-a redat mie însumi.

Toţi Maeştrii fac aceasta şi, făcând-o, ei oferă cea mai mare binecuvântare.

*

Am înflorit sub tutela lui Jay, sub îndrumarea lui fermă, dar blândă şi sub modul lui de a conduce oamenii, care avea ca deviză: Nimic nu este imposibil”. De fapt, am adoptat-o şi eu şi mi-am însuşit-o. Se potrivea foarte bine cu ceea ce mă învăţase tata: Poţi să faci orice ţi-ai pus în minte să faci. Sau, după cum spunea mama: Dacă vrei, poţi.

După cum spuneam, am fost cu adevărat şocat când Jay a murit atât de tânăr. Nu putem să-mi închipui că o persoană atât de bună putea să plece atât de curând.

Îşi făcuse treaba.

Ştiu. Acum ştiu. Dar atunci n-am înţeles. Eram dezorientat, îndurerat. Dacă asta e recompensa pentru cei care sunt cu adevărat buni, ce rost mai are? Asta era întrebarea din capul meu. În zilele acelea nici măcar nu eram sigur dacă există ceva ce se numeşte viaţa de apoi. Nu ştiam dacă există viaţă după moarte. Moartea lui Jay m-a cutremurat. M-a făcut să iau acea întrebare în serios.

Ai găsit un răspuns?

Da. Am primit răspunsul în ziua înmormântării lui Jay.

Cum s-a întâmplat?

Jay mi-a dat el însuşi răspunsul. În două cuvinte. La cimitir. Cu propria sa voce.

Un cimitir este, probabil, cel mai nepotrivit loc în care să-mi găsesc iluminarea, dar acolo am găsit-o. Cel puţin o bucăţică din ea.

Am mers la înmormântarea lui Jay la biserica Sf. Ana din Annapolis, dar am ajuns târziu şi am descoperit că fie-are loc era ocupat. Cred că era jumătate de oraş acolo şi, nu ştiu de ce, m-am simţit puţin deplasat în mijlocul tuturor celor care erau îmbrăcaţi în haine de doliu. Cred că doream Alin moment de intimitate, doar între noi doi. Pierdusem un neten foarte bun. Ajunseserăm să fim prieteni. El îmi fusese ca un frate mai mare.

Am plecat din biserică şi m-am hotărât să oficiez „slujba" mea personală pentru Jay, să-mi iau rămas bun în particular, mai târziu, lângă mormântul lui. După două ore, când în bănuit că toată lumea a plecat de la mormânt, am mers în cimitirul Sf. Ana. Bănuiala mea era corectă. Nu mai era nimeni acolo. Am pornit să caut mormântul lui Jay, ca să-mi iau rămas bun. Numai că nu-l puteam găsi. Nicăieri. M-am uitat la şirurile de pietre funerare, dar pe niciuna nu scria ELMER (JAY) JACKSON, Jr. Am luat-o de la capăt şi am căutat-o din nou. Nimic.

M-am simţit frustrat. Poate ar fi trebuit să rămân cu tot grupul de la înmormântare. Oare mă aflu în alt cimitir? Oare nu căutam unde trebuie? Voiam cu adevărat să-mi iau rămas bun de la Jay. Îmi doream cu adevărat acest moment. Începea să bureze. Se pornise şi vântul şi părea că o să se işte o furtună. Haide, Jay, am ţipat eu în mintea mea, unde eşti?

Ştiţi cum se întâmplă când te afli la semafor şi vrei să zise facă verde şi nu se face. Te apuci să ţipi în mintea ta, Haide, schimbă-te o dată! Asta făceam şi eu acum. Bine. Înţeles că nu te aştepţi ca lumina să se schimbe chiar în acel moment, chiar în clipa aia. Şi nici eu nu mă aşteptam să prj. mese, cu adevărat, un răspuns în cimitir. (De fapt,

aş fi pre! ferat să nu-l primesc!)

Ei bine, l-am primit. Şi chestia asta m-a înspăimântat îngrozitor. Pe aici.

Asta e tot ce a zis. Dar era vocea lui, a lui Jay, clară şi sonoră ca un clopoţel.

Venea direct din spatele meu şi m-am răsucit atât de repede, încât aproape că mi-am pierdut pantofii.

Nu era nimeni. Nimic.

Puteam să jur că-l auzisem pe Jay.

Apoi, l-am auzit din nou.

Pe aici.

De data asta, venea de undeva de departe, din direcţia spre care mă uitam acum, dar de sus de pe un mic dâmb. M-a trecut un fior pe şira spinării. Era vocea lui Jay. Nu era cineva a cărui voce semăna cu a lui. Era Jay.

Dar nu se afla nimeni acolo. Apoi, m-am gândit că, poate, trecea vreun paznic prin apropiere. Poate că m-a văzut privind în drum şi s-a gândit că eram în căutarea unui mormânt proaspăt săpat. Poate că el era cel a cărui voce semăna cu adevărat cu a lui Jay.

Dar nu era nimeni prin preajmă. Îmi doream cu adevărat să fie cineva. Îmi doream foarte tare. Asta, deoarece vocea pe care o auzisem nu era ceva imaginat. O auzisem, tot atât de tare şi de clar pe cât mi-am auzit bătăile inimii, un moment mai târziu.

M-am repezit spre dâmb. Poate că e cineva pe panta cealaltă şi nu-l puteam vedea de aici, am raţionat eu. Am descoperit un punct strategic în vârful dâmbuiui şi m-am uitat în jur. Nimeni. Apoi am auzit din nou vocea – mai încet acum, iar cuvintele erau rostite liniştit, ca şi când Jay ar fi fost chiar lângă mine.

Pe aici.

M-am întors, de data asta mai încet. Eram înspăimântrebuie să recunosc. Dar spaima s-a transformat re-e în uluire. Piatra de mormânt a lui Jay era chiar în faţa a. Stăteam chiar pe mormântul lui.

Am sărit jos de pe grămada de pământ, ca şi când aş stat pe un crocodil. Scuuuzeee, mi-am cerut eu iertare, a

ştiu cu cine credeam că vorbesc.

Ba da, ştiam. Vorbeam cu Jay. Ştiam că era acolo, ştiam că supravieţuise „morţii" lui şi că mă chemase la mor-ant pentru un moment intim de adio. Ochii mi s-au umplut's lacrimi. M-am aşezat pe pământ şi am rămas acolo un în², trăgându-mi sufletul, uitându-mă la numele lui Jay proaspăt sculptat în marmură. Aşteptam să-mi spună altceva. Nu a făcut-o.

„Ei", am spus eu, după un timp, „cum e să fii mort?" lâncercam să mai luminez puţin atmosfera. În schimb, am văzut lumină mare la distanţă, din cauza fulgerelor. Furtuna se apropia.

„Ascultă, Jay", am spus eu în gând, „vreau să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine, pentru tot ce însemni, pentru tot ce ai însemnat pentru noi toţi. Ai fost o sursă de inspiraţie pentru atât de mulţi oameni. Ai atins atât de multe vieţi, într-un mod atât de blând şi atât de plin de grijă. Voiam doar să-ţi spun că îţi mulţumesc. O să-mi fie dor de tine, Jay".

Am început să hohotesc în linişte. Apoi, am primit ultima mea comunicare de la Jay. De data asta nu era sub formă de cuvinte. Era un sentiment. Un sentiment care m-a cuprins plin de dragoste, ca şi când cineva mi-ar fi pus o haină pe umeri şi mi-ar fi înfăşurat cu blândeţe braţele.

Nu mai am cuvinte să descriu cum a fost. Nu există cuvinte. Dar atunci am ştiut doar că lui Jay o să-i fie foarte bine, că îi era foarte bine şi că şi mie o să-mi fie foarte bine.

Şi am înţeles că totul era perfect în acel moment. Totul era aşa cum trebuie să fie.

M-am ridicat. „E în regulă, am primit mesajul", am zâmbit eu, „Nimic nu e imposibil". Pe când mă întorceam ca să cobor dealul, puteam să jur că am auzit un chicotit.

Voi doi aţi petrecut un moment minunat acolo. Mulţumesc.

A fost acolo, nu-i aşa? L-am auzit, nu-i aşa? Şi el m-a auzit pe mine.

Da.

Există viaţă după moarte, nu-i aşa?

Viaţa este eternă. Moartea nu există.

Îmi pare rău că ţi-am pus această întrebare. Deja n-ar mai trebui să mă îndoiesc niciodată de aceste lucruri.

Niciodată?

Niciodată. Un adevărat Maestru cum ar fi Buddha, un Maestru cum ar fi Krishna, cum ar fi Iisus, nu se îndoieşte niciodată.

Dar ce părere ai de „Tată, de ce mai părăsit?” * Păi, asta a fost… nu ştiu. Nu ştiu ce a fost.

Dubiu, fiul Meu. Ăsta a fost dubiu. Chiar dacă pentru un moment, chiar dacă pentru o secundă.

Aşa că, să ştii un lucru, prietenul Meu: Fiecare Maestru ajunge în Grădina lui din Ghetsimani. Acolo pune aceleaşi întrebări pe care le pune fiecare Maestru. E posibil să fie adevărat? N-oi fi inventat eu totul? E oare voia lui Dumnezeu ca eu să beau din această cupă? Sau e posibil să îmi fie îndepărtată de la buze?”

Mi-am pus unele dintre aceste întrebări, şi nu-mi e ruşine să recunosc.

— Matei, XXVII, 46

— Compară, Matei, XXVI, 39; Luca, XXII.42

Ştiu că ţi-ar fi mai uşor dacă nu ai vorbi cu Mine în clipa asta. Ţi-ar fi mai uşor, în multe privinţe. Ai putea să te relaxezi, să renunţi la toate – la toată această responsabilitate pe care ţi-ai preluat-o de a i duce neamului omenesc mesajul şi de a ajuta să schimbi lumea; ai scăpa de toată această atenţie publică pe care ai atras-o asupra ta şi care te face să trăieşti în lumina reflectoarelor.

Cu toate acestea, văd că voinţa ta este să continui. A fost voinţa ta să ţi se întâmple în viaţă tot ceea ce ţi s-a întâmplat. Toate! întâmplările din viaţa ta te-au adus spre acest moment. Ţi s-au dat mama perfectă şi tatăl perfect care să te pregătească pentru această sarcină pe care ţi-ai dat-o tu singur; situaţia familială perfectă şi copilăria perfectă.

Ţi s-au dat talente native în materie de comunicare, cât şi şansa de a dezvolta aceste talente.

Ai fost pus exact la locul potrivit, exact la momentul potrivit şi alţii au fost puşi acolo cu tine, exact aşa cum trebuie.

De aceea l-ai întâlnit pe Jayjackson şi de aceea a avut el un impact atât de profund asupra vieţii tale. De aceea ai lucrat printre negrii din Baltimore, cu albii din sud, cu băştinaşii din Africa, cu oamenii din Ecuador. De aceea ai intrat în conversaţii de prietenie şi pline de miez atât cu oamenii oprimaţi şi înfricoşaţi care nu au nimic, care trăiesc în regimuri totalitare din ţări străine, cât şi cu stele de cinema, personalităţi de televiziune şi lideri politici cunoscuţi în lumea întreagă, care au totul şi care trăiesc în propria ta ţară.

Nimic nu ţi s-a întâmplat în mod accidental, nimic nu a apărut în mod incidental. Totul a fost chemat către tine, astfel încât să poţi trăi experienţa şi să cunoşti ceea ce ai ales să trăieşti ca experienţă şi să cunoşti – astfel încât să poţi trăi experienţa celei mai grandioase versiuni a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti.

Înţeleg că din aceeaşi categorie face parte şi întâlnirea mea cu Joe Alton.

Înţelegi corect.

Ştiai bine că, dacă era să duc mesajul Tău naţiunii – şi chiar lumii întregi într-un mod eficient – într-o zi va fi nevoie să cunosc totul despre arena politică.

Tu eşti cel care a ştiut acel lucru. Tu ai ştiut întotdeauna că doreai să aduci lumii o nouă speranţă şi ai înţeles foarte bine, la nivel profund, că politica, la fel ca şi religia, erau două locuri unde trebuia să se facă schimbări, dacă urma să se nască o nouă speranţă şi, cu atât mai mult, dacă voiaţi ca ea să dureze.

Întotdeauna am fost interesat de politică, încă de pe vremea când eram copil. S-a întâmplat (hmm!) să mi se dea un tată care, mare parte din viaţă, a fost implicat în politica locală. El lucra pentru candidaţi, făcea tot ce putea ca să cunoască oameni de vază şi casa noastră era întotdeauna plină de judecători şi consilieri municipali şi

oameni din justiţie, căpitani de poliţie, iar mulţi dintre ei jucau în mod regulat cărţi cu tatăl meu.

Când am ajuns la nouăsprezece ani în Annapolis, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i cunosc pe Joe Gris-com, primarul, şi pe Joe Alton, şeriful. Dat fiind că lucram la staţia de radio locală, eram, cu numele, membru al „presei”. Aşa că, mi-a fost ceva mai uşor să ajung să-i cunosc pe aceşti oameni. De asemenea, aveam ceva să le ofer – un timp de antenă îi prieşte oricărui politician – şi l-am oferit din plin ambilor Joe.

La scurt timp după ce l-am cunoscut, Joe Alton a candidat din partea districtului nostru pentru Senatul Statului şi a câştigat. Îmi plăcea enorm de mult de Joe; majoritatea oamenilor îl plăceau. El a câştigat alegerile cu foarte multe voturi şi, când anumiţi cetăţeni din comitatul Anne Arundel au început să pretindă o schimbare de guvern, Joe a fost numit să conducă această mişcare. Eu m-am implicat în campania pentru organizarea locală şi când aceasta a reuşit, Joe Alton a fost ales primul şef executiv al comitatului Anne Arundel.

Câţiva ani mai târziu, pe când mă întorsesem ca să lucrez în Annapolis la ziarul The Anne Arundel Times, Joe Alton a dat într-o zi telefon.

Îi plăcea modul în care făceam reportaje despre guvernul comitatului şi acum candida încă o dată la postul de şef executiv şi avea nevoie de ajutorul presei. Dar telefonul lui nu era pentru mine; era pentru Jay; Bănuiesc că nu voia să-i ofenseze pe proprietarii săptămânalului local şi s-a gândit că ar fi mai bine să întrebe, înainte de a-mi oferi o slujbă. Jay a intrat în biroul meu într-o clipă amiază, cam cu trei sau patru luni înainte de a muri şi a spus: „Prietenul tău, Joe, vrea să lucrezi în campania lui”.

Mi-a sărit inima din loc. Mi se dădeau întotdeauna şanse nemaipomenite. Ele îmi picau întotdeauna în poală. Jay a văzut cât eram de încântat. „Bănuiesc că te duci, nu-i aşa?”

N-am vrut să-l dezamăgesc. „N-am să te părăsesc, fdacă ai cu adevărat nevoie de mine”, i-am spus. „Te-ai

purtat grozav cu mine şi îţi sunt dator”. „Nu-mi datorezi nimic”, m-a corectat Jay. „Îţi datorezi ţie însuti. Adu-ţi întotdeauna aminte de treaba asta. Dacă poţi avea ceva ce-ţi doreşti, fără să faci rău altuia, atunci îţi datorezi ţie însuţi să te străduieşti să-l capeţi. Fă ordine pe birou şi şterge-o”. „Chiar acum?” „De ce nu? Văd că sufletul tău e acolo şi nu are rost să te mai ţin aici, ca să numeri zilele care mai sunt până pleci. Aşa că, dă-i drumul”. Ne-am dat mâna.

„Mi-a făcut plăcere”, a zâmbit el. „De la reporter începător ai ajuns redactor şef. Ai parcurs ceva drum!” „Aşa e”, am răspuns eu.

„Şi noi am parcurs un drum destul de bun. Mulţumesc că ne-ai luat cu tine”, a adăugat el.

„Nu, eu vă mulţumesc că m-aţi luat cu voi”. Simţeam că mă înec. „Mulţumesc că mi-ai dat o şansă. Aveam cu adevărat nevoie de acel serviciu, atunci când mi l-ai dat. N-am să uit niciodată. Nu ştiu cum voi putea răsplăti vreodată aşa ceva”.

„Eu ştiu”, a spus Jay. „Cum?” „Nu mai vorbi despre asta”. N-a mai spus nimic altceva. Cum puteam eu să părăsesc un astfel de tip? Cum puteam să plec de la ziar? Jay a văzut expresia de pe faţa mea.

„Să nici nu-ţi treacă prin minte”, a spus el. „Împachetează şi pleacă!” A ieşit. Pur şi simplu. A ieşit din biroul meu şi a plecat pe uşa de la stradă. Dar, înainte de a pleca, mi-a spus peste umăr „Nu te uita înapoi, prietene. Nu te uita niciodată înapoi”.

Asta a fost ultima dată când l-am văzut.

Ţi-a dat un sfat bun.

Aşa să fie? N-ar trebui niciodată să ne uităm înapoi? Nu câştigăm nimic dacă ne uităm înapoi?

A vrut să spună: „Nu te gândi a doua oară”. Ţi-a spus să mergi înainte, fără să te mai gândeşti a doua oară, fără să te simţi vinovat, fără să eziţi. Viaţa ta e în faţă şi nu în spate. Ce ai făcut, ai făcut. Nu ai cum să schimbi lucrurile. Dar poţi să mergi înainte.

Dar nu e în regulă să ai regrete?

Ba da, însă doar atâta timp cât nu confunzi regretul cu vinovăţia. Ele nu sunt acelaşi lucru. Regretul înseamnă anunţul tău că nu ţi-ai demonstrat cea mai înaltă idee despre cine eşti. Vinovăţia este decizia pe care o iei, în sensul că nu meriţi să mai faci vreodată lucrul acela.

Societatea şi religiile voastre vă învaţă despre un sentiment de vinovăţie care pretinde că trebuie să fii pedepsit, fără speranţe de reabilitare. Dar, adevăr îţi spun Eu ţie: Scopul vieţii este de a te recrea pe tine însuţi din nou în fiecare moment, în versiunea cea mai grandioasă a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti. În această privinţă, M-am alăturat ţie pe post de co-creator, ca să văd unde mergi, ca să văd cărarea pe care ai pornit şi ca să-ţi dau instrumentele pentru a trăi experienţa exact a a ce ai nevoie să trăieşti ca experienţă, pentru a crea exact ceea ai nevoie să creezi. Toate acestea au fost făcute de către tine şi de je Mine, împreună. Atunci, a cui „voie” este aceasta? îţi spun că asta este Voia Divină. Aminteşte-ţi întotdeauna că: Voia ta şi Voia Mea formează acea voie care este Divină.

Vai, e minunat! Uauu! Asta da, exprimare! Spune lurile aşa cum sunt. Ai un mod deosebit de a o face, spună totul cam în zece cuvinte. Este un alt mod de a spune va ce Tu ziceai în Conversaţii cu Dumnezeu: „Voia ta în ea ce te priveşte este voia Mea în ceea ce te priveşte”.

Da.

Dar ai spus şi ceva care m-a izbit. Ai spus că trebuie dar să „îl folosesc pe Dumnezeu”, pentru a face ca viaţa ea să se desfăşoare. Într-un anumit fel. Treaba asta nu mi pare corectă. Vreau să spun, nu mi se pare că ăsta este (c) nul de relaţie pe care ar trebui s-o am cu Tine.

De ce nu?

Nu ştiu exact. Dar, undeva la mijloc, există câteva lucruri care mi-au fost spuse despre faptul că eu sunt aici ca lă L servesc pe Dumnezeu. Când am fost la şcoala elementară Sf. Laurenţiu din Milwaukee şi mă gândeam foarte se-<rios să intru la seminar, îmi amintesc de călugăriţele care Vorbeau despre un Dumnezeu care mă

foloseşte pe mine ca să servesc scopul lui Dumnezeu. Niciodată nu s-a vorbit că eu L-aş folosi pe Dumnezeu ca să servesc scopul meu.

Dar aşa aş vrea Eu să stea lucrurile.

Aşa? aşa ai vrea?

Da.

Vrei ca noi să te folosim? Noi nu suntem aici ca Tu să ne foloseşti?

f

O parte din problema care apare în a înţelege acest lucru şi a-l aşeza cum trebuie este că toată această conversaţie este construită pe baza unei paradigme de separare. Adică, noi vorbim ca şi când tu şi cu Mine am fi cumva separaţi unul de celălalt – ceea ce este, desigur, lucrul pe care-l gândeşte cea mai mare parte din neamul omenesc. Aşa îşi imaginează majoritatea oamenilor că trebuie să fie relaţia lor cu Dumnezeu. Prin urmare, dacă această paradigmă ar permite o înţelegere mai extinsă, ar putea fi folositor să vorbim în cadrul ei. Dar vreau să observ doar că noi vorbim aici despre iluzie şi nu despre realitate – nu despre ceea ce este real.

Înţeleg. Sunt de acord că ar putea exista părţi bune în a vorbi în termeni iluzorii despre viaţa aflată în interiorul „iluziei”. Îmi este clar că toată viaţa de pe Pământ este iluzorie. Acum cunosc şi adesea trăiesc profund ca experienţă, Realitatea Supremă a Unimii cu Tine şi cu totul şi toţi. Dar ne ajută dacă uneori discutăm lucrurile în cadrul capacităţii de înţelegere mai reduse – a mea şi a multor oameni. Vorbind în acest cadru, nu suntem aici pentru ca Tu să ne foloseşti?

Dacă voi aţi fi aici ca Eu să vă folosesc, de ce este lumea aşa cum e? S-ar putea oare să fie aşa, pentru că asta am avut Eu în minte? Sau s-ar putea să fie aşa, deoarece asta aţi avut voi în minte? Adevăr vă spun Eu vouă: Este a doua variantă şi nu prima. Lumea din jurul vostru este exact aşa cum o aveţi voi în minte.

Am de gând să o spun din nou, deoarece există posibilitatea să vă fi scăpat. Am spus: Lumea din jurul

vostru este exact aşa cum o aveţi voi în minte.

Ceea ce aveţi voi în minte în privinţa lumii, este ceea ce vedeţi voi în lume. Ceea ce aveţi voi în minte în privinţa vieţii voastre, este ceea ce vedeţi voi în viaţa voastră.

Dacă v-aş fi folosit pentru scopurile Mele (aşa cum le-aţi imaginat în înţelegerea voastră limitată), ar trebui să fiu un Dumnezeu foarte ineficient. Se pare că nu sunt în stare să fac nimic! Chiar

4 upă ce te-am folosit pe tine ca Mesager al Meu şi ca ajutor, chiar după ce Mi-am trimis pe Pământ singurul Meu Fiu (după cum ar Spune unii), nu am fost în stare să schimb ceva, să modific cursul evenimentelor, să creez lumea pe care Mi-o doresc. Sau, s-ar putea oare ca scopul Meu să fi fost să creez lumea aşa cum este ea? Bineînţeles că nu… doar dacă… scopul Meu a fost ca voi să creaţi lumea aşa cum alegeţi. În acel caz, voi aţi servit cu adevărat scopul Meu şi Eu „v-am folosit”.

Dar şi voi M-aţi „folosit”, deoarece aţi fost capabili să creaţi lumea visurilor voastre, numai prin puterea creatoare care se află în interiorul vostru – putere pe care v-am dat-o Eu.

Este aceasta lumea visurilor mele?

Dacă n-ai fi visat-o aşa, ea n-ar putea exista.

De multe ori, aceasta pare a fi lumea celor mai cumplite coşmaruri.

Coşmarurile sunt şi ele vise. Sunt un soi anumit de vise.

Cum scap de ele?

Schimbă-ţi părerea în privinţa a ceea ce ai în minte în legătură cu lumea. Este parte din acelaşi proces despre care am vorbit mai devreme. Gândeşte-te la ce ai de gând să te gândeşti. Gândeşte-te la lucruri bune şi minunate. Gândeşte-te la momente splendide, la imagini de slavă, la expresii ale dragostei.

„Caută mai întâi împărăţia Cerurilor şi toate celelalte vor veni spre tine!”

Exact.

Şi în acest proces să te folosim pe Tine, să-L folosim

pe Dumnezeu?

Dumnezeu este procesul. Procesul este ceea ce Eu sunt. El este procesul pe care voi îl numiţi Viaţă. Nu se poate să nu Mă folosiţi. Puteţi doar să nu ştiţi că o faceţi. Dar dacă Mă folosiţi în mod conştient, dacă Mă folosiţi cu luciditate şi intenţie, totul se va schimba. Acesta este Pasul al Cincilea în a crea o. Folosiţi-L pe Dumnezeu.

Te rog, spune-mi, cum să fac acest lucru. Încă mi se pare straniu să gândesc folosind asemenea termeni. Am nevoie de Tine ca să mă ajuţi să înţeleg ce înseamnă să-L folosesc pe Dumnezeu.

Înseamnă să folosiţi toate instrumentele şi darurile pe care vi le-am dat. Darul energiei creatore, care vă permite să vă formaţi propria realitate şi să vă creaţi experienţa cu gândurile, cuvintele şi faptele voastre.

Darul înţelepciunii blânde, care vă permite să ştiţi adevărul, atunci când s-ar putea să vă fie util să nu judecaţi după aparenţe.

Şi darul dragostei pure, care vă permite să-i binecuvântaţi pe alţii şi să-i acceptaţi fără condiţii, asigurându-le libertatea de a şi face propriile alegeri şi de a trăi împreună cu ele şi, totodată, dându-vă Sinelui vostru divin libertatea de a face acelaşi lucru, fiecare dintre voi recreându-şi Sinele din nou, în cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care aţi avut-o vreodată despre Cine sunteţi. Vă spun că există o Forţă Divină în univers şi ea e formată din: energie creatoare, înţelepciune blândă şi dragoste pură.

Când îl folosiţi pe Dumnezeu, pur şi simplu, folosiţi această forţă divină.

„Forţa fie cu tine!” *

Exact. Crezi că lui George Lucas* i-a venit această frază, în mod întâmplător? Crezi că ideea i-a venit din senin? îţi spun că Eu l-am inspirat pe George să-i vină în minte aceste cuvinte – cât şi ide

— Frază folosită în filmul Războiul Stelelor. * Regizorul filmului Războiul Stelelor.

din spatele lor, exact aşa cum te inspir pe tine acum

să-ţi vină în jjinte cuvintele şi ideile de faţă.

Du-te şi fă ceea ce ţi-ai dat Sinelui tău să facă. Schimbă lumea „prin forţă”.

Şi foloseşte-Mă. Foloseşte-Mă tot timpul, în fiecare zi. În momentele tale cele mai întunecate, cât şi în cele mai luminoase; în momentele tale de frică şi în cele de curaj; atunci când eşti cu moralul la pământ şi când eşti în al nouălea cer. Îţi spun că le vei trăi pe toate şi că le-ai trăit. Pentru orice lucru este o clipă prielnică şi vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer.

Vreme este să te naşti şi vreme este să mori; vreme este să sădeşti şi vreme să smulgi ceea ce ai sădit; vreme este să răneşti şi vreme să tămăduieşti; vreme este să dărâmi şi vreme să zideşti; vreme este să plângi şi vreme să râzi; vreme este să jeleşti şi vreme să dănţuieşti; vreme este să arunci pietre şi vreme să le strângi; vreme este să îmbrăţişezi şi vreme să fugi de îmbrăţişare; vreme este să agoniseşti şi vreme să prăpădeşti; vreme este să păstrezi şi vreme să arunci; vreme este să rupi şi vreme să coşi; vreme este să taci şi vreme să grăieşti; vreme este să iubeşti şi vreme să urăşti; vreme este pentru război şi vreme de pace.*

Acum pentru ce este vreme? Aceasta e întrebarea. Pentru ce alegeţi voi să fie vreme acum? Aţi avut toate aceste vremuri, iar acum e vremea să alegeţi ce vreme doriţi să trăiţi ca experienţă „în vremurile astea”!

— Ecleziastul, cap. III, 1 – 8

Pentru că tot ceea ce s-a întâmplat vreodată, se întâmplă acum şi se va întâmpla vreodată – se întâmplă chiar acum. Acesta este momentul etern, timpul ca voi să decideţi din nou.

Lumea vă aşteaptă pe voi şi deciziile voastre. Ea va pune la locul lui ceea ce voi faceţi să fie. Voi veţi face să fie ceea ce sunteţi.

În felul acesta funcţionează.

Aşa stau lucrurile.

Iar acum e momentul ca voi să vă treziţi spre acest adevăr. Du-te şi răspândeşte acest mesaj în lumea

întreagă: Vremea izbăvirii voastre este aproape. Asta, deoarece voi m-aţi rugat să vă „izbăvesc de cel viclean”, iar eu fac acest lucru din nou, prin mesajul pe care-l găsiţi aici. Din nou vă întind mâna cu prietenie.

O.

Sunt aici pentru voi întotdeauna.

În toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.

Mulţumesc pentru acest dialog minunat, legat de cum să avem o. Din nou mă simt absolut minunat cu Tine. şi numai aceşti primi Cinci Paşi – a-L cunoaşte pe Dumnezeu, a avea încredere în Dumnezeu, a-L iubi pe Dumnezeu, a-L îmbrăţişa pe Dumnezeu, a-L folosi pe Dumnezeu – ar putea schimba vieţile oamenilor.

Da. Dar ai răbdare. Mai sunt încă doi.

Ştiu. Şi am nevoie de un pic de ajutor în privinţa celui care urmează.

A-L ajuta pe Dumnezeu.

Da. Am nevoie de un pic de ajutor ca să înţeleg de ce ai Tu nevoie de ajutor. Credeam că Tu eşti cel care nu are nevoie de nimic.

Eu nu am nevoie de ajutor, dar îmi place să-l primesc. Face ca totul să fie mai uşor.

Mai uşor? Am crezut că în lumea lui Dumnezeu nu există niveluri de dificultate. Nu mai e valabil ce ai spus mai devreme?

În Realitatea Supremă nu există asemenea niveluri. Când conversez cu tine aici, cel mai adesea folosesc termeni care sunt în concordanţă cu iluzia ta. Dacă ţi-aş vorbi întotdeauna folosind termeni în concordanţă cu Realitatea Supremă, nu am putea purta niciun fel de conversaţie. Voi nu aţi înţelege. Uneori, când fac acest lucru, se dovedeşte a fi o foarte mare încercare pentru voi.

Dificultatea constă în faptul că voi nu aveţi cuvinte pentru majoritatea înţelesurilor care trebuie exprimate, iar pentru celelalte – pentru care aveţi cuvinte – nu aveţi un context în cadrul căruia să le plasaţi. Aceasta este dificultatea cu care se confruntă mare parte din scrierile spirituale şi esoterice. Ele sunt încercări de a exprima în

cuvinte limitate, scoase din context, adevăruri legate de realitatea supremă.

Acesta trebuie să fie motivul pentru care atât de mare parte din scrierile spirituale şi din Sfânta Scriptură au fost interpretate greşit.

Ai dreptate.

Deci, păstrându-ne în contextul capacităţii mele de înţelegere, ce ai vrut să spui cu faptul că a primi ajutor de la mine „face ca totul să fie mai uşor”?

Am vrut să spun că face ca totul să fie mai uşor pentru tine.

O, credeam că vrei să spui că face ca totul să fie mai uşor pentru Tine.

Într-un anumit sens, asta am vrut să spun şi asta şi face. Dar, vezi tu, iar ajungem la treaba aia cu „contextul”. Atunci când spun asemenea lucruri, Eu trec în contextul Realităţii Supreme. În Realitatea Supremă, ceea ce te ajută pe tine Mă ajută pe Mine, deoarece, în Realitatea Supremă, tu şi cu Mine suntem Una. Nu există separaţie între noi. Dar în cadrul paradigmei de separaţie în care trăiţi voi, în cadrul iluziei pe care o trăiţi ca experienţă, o astfel de afirmaţie nu are niciun înţeles. Pe tot parcursul acestui dialog am avut de-a face cu acest gen de trecere dintr-o parte în alta, de la un context la altul, ca să explic lucruri ce nu pot fi explicate simplu, dacă rămânem în cadrul propriei voastre experienţe pământene.

Şi în acest fel, pentru voi este o provocare să grokăiţi pe deplin, după cum ar spune minunatul Robert Heinlein, ceea ce vreau Eu să spun, când zic „a-L ajuta pe Dumnezeu”.

Majoritatea oamenilor nu pot nici măcar să grokăiască pe deplin ce înseamnă „a grokăi” *!

Exact. Chiar asta e problema. Numai tu grokăieşti pe deplin!

De ce nu spunem doar că, atunci când îl ajutăm pe Dumnezeu, totul devine mai uşor pentru Noi?

Spune-mi, cum se face că totul devine mai uşor?

Ca să puteţi înţelege asta, trebuie să înţelegeţi ce

încearcă Dumnezeu să facă. Trebuie să înţelegeţi ce Mi-am pus în cap.

Cred că înţeleg. Tu te recreezi pe Tine însuţi din nou, în fiecare moment de Acum. Tu faci aceasta în următoarea cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti. Şi Tu faci acest lucru în noi, ca noi şi prin noi. În acest sens, noi suntem Tu. Noi suntem mădulare ale trupului lui Dumnezeu.*

Noi suntem Dumnezeu „care Dumnezeieşte".

Ţi-ai amintit bine, prietenul Meu. Încă o dată începem să vorbim cu un singur glas. Acesta este un lucru bun, deoarece vei fi unul din mulţii mesageri. Nu numai un căutător de Lumină, ci şi unul care aduce Lumina.

Şi, în felul acesta, Te pot ajuta cel mai bine! Te pot ajuta prin aceea că îţi aminteşti. Sau, după cum ai spus, „prin aceea că redevii membru". * Adică, a deveni încă o dată un membru, un mădular, al trupului lui Dumnezeu.

Chiar ai înţeles. Ai prins totul perfect, cu fiecare nuanţă.

— Termen folosit de Heinlein în romanul s.f. Stranger înin a Strânge Land, cu sensul: a absorbi cu bucurie ceva ce îţi lipseşte, apreciind pe deplin şi manifestând multă recunoştinţă pentru că îl primeşti.

— Compară, I Corinteni XII, 12 – 20; Romani, XII, 4 Noul Testament

— Joc de cuvinte: to remember = a şi aminti, to re-member" a redeveni membru.

Iată cum puteţi să-L ajutaţi pe Dumnezeu. Trăiţi-vă viaţa în mod conştient, armonic şi benefic. Puteţi atinge aceste trei modalităţi de a trăi, folosind darurile pe care vi le-am dat: energie creatoare, înţelepciune blândă şi dragoste pură.

Energia creatoare a fost aşezată de către Mine în interiorul întregii voastre fiinţe şi în tot ceea ce derivă din ea. Gândurile, cuvintele şi faptele sunt cele Trei Instrumente ale Creaţiei. Când ştii acest lucru, poţi alege să fii cauza experienţei tale, mai degrabă decât să suferi efectul ei.

Viaţa se desfăşoară din intenţiile voastre legate de ea. Când eşti conştient de acest lucru, îţi poţi trăi viaţa în mod conştient. Gândeşte conştient tot ceea ce gândeşti. Spune conştient tot ceea ce spui. Fă conştient tot ceea ce faci.

Când faci ceva şi oamenii îţi spun: „Ai făcut-o conştient!”, aceasta nu va reprezenta o acuzaţie, ci un compliment.

Tot ceea ce faci, fă cu un scop anumit – iar scopul tău în fiecare moment al vieţii este, într-adevăr, să trăieşti cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti. Atunci când foloseşti energia creatoare, îl ajuţi pe Dumnezeu să fie mai mult decât ceea ce este Dumnezeu şi ceea ce caută să trăiască ca experienţă despre Sine însuşi.

Înţelepciunea blândă a fost plasată în sufletul vostru de către Mine. Când voi folosiţi acest dar, trăiţi în mod armonios în fiecare situaţie. Chiar Fiinţa voastră este armonia însăşi.

Armonie înseamnă a simţi vibraţiile momentului, persoanei, locului sau circumstanţei pe care o trăiţi acum şi a vă topi în ea. Aceasta nu înseamnă a fi la fel cu ea. A cânta armonic nu înseamnă a cânta la unison. Înseamnă doar a cânta împreună.

Când cânţi armonic, schimbi complet modul în care este cântat întregul cântec. El devine un cântec nou, un cântec diferit. Acesta este cântecul sufletului şi nimic nu este mai frumos.

Aduceţi în momentele voastre înţelepciunea blândă. Urmă-i lui cum le schimbă. Urmăriţi cum vă schimbă pe voi. Voi aveţi înţelepciunea blândă în interiorul vostru. Eu am plasat-o acolo şi ea nu v-a părăsit niciodată. Chemaţi-o în momente de dificultate şi stres, în momente de decizie sau duşmănie. Şi ea va fi acolo. Pentru că, atunci când o chemaţi, Mă chemaţi pe Mine. Când folosiţi înţelepciunea blândă, îl ajuţi pe Dumnezeu să fie mai mult decât ceea ce este Dumnezeu şi ceea ce caută să trăiască ca ex-l perienţă despre Sine însuşi.

Dragostea pură a fost aşezată de către Mine în fiecare inimă (omenească. Ea este ceea ce sunt Eu şi ceea ce sunteţi vol. Inima voastră e atât de plină de această dragoste, încât dă pe afară. Se revarsă, întregul vostru Sine este pătruns de ea. El este făcut din ea. Dragostea pură este Cine sunteţi Voi. Când exprimaţi dragoste pură, vă oferiţi vouă înşivă experienţa directă a lui Cine sunteţi. Este cel mai mare dar. Este ca şi i cum aţi da un dar altora şi, de fapt, vi l daţi Sinelui vostru. Asta, deoarece nu există nimeni altcineva acolo. Doar vi se pare că este. Dragostea pură vă permite să vedeţi adevărul.

Când veniţi din dragoste pură, trăiţi o viaţă care este benefică pentru toată lumea. Vă asiguraţi că toată lumea beneficiază de faptul că aţi fost acolo. „Bunăvoinţă, blândeţe" devin cuvinte importante pentru voi. Dintr-odată, le înţelegeţi sensul cel mai profund.

Bunăvoinţă, blândeţe, înseamnă nu numai bunătate, înseamnă a fi la fel. Când trăieşti în dragoste pură, îţi dai seama că tu şi toţi ceilalţi sunteţi „la fel". Sunteţi, într-adevăr, înrudiţi şi acum, dintr-odată, vă daţi seama că, atunci când exprimaţi dragostea pură, exprimaţi bunăvoinţă, blândeţe".

Aceasta se înţelege prin spirit înrudit. Aceasta este ceea ce înseamnă a cunoaşte Unimea cu toate lucrurile. Iar atunci când, în orice circumstanţă sau situaţie, voi folosiţi dragoste pură, îl ajutaţi pe Dumnezeu să fie mai mult decât ceea ce e Dumnezeu şi ceea ce caută să trăiască ca experienţă despre Sine însuşi.

Îl ajutaţi pe Dumnezeu când vă serviţi din Dumnezeu.

— Serviţi-vă zdravăn de tot. Serviţi cât de mult Dumnezeu doriţi. Pentru că aceasta este hrana vieţii cu care toate sunt hrănite.

Luaţi şi mâncaţi, pentru că acesta este Trupul meu.*

Sunteţi cu toţii membri, mădulare ale acelui Unic trup. Iar acum este vreme să vă re-amintiţi, să redeveniţi membri.

Nu ţi-aş spune acest lucru, dacă n-ar fi adevărat. Acesta este cel mai mare adevăr, aşa să mă ajute pe

Mine/Dumnezeu.

N-am văzut niciodată cuvinte care să se aşeze la un loc în felul acesta, atât de pline de înţeles. Totul este atât de… simetric.

Dumnezeu este simetric. Dumnezeu înseamnă simetrie perfectă. Există ordine în haos. Există perfecţiune în plan.

O văd. Pe tot parcursul vieţii mele văd perfecţiunea existentă în plan – până şi în faptul că prietenul meu Joe Alton a mers la închisoare, deşi am fost şocat când am auzit. Joe Alton a fost găsit vinovat de câteva delicte relativ minore legate de contribuţiile financiare la campanie şi a petrecut câteva luni într-o închisoare federală mai lejeră din Allenwood, Pennsylvania.

Lecţia pe care trebuia să o învăţ din chestia asta ceva ce am ştiut întotdeauna, dar am uitat – era că există puţini sfinţi printre noi. Cu toţii ne străduim foarte tare şi mulţi dintre noi ne împiedicăm şi cădem.

Reamintirea acestui lucru m-a ajutat să mă feresc de a judeca, atunci când mi se relevă slăbiciunile altora, prin

— Joc de cuvinte: kindness = bunăvoinţă, blândeţe; kin = înrudit, asemănător.

— Joc de cuvinte: to help = a ajuta; to help to = a se servi din Matei, XXVI, 26 Noul Testament acţiunile lor – şi să nu mă judec pe mine însumi, când slăbiciunile me/elmi sunt relevate de către acţiunile mele. Nu a fost o sarcină uşoară şi nu am reuşit întotdeauna. Dar am încercat întotdeauna, încă de pe vremea când eram băgat în politică în comitatul Anne Arundel. Acele zile m-au învăţat să încerc întotdeauna.

A mai fost un motiv care m-a împins să stau în prezenţa lui Joe Alton, deşi nu avea nicio legătură cu acesta. La un anumit nivel, trebuie că ştiam că era cazul să mă antrenez pentru a lucra cu publicul, pentru a mă ocupa de mulţi oameni, de la suflet la suflet.

Nu puteam găsi un antrenor mai bun.

Joe Alton avea o capacitate de a înţelege natura umană mai mare decât oricare altă persoană pe care o

întâlnisem. Lucrând alături de el, mai întâi ca ajutor la campania iniţială şi apoi ca membru în staff-ul din guvernul comitatului, am avut şansa să-l văd cum foloseşte această capacitate, iar acest lucru mi-a schimbat dramatic propriul meu mod de a mă purta cu oamenii.

Oriunde mergea, Joe era asediat de oameni. La întâlnirile publice, ei se îngrămădeau în jurul lui, trăgând de el şi împingându-l, fiecare persoană dorind să stea o clipă cu el, Să aibă o şansă de a-i cere o mică favoare, să-i solicite ajutorul – sau doar să se facă observat.

Cu toate că veneau către el de pretutindeni, nu l-am văzut niciodată pe Joe Alton alungând nici măcar o singură persoană. Nu conta cât era de târziu, sau de câtă vreme era el acolo, sau câte avea de făcut după ce pleca. Întotdeauna îl privea pe fiecare în ochi şi îi acorda fiecăruia atenţie deplină.

Într-o seară, după o întâlnire publică, eu jucam rolul de „deschizător de drumuri”, croind cărare prin mulţime în înaintarea noastră lentă de la încăpere până la capătul coridorului şi la maşina care ne aştepta.

Când ne-am aşezat, în sfârşit, pe scaunul din spate, m-am întors către Joe şi l-am întrebat:

„Cum faci chestia asta? Cum poţi să dai atât de mult din tine? Toţi oamenii ăştia care se agaţă de tine… toţi vor ceva de la tine”. „De fapt, e foarte simplu să le dau ce vor”, a zâmbit Joe.

„Şi ce vor?”, am vrut eu să ştiu. „Ce anume îţi cer?” „Cu toţii vor acelaşi lucru”.

M-am uitat la el ciudat.

„Nu ştii ce vor toţi oamenii ăia?” „Nu”, a trebuit să accept eu.

Joe m-a privit drept în ochi.

„Cu toţii vor să fie auziţi”.

Treizeci de ani mai târziu, când ies acum dintr-o sală de conferinţe sau de întruniri şi oamenii vin către mine din toate părţile, întotdeauna îmi amintesc de Joe.

Oamenii vor să fie auziţi şi merită să fie. Ţi-au citit cartea din scoarţă în scoarţă şi ţi-au acordat atenţia şi

mintea lor. Ţi-au acordat o parte din ei înşişi şi vor parte din tine şi lucrul ăsta este normal – şi asta ştia şi Joe Alton. Este ceea ce el a înţeles în profunzime. El nu irosea nimic.

El dădea totul înapoi.

În cadrul circuitului de conferinţe, am învăţat din nou acest lucru de la nişte oameni minunaţi. Autorul Wayne Dyer întotdeauna spunea publicului său: „Am să stau aici până când voi fi semnat cartea ultimului dintre dumneavoastră şi cât timp voi avea şansa de a sta de vorbă cu fiecare dintre dumneavoastră”. Aşa fac o mulţime de alţi vorbitori. Rămân pe loc. Ei dau totul înapoi.

Ceea ce dai, aia primeşti. Tot Joe Alton a fost primul care m-a învăţat această înţelepciune. Am învăţat că „ce dai, aia primeşti”, cu treizeci de ani în urmă, în mijlocul tumultului şi durităţii unei campanii politice.

Odată, seara târziu, ne întorseserăm la rulotă, în urma unei dezbateri lungi şi dificile. Contracandidatul lui Joe fusese nemilos în ceea ce spusese, referindu-se foarte puţin la esenţa problemelor din campanie, angajându-se în schimb în atacuri personale. Imediat ce am intrat în rulotă, m-am îndreptat către maşina de scris. Degetele îmi zburau pe tas tatură, pe măsură ce compuneam un răspuns înţepător şi scurt, prin care combăteam ceea ce s-a spus – o compoziţie de o elocvenţă deosebită, după cum îmi amintesc.

Joe s-a aplecat asupra mea şi m-a întrebat în trecere: „Ce scrii acolo?” „Declaraţia ta de mâine dimineaţă pentru presă, ca răspuns la toate atacurile rău-voitoare”, am spus eu cu un ton din care se înţelegea „ce altceva crezi că ar putea fi?”

Joe a chicotit „Ştii bine că n-am de gând să folosesc aşa ceva”. „De ce nu? Trebuie să ne întoarcem împotriva lui! Nu-l putem lăsa cu una cu două!” „Bine”, a spus Joe „iată declaraţia mea. Eşti gata?”

Aha, am gândit eu în sinea mea, acum i-o coacem noi! Joe va spune totul, mult mai bine decât aş putea eu s-o fac.

„Dă-i drumul”, am spus eu cu degetele pregătite.

Joe mi-a dictat o declaraţie formată dintr-o singură

propoziţie. „Îmi pare rău să văd că oponentul meu îşi face lui însuşi aşa ceva”. „Ăsta-i tot?”, am izbucnit eu. „Asta-i tot?!” „Asta-i tot”, a repetat Joe.

„Dar ce facem cu toate chestiile alea pe care le-a spus?” „Putem să ne coborâm până la nivelul lui”, a spus Joe liniştit „sau putem să ne ridicăm deasupra. Ce alegi?” „Dar, dar… „ce alegi?”, a întrebat Joe din nou.

Am aruncat o privire asupra paginilor pe care le scrisesem. Am recitit primele două paragrafe. Apoi, am rupt foile.

„Bună alegere”, a spus Joe şi m-a bătut pe umăr. „În seara asta te-ai maturizat”.

Vreau acum să-ţi spun ceva despre această experienţă de viaţă, ceva de care s-ar putea să nu-ţi fi dat seama. Ce anume?

Când foloseşti înţelegerea pe care ai câştigat-o atunci, îl foloseşti pe Dumnezeu. Când foloseşti această poveste într-o carte ca asta, îl foloseşti pe Dumnezeu. Asta, deoarece ai luat darul pe care ţi l-am dat şi l-ai trimis lumii întregi.

Înţelegi? Aceasta este mai mult decât o anecdotă interesantă. A fost mai mult decât un episod de viaţă. Ţi l-ai adus Sinelui tău şi acum l-ai împărtăşit cu noi, dintr-un anumit motiv. Te străduieşti să-ţi schimbi Sinele şi să schimbi lumea.

Faptul că, în această carte, povesteşti întâmplări din viaţa ta e mult mai mult decât dorinţa de a satisface curiozitatea cititorilor tăi în ceea ce priveşte trecutul tău. Înseamnă a-i face pe alţii să-şi amintească ceea ce şi ei au ştiut dintotdeauna.

Aici se află simetria, aici este perfecţiunea planului: cu treizeci de ani în urmă, sufletului tău i-a fost clar ce persoane, locuri şi condiţii vor oferi experienţele perfecte care te vor pregăti să-ţi joci rolul în schimbarea lumii. Sufletului tău îi era, de asemenea, cunoscut faptul că, în cazul în care vei alege acele experienţe, ceea ce vei primi de la ele vor fi valori care vor dura şi pe care le veifolosi treizeci de ani mai târziu.

Chiar aşa?!

Chiar crezi că ceva se întâmplă în mod accidental?

Îţi spun din nou. Există perfecţiune în plan.

Nimic nu se întâmplă în viaţă în mod accidental. Nimic.

Nimic nu apare în viaţa ta din întâmplare. Nimic.

Nimic nu are loc, fără ca să ofere ocazia unui beneficiu real şi de durată pentru tine. Absolut nimic.

Perfecţiunea fiecărui moment e posibil să nu ţi se reveleze, dar aceasta nu va face ca momentul să fie mai puţin perfect. Nu va însemna că nu este un dar.

Atunci când sunt într-o poziţie care-mi permite să privesc planul, să văd ţesătura frumoasă, complicată şi delicată din materialul care formează viaţa mea, mă umplu de recunoştinţă.

Acesta e ultimul pas, Pasul al Şaptelea în crearea unei prietenii cu Dumnezeu:

A-I mulţumi lui Dumnezeu. Este un pas aproape automat. Este ceea se întâmplă în mod normal, ceea ce urmează în mod normal, dacă urmaţi Paşii de la Unu până la Şase.

Toată viaţa voastră nu L-aţi cunoscut pe Dumnezeu, aşa cum este Dumnezeu cu adevărat. Acum puteţi să o faceţi.: i Toată viaţa voastră nu aţi avut încredere Dumnezeu, aşa cum aţi dorit. Acum puteţi să o faceţi.

Toată viaţa voastră nu L-aţi iubit pe Dumnezeu, aşa cum aţi vrut. Acum puteţi să o faceţi.

Toată viaţa voastră nu L-aţi îmbrăţişat pe Dumnezeu cu o apropiere care să facă din Dumnezeu o parte foarte reală a experienţei voastre.

Acum puteţi să o faceţi.

Toată viaţa voastră nu L-aţi folosit pe Dumnezeu aşa cum v-aţi folosi cel mai bun prieten. Dar acum, fiind atât de apropiaţi pe cât sunteţi, ştiţi că puteţi să o faceţi. Toată viaţa voastră nu L-aţi ajutat pe Dumnezeu într-un mod conştient, deoarece nu ştiaţi că Dumnezeu are nevoie de ajutor şi, chiar dacă aţi fi ştiut, nu ştiaţi cum să i-l daţi. Acum ştiţi cum să o faceţi.

Nu e vina voastră că nu L-aţi cunoscut pe Dumnezeu. Cum poţi să ştii ceva, când toată lumea îţi spune altceva?

Nu e vina voastră că nu aţi avut încredere în Dumnezeu. Cum poţi să ai încredere în ceva ce nu cunoşti?

Nu e vina voastră că nu L-aţi iubit pe Dumnezeu. Cum poţi să iubeşti ceva în care nu ai încredere?

Nu e vina voastră că nu L-aţi îmbrăţişat pe Dumnezeu. Cum poţi să îmbrăţişezi ceva ce nu iubeşti?

Nu e vina voastră că nu L-aţi folosit pe Dumnezeu. Cum poţi să foloseşti ceea ce nu ai lângă tine?

Nu e vina voastră că nu L-aţi ajutat pe Dumnezeu. Cum poţi să ajuţi ceva care nu-ţi e de folos.

Şi nu e vina voastră că nu l-aţi mulţumit lui Dumnezeu. Cum poţi să fii recunoscător pentru ceva ce nu poate fi ajutat?

Dar astăzi este o altă zi, o zi nouă. Acum este o vreme nouă. Şi voi aveţi posibilitatea unei noi alegeri. Este alegerea de a vă crea din nou relaţia voastră personală cu Mine. Este alegerea de a trăi, în sfârşit ca experienţă, o.

Toţi oamenii din lume doresc acest lucru. Oricum, toţi oamenii care cred în Dumnezeu. Toată viaţa noastră am încercat să avem o prietenie cu Tine. Am încercat să-ţi facem plăcere, să nu Te supărăm, să te găsim pe Tine cel adevărat, să te facem să ne găseşti pe noi – am încercat totul. Dar nu am urmat aceşti şapte paşi. Cel puţin, eu cu siguranţă nu am făcut-o. Nu în felul în care ai expus Tu aici. Aşa că, Îţi mulţumesc. Dar pot să-ţi pun o întrebare deosebită?

Desigur.

De ce este necesară recunoştinţa? De ce este atât de important să-ţi mulţumim? De ce este acesta unul dintre cei Şapte Paşi? Eşti un Dumnezeu cu asemenea nevoi ale ego-lui, încât, dacă nu-ţi arătăm recunoştinţa, vei lua înapoi de la noi toate lucrurile bune pe care ni le-ai dat?

Dimpotrivă, Eu sunt un Dumnezeu atât de iubitor, încât, arătându-vă recunoştinţa, veţi primi toate lucrurile bune.

Asta sună ca un mod invers de a spune acelaşi lucru.

Trebuie să-mi arăt recunoştinţa, pentru ca să primesc lucruri bune.

Nu trebuie să o faci, nu este o pretenţie. Sunt mulţi oameni care nu sunt câtuşi de puţin recunoscători, dar care se bucură de tot ce este bun.

În regulă, în capul meu este o confuzie totală.

Recunoştinţa nu este ceva ce Eu să pretind. Ea nu este un balsam pentru ego, o unsoare pentru uns rotiţele. Ea nu-L face pe Dumnezeu mai bun cu tine data viitoare. Viaţa îţi trimite lucruri bune, chiar dacă eşti recunoscător sau nu. Dar dacă eşti recunoscător, viaţa ţi le trimite mai repede. Asta, deoarece recunoştinţa este o stare de a fi. Îţi aduci aminte când am spus: „Gânditul este cea mai înceată metodă de creaţiei.

Da. Am fost foarte surprins, atunci.

N-ar trebui să fii. Voi vă îndepliniţi toate funcţiile importante ale trupului, /fira să vă gândiţi la acest lucru. Nu vă gândiţi că respiraţi, clipiţi din ochi sau că inima vă bate. Nu vă gândiţi că transpiraţi sau că spuneţi „au!”. Lucrurile astea se întâmplă, pur şi simplu, deoarece sunteţi o fiinţă umană. Adică, o fiinţă – virgulă – umană.

Da, îmi aduc aminte. Mai devreme spuneai că anumite funcţiuni şi experienţe ale vieţii sunt create în mod automat, fără niciun efort, la nivelul experienţei numită subconştient. Acolo creăm noi cel mai eficient?

Nu. Voi creaţi cel mai eficient, cel mai clar şi cel mai rapid, nu când creaţi dinsw & conştient, ci atunci când creaţi dinswpraconştient.

Sw/jraconştientul este numele dat acelui nivel de experienţă la care se ajunge când superconştientul, conştientul şi subconştientul sunt toate învăluite în Unul – şi apoi depăşite. Aceasta se află deasupra gândului. Este adevărata voastră stare de a fi, iar această adevărată stare de a fi este Cine sunteţi Voi cu Adevărat. Ea este netulburată, neinfluenţată şi neafectată de gândurile voastre. Gândul nu este prima cauză, în schimb, Starea Adevărată de A Fi – este.

Acum explorăm foarte profund cele mai complexe

înţelegeri esoterice. Diferenţele, nuanţele, devin foarte delicate.

E-n regulă. Cred că sunt gata. Dă-i drumul.

Bine. Dar aminteşte-ţi că, de data asta, vom intra în probleme de limbaj. Va trebui să trec dincolo, într-un context mai larg şi să vorbesc din punctul de vedere al realităţii supreme şi apoi să mă întorc în contextul iluziei, care este realitatea în care trăiţi voi acum. Sper că poţi să faci trecerea.

Înţeleg. Hai să pornim!

Eşti sigur? Va fi o treabă cam dură. Urmează să fie muncă grea; cea mai grea parte din dialogul nostru de până acum. S-ar putea să vrei să trecem peste ea, să mă crezi doar pe cuvânt şi să trecem mai departe.

Vreau să înţeleg. Cel puţin, vreau să încerc.

Bine. Hai să pornim, încearcă următoarea afirmaţie: Starea de a fi este – gândul face. Ce-ţi spune ţie chestia asta?

Îmi spune că starea de a fi nu este o acţiune, nu este ceva ce te apuci să faci, nu e ceva care apare. Mai degrabă, este o „situaţie în care eşti”. Este ceea ce este, este o „situaţie care este aşa” – este ceea ce este aşa.

Bun. Şi ce zici în privinţa gândului?

Gândul este un proces, o „stare de a face”, ceva care se întâmplă.

E foarte bine. Deci, care sunt implicaţiile?

Tot ceea ce se întâmplă, cere timp. Se poate întâmpla foarte repede, ca în cazul gândului, dar tot cere ceea ce noi numim timp. Ceva care „este” – este pur şi simplu. Este chiar acum. Nu „urmează să fie”; este chiar aici, chiar acum.

Pe scurt, „starea de a fi” este mai rapidă decât „a face” şi, prin urmare, „a fi” este mai rapid decât „a gândi”.

Ştii ceva? Ar fi trebuit să te angajez ca translator al Meu.

Credeam că ai şi făcut-o.

E bună! Acum încearcă următoarea afirmaţie: Starea de a fi este prima cauză. Ce-ţi spune ţie chestia asta?

Îmi spune că starea de a fi este cauza a totul şi toate, răieşti ca experienţă ceea ce „eşti”.

Excelent. Dar starea de a fi este cauza gândului?

Da. Dacă propoziţia e corectă, atunci da, starea de a e cauza gândului.

Deci, ceea ce eşti afectează modul în care gândeşti.

Da. Ai putea spune asta.

Dar eu am spus că „gândul este creator”. E adevărat?

Este, dacă Tu ai spus că aşa stau lucrurile.

Bine. Sunt bucuros că ai ajuns să ai încredere în Mine. Acum, tacă „gândul este creator”, poate gândul să creeze o stare de a fi?

Vrei să spui, care a fost mai întâi, oul sau găina?

Exact.

Nu ştiu. Presupun că dacă eu „sunt în starea de a fi”! st, îmi pot schimba părerea în această privinţă. Pot să horăsc să gândesc gânduri fericite, să mă cantonez numai în lucruri pozitive şi, brusc, pot „fi” fericit. Mi-ai spus că pot să fac acest lucru. Ai spus că gândul meu îmi creează realitatea.

Aşa am spus.

E adevărat?

Da, este. Lasă-mă să te întreb ceva. Oare gândurile tale îţi creează Adevărata ta Stare de A Fi?

Nu ştiu. Nu te-am auzit niciodată înainte folosind această frază. Nu ştiu care este Adevărata mea Stare de A Fi.

Adevărata ta Stare de A Fi este Tot Ceea Ce Este. Totul. Totul-în-Tot. Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, Unimea.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu.

Da. Asta, pentru a folosi un singur cuvânt.

Prin urmare, Tu mă întrebi dacă gândul meu îl creează pe Dumnezeu?

Da.

Nu ştiu.

Atunci, lasă-mă să preiau Eu discuţia şi să-ţi dezvălui totul. Te rog.

Suntem limitaţi de limbaj şi de context, după cum ţi-am mai explicat de câteva ori.

Înţeleg lucrul ăsta.

Bine. Gândul tău despre Dumnezeu nu-L creează pe Dumnezeu. Creează doar experienţa ta despre Dumnezeu. Dumnezeu este.

Dumnezeu este Totul-în-Tot. Totul. Tot ceea ce a fost vreodată, ceea ce este acum şi ceea ce va fi vreodată. E clar până acum?

Până acum e clar.

Când gândeşti, nu îl creezi pe Totul. Tu ajungi în Totul, pentru a crea orice experienţă alegi să creezi, legată de Tot.

Tot Ceea ce Este, este deja acolo. Nu îl plasezi acolo, gândindu-te la el. Dar, gândindu-te la el, tu plasezi în experienţa ta, acea parte din Tot la care te gândeşti. M-ai urmărit?

Cred că da. ia-o mai încet, ia-o foarte încet. Încerc să ţin pasul.

Adevărata ta Stare de A Fi, care este Cine Eşti Tu cu Adevărat, precede totul. Când te gândeşti la ceea ce doreşti să fii acum, tu ajungi în interiorul Adevăratei tale Stări de A Fi, în interiorul Şi! nelui Tău Total şi te concentrezi pe o parte a Sinelui Tău Total, pe care doreşti, acum, să o trăieşti ca experienţă. Sinele Tău Total este Tot Ceea ce Este. El este fericirea şi tristeţea.

Da, da! Ai mai spus-o şi înainte! Mi-ai spus: „Tu eşti susul şi josul, stânga şi dreapta, aici şi acolo, înainte şi după. Tu eşti ceea ce este rapid şi ceea ce este încet, ceea ce este mare şi ceea ce este mic, masculinul şi femininul, cât şi ceea ce poţi numi binele şi răul. Tu eşti tot ceea ce este şi nu există nimic din ceea ce Tu să nu fii”. Te-am mai auzit spunându-mi-o şi mai înainte!

Ai dreptate. Am mai spus-o. Ţi-am spus-o de multe ori. Iar acum o înţelegi mai bine decât ai înţeles-o vreodată înainte.

Şi, în felul acesta, „gânditul” afectează „starea de a fi”? Nu. Nu în sensul cel mai larg. Tu eşti Ce Eşti,

indiferent de ce gândeşti în această privinţă.

Dar poate să creeze gânditul o experienţă imediat diferită a stării tale de a fi? Da. Ceea ce tu gândeşti – asupra a ceea ce tu te concentrezi – se va manifesta în realitatea ta prezentă individuală. Astfel, dacă eşti trist şi gândeşti gânduri de bucurie şi pozitive, cu uşurinţă îţi vei „gândi drumul" înspre a fi fericit.

Pur şi simplu, te muţi dintr-o parte a Sinelui tău, în alta!

Dar există o „scurtătură" – şi asta încercăm noi să aflăm aici. Despre asta vorbim noi acum.

Poţi să treci în orice stare de a fi doreşti – adică, poţi să chemi orice parte din Adevărata ta Stare de A Fi – în orice moment, pe loc, ştiind, pur şi simplu, că ea este aşa şi declarând că ea este aşa.

Odată mi-ai spus: „Ceea ce ştii este ceea ce este aşa

— Şi nu altfel".

Da, aşa e. Şi exact asta am şi vrut să spun. Ceea ce ştii în legătură cu Adevărata ta Stare de A Fi este ceea ce este chiar acum aşa

— În ceea ce priveşte starea ta de a fi. În momentul în care declari ceea ce ştii, faci ca lucrurile să fie aşa.

Declaraţiile devin mult mai puternice dacă sunt construite ca propoziţii care-l conţin pe „Eu sunt". Una dintre cele mai faimoase dintre aceste afirmaţii a fost făcută de către Iisus: „Eu sunt Calea şi Viaţa". Una dintre cele mai copleşitoare dintre astfel de afirmaţii care au fost făcute vreodată a fost cea făcută de către Mine: Eu sunt Ceea ce sunt.*

Şi voi puteţi face declaraţii care să-l conţină pe „Eu sunt". De fapt, o faceţi în fiecare zi. „Eu sunt sătul de toate", „Eu sunt băgat până în gât", şi aşa mai departe. Acestea sunt afirmaţii ale stării de a fi. Când faceţi – în mod conştient, mai degrabă decât inconştient

— Aceste afirmaţii despre starea voastră de a fi, trăiţi din Intenţie, trăiţi în mod deliberat. Aminteşte-ţi că v-am sugerat să trăiţi… în mod deliberat în mod armonios în mod benefic.

Întreaga voastră viaţă este un mesaj. Ştiai lucrul ăsta? Fiecare gest este un gest de auto-definire, de definire de sine. Fiecare

— Compară, Ioan, XIV, 6 Noul Testament Exodul III, 14 Vechiul Testament gând este un film pe ecranul minţii voastre. Fiecare cuvânt este o mesagerie vocală către Dumnezeu. Tot ceea ce gândiţi, spuneţi şi faceţi trimite un mesaj despre voi.

Prin urmare, gândiţi-vă la declaraţiile care-l conţin pe „Eu sunt” ca la un fel de Mesaj al Stării Uniunii. * Acesta este Mesajul Stării voastre de A Fi. Voi faceţi o declaraţie în legătură cu ce se întâmplă cu voi. Voi afirmaţi „cum stau lucrurile”.

Hei, stai o clipă! Tocmai m-am gândit la ceva! Noi suntem oricum cu toţii Una, aşa că acesta este într-adevăr un mesaj al Stării Uniunii!

E bună! E foarte bună chestia asta!

Când faceţi o declaraţie, acesta este drumul cel mai scurt înspre starea voastră de a fi. Declaraţiile sunt chemarea în faţă a lui Cine sunteţi Voi cu Adevărat – sau, mai exact, a acelei porţiuni din Cine sunteţi Voi cu Adevărat pe care vreţi să o trăiţi ca experienţă, chiar în acest moment.

Aceasta este starea de a fi care este creatoare, mai degrabă decât gândul care este creator. Starea de a fi este cea mai rapidă metodă de creaţie. Asta, deoarece ceea ce este, este chiar acum.

O declaraţie adevărată în legătură cu starea de a fi se face fără să te gândeşti la ea. Dacă te gândeşti la ea, în cel mai bun caz o vei amâna şi, în cel mai rău caz, o vei nega.

Amânarea apare, pur şi simplu, deoarece gânditul cere ceva timp, iar starea de a fi nu cere niciun fel de timp. Negarea ar putea apărea, deoarece gânditul în legătură cu ceea ce alegi să fii te convinge adesea că tu nu eşti acel lucru – şi nu poţi să devii vreodată.

Dacă este adevărat, atunci cel mai rău lucru pe care pot să-l fac este să gândesc!

— Mesaj către naţiune rostit periodic de către

preşedintele Statelor Unite ale Americii într-un anumit sens, e corect ce spui. Toţi Maeştrii spirituali sunt ieşiţi în afara minţilor lor. Adică, ei nu gândesc în mod conştient la ceea ce sunt. Ei, pur şi simplu, sunt. În momentul în care te gândeşti la asta, nu poţi să fii aşa. Poţi doar să amâni să fii aşa, sau să negi să fii aşa.

Ca să folosim un exemplu cu care suntem foarte familiarizaţi, poţi să fii îndrăgostit, numai când eşti îndrăgostit. Nu poţi să fii îndrăgostit, dacă te gândeşti la asta. Dacă, atunci când cineva care te iubeşte te întreabă: „Eşti îndrăgostit de mine?”, tu îi răspunzi: „Mă gândesc la asta!”, probabil că lucrurile nu vor merge foarte bine.

Excelent! înţelegi foarte bine.

Dacă nu eşti presat de timp, dacă nu e o chestie de secunde (şi în puţine cazuri este), dacă nu e atât de important cât durează până când să trăieşti experienţa pe care ai ales-o (cum ar fi „a fi îndrăgostit”), atunci ai tot timpul din lume ca „să te gândeşti la asta”.

Iar gânditul este un instrument foarte puternic. Să nu Mă înţelegi greşit. Este unul dintre cele Trei Instrumente de Creaţie.

Gândul, cuvântul şi fapta.

Exact. Dar astăzi ţi-am dat o altă metodă prin care poţi să trăieşti experienţa Vieţii. Aceasta nu este un instrument de creaţie, ea este un nou mod de a înţelege creaţia: nu este un proces prin care se întâmplă ceva, ci prin care devii conştient de ceea ce s-a întâmplat deja – o conştienţă a ceea ce este, a fost întotdeauna şi va fi întotdeauna, o lume fără de sfârşit. Înţelegi?

Încep să înţeleg. Încep să văd întreaga cosmologie, întreaga construcţie.

Bine. Ştiu că nu a fost simplu. Sau, mai degrabă, a fost simplu, dar nu a fost uşor.

Aminteşte-ţi: Starea de a fi este instantanee. În comparaţie cu ea, gândul tău este foarte încet. Oricât de rapid ar fi, gândul tău este foarte încet în comparaţie cu starea de a fi. Hai să folosim exemplul foarte omenesc – acela cu „a fi îndrăgostit”.

Aminteşte-ţi un moment când te-ai îndrăgostit. A fost un mojnent, o secundă magică în care ai simţit pentru prima dată dragostea. Ea te-a lovit „drept în moalele capului”, după cum îţi place ţie; să spui. A venit peste tine dintr-odată. Te-ai uitat la persoana din jartea cealaltă a camerei, din partea cealaltă a mesei, de pe locul; din faţă al automobilului şi, dintr-odată, ai ştiut că o iubeşti, î. A fost ceva brusc. Ceva instantaneu. Nu a fost ceva la care să trebuiască să te gândeşti. Pur şi simplu, „s-a întâmplat”. E posibil să (te fi gândit la asta mai târziu. E posibil chiar să te fi gândit înainte – „mă întreb cum ar fi dacă aş fi îndrăgostit de persoana respectivă?”. Dar, în clipa în care ai simţit-o pentru prima dată, ai ştiut-o v pentru prima dată în inima ta, te-a copleşit. S-a întâmplat mult prea repede, pentru ca tu să ai un „gând”. Te-ai trezit, pur şi simplu, ca fiind îndrăgostit.

Poţi să fii îndrăgostit, chiar înainte de a te gândi la asta!

Măi să fie, n-am ştiut chestia asta!

Este acelaşi lucru ca în cazul recunoştinţei. Când ai un sentiment de recunoştinţă, nimeni nu trebuie să-ţi spună: „E momentul să ai un sentiment de recunoştinţă”. Pur şi simplu, absolut spontan, te simţi recunoscător. Descoperi că eşti recunoscător, chiar înainte de a te gândi la asta. Recunoştinţa este o stare de a fi. În limba voastră nu există un cuvânt cum ar fi „dragostinţă” *, dar ar trebui să fie.

Ştiai că eşti poet?

Mi s-a mai spus.

Bine, acum îmi este clar că starea de a fi este mai rapidă decât gânditul, dar tot nu-mi dau seama de ce „a fi re* Dragoste + recunoştinţă cunoscător” pentru ceva îţi aduce acest lucru mai repede către tine decât... stai o clipă – chiar când spun chestia asta, cred că primesc răspunsul...

Ai spus că recunoştinţa este o stare de a fi – care anunţă faptul că îmi e clar că deja am ceea ce cred că îmi e necesar. Cu alte cuvinte, dacă eu/ mulţumesc lui

Dumnezeu pentru ceva, mai degrabă decât să îi cer lui Dumnezeu ceva, trebuie că ştiu că acel ceva se află deja acolo.

Exact.

De aceea, al Şaptelea Pas este „A-l mulţumi lui Dumnezeu”.

Exact.

Pentru că, atunci când îi mulţumeşti lui Dumnezeu, „eşti” conştient că toate lucrurile bune din viaţă au venit deja la tine; că tot ce ai nevoie – oamenii, locurile şi evenimentele cele mai potrivite – pentru a exprima, a trăi ca experienţă şi a evolua aşa cum ai ales tu să o faci, au fost deja puse acolo pentru tine.

Eu vă voi răspunde, chiar înainte ca voi să întrebaţi. Da, asta este.

Prin urmare, a-l mulţumi lui Dumnezeu ar trebui să fie primul lucru pe care să-l facem, nu ultimul!

S-ar putea să fie foarte puternic. Şi tocmai ai relevat un mare secret. Minunea celor Şapte Paşi spre Dumnezeu este că ei pot fi luaţi invers. Pot fi luaţi de la coadă la cap.

Dacă îi mulţumeşti lui Dumnezeu, îl ajuţi să te ajute.

Dacă îl ajuţi pe Dumnezeu să te ajute, îl foloseşti.

Dacă îl foloseşti pe Dumnezeu, îl îmbrăţişezi în viaţa ta.

Dacă îl îmbrăţişezi pe Dumnezeu, îl iubeşti pe Dumnezeu.

Dacă îl iubeşti pe Dumnezeu, ai încredere în Dumnezeu.

Şi dacă ai încredere în Dumnezeu, îl cunoşti cu siguranţă pe „Dumnezeu.

Uluitor! Absolut uluitor!

Acum ştii cum să creezi o. O prietenie adevărată. O prietenie reală. O prietenie practică, lucrativă.

Grozav! Pot să încep să folosesc chiar acum ceea ce ştiu? Şi să nu-mi spui: „Poţi, dar nu ai voie”.

Ce-i aia?

Aveam în clasa a treia o profesoară care întotdeauna ne corecta greşelile de gramatică. Când unul dintre noi

ridica mâna şi spunea: „Soră, pot să mă duc la baie?”, ea obişnuia întotdeauna să spună: „Poţi, dar nu ai voie”.2

A, da, îmi amintesc de ea.

Poţi să uiţi vreodată?

Pot, dar nu am voie. Ta-ta-ta-ta-ta! Muzica, vă rog!

Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc foarte muuult!

Serios vorbind, oameni buni… mi-ar plăcea să încep să folosesc această prietenie. Spuneai că ne vei ajuta să înţelegem cum să punem în practică, cum să facem să fie funcţională înţelepciunea din Conversaţii cu Dumnezeu; cum să o folosim în viaţa noastră de zi cu zi.

Pentru asta existão. Ca să vă ajute să vă amintiţi aceste lucruri. Ca să vă facă mai uşoară viaţa de zi cu zi, să facă din experienţa de clipă-de-clipă o expresie şi mai puternică a lui Cine sunteţi Voi cu Adevărat.

Aceasta este cea mai mare dorinţă a voastră şi am stabilit un sistem perfect prin care toate dorinţele voastre pot fi realizate.

Ele pot fi realizate acum – chiar în acest moment. Singura diferenţă dintre voi şi Mine este că Eu ştiu acest lucru.

În momentul cunoaşterii voastre totale (moment care poate să vină asupra voastră oricând) şi voi vă veţi simţi aşa cum Mă simt Eu întotdeauna: pe deplin fericit, iubitor, care acceptă totul, care binecuvântează şi care este recunoscător.

Acestea sunt cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu şi v-am promis că, înainte ca dialogul nostru să se încheie, vă voi arăta cum poate să vă ducă la starea de Dumnezeu punerea lor în practică în viaţa voastră.

Ai făcut această promisiune cu mult timp în urmă în volumul I din Conversaţii cu Dumnezeu. şi cred că este momentul să ţi-o ţii!

Şi tu ai promis să ne spui nouă despre viaţa ta şi, în special despre experienţele tale de când ai scos acele cărţi – Conversaţii cu Dumnezeu – şi nu ne-ai dat decât câteva idei superficiale. Aşa că, poate, ar trebui ca amândoi să ne ţinem promisiunile!

Grozav!

Am părăsit serviciul de la guvernul local pentru untul în cadrul sistemului şcolar, unde am stat zece ani, apoi lucrat pe coasta de Vest cu dr. Elizabeth Kübler-Ross* 18 luni mai târziu mi-am pornit propria firmă de publiciste în San Diego, m-am asociat cultului Terry Colle-Whit-ker, m-am mutat în statul Washington doi ani mai târziu, migrat în Portland, apoi în Oregonul de Sud, unde am „sfârşit prin a trăi sub cerul liber, fără un ban în buzunar – în cele din urmă am găsit iarăşi un serviciu la un post de radio, în trei ani mai târziu am fost concediat, m-am simţit groaznic, „apoi am devenit moderator la un talk skow naţional sponsorizat de sindicate, am scris cărţile Conversaţii cu Dumnezeu şi, de atunci încoace, viaţa mea este extraordinară şi iată-mă acum aici.

— Medic de origine elveţiană. În anii 1943 – 45 lucrează într-un mare spital din Zürich. În 1945 intră în rândurile grupului I.V. S.P., un fel de „Medici fără frontiere”, dar care cuprinde, pe lângă medici, şi oameni de diverse meserii. Lucrează alături de ei în Franţa, în Belgia, apoi în Suedia. Se întoarce prin Germania şi în 1946 pleacă în Polonia unde organizează o infirmerie, dar se descurcă foarte greu. În 1949, îşi ia bacalaureatul în Elveţia. Un an mai târziu, este studentă la medicină, Atunci îl cunoaşte pe Emanuel Ross, viitorul ei soţ. După ce devine medic, pleacă pe urmele lui Albert Schweitzer în Africa. Revine la Berna, se căsătoreşte şi pleacă în America. Lucrează la un spital din, New York, apoi se angajează la spitalul de psihiatrie Manhattan Hospital, tot în New York Aici se ocupă de bolnave incurabile, folosite uneori pe post de cobai pentru testarea unor medicamente noi, unele halucinogene. În foarte scurt timp, renunţă la tratamentele tradiţionale şi tratează într-un mod absolut personal. Obţine rezultate uluitoare, cu metode uluitoare, cea mai importantă fiind dragostea pe care le-o arată bolnavelor. Impune o terapie de sector, în

Vezi deci că mi-am ţinut promisiunea. Acum trebuie să ţi-o ţii pe a Ta.

Cred că oamenii ar dori să ştie ceva mai mult decât atât.

Nu, nu cred. Ei vor să audă ceea ce spui Tu. Ei vor ca Tu să-ţi ţii promisiunea.

Bine.

Eu am făcut lumea, i-am creat pe Adam şi Eva, i-am aşezat în Grădina Edenului, le-am spus să crească şi să se înmulţească, am avut un pic de necaz cu un şarpe, m-am uitat la ei cum se acuzau unul pe altul şi cum au înţeles totul greşit, mai târziu i-am dat unui bătrân două table de piatră ca să încerce să clarifice lucrurile, am făcut câteva miracole şi am despicat marea în două, am trimis nişte mesageri ca să spună povestea mea, am observat că nimeni nu asculta, am hotărât să mai încerc în continuare, şi iată-mă aici.

care bolnavii sunt primiţi în familii şi trataţi cu iubire. Pleacă la Denver, Colorado, unde devine asistenta unui medic psihofiziolog, unul dintre puţinii cercetători care încearcă să facă o legătură între psihic şi materie, într-o zi, i se cere să ţină o conferinţă de psihiatrie pentru stagiari, iar subiectul conferinţei este moartea. Descoperă că în toate bibliotecile nu exista nimic pe această temă. Hotărăşte să aducă un bolnav considerat incurabil, care să accepte să vorbească despre faptul că va muri. Conferinţa se transformă într-o revoluţie, deoarece, pentru prima dată. doctorii au ocazia să discute despre moarte, cu o persoană care este atât de aproape de ea. Astfel se deschide o cale nouă în psihiatrie. Se mută la Chicago şi îşi continuă cercetările în privinţa trăirilor pe care le au muribunzii. Lucrează cu asistentele care îi ajută pe aceştia să treacă dincolo. Inventează tot felul de tehnici care o fac celebră, stă la căpătâiul muribunzilor şi învaţă tot mai mult despre moarte şi despre conflictele psihologice care se accentuează şi îl împiedică pe om să moară. În 1969 scrie primul articol, în revista medicală a Universităţii din Chicago. Apare cartea On Death and Dying, care are un succes răsunător. Începe să ţină conferinţe şi să organizeze ateliere prin care ajută oamenii să scape de

frică, să înveţe să iubească şi să se apropie cu dragoste de Dumnezeu.

Vezi deci că mi-am ţinut promisiunea. Nostim, foarte nostim.

Ce-i valabil pentru mine, e valabil şi pentru tine.

Nimeni nu mi-a mai spus cuvintele astea, în ultimii 30 de ani.

Sunt bătrâââân, sunt foarte bătrâââân! Ce vrei de la Mine?

Vreau să încetezi să te mai porţi ca un actor de comedie. Nimeni nu o să creadă o iotă din ceea ce scrie aici, dacă Te mai porţi aşa.

Ia ascultaţi i, oameni buni! Râde ciob de oală spartă!

Haide, ne-am distrat destul? Ne putem întoarce la carte?

Dacă insişti.

Mi-ar plăcea să aflu ceva despre Cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu – dintre care una nu este, „să fie ilar”, după cum bine observ.

Poate că ar fi trebuit să fie.

Nu vrei să încetezi o dată?!

De data asta sunt serios. Oamenii au această idee că Dumnezeu nu e niciodată ilar, nu are umor, nu poate să râdă şi că toată lumea trebuie să aibă o atitudine sacră, atunci când se referă la Divin. Aş dori să vă relaxaţi un pic. Cu toţii. Faceţi haz de voi înşivă. Cineva a spus odată: „O să te maturizezi, în ziua în care ai făcut zdravăn haz de tine însuţi”. Nu vă luaţi prea în serios. Destindeţi-vă puţin, luaţi-o mai încet. Şi, dacă tot o faceţi, daţi-le şi altora posibilitatea să facă la fel. Vrei să ştii ceva legat de Cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu? Iat-o pe prima.

„Este tot numai veselie şi bucurie”.

Aceasta este Prima Atitudine.

Ai observat? Am pus-o pe primul plan.

Deci, ce vrei să spui?

Vreau să spun că aceasta trebuie să fie mai înainte de toate celelalte. Este cea care face ca totul să fie posibil. Fără voioşie şi bucurie nu există nimic.

Vreau să spun că, dacă nu bagi puţin umor în viaţa ta, nimic nu mai are niciun sens. Vreau să spun că râsul e cel mai bun medicament. Vreau să spun că veselia este bună pentru suflet.

Merg chiar mai departe decât atât. Veselia şi bucuria sunt sufletul. Sufletul este ceea ce voi numiţi veselie şi bucurie. Veselie şi bucurie pură. Veselie şi bucurie fără sfârşit. Veselie şi bucurie nealterată, nelimitată, fără restricţii. Aceasta este natura sufletului.

Un zâmbet este o fereastră spre sufletul tău. Râsul este uşa.

Uauu!

Chiar că uauu\par De ce este sufletul atât de fericit? Oamenii nu sunt chiar atât de fericiţi. Vreau să spun, oamenii ale căror suflete sunt fericite, nu par deloc fericiţi – aşa că, ce se întâmplă aici?

E o întrebare minunată. Dacă sufletul este atât de bucuros, voi de ce nu sunteţi? Este o întrebare absolut minunată.

Răspunsul se află în mintea ta. Trebuie „să-ţi ieşi din minţi” pentru ca să fii bucuros, dacă vrei să eliberezi veselia şi bucuria care se află în inima ta.

Credeam că veselia şi bucuria se află în sufletul nostru.

Inima voastră este coridorul dintre suflet şi minte. Veselia şi bucuria din sufletul vostru trebuie să treacă prin inimă, altfel „nu va intra niciodată în minţile voastre”.

Sentimentele sunt limbajul sufletului. Dacă aveţi o minte închisă, ele se vor retrage în inimă. De aceea, când sunteţi foarte.

foarte trişti, spuneţi că vi se rupe inima. Şi de aceea, când sunteţi e foarte, foarte fericiţi, spuneţi că vă plesneşte inima de fericire.

Deschideţi-vă minţile, permiteţi-le sentimentelor voastre să fie exprimate, să fie împinse în afară – iar inima voastră nici nu se va rupe şi nici nu va plesni, ci va fi un canal prin care energia vieţii va curge liber în sufletul vostru.

Dar dacă sufletul este veselie şi bucurie, cum poate el şi vreodată trist?

Veselia şi bucuria sunt viaţa care se exprimă. Curgerea liberă de e/iergie a vieţii este ceea ce voi numiţi veselie şi bucurie. Esenţa vieţii este Unimea – unitatea cu Tot Ceea ce Există. Aceasta înseamnă viaţa: unitate care se exprimă. Sentimentul de unitate este sentimentul pe care voi îl numiţi dragoste, de aceea în limbajul vostru se spune că esenţa vieţii este dragostea. Veselia şi bucuria sunt, prin urmare, dragostea care se exprimă liber. Ori de câte ori exprimarea liberă şi neîngrădită a vieţii şi dragostei – adică, experienţa unităţii şi unimii cu toate lucrurile şi cu toate fiinţele conştiente – este interzisă sau limitată prin orice circumstanţe sau condiţii, sufletul care este veselia şi bucuria însăşi nu se exprimă pe deplin. Veselia şi bucuria neexprimate pe deplin. reprezintă sentimentul pe care voi îl numiţi tristeţe.

Mi-e totul confuz. Cum poate fi un lucru ceva, dacă e} altceva? Cum poate fi rece, dacă în esenţa lui el este fierbinte? Cum poate sufletul să fie trist, dacă esenţa lui e voioşia?

Înţelegi greşit natura universului. Încă vezi lucrurile ca fiind separate. Fierbintele şi recele nu sunt separate unul de celălalt. Nimic nu este separat. Nu există nimic în Univers care să fie separat de altceva. Fierbintele şi recele sunt, prin urmare, acelaşi lucru – în grade diferite. Tot aşa sunt tristeţea şi veselia.

Ce viziune extraordinară! Niciodată nu am privit lucrurile în felul acesta. Tristeţea şi veselia sunt doar două nume.

Ele sunt cuvinte pe care le-am folosit pentru a descrie nivelurile diferite ale aceleiaşi energii.

Da, expresii diferite ale Forţei Universale. De aceea pot fi trăite aceste două sentimente ca experienţă în acelaşi moment. Îţi poţi imagina aşa ceva?

Da! Am simţit şi tristeţe şi veselie în acelaşi timp.

Bineînţeles că ai simţit.

Nu este câtuşi de puţin ceva neobişnuit.

Filmul de televiziune M*A*S*H a fost un exemplu perfect de acest gen de juxtapunere. Iar acum, mult mai recent, a fost un film extraordinar, numit Viaţa e frumoasă.

Da. Acestea sunt exemple extraordinare de modul în care râsul vindecă, de modul în care tristeţea şi bucuria se pot amesteca.

Aceasta este energia însăşi a vieţii, această curgere pe care o numeşti tristeţe/veselie.

Această energie poate fi exprimată într-un mod pe care l-aţi numit veselie şi bucurie permanentă. Asta, deoarece energia vieţii poate fi controlată. Voi puteţi mari viteza vibraţiei de energie a vieţii, de la tristeţe la veselie şi bucurie, aşa cum schimbaţi un termostat de la rece la cald. Adevăr vă spun Eu vouă: Dacă aveţi veselie şi bucurie în inimi, puteţi vindeca orice moment.

Dar cum să purtăm veselia şi bucuria în inimi. Cum s-o avem acolo, dacă ea nu este acolo?

Este acolo.

Unii oameni nu o simt.

Ei nu cunosc secretul veseliei. Care este secretul?

Nu puteţi simţi veselia până când nu o lăsaţi să iasă. Dar cum să o laşi să iasă, dacă nu o simţi?

Ajutându-l pe altul să o simtă. Lăsaţi să iasă bucuria care se află înăuntrul altuia şi, în felul acesta, voi daţi drumul la bucuria care se află în interiorul vostru.

Unii oameni nu ştiu cum să facă acest lucru. E o afirmaţie atât de uriaşă, încât ei nici măcar nu ştiu cum arată.

Puteţi realiza treaba asta cu ceva simplu, cum ar fi un zâmbet. Sau un compliment. Sau o privire plină de dragoste. Poate fi de asemenea realizat prin ceva deosebit de elegant, care înseamnă a face dragoste. Prin aceste metode puteţi elibera veselia şi bucuria în celălalt, cât şi prin multe altele.

Cu un cântec, cu un dans, cu mişcarea unei pensule, sau cu modelarea lutului, sau făcând vorbele să rimeze. Ţinându-vă de mână, sau lăsând minţile să se întâlnească, sau sufletele să se împrietenească. Odată cu crearea

reciprocă a orice care este bun şi; frumos şi folositor. Puteţi elibera veselia şi bucuria celuilalt prin toate aceste metode, cât şi prin multe altele.

Prin a împărtăşi un sentiment, a spune un adevăr, a pune capăt furiei, a alina o judecată de valoare. Prin bunăvoinţa de a asculta şi bunăvoinţa de a vorbi. Prin decizia de a ierta şi alegerea de a lăsa să treacă de la tine. Prin hotărârea de a da şi bucuria de a primi.

Îţi spun că există o mie de modalităţi de a elibera bucuria în inima celuilalt. Nu, există sute şi sute de mii de căi şi vei şti cum să procedezi, în momentul în care te hotărăşti să o faci.

Ai dreptate. Ştiu că ai dreptate.

Se poate face chiar şi pe patul de moarte.

V-am trimis un mare învăţător care să vă arate acest lucru.

Da. Dr. Elizabeth Kübler-Ross. Nu mi-am putut crede ochilor. Nu am putut să cred că am ajuns să o întâlnesc cu adevărat şi, cu atât mai puţin, că o să lucrez în colectivul ei. Ce femeie extraordinară!

Părăsisem guvernul Comitatului Anne Arundel (înainte să înceapă necazurile lui Joe Alton. Uf!) şi am luat un serviciu în sistemul şcolar de acolo. Reprezentantul de presă care lucrase acolo foarte multă vreme ieşise la pensie şi eu am cerut acel post. Încă o dată eram la locul potrivit, în momentul potrivit. Am primit cea mai incredibilă practică pentru viaţă, deoarece lucram la orice, de la Echipa de Intervenţii în Caz de Criză, până la Comitetul de examinare a curriculumurilor. Începând de la pregătirea unui raport de 250 de pagini asupra segregaţiei în şcoli (încă o dată mă ocupam de Experienţa Negrilor) pentru un subcomitet al Congresului, călătorind din şcoală în şcoală ca să organizez întâlniri între familii şi profesori, părinţi, studenţi, administratori şi personal ajutător, cum nu mai fuseseră organizate până atunci – mă aflam în mijlocul evenimentelor.

Acolo mi-am petrecut anii ’70, cea mai lungă perioadă pe care am lucrat-o vreodată într-un sigur loc şi

primii şapte ani mi-au plăcut la nebunie. Dar entuziasmul a dispărut şi sarcinile mele începuseră să fie tot mai de rutină şi tot mai terne. Începusem chiar să văd în faţa mea ceva ce arăta ca o fundătură – nu mă vedeam făcând aceeaşi treabă încă treizeci de ani de atunci înainte! Fără o diplomă universitară, nu aveam o şansă prea mare să avansez (de fapt, fusesem norocos să găsesc serviciul de nivel mai înalt pe care-l găsisem), iar energia mea începuse să scadă.

Apoi, în 1979, am fost răpit de către dr. Elizabeth Kübler-Ross. Fără doar şi poate, a fost o răpire!

Începusem prin a o ajuta pe Elizabeth în acel an, ca voluntar împreună cu un prieten, Bill Griswold, în coordonarea unor conferinţe pe Coasta de Est, pentru a aduna fonduri în sprijinul organizaţiei non-profit, Shanti Nilaya, care îi susţinea activitatea. Bill îmi făcuse cunoştinţă cu dr. Ross cu câteva luni mai înainte, când îmi ceruse ajutorul pentru o apariţie publică în Annapolis pe care el o convinsese să o facă.

Bineînţeles că auzisem de Elizabeth Kübler-Ross. Era o femeie cu realizări excepţionale, iar cartea ei extraordinară din 1969, Despre moarte şi a muri, a modificat punctul de vedere al omenirii în privinţa procesului morţii, ridicând tabuurile legate de studiul thanatologiei, fondând mişcarea de îmbunătăţire a ospiciilor în America şi schimbând pentru

(totdeauna viaţa a milioane de oameni. (De atunci încoace, ea a scris multe cărţi, printre care Moartea, stadiul final al evoluţiei şi foarte de curând, Roata vieţii.

Am fost dus imediat la Elizabeth, aşa cum se întâmpla cu toţi cei care o întâlneau. Ea are o personalitate extraordinar de magnetică şi foarte impunătoare şi nimeni dintre cei a căror viaţă a atins-o nu rămâne neschimbat. După 60 de minute petrecute cu ea, am ştiut că voiam să o ajut în muncă şi m-am oferit voluntar, aşa că n-a fost nevoie nici măcar să mi se ceară să o fac.

La aproape un an după prima noastră întâlnire, Bill şi

Jeu mine eram în Boston, unde organizam o altă conferinţă. După discuţii, o parte dintre noi ne-am aşezat într-un colţ liniştit al unui restaurant, bucurându-ne de câteva dintre foarte rarele momente de conversaţie particulară cu Elizabeth. Mai purtasem astfel de conversaţii de două sau trei ori îşi înainte, aşa că ea ştia deja ceea ce i-am spus în seara aceea: că aş da orice ca să lucrez alături de ea.

La vremea aceea, Elizabeth organiza ateliere în care prezenta în toată ţara Viaţa, Moartea şi Tranziţia. Lucra interactiv cu oameni pe moarte şi familiile lor, cât şi cu unii care făceau ceea ce ea numea „munca îndurerată”. Nu mai văzusem niciodată înainte aşa ceva. (Mai târziu ea a scris o carte, A trăi până ce îţi iei rămas bun, în care descrie cu o; enormă forţă emoţională, tot ce se întâmpla în aceste azile. Atingea vieţile oamenilor în moduri profunde şi pline de înţeles şi vedeam cum munca ei dădea sens propriei ei vieţi.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre munca mea. Eu făceam doar ceea ce credeam că trebuia să fac ca să supravieţuiesc (sau ca să mă asigur că ceilalţi supravieţuiesc).

Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat de la Elizabeth este că niciunul dintre noi nu trebuie să facă aşa ceva. Ea ne dădea asemenea lecţii uriaşe, în cele mai simple mod un cu putinţă: observaţii formate dintr-o singură propoziţie, la care nu permitea niciun contra-argument. În acea seară, la restaurant mi s-a dat în dar o astfel de afirmaţie.

„Nu ştiu de ce”, mă plângeam eu, „dar în meseria mea nu mai găsesc nimic interesant şi am senzaţia că viaţa mi se iroseşte zadarnic. Dar cred că o să muncesc aici până la 65 de ani, până când o să mă pensionez”. Elizabeth s-a uitat la mine ca şi când aş fi înnebunit.

„Nu trebuie să faci asta”, a spus ea foarte liniştită. „De ce s-o faci?” „N-aş face-o, crede-mă. Dacă ar fi vorba numai despre mine, aş pleca mâine. Dar am o familie de întreţinut”. „Şi, spune-mi, ce ar face familia asta a ta, dacă

tu ai muri mâine?”, a întrebat Elizabeth.

„Chestia asta nici nu se discută”, am răspuns eu cu ton de ceartă. „Eu nu sunt mort, sunt încă în viaţă”. „Asta numeşti tu viaţă?”, a răspuns ea întorcându-se să vorbească cu altcineva, ca şi cum era perfect clar că nu mai avea nimic altceva de spus. În dimineaţa următoare, pe când îşi bea cafeaua împreună cu celelalte ajutoare la hotelul din Boston, s-a întors către mine, brusc.

„O să mă duci la aeroport”, a spus ea.

„Da, desigur”, am acceptat eu. Bill şi cu mine veniserăm de la Annapolis, iar maşina mea era chiar în faţa hotelului.

În drum spre aeroport, Elizabeth mi-a spus că se îndrepta către Poughkeepsie, New York, pentru alt atelier intensiv de cinci zile.

„Vino cu mine înăuntru”, a spus ea. Nu pleca, am nevoie de ajutor la bagaje”.

„Sigur”, am spus eu şi am oprit în parcare. La ghişeu, Elizabeth şi-a prezentat biletul şi o carte de credit.

„Am nevoie de încă un loc în avion”. „Staţi să văd dacă mai avem locuri”, a răspuns femeia. „A, da, a mai rămas doar un loc”. „Bineînţeles”, Elizabeth strălucea ca şi când ar fi ştiut un secret ascuns.

„Şi cine va fi cealaltă persoană, vă rog?” a întrebat funcţionara. Elizabeth a arătat spre mine „Aceasta”, a murmurat ea.

„Ce vrei să spui?”, am zis eu, simţind că mă înec.

„Vii la Poughkeepsie, nu-i aşa?” Elizabeth a întrebat ca şi când discutaserăm deja totul.

„Nu, mâine trebuie să fiu la lucru. Mi-am luat numai trei zile de concediu”. „Munca aia se va face şi fără tine”, a spus ea calm.

„Dar maşina mea este aici, în Boston”, am protestat eu. „Nu pot să o las aici, pur şi simplu, în parcare”.

„Poate să vină Bill să ţi-o ia”. „Dar... n-am cu ce să mă îmbrac. N-am avut în plan să lipsesc atât de mult”. „Există magazine şi în Poughkeepsie”. „Elizabeth, nu pot să fac asta! Nu pot să mă urc într-un avion şi să zbor

undeva”. Inima îmi bătea tare, deoarece exact asta voiam să fac.

„Femeia asta are nevoie de actul tău de identitate”, a spus ea, clipind tare din ochi.

„Dar, Elizabeth… „O să mă faci să pierd avionul”. I-am dat femeii actul meu de identitate. Ea mi-a dat un bilet. Pe când Elizabeth mergea către poartă, vocea mea se auzea în urma ei.

„Trebuie să sun la birou şi să le spun că…” în avion, Elizabeth s-a îngropat în lectură, de-abia adresându-mi vreo zece cuvinte. Dar când am ajuns la locul unde se ţinea atelierul în Pough-keepsie, ea m-a prezentat participanţilor ca „Noul meu agent de relaţii cu publicul”.

I-am dat telefon soţiei mele ca să-i spun că am fost răpit şi că mă voi întoarce vineri. Următoarele două zile am urmărit-o pe Elizabeth la lucru. Am văzut cum se schimbau vieţile oamenilor chiar sub ochii mei. Am văzut cum se vindecau răni vechi, cum se rezolvau probleme vechi, cum se aplanau mânii vechi, cum erau depăşite credinţe vechi.

La un moment dat, o femeie care şedea foarte aproape de mine în încăperea în care se ţinea atelierul „a cedat”.

(Membrii colectivului care îl organizează folosesc acest termen pentru cineva care izbucneşte într-un plâns prelungit sau îşi pierde, într-un fel sau altul, controlul). Elizabeth mi-a făcut semn cu un mic gest al capului să am grijă de ea.

Am condus-o pe femeia care plângea cu blândeţe afară din cameră şi am dus-o într-o încăpere mică, mai jos pe coridor. Nu mai făcusem niciodată aşa ceva înainte, dar Elizabeth dăduse instrucţiuni clare fiecărui membru al staffu-lui ei (în general, ea aducea trei sau patru oameni cu ea). Un lucru era foarte clar. „Nu încercaţi să rezolvaţi problema”, a spus ea, „ascultaţi doar. Dacă aveţi nevoie de ajutor, chemaţi-mă, dar, aproape întotdeauna, e absolut suficient să fiţi acolo ca să ascultaţi”.

A avut dreptate. Am fost în stare să „fiu acolo” într-

un mod folositor pentru acea participantă la atelier. Am fost capabil să o fac să se simtă în siguranţă, să o ajut să dea totul afară, să se elibereze de ceea ce purta cu ea de multă vreme şi care fusese scos la suprafaţă în sala unde se ţinea atelierul. Ea plângea şi se jeluia şi dădea afară mânia şi vorbea încet şi apoi o lua iarăşi de la capăt.

Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de folositor. În acea după amiază am telefonat conducerii din Maryland.

„Cu biroul personal, vă rog”, i-am spus eu centralistei şi, când am fost conectat, am tras adânc aer în piept.

„Se poate demisiona şi prin telefon?” am întrebat eu.

Timpul pe care l-am petrecut ca membru al staff-ului lui Elizabeth a fost unul dintre cele mai mari daruri din viaţa mea. Am văzut de aproape o femeie care lucra ca un sfânt, oră de oră, săptămână de săptămână, lună de lună. Am stat lângă ea în sălile de conferinţe, în încăperile unde se ţineau atelierele şi la căpătâiul oamenilor care erau pe moarte. Am văzut-o alături de bătrâni şi de copilaşi. Am privit-o stând alături de oameni înfricoşaţi şi curajoşi, veseli şi trişti, deschişi şi ciufuţi, furioşi şi sfioşi.

Am privit un Maestru. Am privit-o cum vindeca rănile cele mai profunde pe care le poate avea sufletul omenesc.

Am privit, am ascultat şi am încercat foarte tare să învăţ.

Da, într-adevăr, am ajuns să înţeleg că ceea ce spui Tu este adevărat.

Există o mie de moduri în care să eliberezi veselia şi bucuria în sufletul celuilalt, iar în clipa în care hotărăşti să o faci, vei şti şi cum.

Iar acest lucru poate fi făcut şi la patul de moarte al cuiva. Mulţumesc că m-ai învăţat şi mulţumesc pentru maestrul învăţător.

Cu plăcere, prietenul Meu.

Acum ştii cum să trăieşti plin de veselie şi bucurie?

Elizabeth ne-a sfătuit pe toţi să iubim necondiţionat, să iertăm repede şi niciodată să nu regretăm durerile trecutului.

„În cazul în care blocap defileurile ca să nu intre vântul”, obişnuia ea să spună, „nu o să vedeţi niciodată cât de frumos sunt ele modelate”.

Ne îndemna, de asemenea, să trăim din plin momentul, să ne oprim şi să gustăm fragii, şi să facem orice era nevoie ca să încheiem ceea ce ea numea „treburile voastre neterminate”, astfel încât viaţa să poată fi trăită fără spaimă şi moartea să poată fi îmbrăţişată fără regret.

„Când nu vă este frică să murip, atunci nu vă este frică nici să trăiţi”. Şi, desigur, cel mai mare mesaj al ei a fost: „Moartea nu există”.

Ce multe lucruri ai primit de la o singură persoană! Elizabeth avea multe de dat.

Du-te, deci, şi trăieşte aceste adevăruri, cât şi pe cele pe care ţi le-am adus prin alte surse, astfel încât să poţi răspândi bucuria şi veselia în sufletul tău, să le simţi în inima ta şi să le cunoşti în mintea ta. Dumnezeu este viaţa la nivelul vibraţiei celei mai înalte, care este bucuria însăşi. Dumnezeu este tot numai veselie şi bucurie şi tu vei trece înspre propriul tău mod de a exprima starea de Dumnezeire, atunci când vei exprima această Primă Atitudine a lui Dumnezeu.

Niciodată nu am cunoscut o persoană atât de plină de veselie şi bucurie cum este Terry Colle-Whittaker. Cu un zâmbet care te orbea, cu un râs minunat care erupea liber şi care era absolut contagios, cu o capacitate extraordinară de a atinge profund oamenii prin modul ei de a înţelege condiţia umană, această femeie senzaţională a copleşit California de Sud la începutul anilor ’80 ca o furtună, cu o spiritualitate optimistă care i-a adus pe sute de mii de oameni înapoi într-o relaţie fericită cu ei înşişi şi cu Dumnezeu.

Prima dată am auzit despre Terry când locuiam în Escondido şi lucram pentru dr. Kübler-Ross la Shanti Nilaya. Niciodată nu m-am simţit mai împlinit în ceea ce făceam, iar contactul apropiat cu o persoană de asemenea compasiune şi înţelepciune spirituală m-a adus undeva

unde nu mai fusesem de ani de zile: acolo unde doream să am o relaţie personală cu Dumnezeu; să-l cunosc pe Dumnezeu în viaţa mea ca pe o experienţă directă.

Nu mai fusesem la biserică de când aveam douăzeci de ani când, pentru a doua oară în viaţa mea, aproape că am devenit un membru al clerului. După ce am ratat şansa de a deveni preot când eram adolescent, m-am întors la această dorinţă atunci când mi-am continuat investigaţiile teologice în anii care au urmat plecării mele din Milwaukee la nouăsprezece ani.

Căutând un Dumnezeu de care nu trebuia să-mi fie teamă, la douăzeci de ani am părăsit pentru totdeauna romano-catolicismul.

Am început să citesc cărţi de teologie şi să vizitez mai multe biserici şi sinagogi din Comitatul Anne Arundel, în cele din urmă stabilindu-mă la Prima Biserică Prebiteriană din Annapolis ca lăcaş pe care să-l frecventez.

Aproape imediat am intrat în cor şi, după un an, am devenit Cititor Laic în biserică. În timp ce stăteam, duminica, la pupitru şi citeam pasajele din scripturi ale săptămânii respective, deveneam iarăşi conştient de dorinţa mea din copilărie de a-mi petrece viaţa în relaţie strânsă cu Dumnezeu, de a propovădui întreaga Sa dragoste.

Prezbiterienii nu au o credinţă atât de mult bazată pe frică, cum se întâmplă în cazul catolicilor (sunt de departe mult mai puţine reguli, ritualuri şi, prin urmare, capcane) aşa că mă simţeam mult mai confortabil în cadrul teologiei lor. De fapt, mă simţeam atât de bine, încât am început să pun pasiune în lecturile din Biblie de duminică dimineaţa, devenind atât de pasionat, încât membrii congregaţiei începuseră să aştepte cu nerăbdare să-mi vină rândul să citesc. Acest lucru devenise atât de clar, nu numai mie cât şi conducerii bisericii, încât, în curând, am fost chemat la o conversaţie cu pastorul, unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

„Spune-mi”, a întrebat Rev. Winslow Shaw după ce am schimbat câteva amabilităţi, „te-ai gândit vreodată să

intri în rândul clerului?” „Bineînţeles că da”, am răspuns eu. „La 13 ani eram sigur că urma să intru la seminar şi să devin preot, dar acest lucru nu s-a întâmplat”. „De ce nu?” „M-a oprit tata. A zis că nu eram destul de mare ca să hotărăsc”. „Crezi că acum eşti destul de mare?”

Nu ştiu din ce motiv, în acel moment aproape că am cedat nervos şi am început să plâng.

„Întotdeauna am fost destul de mare”, am şoptit eu şi m-am străduit să-mi revin în fire.

„Şi, atunci, de ce nu mai faci parte din biserica catolică?”, a întrebat cu blândeţe Rev. Shaw.

„Am… avut câteva probleme cu teologia ei”.

— „Înţeleg”.

Pentru o clipă am stat tăcuţi.

„Şi ce părere ai despre teologia prezbiteriană?”, a întrebat preotul, în cele din urmă. „Îmi convine”. „Aşa se pare. Sunt mai mulţi oameni care comentează asupra modului în care citeşti tu Evanghelia. O faci într-un fel care îi determină să o înţeleagă mai bine”. „Păi, înţelegerea se află/hei”.

Rev. Shaw a zâmbit.

„Sunt de acord”, a spus el şi m-a privit cu atenţie. „Pot să-ţi pun o întrebare personală?” „Bineînţeles”. „De ce nu ţi-ai urmat dragostea evidentă pentru teologie? Acum eşti în stare să-ţi iei singur decizii. Ce te ţine departe de cler? De o anumită parte a clerului. Sunt convins că ai putea găsi un cămin spiritual”. „Nu este aşa de simplu să-l găseşti. Există mereu problema banilor. Eu mă aflu în mijlocul unei cariere, cu o soţie şi doi copii mici. În momentul ăsta, ar fi nevoie de un miracol pentru a găsi un mod de a renunţa la toate şi de a mă apuca de altceva”.

Rev. Shaw a zâmbit din nou.

„Biserica noastră are un program prin care, dacă găsim un membru al congregaţiei pe care îl considerăm dotat în mod deosebit, îl sponsorizăm ca să studieze la seminar. De obicei, la Princeton”.

Mi-a sărit inima din loc.

„Vreţi să spuneţi că îi daţi bani ca să urmeze

cursurile?” „Bineînţeles că e vorba de un împrumut. Se face un contract prin care persoana se obligă să se întoarcă aici şi să slujească pe post de asociat al pastorului. Ai putea să lucrezi în cadrul departamentului de tineret, sau al celui care se ocupă de stradă, sau în orice alt loc care te poate interesa şi, pe lângă asta, poţi să oferi mângâiere spirituală şi să

— Una dintre cele mai importante universităţi din SUA

conduci programul pentru şcoala de duminică şi, desigur, să-l înlocuieşti pe pastor în anvon, din când în când. Cred că este un lucru pe care-l poţi face”.

Acum era rândul meu să tac. Îmi luase mintea foc.

„Cum ţi se pare?” „Absolut fantastic. Îmi faceţi mie oferta asta?” „Cred că Prezbiteriul e gata să o facă. Sunt gata să încerce. Bineînţeles că ar vrea să vorbească cu tine personal”. „Bineînţeles”. „De ce nu te duci acasă să te gândeşti la toate astea? Vorbeşte cu soţia ta. Şi roagă-te”. Exact asta am făcut.

Soţia mea m-a sprijinit din plin.

„Cred că ar fi minunat”, a spus ea, radiind. Al doilea copil al nostru se născuse la 21 de luni după primul. Cele două fetiţe de-abia au început să meargă.

„Din ce o să trăim?”, am întrebat eu. „Vreau să spun, ei vorbesc doar despre bursă de studii”. „Aş putea să mă întorc la fizioterapie”, s-a oferit soţia mea. „Sunt sigură că găsesc ceva. Totul s-ar rezolva”. „Vrei să spui că ne ţii tu cât timp eu merg la şcoală?”

Mi-a atins braţul.

„Ştiu că este ceva ce ţi-ai dorit întotdeauna”, a spus ea cu blândeţe.

Eu nu îi merit pe oamenii care au apărut în viaţa mea. Fără discuţie că n-am merita-o pe prima mea soţie, una dintre cele mai blânde fiinţe umane pe care am întâlnit-o vreodată. Dar n-am făcut-o. N-am putut.

Totul era bine, totul era perfect – cu excepţia teologiei, în cele din urmă, teologia este cea care m-a oprit.

Am făcut ceea ce mi-a sugerat Rev. Shaw. M-am rugat. Şi, cu cât m-am rugat mai mult, cu atât mi-am dat seama că nu puteam să predic – indiferent cu câtă blândeţe – o predică despre păcătoşi din naştere şi necesitatea de a fi salvaţi.

Încă de când eram foarte tânăr aveam probleme când era vorba să-i consider pe oameni ca fiind „răi”. Ştiam că oamenii făceau lucruri rele. Vedeam asta în jurul meu, pe măsură ce creşteam. Dar şi ca adolescent şi apoi ca tânăr îmi păstrasem încăpăţânarea de a considera că natura umană este pozitivă în esenţa ei. Mi se părea că toţi oamenii sunt buni şi că unii dintre ei făceau lucruri rele din motive legate de felul în care au fost educaţi, din cauza lipsei de înţelegere sau a lipsei de oportunităţi, din cauza disperării şi mâniei sau, în anumite cazuri, pur şi simplu pentru că erau leneşi… dar nu din cauza vreunui rău existent în ei.

Povestea cu Adam şi Eva nu avea niciun înţeles pentru mine, nici măcar ca alegorie şi ştiam că nu puteam să o predic. Nu puteam să predic nicio teologie prin care unii oameni erau excluşi, oricât de puţin s-ar fi pomenit despre asta, deoarece, încă de când eram copil, adânc în sufletul meu exista ceva care mă făcea să ştiu că toţi oamenii erau fraţii şi surorile mele şi că nimeni şi nimic nu era urât sau de neacceptat în ochii lui Dumnezeu – şi, pe măsură ce cresteam, deveneam din ce în ce mai sigur că Dumnezeu nu respingea pe nimeni pentru că ar fi comis „păcatul” de a fi adoptat teologia „greşită”.

Dacă acest lucru nu era adevărat, atunci tot ceea ce ştiam în mod intuitiv în străfundurile fiinţei mele era fals. Şi nu puteam să accept aşa ceva. Dar nu ştiam ce să accept. Oportunitatea de a intra în rândurile preoţilor creştini era, pentru a doua oară în viaţa mea, foarte reală şi foarte prezentă, iar aceasta mi-a declanşat o criză spirituală. Doream atât de mult să fac lucrarea lui Dumnezeu în lume, dar nu puteam să accept că lucrarea lui Dumnezeu era să propovăduieşti o Scriptură a divizării şi o teologie a pedepsirii pentru cei care erau divizaţi.

L-am implorat pe Dumnezeu să mă lumineze – nu numai dacă era cazul să intru în preoţie sau nu, dar şi în privinţa întrebărilor mai extinse privitoare la relaţiile fiinţelor umane cu Divinitatea. N-am primit răspunsuri la niciuna dintre ele. Apoi le-am abandonat pe amândouă.

Acum, când mă apropiam de patruzeci de ani, Elizabeth Kübler-Ross m-a adus înapoi la Dumnezeu. Ea a vorbit încontinuu despre un Dumnezeu al dragostei care nu pune condiţii, care nu judecă niciodată şi care ne acceptă aşa cum suntem.

Dacă oamenii ar putea înţelege acest lucru – mă gândeam eu – şi ar putea aplica acest adevăr în vieţile lor, toate problemele şi cruzimile şi tragediile lumii ar dispărea. „Dumnezeu nu spune „te iubesc DACĂ… „insista Elizabeth şi, în felul acesta, îndepărta frica din milioanele de oameni care erau pe moarte în lumea întreagă.

Acesta era un Dumnezeu în care puteam să cred. Acesta era Dumnezeul inimii mele, cel pe care îl cunoşteam în adâncul meu, încă din copilărie. Îmi doream mai mult din acest Dumnezeu, aşa că am hotărât să mă întorc la biserică. Poate că am căutat unde nu trebuie, cum nu trebuie. Am mers la o biserică Luterană, apoi la Metodişti. I-am încercat şi pe Baptişti şi pe Congregaţionalişti. Dar şi acolo mă aflam tot într-o teologie bazată pe frică. Am luat-o la fugă. Am explorat Iudaismul. Budismul. Toate „ism-ele” pe care le-am putut găsi. Nimic nu era cum trebuie. Apoi, am auzit despre Terry Cole-Whittaker şi biserica ei din San Diego.

Gospodină într-o suburbie searbădă din California în anii ’60, Terry tânjea după o experienţă a legăturii spirituale pe care o simţea adânc în inima ei. Propriile ei căutări au făcut-o să ajungă la ceva care s-a numit Biserica Unită a Ştiinţei Religioase. S-a îndrăgostit de ea şi, renunţând la toate, a început studii religioase organizate. În cele din urmă, a fost admisă şi a primit o scrisoare prin care era chemată într-o congregaţie de mai puţin de 50 de oameni şi care avea dificultăţi, situată în oraşul La Jolla, California. Atunci a avut de ales între visul ei şi căsătorie.

Soţul ei nu-i sprijinea pe deplin transformarea bruscă şi bineînţeles că nu-i convenea să-şi părăsească serviciul foarte bun şi să se mute cu familia într-o nouă comunitate.

Aşa că Terry a renunţat la căsătorie. În decurs de trei ani a transformat Biserica Unită a Ştiinţei Religioase din La Jolla într-una dintre cele mai mari din acest ordin. Peste o mie de oameni veneau să-i asculte slujbele în fiecare duminică dimineaţa şi mulţimea era în continuă creştere. Vestea despre acest fenomen spiritual s-a răspândit cu rapiditate în întreaga Californie de Sud, până şi la Escondido – o comunitate foarte conservatoare, cu tradiţii vechi în cultivarea viţei de vie şi grădinărit, aflată la nord de San Diego.

M-am dus acolo să văd despre ce era vorba.

Congregaţia lui Terry crescuse atât de tare, încât ea a trebuit să-şi mute sediul şi să ţină slujbe într-un teatru închiriat. Pe faţadă scria Preaslăvirea Vieţii împreună cu Terry Cole-Whittaker şi, pe măsură ce mă apropiam, mă gândeam „Măiculiţă, ce-o mai fi şi asta?!” Persoanele care stăteau la uşă înmânau garoafe fiecăruia dintre cei care se aşezaseră la rând şi-l salutau pe fiecare, ca şi când l-ar fi cunoscut de-o viaţă.

„Bună, ce mai faci? Ce bine îmi pare că eşti cu noi!”

Nu prea ştiam ce să înţeleg din toate astea. Şi la alte biserici fusesem primit cu amabilitate, dar niciodată cu atât de multă efuziune. Se simţea în aer o energie însufleţitoare.

Înăuntru se auzea melodia mişcătoare, emoţionantă a cântecului Carele de foc. Toată lumea era într-o stare de aşteptare a ceva plăcut. Oamenii şuşoteau şi râdeau. În cele din urmă, luminile s-au stins şi un bărbat şi o femeie au apărut pe scenă, bărbatul pe o parte şi femeia pe cealaltă.

„E momentul acum să păstrăm linişte, să intrăm în interiorul nostru”, a spus bărbatul într-un microfon.

Un cor aflat în spatele încăperii a cântat încet invocaţii pentru „pace” şi slujba a început. Niciodată până acum nu am mai trăit o astfel o astfel de experienţă.

Bineînţeles că nu era ceea ce mă aşteptam şi mă simţeam un pic stânjenit, dar am hotărât să rămân. După câteva anunţuri, Terry Cole-Whittaker a păşit spre centrul scenei, în spatele unui pupitru din plexiglas transparent şi a ciripit „Bună dimineaţa!" Zâmbetul ei era radios, iar veselia ei era molipsitoare.

„Dacă aţi venit în această dimineaţă aici, aşteptându-vă să găsiţi ceva care seamănă cu o biserică, să vă simţiţi ca-ntr-o biserică, sau să auziţi ce se aude într-o biserică, atunci nu aţi venit unde trebuie". Fără discuţie că avea dreptate. Publicul a râs, arătându-şi aprobarea. „Dar dacă aţi venit aici, în această dimineaţă, sperând să-L găsiţi pe Dumnezeu, observaţi că Dumnezeu a sosit chiar în clipa în care aţi Intrat pe această uşă".

Asta era. Eram captivat. Chiar dacă nu-mi dădeam seama unde voia să ajungă, eram gata să acord toată atenţia mea unei persoane care avea imaginaţia şi curajul de a deschide o slujbă de duminică cu o astfel de propoziţie. Acesta a fost începutul unei relaţii de aproape trei ani.

Ca şi atunci când am întâlnit-o pe Elizabeth, am fost „captivat de Terry Cole-Whittaker şi de activitatea ei, încă din primele 10 minute. Aşa cum am făcut şi cu Elizabeth, m-am oferit foarte rapid să o ajut ca voluntar entuziast. Şi, ca şi în cazul Elizabethei, foarte curând m-am aflat în staff-ul organizaţiei lui Terry, acceptând un post în departamentul de relaţii externe (să scriu scrisori, să creez buletine săptămânale ale bisericii etc).

„S-a întâmplat" că, la câteva săptămâni după ce m-am întâlnit cu Terry, Elizabeth m-a concediat. Ei bine, concediat este un termen foarte aspru. M-a lăsat să plec. Nu a fost vorba de supărare; era doar momentul să plec mai departe şi Elizabeth a ştiut acest lucru. Ea a spus simplu: „E momentul să pleci. Îţi dau trei zile". Am devenit stană de piatră. „De ce? Ce am făcut?" „Nu e vorba de ce ai făcut. Este vorba de ceea ce nu vei face dacă rămâi aici. Nu vei face tot ceea ce poţi să faci. Nu poţi să o faci, dacă rămâi în umbra mea. Pleacă. Acum. Înainte să fie prea

târziu”. „Dar eu nu vreau să plec”, am implorat eu.

„Te-ai jucat destul în curtea mea”, a spus Elizabeth simplu. „O să-ţi dau un mic impuls. Ca atunci când scoţi o pasăre din cuib. E timpul să zbori”. Şi asta a fost tot. M-am mutat în San Diego şi m-am întors în marketing şi relaţii cu publicul în comerţ, prin propria mea firmă, numită Grupul.

De fapt, nu era niciun grup, eram numai eu. Dar voiam ca totul să sune ca ceva cu greutate. În următoarele luni, am câştigat destul de mulţi clienţi, printre care un om care candida pentru Congres ca independent, al cărui nume nici măcar nu apărea pe buletinul de vot. Ron Packard era fostul primar al oraşului Carlsbad, California, şi a fost primul om în acest secol care a câştigat un loc în Congres printr-un vot înscris – iar eu l-am ajutat să facă acest lucru.

Dar, odată cu victoria uluitoare a lui Packard, care a constituit excepţia care confirmă regula, zilele mele în marketing şi publicitate s-au cam dovedit încă o dată inutile. După ce am lucrat cu Elizabeth, era normal să nu mă mai satisfacă să ajut pe cineva să vândă locuri în hotel, sau mâncare la restaurant, sau să-şi remodeleze casa. Iarăşi simţeam că înnebunesc. Trebuia să găsesc un mod de a aduce un sens vieţii mele. Mi-am dedicat toată energia în munca de voluntariat la biserica lui Terry. Am activat în biserică zile, seri şi sfârşituri de săptămână, lăsând ca propria mea afacere (scuzaţi-mă, nu pot să nu o spun) să se ducă de râpă. Energia, entuziasmul şi creativitatea mea mi-au adus rapid o ofertă de angajare permanentă ca director al departamentului în care lucram. Adică, relaţii cu publicul şi marketing pentru biserică. Curând după ce am mers să lucrez acolo, Terry a renunţat la numele bisericii simţind, după cum mi-a spus ea, că asociaţiile religioase formale erau adesea restrictive, îngrădeau şi obstrucţionau. Ea şi-a format Cultul Terry Cole-Whittaker şi slujbele ei de duminică au fost până la urmă televizate în oraşe din ţară, extinzându-şi congregaţia la sute de mii de oameni.

Tot aşa cum s-a întâmplat şi cu Elizabeth, relaţia mea

cu Terry mi-a oferit o învăţătură de valoare excepţională. Am învăţat multe, nu numai cum să mă ocup de oameni, inclusiv de cei care erau confruntaţi cu probleme emoţionale şi spirituale, dar şi despre organizaţii non-profit şi cum funcţionează ele cel mai bine ca să vină în întâmpinarea nevoilor oamenilor şi să trimită mesaje spirituale.

Pe vremea aceea nu ştiam cât de preţioasă se va dovedi această experienţă – deşi ar fi trebuit să bănuiesc că, încă o dată, viaţa mea mă pregătea pentru propriul meu viitor. Acum îmi dau seama că, pentru a-mi continua educaţia, am fost îndreptat spre oamenii potriviţi, la momentul potrivit.

Ca şi Elizabeth, Terry vorbea despre un Dumnezeu al dragostei necondiţionate. Ea mai vorbea şi despre puterea lui Dumnezeu, despre care spunea că se află în interiorul nostru al tuturor. Asta includea puterea de a ne crea propria realitate şi de a hotărî propria noastră experienţă.

După cum am spus în introducerile la toate volumele Conversaţii cu Dumnezeu, câteva dintre ideile din această trilogie sunt idei care mi-au mai fost expuse şi înainte. Multe, inclusiv câteva dintre cele mai şocante, nu au fost. Ele sunt idei pe care nu le-am mai auzit niciodată înainte, nu le-am citit nicăieri, nu au fost discutate niciodată şi nici măcar imaginate. Totuşi, după cum a reieşit clar din CCD, întreaga mea viaţă a fost numai învăţătură şi acest lucru este adevărat pentru noi toţi. Trebuie să fim atenţi! Trebuie să ne ţinem ochii şi urechile larg deschise! Dumnezeu ne trimite mesaje tot timpul, poartă cu noi o conversaţie în fiecare moment al fiecărei zile! Mesajele lui Dumnezeu ne vin în diferite forme, din surse diferite, într-o abundentă nesfârşită.

În viaţa mea, Larry LaRue a fost una dintre aceste surse. Jay Jackson a fost una dintre aceste surse. Joe Alton a fost una dintre aceste surse. Elizabeth Kübler-Ross a fost una dintre aceste surse. Şi Terry Cole-Whittaker a fost una dintre aceste surse. şi mama mea a fost una dintre aceste surse, la fel a fost şi tatăl meu. Fiecare m-a învăţat lecţii de

viaţă şi mi-a adus înţelepciuni legate de viaţă care mi-au servit până în ziua de astăzi.

Chiar după ce am „aruncat peste bord” toate chestiile pe care le-am căpătat de la ei – şi din alte surse – care nu-mi serveau la nimic, care nu erau în rezonantă cu mine şi care nu păreau a fi adevărul meu interior, tot a mai rămas o foarte mare parte din comoară.

Trebuie să fiu corect cu Terry, care sunt sigur că va vrea să fac această comunicare de dragul acurateţei, şi să subliniez că ea şi-a închis biserica cu multă vreme în urmă. De atunci încoace, ea a pornit pe o cărare spirituală diferită, foarte depărtată de ideile tradiţionale iudeo-creştine, dar, în acelaşi timp, îndepărtându-se de cea mai mare parte din propriul ei mesaj iniţial. Preţuiesc această decizie a lui Terry, care a hotărât să facă din viaţa ei o căutare curajoasă şi permanentă a unei realităţi spirituale cu care sufletul ei să rezoneze profund.

Aş dori ca toţi oamenii să vrea să caute cu o asemenea fervoare Adevărul Divin. Aceasta este, mai presus de orice, învăţătura pe care am primit-o de la Terry. Ea m-a învăţat să caut cu hotărâre neabătută Adevărul Etern, indiferent de cât de tare mă deranjează, indiferent de cât de răsturnate îmi sunt vechile convingeri, indiferent de cât de mult ar putea să le răstoarne pe a altora. Sper că am rămas credincios acestei misiuni.

Aşa este. Crede-Mă că ai rămas.

Am câteva întrebări legate de bucurie şi veselie.

Dă-i drumul!

Ai zis că modul prin care tu poţi să simţi bucurie şi veselie este să-l faci pe altul să se simtă bucuros şi vesel.

E adevărat.

Şi cum să mă simt eu bucuros şi vesel, dacă nu e nit 9 meni altcineva prin preajmă?

Chiar şi atunci când eşti singur, există întotdeauna un mod de a-ţi aduce contribuţia la Viaţă. Uneori, aceasta se întâmplă mai ales când eşti singur. De exemplu, tu scrii cel mai bine când eşti singur.

Bine, dar să presupunem că nu este vorba de un

scriitor. Să presupunem că nu este vorba de un artist, de un poet, sau de un compozitor, sau de cineva care creează în solitudine. Să presupunem că este vorba de o persoană obişnuită, cu un serviciu obişnuit, un constructor sau poate un dentist şi care, dintr-odată, se trezeşte că este singur. Poate că e un preot pensionat care locuieşte într-un azil de preoţi şi a cărui perioadă de a contribui la vieţile altora pare a se fi terminat. Sau, practic, să zicem că e vorba despre oricine care s-a pensionat. De foarte multe ori, pensionarea este un moment de depresie pentru oameni, deoarece simt că nu mai au nicio valoare, că nu mai sunt de folos şi că sunt abandonaţi. Acest lucru îl simt nu numai oamenii ieşiţi la

] pensie. Mai sunt şi alţii. Oameni care sunt bolnavi, care sunt închişi în casă, care pentru multe motive nu au – şi nu pot avea – sentimentul că mai există viaţă dincolo de ei. Apoi există oameni obişnuiţi, de zi cu zi, care se descurcă foarte bine când sunt activi şi în mijlocul celorlalţi, deoarece fac ceea ce spui tu – aduc bucurie altora. Dar, până şi lor li se întâmplă să fie deprimaţi uneori, când sunt singuri, doar cu gândurile lor şi fără nimeni altcineva în jur şi fără posibilitatea clară de a aduce bucurie şi veselie celorlalţi.

Cred că ceea ce întreb eu acum este cum poţi găsi bucurie şi veselie înăuntrul tău? Nu cumva ideea de a-ţi găsi bucuria prin a aduce bucurie celorlalţi este un pic periculoasă? Nu cumva este o capcană? N-ar putea să ducă la crearea unor mici martiri – oameni care simt că singurul mod în care îşi merită fericirea este prin a-i face pe alţii fericiţi?

Toate astea sunt întrebări bune, observaţii şi întrebări bune.

Mulţumesc. Deci, care sunt răspunsurile?

În primul rând, hai să clarificăm lucrurile. Niciodată voi nu sunteţi cu adevărat singuri. Eu sunt întotdeauna cu voi şi voi sunteţi întotdeauna cu Mine. Asta în primul rând. De aici trebuie să începem, deoarece aceasta schimbă totul. Ar putea fi ceva îngrozitor să credeţi că sunteţi într-

adevăr singuri. Numai gândul însuşi al unei singurătăţi totale, fără nimic altceva în jur, ar putea fi înfiorător. Asta, deoarece însăşi natura sufletului este unitatea cu Unimea şi cu Tot Ceea Ce Este şi, dacă unei persoane i se pare că nu există nimic şi nimeni altcineva lângă ea, atunci acel individ s-ar putea simţi chiar aşa – individualizat şi nu Una cu orice altceva. Iar acest lucru este îngrozitor, deoarece violentează cel mai profund simţ al vostru, în privinţa lui Cine sunteţi.

Este important să înţelegeţi că, de fapt, nu sunteţi niciodată singuri şi că „singurătatea" este imposibilă.

S-ar putea ca oamenii care au fost prizonieri de război sau încarceraţi în recluziune şi care au suferit atacuri de nebunie, devenind prizonierii propriilor lor minţi, să nu fie de acord cu Tine. Ştiu că folosesc exemple extreme, dar vreau să spun că există cazuri când „singurătatea" este foarte posibilă.

Îţi poţi crea iluzia de singurătate, dar trăirea unei experienţe legat de ceva, nu face ca acel ceva să fie o realitate. Eu sunt întotdeauna cu voi, chiar dacă o ştiţi sau nu.

Dar dacă noi nu ştim acest lucru, atunci e ca şi când Tu nu est/cu noi, pentru că, pentru noi, efectul este acelaşi.

Sunt de acord. Prin urmare, pentru a schimba efectul, trebuie să ştiţi că Eu sunt cu voi întotdeauna, până la sfârşitul veacurilor.

Cum pot să ştiu treaba asta, dacă „nu o ştiu"? (înţelegi întrebarea?)

Da. Iar răspunsul este că e posibil ca voi să ştiţi şi, în acelaşi timp, „să nu ştiţi că ştiţi".

Poţi să explici mai detaliat, te rog?

Se pare că în viaţă există cei care nu ştiu şi cei care nu ştiu că nu ştiu. Ei sunt ca nişte copii. Educaţi i.

Apoi, se pare că sunt dintre cei care nu ştiu şi care ştiu că nu ştiu. Ei sunt dornici. Învăţaţi-i.

Apoi, se pare că sunt dintre cei care nu ştiu, dar care cred că ştiu. Ei sunt periculoşi. Evitaţi-i.

Apoi, se pare că sunt dintre cei care ştiu, dar care nu ştiu că ştiu. Ei sunt adormiţi. Treziţi-i.

Apoi, se pare că sunt dintre cei care ştiu, dar care pretind că nu ştiu. Ei sunt actori. Bucuraţi-vă de ei.

Apoi, se pare că sunt dintre cei care ştiu şi care ştiu că ştiu, Nu-i urmaţi, pentru că, dacă ei ştiu că ştiu, nu vor ca voi să-i urmaţi. Dar ascultaţi cu multă atenţie la ceea ce au ei să vă spună, pentru că vă vor reaminti ceea ce voi ştiţi. Într-adevăr, de aceea v-au fost trimişi. De aceea i-aţi chemat către voi.

Dar dacă o persoană ştie, de ce ar pretinde că nu ştie? Cine ar face aşa ceva?

Aproape toată lumea. La un moment dat, cam toată lumea. Dar de ce?

Pentru că vouă tuturor vă place atât de mult teatrul, încât aţi creat din iluziile voastre o lume întreagă, un regat în care voi să domniţi şi aţi devenit regele şi regina din piesă.

Dar de ce aş dori eu piesa de teatru, mai degrabă decât sfârşitul ei?

Deoarece numai în cadrul deliciilor piesei puteţi voi să jucaţi, la cel mai înalt nivel şi cu cea mai mare intensitate, toate versiunile diferite ale lui Cine sunteţi şi puteţi selecta Cine Alegeţi Voi să fiţi. Pentru că este o chestie savuroasă!

Glumeşti. Nu există şi o cale mai uşoară?

Bineînţeles că există şi, în cele din urmă, o veţi alege pe aceea, în momentul în care vă veţi da seama că a juca teatru nu mai e necesar. Dar uneori veţi continua să folosiţi teatrul pentru a vă reaminti vouă înşivă şi pentru a-i învăţa pe alţii.

Toţi cei care propovăduiesc înţelepciunea fac acest lucru.

Despre ce ne amintesc şi ce ne învaţă ei?

Despre iluzie. Îşi reamintesc lor înşişi şi îi învaţă pe alţii că toată viaţa este o iluzie, că ea are un scop şi că, odată ce-i cunoşti scopul, poţi trăi în cadrul iluziei sau în afara ei, după cum vrei. Poţi alege să trăieşti experienţa

iluziei şi să o faci reală sau poţi să alegi să trăieşti, în orice moment, experienţa Realităţii Supreme.

Cum pot eu trăi experienţa Realităţii Supreme, în orice moment?

Stai liniştit şi cunoaşte că Eu sunt Dumnezeu. Exact asta vreau să spun, literalmente. Stai liniştit.

În felul acesta vei cunoaşte că Eu sunt Dumnezeu şi că Eu sunt întotdeauna cu tine. În felul acesta vei şti că tu eşti Una cu Mine. În felul acesta îl vei întâlni pe Creatorul care se află în interiorul tău. Dacă ai venit să mă cunoşti, să ai încredere în Mine, să mă iubeşti şi să mă îmbrăţişezi – dacă ai făcut aceşti paşi pentru a avea o – atunci nu te vei îndoi niciodată că Eu sunt cu tine întotdeauna, în toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.

Prin urmare, după cum am spus adineaori, îmbrăţişează-Mă. Petrece în fiecare zi câteva momente îmbrăţişând experienţa ta cu Mine. Fă-o acum, când nu eşti obligat să o faci, când circumstanţele din viaţa ta nu par a ţi-o cere. Acum, când se pare că nu ai nici măcar timp să o faci. Acum, când nu te simţi singur. Astfel încât, când vei fi „singur”, vei şti că nu eşti.

Cultivă-ţi obiceiul de a te uni cu Mine o dată în fiecare zi, într-o legătură divină. Ţi-am dat deja îndrumări asupra unei căi prin care poţi să faci acest lucru. Există şi alte căi. Multe căi. Dumnezeu este fără limite şi tot aşa sunt căile de a ajunge la Dumnezeu.

Odată ce L-ai îmbrăţişat cu adevărat pe Dumnezeu, odată ce ai făcut această legătură divină, nu vei mai vrea niciodată să o pierzi, pentru că ea îţi va aduce cea mai mare bucurie pe care ai avut-o vreodată. Această bucurie este Ce sunt Eu şi Ce Eşti Tu. Este Viaţa însăşi care se exprimă la cea mai înaltă vibraţie. Este supraconştienţa. La acest nivel de vibraţie apare creaţia.

Ai putea spune chiar că este Vibraţia Creaţiei!

Da, aşa este! Exact asta este!

Dar credeam că bucuria este ceva ce poţi simţi numai atunci când o dai. Cum poţi să o simţi, dacă eşti singur doar cu tine însuţi, conectat numai la Dumnezeul interior?

Numai? Ai spus „numai”?

Îţi spun că tu te conectezi la Tot Ceea Ce Există!

Tu nu eşti „singur cu tine însuţi” şi nu poţi fi niciodată! Nu. E cu neputinţă! Şi când simţi cu adevărat conectarea eternă cu Dumnezeul dinlăuntrul tău, atunci dai în afară bucurie. Mi-o dai Mie! Pentru că bucuria Mea este de a fi Una cu tine şi cea mai mare bucurie a Mea este ca tu să ştii acest lucru.*

Prin urmare, eu îţi produc ţie bucurie, atunci când Te las să-mi produci mie bucurie?

A existat oare vreodată o descriere mai perfectă a dragostei?

Nu.

Şi oare dragostea nu este ceea ce este Dumnezeu – ceea ce suntem Noi?

Da.

Bine. Foarte bine. Acum le aduni pe toate la un loc. Acum înţelegi. Te pregăteşti din nou, aşa cum ai făcut în cea mai mare parte din viaţa ta. Eşti un mesager. Tu şi mulţi alţii ca tine, care au ajuns la acelaşi nivel de înţelegere la care ai ajuns tu – unii prin acest dialog, alţii pe căi ale lor proprii, toţi îndreptându-se spre acelaşi scop: să nu mai fie un căutător de Lumină, ci să fie cel care aduce Lumina.

În curând veţi vorbi cu toţii cu un Singur Glas.

În realitate, rolul de mesager este dat fiecăruia. Cu toţii trimiteţi mesaje către lume, referitoare atât la viaţă şi cum este ea, cât şi la Dumnezeu. Ce mesaj ai trimis tu? Ce masaj alegi acum să trimiţi?

Este oare momentul să apară o Nouă Evanghelie?

— Compară Ioan XV, II Noul Testament

Da. Da, este. Dar uneori mă simt atât de singur. Chiar dacă accept adevărul că nu sunt cu adevărat niciodată singur, mă întreb cu ce schimbă asta lucrurile, atunci când mă simt singur? Dacă mă simt cu totul singur şi nu am un sentiment de foarte mare bucurie, atunci ce să fac?

Ceea ce poţi să faci când îţi imaginezi că eşti singur este să vii la Mine.

Vino la Mine în adâncul sufletului tău. Vorbeşte-Mi din inimă. Stai împreună cu Mine în mintea ta. Voi fi cu tine şi tu vei şti asta.

Dacă ai stat în contact zilnic cu Mine, atunci îţi va fi mai uşor. Dar chiar dacă nu ai stat, Eu nu am să te dezamăgesc şi voi fi cu tine în clipa în care Mă chemi. Pentru că aceasta este promisiunea Mea: Chiar înainte ca tu să-mi rosteşti numele, Eu voi fi acolo.

Asta, deoarece Eu sunt întotdeauna acolo, iar însăşi hotărârea ta de a-Mi rosti numele îţi înalţă conştienţa despre Mine. Iar odată ce eşti conştient de existenţa Mea, tristeţea te va părăsi. Deoarece tristeţea şi Dumnezeu nu pot exista în acelaşi loc, întrucât Dumnezeu este Energia Vieţii la cel mai înalt nivel la care poate ea exista, în timp ce tristeţea este Energia Vieţii la cel mai jos nivel.

De aceea, când Eu vin la tine, nu Mă respinge.

Extraordinar! E uluitor! Iarăşi reuşeşti să spui lucrurile într-un mod atât de uluitor, încât să le putem înţelege cu toţii. Dar nu cred că oamenii fac asta. Nu cred că oamenii Te resping cu adevărat.

De fiecare dată când ai o intuiţie într-o anumită privinţă şi o ignori, Mă respingi. De fiecare dată când primeşti o ofertă de a pune capăt unei stări proaste sau unui conflict şi o ignori, Mă respingi. De fiecare dată când nu îi zâmbeşti la rândul tău unui străin: când nu te plimbi pe sub un cer înstelat şi nu te uiţi în sus, uluit de minunăţia lui; când treci pe lângă un strat de flori, fără să te minunezi de frumuseţea lui, Mă respingi.

De fiecare dată când îmi auzi vocea sau simţi prezenţa unei! persoane iubite care a plecat dincolo şi spui că e doar în imaginaţia ta, Mă respingi. De fiecare dată când simţi dragoste pentru altul în sufletul tău, sau simţi un cântec în inimă, sau ai o viziune măreaţă în minte şi nu faci absolut nimic, Mă respingi.

De fiecare dată când citeşti exact cartea care trebuie, sau asculţi exact predica de care aveai nevoie, sau te uiţi la un film, sau dai exact peste prietenul pe care-l doreai în momentul cel mai potrivit din viaţa ta şi scrii despre ele că

ar fi coincidenţe sau întâmplări fericite, dar accidentale sau „noroc”, Mă respingi. Ţ Adevăr îţi spun Eu ţie: înainte chiar să cânte cocoşul de trei ori, unii dintre voi se vor lepăda de Mine.*

— Compară Matei XXVI, 34 Noul Testament Eu nu! Eu nu mă voi lepăda niciodată de Tine iarăşi. Şi nu Te voi respinge niciodată când Mă vei invita să trăiesc experienţa comuniunii mele cu Tine.

Această invitaţie este continuă şi veşnică şi din ce în ce mai I mulţi oameni simt pe deplin forţa acestei Energii a Vieţii şi nu o resping. Tu laşi forţa să fie cu tine! Şi asta-i bine. E foarte bine. Pentru că, atunci când vei intra în mileniul următor, vei planta seminţele celei mai mari evoluţii pe care a văzut-o lumea vreodată.

Aţi evoluat în materie de ştiinţă şi tehnologie, iar acum veţi evolua în cadrul conştienţei voastre. Iar aceasta va fi cea mai măreaţă evoluţie dintre toate, făcând ca, prin comparaţie, toate celelalte progrese să pară nesemnificative.

Secolul al 21-lea va fi epoca trezirii, a întâlnirii Creatorului din Interior. Multe fiinţe vor trăi experienţa Unimii cu Dumnezeu şi cu tot ce înseamnă viaţă. Acesta va fi începutul epocii de aur a Noii Omeniri, despre care s-a mai scris; timpul omului universal care a fost descris în mod atât de elocvent de către aceia dintre voi care au avut viziuni profunde.

Există mulţi astfel de oameni în lume acum – învăţători şi mesageri, Maeştri şi vizionari – care plasează această viziune în faţa omenirii şi oferă instrumentele cu care ea să fie creată. Aceşti mesageri şi vizionari sunt vestitorii unei Noi Epoci.

Poţi să alegi să fii unul dintre ei. Tu, cel căruia îi este trimis acum acest mesaj. Tu, cel care-l citeşti chiar acum.

Mulţi sunt chemaţi, dar puţini se aleg pe ei înşişi. Care este alegerea ta? Vom vorbi noi împreună, cu un Singur Glas?

Pentru a spune acelaşi lucru, trebuie cu toţii să ştim acelaşi lucru. Dar tocmai ai spus că sunt dintre aceia care

nu ştiu. Mi-e cam neclar.

Eu nu am spus că există dintre aceia care nu ştiu. Am spus că par a fi dintre aceia care nu ştiu. Dar nu judeca după aparenţe.

Voi cu toţii ştiţi totul. Nimeni nu este trimis în această viaţă fără să ştie. Asta, deoarece voi ştiţi. Cunoaşterea reprezintă Ce sunteţi Voi. Dar aţi uitat Cine şi Ce sunteţi, doar pentru ca să-l puteţi crea din nou. Acesta este procesul de recreare despre care am vorbit de mai multe ori.

Primul volum din trilogia Conversaţii cu Dumnezeu explică acest lucru în detalii minunate, după cum ştiţi. Aşa că doarsepare că „nu ştiţi”. În termeni de o acurateţă perfectă, ar trebui să spunem că „nu vă amintiţi”.

Sunt cei ce nu-şi amintesc şi nu-şi amintesc că nu-şi amintesc.

Sunt cei ce nu-şi amintesc, dar îşi amintesc că nu-şi amintesc.

Sunt cei care nu-şi amintesc, dar cred că şi-au amintit.

Sunt cei ce îşi amintesc, dar nu-şi amintesc că şi-au amintit.

Sunt cei care îşi amintesc, dar pretind că nu şi-au amintit.

Şi sunt cei care îşi amintesc şi îşi amintesc că şi-au amintit.

Cei care şi-au Re-Amintit, au devenit, încă O Dată, Membre, mădulare, ale Trupului lui Dumnezeu.

Doresc să-mi re-amintesc pe deplin. Doresc să fiu reunit cu Dumnezeu. Nu după asta jinduieşte fiecare suflet uman?

Da. Unii nu o ştiu, unii „nu-şi amintesc că-şi amintesc”, dar au, cu toate acestea, un dor năprasnic în inimă. Unii nici măcar nu cred în existenţa lui Dumnezeu, dar dorul din străfundurile lor nu dispare. Ei cred că este un dor după altceva, dar, în cele din urmă, descoperă că este un dor să se întoarcă acasă, să devină încă o dată Membre ale Trupului lui Dumnezeu.

Cei care nu cred, vor descoperi acest lucru atunci când îşi vor da seama că nimic altceva din ceea ce achiziţionează nu le poate satisface dorul cel mai profund din ei. Nici măcar dragostea celuilalt.

Tot ce înseamnă dragoste Pământeană este temporară şi de scurtă durată. Chiar şi dragostea de o viaţă, un parteneriat care durează jumătate de secol sau chiar mai mult, este de scurtă durată, în comparaţie cu viaţa sufletului care este fără de sfârşit. Şi acest lucru îl va conştientiza sufletul dacă nu înainte, atunci în momentul a ceea ce voi numiţi moarte. Pentru că, în acel moment, sufletul va şti că nu există moarte; că viaţa este veşnică şi că voi aţi fost întotdeauna, sunteţi acum şi veţi fi întotdeauna o lume fără de sfârşit.

Când sufletul înţelege acest lucru, el înţelege, de asemenea, natura temporară a ceea ce se consideră a fi o dragoste permanentă. Şi apoi, în următoarea sa călătorie în viaţa fizică, el va înţelege mai profund, îşi va aminti mai uşor şi va şti că tot ceea ce iubeşte cineva în viaţa fizică este de scurtă durată, trecător.

Într-un anumit fel, toate astea par cam dezolante. Parcă îmi iau bucuria dragostei. Cum pot să iubesc pe cineva sau ceva pe deplin, dacă ştiu că este atât de temporar, atât de... fără sens pe scara generală a lucrurilor?

Nu am spus că ar fi fără sens. Nimic din ceea ce este legat de dragoste nu este fără sens. Dragostea este sensul vieţii însăşi. Viaţa este dragoste – exprimată. Aceasta este viaţa. De aceea, fiecare gest de dragoste este viaţă exprimată la cel mai înalt nivel. Faptul că ceva, o anumită experienţă este temporară sau relativ scurtă, nu o face să fie fără sens. Într-adevăr, e posibil chiar să-i dea mai mult sens. Lasă-Mă să-ţi explic ceva mai mult despre dragoste şi vei înţelege mai bine.

Experienţele dragostei sunt temporare, dar dragostea însăşi este eternă. Aceste experienţe sunt doar expresii de aici şi de acum ale dragostei care este pretutindeni şi întotdeauna.

Asta nu mă face cu nimic mai vesel.

Ia să vedem dacă putem aduce înapoi în toată povestea asta, ideea de bucurie. Există cineva anumit pe care-l iubeşti chiar acum?

Da. Mulţi oameni.

Şi cineva anumit cu care eşti partener? Da. Nancy, după cum ştii.

Da, ştiu chestia asta, dar te conduc pas cu pas, aşa că intră în dialog cu Mine.

Bine.

Cu Nancy pentru care simţi o mare dragoste, ai relaţii sexuale? Mai întrebi?!

Iar aceste experienţe sunt continui, constante şi fără de sfârşit? Aş vrea eu!

Nu, nu cred că ai vrea cu adevărat. Nu cred că ai vrea, dacă 1 te-ai gândi mai bine. Deci, acceptăm că aceste experienţe sunt tem-îporare, e corect?

Da. Periodice şi temporare.

Şi de scurtă durată? Depinde de cât sunt de lungi!

Ce ai spus?

Am glumit. O mică glumă. Da. Vorbind în termeni relativi, experienţele sunt de scurtă durată.

Şi asta le face să aibă mai puţin sens pentru tine?

Nu.

Le face să îţi ofere mai puţină bucurie? Nu.

Deci, tu spui că dragostea ta pentru Nancy este veşnică, dar exprimarea dragostei tale pentru ea în acest mod este periodică, temporară şi de scurtă durată, e corect?

Văd încotro te îndrepţi.

Bine. Atunci întrebarea este: încotro te îndrepţi tu? Te îndrepţi spre un loc unde nu poţi, ca fiinţă eternă, să te bucuri sau să găseşti sens în modul tău de a exprima dragostea, doar pentru că aceste experienţe sunt ele însele temporare? Sau te îndrepţi spre un loc de înţelegere mai extinsă, care-ţi permite să iu-(beşti pe deplin ceea ce iubeşti, când iubeşti, chiar dacă ştii că experienţa dragostei trăită în acea formă anumită este temporară?

Dacă te îndrepţi în a doua direcţie, atunci mergi înspre starea de maestru, pentru că Maeştrii ştiu că aceasta este dragostea deplină de viaţă şi de tot ceea ce viaţa oferă în fiecare moment, adică exprimarea stării de Dumnezeire.

Aceasta este a Doua Atitudine a lui Dumnezeu. El este totul numai iubire.

Da, ştiu despre această a Doua Atitudine şi despre modul în care-mi pot schimba viaţa. Nu trebuie să-mi dai explicaţii despre ea. Înţeleg ce înseamnă a fi totul numai iubire.

Înţelegi?

Da, cred că da.

Înţelegi ce însemnă să fii totul numai iubire? Da. Înseamnă să iubeşti pe toată lumea, fără nicio condiţie şi fără limite.

Ce înseamnă asta? Cum funcţionează?

Încerc să-mi dau seama. E o căutare de zi cu zi. E o descoperire de clipă de clipă.

Mai bine ai face-o să fie o creaţie de clipă de clipă. Viaţa nu este un proces de descoperire; ea este un proces de creaţie.

Şi atunci, cum creez eu clipă de clipă experienţa dragostei necondiţionate şi nelimitate?

Dacă nu ai răspuns la această întrebare, atunci nu poţi să spui că înţelegi ce înseamnă a fi totul numai dragoste. Înţelegi ce vor să spună cuvintele, dar nu ştii ce înseamnă ele. Din punct de vedere practic, ele nu au niciun înţeles. Aceasta este în ziua de astăzi problema legată de cuvântul „dragoste”.

Şi de expresia „te iubesc”.

Da, şi de expresia „te iubesc”. Oamenii o rostesc, dar mulţi nu înţeleg ce înseamnă – ce înseamnă cu adevărat – să-l iubeşti pe celălalt. Ei înţeleg ce înseamnă să aibă nevoie de celălalt, să vrea ceva de la celălalt şi chiar să fie gata să dea ceva în schimbul a ceea ce au nevoie şi vor, dar nu înţeleg ce înseamnă adevărata dragoste, a iubi cu adevărat.

Pentru mulţi oameni, cuvântul „dragoste” şi expresia „te iubesc” reprezintă o adevărată problemă, o adevărată provocare.

Inclusiv pentru mine, bineînţeles. Viaţa mea a fost un dezastru, când a fost vorba de dragoste. Nu am înţeles ce înseamnă să iubeşti pe deplin şi cred că nu înţeleg nici acum. Eu pot rosti cuvintele, dar nu par a fi în stare să le trăiesc. Poate oare cineva să iubească pe deplin fără condiţii şi nelimitat? Pot face fiinţele umane aşa ceva?

Unele pot şi au şi făcut-o. Aceste fiinţe sunt numite Maeştri.

Deci eu nu sunt Maestru – dacă mi se aplică această unitate de măsură sau oricare alta.

Tu eşti Maestru! Cu toţii sunteţi! Pur şi simplu, nu trăiţi aceasta ca experienţă. Tu eşti pornit bine pe drumul de a trăi experienţa stării de maestru, fiul Meu.

Aş dori să te pot crede.

Şi eu.

Până de curând, nu am înţeles absolut nimic despre ce înseamnă dragoste. Credeam că ştiu totul. Dar nu ştiam nimic, iar viaţa mea a demonstrat acest lucru. Iar acum, Tu îmi dovedeşti aici că încă tot nu înţeleg cu adevărat. Vreau să spun că la vorbit mă pricep, dar practica mă omoară.

În povestirea de faţă, eu nu am intrat în detalii în privinţa relaţiilor mele mai importante şi a căsătoriilor mele, deoarece am vrut să respect intimitatea acelor persoane a căror viaţă am atins-o într-un mod dureros. Mi-am limitat „povestea” la peregrinările mele personale. Dar pot să spun că, în sens general, în cadrul relaţiilor mele de dragoste am făcut tot ceea ce se numeşte a-i face rău unei persoane (cu excepţia agresiunii fizice). Am făcut cam toate greşelile ce pot fi făcute. Am făcut toate gesturile de egoism, de lipsă de sensibilitate şi de nepăsare pe care le-aş fi putut face.

Prima dată m-am căsătorit când aveam 21 de ani. Bineînţeles că pe vremea aceea credeam că sunt adult şi ca înţeleg tot ceea ce era de înţeles în privinţa dragostei. N-am înţeles nimic. Ştiam foarte multe lucruri despre

egoism, dar nu ştiam nimic despre dragoste.

Femeia care a fost atât de nenorocoasă meat să se căsătorească cu mine a crezut că ia un tip atent, sensibil şi sigur pe el. şi tot ceea ce a căpătat a fost un bărbat dominator, egoist şi egocentrist care, ca şi tatăl lui, considera ca el era „şeful” şi care îşi căpăta importanţă făcându-i pe ceilalţi să pară foarte nesemnificativi.

Imediat după ce ne-am căsătorit, ne-am mutat în sud, unde am stat puţin şi apoi ne-am întors înapoi la Annapolis. M-am implicat profund în viaţa culturală a oraşului, cu trupa The Colonial Players şi am ajutat la prima montare de la Teatrul de Vară din Annapolis. Am fost unul dintre membru fondatori ai sălii Maryland pentru Arte Creative şi am făcut parte din micul grup care a conceput şi coordonat primul Festival de Arte Frumoase din Annapolis.

Prins între serviciu şi celelalte „obligaţii”, stăteam departe de soţie şi de copii trei sau patru nopţi pe săptămâna, cât şi majoritatea weekend-urilor de peste an. În lumea mea, „a iubi” însemna „a susţine material” şi a fi gata să fac orice e nevoie pentru asta. Întotdeauna am făcut tot ce se putea şi nu a trebuit să mă lămurească nimeni niciodată care-mi sunt responsabilităţile. Dar eu credeam că ele încep şi se termină cu portofelul – pentru că acolo începeau şi se terminau pentru tata.

Doar mai târziu, când m-am maturizat, am fost capabil să admit şi să recunosc că tata a fost mult mai implicat în viaţa mea decât am vrut să accept – îmi făcea pijamale (era incredibil de îndemânatic la cusut), cocea plăcinte cu mere (cele mai bune din lume), mă ducea în tabere (a devenit şef de grup când am intrat în rândurile cercetaşilor), mă lua în excursii de pescuit în Canada şi în expediţii în Washington, D.C. şi în altă parte, învăţându-mă să fotografiez şi să bat la maşină, iar lista nu se termină aici.

Ceea ce mi-a lipsit din partea tatălui meu a fost o manifestare verbală sau fizică de dragoste. El nu spunea niciodată „te iubesc”, iar despre contact fizic nici nu era vorba, cu excepţia Crăciunului şi a zilelor de naştere, când

mama ne învăţa să mergem să-l îmbrăţişăm pe tata după ce primeam cadourile, care erau întotdeauna minunate. O făceam cât de repede puteam. Era o Apropiere Superficială.

Pentru mine, tata era sursa de autoritate în casă. Mama era sursa de dragoste. Hotărârile şi deciziile tatii, manifestările lui de forţă erau adesea arbitrare şi făcute cu mână forte, iar mama era vocea compasiunii şi răbdării şi blândeţii. Noi mergeam la ea cu rugăminţi să ne ajute să ocolim regulile şi restricţiile impuse de tata, sau să-l facă să se răzgândească. Adesea o şi făcea. împreună jucau foarte bine jocul de-a Poliţistul bun/Poliţistul rău.

Îmi închipui că acesta e un model tipic de atitudine a părinţilor din anii ’40 şi ’50 şi, în anii ’60, eu am adoptat, pur şi simplu, acest model – cu anumite modificări. Mi-am impus să le spun permanent copiilor mei că-i iubesc şi să-i îmbrăţişez şi să-i sărut foarte mult, ori de câte ori eram cu ei. Numai că nu eram cu ei foarte mult.

În cadrul modelului care mi s-a dat, era treaba femeii „să stea cu copiii”, în timp ce bărbatul ieşea afară, în lume, şi „făcea diverse treburi”. Una dintre aceste treburi pe care ajunsesem „să le fac” a fost să mă încurc cu alte femei şi, în cele din urmă, să am o legătură permanentă. Asta a dus la sfârşitul primei mele căsătorii şi s-a transformat într-a doua.

N-am fost niciodată mândru de modul în care m-am comportat, iar sentimentul meu profund de vinovăţie a crescut, odată cu trecerea anilor. Mi-am cerut de multe ori scuze de la prima mea soţie şi, deoarece ea este şi a fost întotdeauna o persoană deosebită, ne-am păstrat prietenia timp de mai mulţi ani. Dar ştiu că am rănit-o profund şi aş dori să existe o modalitate prin care o persoană să poată să se întoarcă şi să repare ce a făcut sau să facă din nou sau, cel puţin, să facă altfel ceea ce a făcut deja.

A doua mea căsătorie a eşuat şi a dus la a treia, care a eşuat şi ea. Se părea că nu ştiam cum să păstrez o relaţie şi motivul era că nu ştiam cum să dau. Aveam o părere extraordinar de egoiştii şi de lipsită de maturitate (pe care

cred că nu o conştientizam) cum că relaţiile existau ca să-mi producă mie plăcere şi bunăstare, iar provocarea era să le fac să meargă, dând cât mai puţin din mine cu putinţă.

Adevărul este că eu îmi imaginam că o relaţie romantică trebuie să arate cam aşa: o interacţiune care îmi cerea să dau părţi şi bucăţele din mine, până când eu dispăream complet. Nu doream aşa ceva, dar în acelaşi timp, nu ştiam cum puteam să fiu fericit fără să am alături o persoană „care conta pentru mine". Aşa că, întotdeauna se punea problema cât de mult voiam să „vând" din mine însumi, ca să am în viaţa mea siguranţa unei surse permanente de dragoste, companie şi afecţiune (citeşte sex). După cum ziceam, nu sunt foarte mândru de toate astea. Încerc să fiu foarte sincer. Prietena mea, Rev. Mary Manin Morrissey, fondatoarea Centrului de Evoluţie şi îmbogăţire Spirituală din Wilsonville, Oregon îmi spune Masculul în Recuperare.

La sfârşitul celei de a treia căsnicii, m-am gândit că eram gata să renunţ, dar, de fapt, a mai trebuit să trec prin aşa ceva de încă două ori, înainte de a fi în stare să constru-iese o relaţie pe termen lung şi care să funcţioneze. În acest timp, am devenit tatăl a încă şapte copii – dintre care patru sunt făcuţi cu o femeie cu care am avut o relaţie pe termen lung, fără să mă căsătoresc cu ea. Ar fi extrem de generos din partea cuiva, dacă ar spune că m-am purtat iresponsabil, dar, de fiecare dată, am crezut cu mândrie că: a) aceasta era, în sfârşit, relaţia care va dura şi: b) am făcut tot ceea ce se putea ca să o fac să meargă. Dată fiind înţelegerea mea total greşită a ceea ce înseamnă dragoste, acum îmi dau seama cât de goale erau acele cuvinte.

Aş dori să pot spune că asemenea comportamente sau limitat numai la acele relaţii de parteneriat, dar asta ar însemna să spun lucrurile numai pe jumătate. Pe tot parcursul acestor relaţii, cât şi între ele, am avut legături cu multe alte femei, comportându-mă cu acelaşi egoism şi aceeaşi lipsă de maturitate.

Acum îmi dau seama pe deplin că nu există nici

victime, nici ticăloşi în această privinţă şi că toate experienţele de viaţă sunt create împreună – dar recunosc rolul imens pe care eu l-am jucat în aceste scenarii. Acum văd tiparele pe i care m-am străduit să le distrug timp de treizeci de ani, iar acelea sunt realităţi urâte, pe care nu sunt dornic să încerc să le acopăr cu aforisme filosofice.

I Prin urmare, nu este surprinzător faptul că, la aproape cincizeci de ani, m-am trezit singur. Şi, după cum am mai spus, nici cariera şi nici sănătate mea nu erau într-o formă i mai bună decât viaţa mea amoroasă. Imaginaţi-vă dispera; rea cu care vedeam cum se apropie ziua în care împlineam „cincizeci de ani. Aşa au stat lucrurile în acea noapte de mijloc de februarie 1992, când m-am trezit cuprins de o disperare totală şi i-am scris o scrisoare furioasă lui Dumnezeu.

Nu pot să spun cât de mult a însemnat pentru mine faptul că Dumnezeu mi-a răspuns.

A însemnat foarte mult şi pentru Mine.

Dar adesea mă minunez de ce mi s-a întâmplat mie aşa ceva. Nu sunt vrednic.

Oricine e vrednic să poarte o conversaţie cu Dumnezeu! Toc; mai asta e ideea! Dar eu nu puteam să o scot în evidenţă, în cazul în care „o predicam celor puri”.

Bine, dar de ce eu. Mai sunt şi alţi oameni care au dus o viaţă nu prea perfectă. De ce m-ai ales pe mine? Asta-i întrebarea pe care o pun atât de mulţi oameni „De ce tu, Neale, şi nu eu?”

Şi ce le spui?

Le spun că Dumnezeu vorbeşte cu toată lumea, tot timpul. Întrebarea nu este „Cui îi vorbeşte Dumnezeu?”, întrebarea este „Cine ascultă?”

Excelent. Este un răspuns excelent.

Aşa ar şi trebui să fie. Tu mi l-ai dat. Dar acum trebuie să te rog să-mi răspunzi la întrebarea mea anterioară. Cum pot eu să creez, clipă de clipă, experienţa dragostei necondiţionate şi nelimitate? Cum pot eu să adopt atitudinea Dumnezeiască de a fi totul numai dragoste?

A fi totul numai dragoste înseamnă a fi complet natural. A I iubi este un lucru pe care-l faci în mod natural; el nu este normal „este natural.

Explică-mi din nou diferenţa.

„Normal” este un cuvânt folosit pentru a arăta ceea ce este obişnuit, loc comun, constant. Cuvântul „natural” este folosit pentru a arăta natura de bază a unui lucru. Natura ta de bază ca fiinţă umană este să fii iubitor, să iubeşti pe oricine şi orice, deşi nu este normal să o faci.

De ce nu?

Pentru că aţi fost învăţaţi să acţionaţi împotriva naturii voastre de bază – să nu fiţi naturali – în modul în care vă mişcaţi l; II. – prin lume.

Şi de ce am fost învăţaţi aşa? De ce se întâmplă asta?

mi:! i: „! i Vi1, Deoarece voi aţi crezut că Sinele vostru natural este rău şi este ceva ce trebuie îmblânzit, ţinut în frâu, supus. Aşa că, aţi cerut! j ’ni-l neamului vostru să expună şi să adere la comportamente „norii male”, care nu sunt naturale. A fi „natural” însemnă a fi păcătos, îngăduitor, poate chiar periculos de rău. Era considerat un păcat până şi a permite să fiţi văzuţi în starea voastră „naturală”.

Acest lucru este adevărat până în ziua de astăzi. Anumite reviste încă sunt considerate a fi „murdare”. A face plajă în pielea goală este etichetat de către mulţi ca fiind o deviere. În general, trebuie evitate trupurile goale, iar oamenii care stau goi la ei acasă, sau în curtea lor din spate, sau în piscină sunt adesea numiţi „perverşi”.

Iar asta se extinde mult dincolo de expunerea „părţilor intime”. În unele civilizaţii, noi nu le permitem femeilor nici măcar să-şi arate faţa, sau încheieturile mâini, sau gleznele.

Acest lucru este, desigur, uşor de înţeles. Dacă ai văzut vreodată nişte glezne cu adevărat atrăgătoare, poţi să înţelegi de ce unii oameni cred că ele trebuie să fie ascunse de ochii lumii. Ele pot fi provocatoare şi pot chiar să facă pe cineva să se gândească la S – E – X.

Bine, glumesc. Dar lucrurile stau chiar atât de teribil

în unele case şi în unele civilizaţii.

Şi acesta nu este singurul aspect natural al fiinţei voastre pe care mulţi dintre voi l-aţi descurajat. I-aţi descurajat pe alţii să spună adevărul, chiar dacă pentru voi, a face aceasta, este un lucru absolut natural. Aţi descurajat oamenii să aibă încredere totală în univers, deşi e foarte natural să aveţi. Aţi descurajat cântecul şi dansul şi bucuria şi preaslăvirea, deşi fiecare os din trupul vostru doreşte să explodeze de bucuria minunii pure care este Cine sunteţi!

Aţi făcut toate aceste lucruri, deoarece vă este teamă că, dacă „cedaţi" tendinţelor naturale, vi se va face un rău, iar dacă cedaţi plăcerilor naturale veţi face rău – atât vouă cât şi celorlalţi. Aveţi în voi această teamă, deoarece păstraţi un Gând care Sponsorizează în privinţa neamului omenesc care spune că neamul vostru este esenţialmente rău. Vă imaginaţi că „v-aţi născut în păcat" şi că răul este în însăşi natura voastră.

Acesta este cea mai importantă decizie pe care aţi luat-o în ceea ce vă priveşte şi, întrucât voi vă creaţi propria voastră realitate, este o decizie pe care aţi implementat-o. Întrucât nu aţi vrut să greşiţi, aţi luat măsuri extreme ca să faceţi totul bine. Viaţa v-z arătat că aveţi dreptate şi, astfel, le-aţi adoptat ca pe bazele culturii voastre. Aşa trebuie să fie, ziceţi voi şi, zicând-o în continuare, aţi făcut să fie aşa.

Dar dacă nu vă schimbaţi fundamental cultura, dacă nu vă schimbaţi ideile legate de Cine sunteţi şi cum sunteţi ca neam, ca specie, nu puteţi fi niciodată pe deplin iubitori, deoarece nu puteţi nici măcar să vă iubiţi pe deplin pe voi înşivă.

Acesta este primul pas în a fi cu totul iubitori. Trebuie să vă iubiţi pe deplin Sinele – şi nu puteţi face acest lucru, atâta timp cât credeţi că v-aţi născut în păcat şi că sunteţi răi din pornire.

Întrebarea – care e natura de bază a omului? – este cea mai importantă întrebare plasată acum în faţa neamului omenesc. Dacă voi credeţi că oamenii sunt prin

natura lor răi şi nedemni de încredere, veţi crea o societate care sprijină acest punct de vedere, apoi dă legi, aprobă regulamente, adoptă reguli şi impune constrângeri care sunt justificate de către el. Dacă voi credeţi că oamenii sunt prin natura lor buni şi demni de încredere, veţi crea o societate complet diferită, în care legile, regulile, regulamentele şi restricţiile sunt rareori necesare.

Prima societate va limita libertatea, a doua va da libertate.

Dumnezeu este cu totul iubitor, deoarece Dumnezeu este cu totul liber. A fi cu totul liber înseamnă a fi cu totul bucuros şi vesel, deoarece libertatea totală creează loc pentru fiecare experienţă de bucurie. Libertatea este natura de bază a lui Dumnezeu. Ea este, de asemenea, natura de bază a sufletului omenesc. În aceeaşi măsură în care nu sunteţi cu totul liberi, nu sunteţi cu totul bucuroşi şi veseli – şi în aceeaşi măsură nu sunteţi cu totul iubitori.

Am mai discutat treaba asta şi înainte, aşa că înţeleg că este foarte importantă. Spui că, a fi cu totul iubitor, înseamnă a fi pe deplin liber.

Da, şi a permite altora să fie pe deplin liberi.

Vrei să spui că toată lumea ar trebui să facă ce vrea?

Asta vreau să spun. Da, în măsura în care este omeneşte posibil să permiteţi aşa ceva. Asta vreau să spun.

Aşa iubeşte Dumnezeu. Dumnezeu permite. Eu le permit tuturor să facă orice vor.

Fără consecinţe? Fără pedeapsă?

Acestea două nu sunt unul şi acelaşi lucru. După cum ţi-am spus în mod repetat, în împărăţia Mea nuistă ceva ce se numeşte pedeapsă. Pe de altă parte, există ceva ce numeşte consecinţă.

Consecinţa este un rezultat natural, pedeapsa este unul nor-al. În societatea voastră este normal să pedepsiţi. În societatea astră este anormal să permiteţi, pur şi simplu, ca o consecinţă să ră, să se reveleze. Pedepsele sunt modul vostru de a anunţa că sunteţi prea ne-bdători ca să aşteptaţi un rezultat natural.

Vrei să spui că nimeni nu ar trebui să fie pedepsit peni nimic?

Acesta este un lucru pe care voi trebuie să-l decideţi. Într-adeâl decideţi în fiecare zi. Pe măsură ce continuaţi să aplicaţi proe voastre alegeri în această privinţă, e posibil să consideraţi că nefic să vă gândiţi ce metodă poate fi mai eficientă pentru a ca societatea voastră sau cineva din interiorul ei să-şi schimbe importamentul. Acesta este, la urma urmei, motivul pentru care impuneţi pedepse. A pedepsi cu scopul de a da fiecăruia ceea ce ită – pentru „a fi chit” – nu va crea genul de societate pe care iineţi că vreţi să o creaţi.

Societăţile foarte evoluate au observat că din pedepse se în% foarte puţin. Ele au ajuns la concluzia că cel mai bun profesor „reprezintă consecinţele. Toate fiinţele conştiente cunosc difeţa dintre pedepse şi consecinţe.

Pedepsele sunt rezultate create artificial. Consecinţele sunt ltate care apar în mod natural.

Pedepsele sunt impuse din afară de către cineva care are un sistem de valori diferit de cel al persoanei pedepsite. Consecinţele sunt trăite ca experienţă în interior, de către Sine.

Pedepsele sunt deciziile altcuiva că cineva a greşit. Consecinţele sunt experienţele personale proprii că ceva nu merge bine.

Mai exact, că nu produce rezultatul dorit.

Cu alte cuvinte, din pedepse noi nu învăţăm repede, deoarece le vedem ca fiind ceva pe care altcineva ni le impune, învăţăm mult mai bine din consecinţe, deoarece le vedem ca pe ceva ce ne facem noi, nouă înşine.

Exact aşa e. Ai spus foarte bine.

Dar o pedeapsă nu poate fi considerată o consecinţă? Nu asta e ideea?

Pedepsele sunt rezultate create artificial, nu urmări care apar în mod natural. Încercarea de a transforma o pedeapsă în consecinţă, doar numind-o astfel – nu o face să fie aşa. Doar fiinţele cele mai lipsite de maturitate pot fi

prostite de astfel de scorneli verbale – şi nici ele pentru mult timp.

Aceasta nu i-a oprit pe mulţi dintre voi, cei care aţi funcţionat ca părinţi, să folosiţi astfel de născociri. Şi cea mai mare pedeapsă pe care aţi creat-o este să nu vă arătaţi dragostea. Le-aţi arătat progeniturilor voastre că, dacă ei se comportă într-un numit fel, nu puteţi să le mai daţi dragostea voastră. Prin oferirea şi retragerea dragostei voastre v-aţi gândit voi să reglementaţi şi să modificaţi, să controlaţi şi să creaţi comportamentul copiilor voştri.

Acesta este un lucru pe care Dumnezeu nu l-ar face niciodată.

Dar voi le-aţi spus copiilor voştri că şi Eu procedez aşa – fără îndoială, pentru a vă justifica propriile voastre acţiuni. Dar adevăr vă spun Eu vouă: Dragostea adevărată nu se retrage niciodată. Asta înseamnă a iubi pe deplin. Înseamnă că dragostea voastră este atât de deplină, încât poate să accepte cel mai rău comportament. Înseamnă mult mai mult decât atât. Înseamnă că niciun comportament nu este nici măcar numit „rău”.

Erich Segal* a avut dreptate. Dragostea înseamnă să nu trebuiască niciodată să spui „îmi pare rău”.

Este exact aşa. Dar este un principiu foarte înalt, care nu e pus în practică de către foarte multe fiinţe umane.

Majoritatea fiinţelor umane nu-şi pot nici măcar imagina că el ar putea fi pus în practică de către Dumnezeu.

Şi ele au dreptate. Eu nu-l pun în practică.

Ce-ai spus?

Eu sunt acest principiu. Nu e nevoie să pui în practică ceea ce eşti. Pur şi simplu, eşti.

Eu sunt dragostea care nu cunoaşte niciun fel de condiţii sau limitări.

Eu sunt cu totul iubitor, iar a fi cu totul iubitor înseamnă a vrea să-i dai fiecărei fiinţe conştiente mature libertatea totală de a fi, de a face şi a avea ceea ce doreşte.

Chiar dacă şti că este un lucru rău pentru ei?

Nu tu trebuie să hotărăşti pentru ei. Nici măcar pentru copiii noştri?

Dacă sunt fiinţe conştiente mature, nici măcar pentru ei. Dacă sunt copii mari, nici măcar pentru ei. Dacă nu sunt încă maturi, cel mai rapid mod de a-i duce înspre maturizare este prin a le permite să aibă libertatea de a alege cât mai mult posibil de la o vârstă cât mai mică cu putinţă.

Asta face dragostea. Dragostea dă drumul. Ceea ce voi numiţi nevoie – pe care adesea o confundaţi cu dragostea – face exact

— Scriitor american, autor al romanului Love Story opusul. Nevoia ţine strâns. În felul acesta puteţi face diferenţa între dragoste şi nevoie. Dragostea dă drumul, nevoia ţine strâns.

Deci, pentru a fi cu totul iubitor, eu trebuie să dau drumul?

Printre alte lucruri, da. Dă drumul aşteptărilor tale, dă drumul cerinţelor şi regulilor şi regulamentelor pe care le-ai impune celor dragi ţie. Pentru că ei nu sunt iubiţi de tine, dacă sunt restricţionaţi. Nu în totalitate. Şi nici tu nu eşti. Tu nu te iubeşti în totalitate, când te restricţionezi pe tine însuţi, când nu-ţi oferi libertate totală în orice privinţă.

Aminteşte-ţi că alegerile nu sunt restricţii. Prin urmare, nu denumi restricţii alegerile pe care le-ai făcut. Şi oferă cu dragoste copiilor tăi, cât şi tuturor celor dragi ţie, toate informaţiile de care! simţi că s-ar putea să aibă nevoie pentru a i ajuta să facă alegerif bune – „bune” fiind definite aici alegerile care produc în modul cel mai sigur un anumit rezultat dorit, cât şi ceea ce ştii că este rezultatul cel mai dorit de către ei: o viaţă fericită.

Împărtăşeşte-le tot ceea ce ştii în această privinţă. Oferă-le tot ceea ce ai ajuns tu să înţelegi. Dar nu căuta să impui asupra altora ideile tale, regulile tale, alegerile tale. Şi nu îţi reţine dragostea, în cazul în care ei fac alegerile pe care tu nu le-ai fi făcut. Pentru că, dacă tu crezi că alegerile lor sunt proaste, exact acum este momentul să le arăţi dragostea ta.

Aceasta este compasiunea şi nu există un mod mai înalt de a o exprima.

Ce altceva înseamnă să fii cu totul iubitor?

Înseamnă să fii pe deplin prezent, în absolut orice moment. Să fii pe deplin conştient. Să fii pe deplin deschis, cinstit, transparent, înseamnă să fii pe deplin binevoitor, să exprimi dragostea care se află în inima ta şi dă pe afară. Să fii pe deplin iubitor înseamnă să fii pe deplin deschis, fără motivaţii sau gânduri ascunse, fără nimic de ascuns.

Şi spui că e posibil ca fiinţele umane, oamenii obişnuiţi ca mine, să ajungă la o astfel de dragoste? Suntem noi capabili de aşa ceva?

Sunteţi capabili de mai mult decât atât. Voi asta sunteţi. Aceasta este natura lui Cine sunteţi. Cel mai dificil lucru pe care-l faceţi este să negaţi aceasta. Iar acest lucru dificil îl faceţi în fiecare zi. Din acest motiv, viaţa vi se pare atât de dificilă. Atunci când faceţi ceea ce este uşor, când hotărâţi să veniţi din Cine sunteţi Voi cu Adevărat şi să fiţi aceasta – ceea ce este dragoste pură neîngrădită şi necondiţionată – atunci viaţa voastră devine iarăşi uşoară. Toate frământările dispar, toată lupta se stinge.

Această pace poate fi atinsă în orice moment. Calea către ea poate fi găsită punând o întrebare simplă:

Ce ar face dragostea acum?

Iarăşi întrebarea magică?

Da. Aceasta este o întrebare minunată, deoarece îi veţi şti întotdeauna răspunsul. E ca o vrajă. Curăţă, ca un săpun. Îndepărtează toate grijile când eşti alături de cineva. Alungă toate dubiile, toate fricile. îmbăiază mintea cu înţelepciunea sufletului.

Ce mod potrivit de exprimare!

E şi adevărat în acelaşi timp. Când pui această întrebare, ştii în mod instantaneu ce să faci. Ştii în orice circumstanţă, în orice condiţie. Ţi se dă răspunsul. Tu eşti răspunsul, iar când pui întrebarea, iese la iveală această parte din tine.

Dar dacă te păcăleşti pe tine însuţi? Nu poţi să te păcăleşti?

Nu te gândi a doua oară, atunci când îţi vine răspunsul în mod instantaneu. Doar atunci te păcăleşti – şi poţi să faci ce nu trebuie. Intră în inima dragostei şi adu de acolo toate alegerile şi deciziile tale, şi-ţi vei găsi pacea.

Ce înseamnă să accepţi pe deplin, să binecuvântezi totul şi să fii pe deplin recunoscător? Aceste ultime trei dintre cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu nu-mi sunt foarte clare – în special a treia şi a patra.

A accepta pe deplin înseamnă să nu intri în conflict cu ceea ce apare în momentul de faţă. Înseamnă să nu-l respingi, sau să-l dai deoparte, sau să te îndepărtezi de el, ci să-l îmbrăţişezi, să-l ţii lângă tine, să-l iubeşti ca şi când ar fi al tău. Deoarece este al tău. Este propria ta creaţie de care eşti foarte mulţumit – doar dacă nu cumva nu eşti.

Dacă nu eşti, vei opune rezistenţă acceptării a ceea ce ai creat şi – persistă lucrul căruia îi opui rezistenţă. Prin urmare, bucură-te şi te veseleşte şi, în cazul în care circumstanţa sau condiţia de acum sunt unele pe care alegi să le schimbi, alege, pur şi simplu, să le trăieşti ca experienţă – altfel. E posibil ca aspectul exterior sau manifestarea lor exterioară să nu se schimbe deloc, dar experienţa ta interioară legată de ele poate fi schimbată şi se va schimba pentru totdeauna, luând, pur şi simplu, o altă decizie în această privinţă.

Aminteşte-ţi că acesta este scopul tău. Pe tine nu te interesează modul în care apari în exterior, ci numai experienţa ta interioară. Lasă lumea exterioară să fie ceea ce este. Creează-ţi o lume interioară, aşa cum vrei tu ca ea să fie. Acesta este înţelesul expresiei: a fi din lumea voastră, dar a nu aparţine ei. Aceasta înseamnă a trăi starea de maestru.

Lasă-mă să înţeleg ca lumea. Tu accepţi orice, chiar şi acele lucruri cu care nu eşti de acord?

A accepta ceva nu înseamnă a refuza să-l schimbi. De fapt, adevărul e chiar invers. Nu poţi schimba ceea ce nu accepţi – în special în tine însuţi – dar şi în afara ta.

Prin urmare, acceptă totul ca pe manifestarea divină a divinităţii din tine. Atunci te declari pe tine însuţi ca fiind

creatorul ei şi numai atunci poţi să o „dezcreezi”. Numai atunci poţi să recunoşti – adică să cunoşti din nou – puterea de a crea ceva nou, putere care se află în tine.

A accepta ceva nu însemnă a fi de acord cu aceasta. Înseamnă, pur şi simplu, să o îmbrăţişezi, chiar dacă eşti de acord cu ea sau nu.

Ai fi în stare să ne faci să-l îmbrăţişăm chiar şi pe diavoi, nu-i aşa?

Cum altfel crezi că-l poţi vindeca? Am mai discutat despre asta.

Da, şi o vom face din nou. Îţi voi împărtăşi aceste adevăruri, iarăşi şi iarăşi. Le vei auzi iarăşi şi iarăşi, până când le vei auzi. Dacă vezi că Mă repet, asta se întâmplă pentru că tu însuţi te repeţi, îţi repeţi fiecare comportament, fiecare acţiune, fiecare gând care te-au dus, iarăşi şi iarăşi, la tristeţe, la nefericire, la înfrângere. Dar victoria poate fi câştigată, victoria asupra acestui diavol al tău.

Bineînţeles că nu există diavol – după cum am mai discutat de multe ori şi înainte. Vorbim în mod metaforic aici.

Cum poţi să vindeci ceva ce nici măcar nu ţii lângă tine? înainte de a da drumul la ceva, trebuie mai întâi să-l ţii strâns, cu fermitate, în cadrul realităţii tale.

Nu sunt sigur că înţeleg. Ajută-mă să înţeleg.

Nu poţi să laşi să cadă ceva ce nu ai ţinut mai întâi în mână. Prin urmare, Ţin’te bine! îţi aduc vestea cea bună a marii bucurii!

Dumnezeu acceptă pe deplin. Oamenii fac mereu excepţii.

Oamenii se iubesc unii pe alţii, cu excepţia situaţiei în care ceilalţi fac o chestie sau alta. Ei îşi iubesc lumea lor, cu excepţia situaţiei în care ea nu le face pe plac. Ei Mă iubesc pe Mine, cu excepţia situaţiei în care nu Mă iubesc.

Dumnezeu nu face excepţii.

Dumnezeu acceptă. Pe toată lumea şi totul.

Nu există excepţii.

A accepta pe deplin sună foarte asemănător cu a iubi pe deplin.

Este exact acelaşi lucru. Folosim cuvinte diferite pentru a des scrie aceeaşi experienţă. Dragostea şi acceptarea sunt concepte care pot fi folosite unul în locul altuia.

Pentru a schimba ceva, trebuie, mai întâi, să accepţi că acest ceva există. Pentru a iubi ceva, trebuie să faci acelaşi lucru. Nu poţi iubi partea din tine însuţi care pretinzi că nu este acolo, care consideri că nu este a ta. Tu ai considerat ca nefiind ale tale multe părţi din tine însuţi pe care nu vrei să le revendici. Nevrând să revendici acele părţi din tine însuţi, ai făcut să fie imposibil să te iubeşti pe tine însuţi pe deplin – şi, astfel, să-l iubeşti pe deplin pe celălalt.

Deborah Ford a scris o carte minunată cu acest subiect, intitulată The Dark Side of the Light Chasers* Este vorba despre oameni care caută Lumina, dar nu ştiu cum să se ocupe de propriul lor „întuneric", nu văd darul care se află acolo. Recomand această carte tuturor. Ea poate schimba multe vieţi. Ea explică, în termeni foarte clari şi uşor de înţeles, de ce acceptarea este o asemenea binecuvântare.

Ea este o binecuvântare! Fără ea, v-aţi condamna pe voi înşivă şi pe ceilalţi. Prin dragoste şi acceptare voi binecuvântaţi pe

— Partea întunecată a căutătorilor de Lumină. Editura For You.

— Toţi cei a căror viaţă o atingeţi. Când deveniţi pe deplin iubitori şi acceptaţi pe deplin, deveniţi cei care binecuvântează pe deplin – şi aceasta vă face pe voi şi pe toţi ceilalţi pe deplin fericiţi. Totul se uneşte, totul se leagă de toate celelalte şi voi începeţi să vedeţi şi să înţelegeţi că toate cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu sunt, în realitate, unul şi acelaşi lucru. Ele sunt ceea ce este Dumnezeu.

Aspectul lui Dumnezeu, cel care este binecuvântare totală, este acel aspect care nu condamnă nimic* în lumea

lui Dumnezeu nu există ceea ce se numeşte condamnare, ci numai elogii. Cu toţii sunteţi elogiaţi pentru lucrarea pe care o faceţi, pentru treaba pe care o faceţi cu scopul de a ajunge să ştiţi şi să trăiţi ca experienţă Cine sunteţi Voi cu Adevărat.

Ori de câte ori se întâmpla ceva rău prin preajma mamei mele, ea obişnuia întotdeauna să spună „Binecuvântează-l, Doamne!”

Toţi ceilalţi spuneau „Blesteamă-l, Doamne!”, numai mama zicea „Binecuvântează-l, Doamne!”

Într-o zi, am întrebat-o de ce spunea aşa. S-a uitat la mine ca şi când nu putea înţelege nicidecum de ce îi pun o astfel de întrebare. Apoi, cu dragostea şi răbdarea unei persoane care explică ceva unui copilaş, ea mi-a răspuns „Nu vreau ca Dumnezeu să-l blesteme, vreau ca Dumnezeu să-l binecuvânteze. Acesta este singurul lucru care-l va face să fie mai bun”.

Mama ta a fost o persoană foarte „conştientă”. Ea a înţeles multe lucruri. Du-te acum şi binecuvântează toate lucrurile din viaţa ta. Aminteşte-ţi că v-am trimis numai îngeri şi că v-am adus numai miracole.

Dar cum poate cineva să binecuvânteze totul. Nu înţeleg despre ce-i vorba. Ce înţeles au aceste cuvinte.

— Compară Romani XII, 14. Matei V, 44 Noul Testament

Dai binecuvântarea ta atunci când dai energiile tale cele mai bune, gândurile tale cele mai înalte.

Ar trebui să-mi dau energiile cele mai bune, gândurile cele mai înalte, lucrurilor pe care le urăsc? Cum ar fi războiul? Violenţa? Lăcomia? Oamenii care nu sunt amabili? Politica inumană? Nu înţeleg. Nu pot să le dau „binecuvântarea” mea unor asemenea lucruri.

Dar, ca să poată fi schimbate, aceste lucruri au nevoie exact de energiile tale cele mai bune, de gândurile tale cele mai înalte. Înţelegi? Nu schimbi nimic, condamnând. Literalmente, le condamni la a fi repetate.

Şi se presupune că n-ar trebui să condamni omorul lipsit de sens, prejudiciul excesiv, violenţa larg răspândită,

lăcomia nestăpânită?

Nu trebuie să condamni nimic.

Nimic?

Nimic. Nu v-am trimis Eu învăţători care v-au spus „nu judeca şi nu condamna”?

Dar dacă nu condamnăm nimic, înseamnă că suntem de acord cu totul.

A nu condamna nu înseamnă a nu căuta să schimbi. Faptul că nu condamnaţi ceva, nu înseamnă că sunteţi de acord cu acesta. Pur şi simplu, înseamnă că refuzaţi să judecaţi. Pe de altă parte, puteţi alege altceva.

Alegerea de a schimba nu trebuie întotdeauna să provină din mânie. De fapt, şansele voastre de a produce schimbări foarte palpabile cresc direct proporţional cu scăderea mâniei voastre.

Oamenii folosesc adesea mânia ca pe o justificare pentru a căuta schimbarea, iar judecata ca pe o justificare pentru mânie. Aţi creat un întreg scenariu în această privinţă, folosind răul făcut pentru a vă justifica judecăţile. Mulţi dintre voi îşi încheie în felul acesta relaţiile. Încă nu aţi învăţat arta de a spune simplu „Sunt împlinit. Actuala formă a acestei relaţii nu îmi mai este de folos”. Mai întâi voi insistaţi să percepeţi răul făcut, apoi să judecaţi, apoi să porniţi de la mânie pentru a justifica, într-un fel, schimbarea pe care căutaţi să o faceţi.

Asta e ca şi când, fără mânie, nu aţi putea avea ceea ce doriţi; nu aţi putea schimba ceea ce nu vă place. Aşa că începeţi să construiţi tot felul de scenarii.

Adevăr vă spun Eu vouă: Binecuvântaţi, binecuvântaţi, binecuvântaţi pe duşmanii voştri şi rugaţi-vă pentru cei care vă nedreptăţesc. Trimiteţi-le energiile voastre cele mai bune şi gândurile voastre cele mai înalte.

Nu veţi putea face acest lucru decât dacă veţi vedea fiecare persoană şi fiecare circumstanţă de viaţă ca pe un dar; ca pe un înger şi ca pe un miracol. Când o veţi face, veţi trece în deplinătatea recunoştinţei. Veţi fi pe deplin recunoscători – cea de-a Cincea Atitudine a lui Dumnezeu – şi cercul va fi complet.

Acesta este un element important, acest sentiment de recunoştinţă, nu-i aşa?

Da. Recunoştinţa este atitudinea care schimbă totul. A fi recunoscător pentru ceva înseamnă a înceta să-i mai opui rezistenţă, înseamnă a-l vedea şi a-l recunoaşte ca pe un dar, chiar atunci când clarul nu este vizibil imediat.

Mai mult decât atât, după cum vi s-a spus deja, recunoştinţa/ /avans pentru o experienţă, o condiţie sau un rezultat este un instrument puternic pentru crearea realităţii voastre şi un semn sigur al stării de maestru.

Este atât de puternică, încât cred că această a Cincea Atitudine ar fi trebuit să fie prima pe listă.

De fapt, măreţia celor Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu este că, la fel ca în cazul celor Şapte Paşi spre, ordinea lor poate fi inversată. Dumnezeu este pe deplin recunoscător, cel care binecuvântează, cel care acceptă, iubitor şi plin de bucurie şi veselie!

Iarăşi e un moment potrivit să menţionez rugăciunea mea favorită. Cea mai puternică rugăciune pe care am auzit-o vreodată. Mulţumesc, Dumnezeul meu, că mă ajuţi să înţeleg că această problemă a fost deja rezolvată pentru mine.

Da, este o rugăciune puternică. Data viitore când eşti confruntat cu o situaţie sau circumstanţă care consideri că-ţi dă probleme, exprimă-ţi imediat recunoştinţa, nu numai pentru soluţie, dar şi pentru problema însăşi. Făcând acest lucru, îţi schimbi pe loc perspectiva asupra ei, cât şi atitudinea în ceea ce o priveşte.

Apoi, binecuvântez-o, exact aşa cum făcea mama ta. Dă-i cele mai bune energii ale tale şi gândurile tale cele mai înalte.

Prin aceasta, o faci să fie prietena ta şi nu duşmanul tău; ceea ce te sprijină, mai degrabă decât ceea ce îţi este împotrivă. Prin urmare, acceptă răul şi nu-i opune rezistenţă.

Pentru că persistă lucrul căruia îi opui rezistenţă. Poate fi schimbat numai cel pe care-l accepţi.

Acum, învăluie-l cu dragoste. Indiferent de ce

experienţă trăieşti poţi, literalmente, iubi orice experienţă nedorită, până o faci să dispară. Într-un anumit sens, poţi să „o iubeşti până moare”.

Şi, în cele din urmă, fii bucuros, deoarece rezultatul exact şi perfect îţi este la îndemână. Nimic nu-ţi poate lua bucuria, pentru că bucuria este Cine Eşti şi Cine Vei fi întotdeauna. Astfel, în faţa oricărei probleme, un lucru de bucurie.

Aşa cum cânta Anna în piesa muzicală Regele şi eu: „Fluier o melodie fericită şi, absolut de fiecare dată, fericirea din melodie mă convinge că nu mi-e frică!”

Asta este! Ai prins perfect ideea!

Am un prieten care foloseşte aceste atitudini în fiecare zi, în fiecare moment. El vindecă alţi oameni, ajutându-i să vadă cât de uşor şi cât de repede îşi pot schimba atitudinea şi le arată ce diferită devine viaţa lor dacă fac o asemenea schimbare. Numele lui este Jerry Jampolsky – gerald G. Jampolsky M.D. – ca să mă exprim formal şi el a scris

O carte de căpătâi numită Love Is Getting Go of Fear.

Jerry a fondat Centrul pentru Vindecare prin Atitudine în oraşul Sausalito, California, iar acum există peste 130 de astfel de centre în oraşe din lumea întreagă. N-am cunoscut niciodată o persoană mai blândă şi mai amabilă. El are o atitudine pozitivă faţă de orice. Orice. În casa lui nu auzi niciodată „un cuvânt care să te descurajeze”.

Prin aceasta, el este o persoană remarcabilă, iar atitudinea lui legată de viaţă este o sursă de inspiraţie.

Nancy şi cu mine ne petreceam câteva zile cu Jerry şi e cu soţia lui minunată şi desăvârşită, Diane Cirincione, când.

1 aşa cum se întâmplă în viaţă, m-am trezit trăind experienţa unei ciocniri de personalitate cu unul dintre oaspeţii casei, îmi pare rău că trebuie să spun, dar atunci nu m-am purtat „la înălţime”. Obosit şi extenuat de multe luni petrecute pe drumuri, nu am acţionat într-un mod foarte paşnic.

Jerry a văzut că eram agitat şi a întrebat dacă putea (să facă ceva ca să mă ajute. Oricine-l cunoaşte vă poate spune că aceasta este o întrebare obişnuită, pe care Jerry o pune ori de câte ori vede că cineva de lângă el trăieşte o stare de disconfort de orice fel.

I-am spus că simţeam nişte sentimente negative din cauza unei ciocniri pe care am avut-o mai devreme cu un alt i oaspete, iar Jerry mi-a sugerat imediat că ar putea fi bene; fie să mă aşez împreună cu el, cu Diane şi cu cealaltă per* Dragostea însemnă a renunţa la frică. * Vers dintr-un cântec foarte popular în America soană şi să vedem ce s-a întâmplat şi „ce s-ar putea face ca să vindecăm totul".

Apoi, mi-a pus o întrebare pătrunzătoare: „Vrei să vindeci, sau preferi să rămâi atârnat de sentimentele acestea negative?" i-am spus că nu credeam că luasem o hotărâre conştientă de a rămâne în starea de negativitate, dar că aveam probleme să o depăşesc. „Totul depinde de atitudinea ta", a răspuns Jerry cu o voce liniştită şi foarte amabilă. „Probabil că de aici va ieşi ceva foarte pozitiv. Hai să vedem despre ce este vorba".

Am avut discuţia pe care el a sugerat-o şi, cu ajutorul lui şi a Dianei, celălalt oaspete şi cu mine am făcut primii paşi înapoi, pe calea spre dragoste. Am fost cu adevărat recunoscător că l-am avut pe Jerry lângă mine, într-un moment în care era clar că am pierdut legătura cu Centrul meu şi cu Cine sunt Eu cu Adevărat. Fără să ia partea nimănui, fără să emită judecăţi de valoare, fără nicio intervenţie drastică, în afară de sugestii permanente de a vedea lucrurile dintr-un alt unghi şi de a a-mi da mie însumi permisiunea de a înţelege şi punctul celuilalt de vedere, Diane şi Jerry nu numai că au jucat un rol uriaş în vindecarea momentului, dar mi-au dat instrumente cu care să aplic în viaţa de zi cu zi principiile vindecării prin atitudine.

Nu putem fi cu toţii atât de norocoşi încât să-l avem lângă noi pe Jerry Jampolsky, atunci când ne aflăm într-un moment greu, dar putem avea înţelepciunea lui Jerry. De aceea sunt atât de înnebunit de noua lui carte. Ceea ce-l

face pe Jerry Jampolsky să iasă în evidenţă este atitudinea sa remarcabilă. El vindecă tot ceea ce vede. El a vindecat până şi propria lui vedere. În perioada pe care am petrecut-o împreună, Jerry avea nişte complicaţii la ochii, care i se deteriorau pe zi ce trece. De fapt, într-una dintre zilele în care eram acolo, avea programare la chirurgie şi exista posibilitatea reală ca operaţia să-i micşoreze vederea, mai degrabă decât să i-o îmbunătăţească.

De fapt, exista posibilitatea să-şi piardă complet vederea la unul din ochi.

Nimic din toate acestea nu păreau a-l deranja pe Jerry. Nici nu se gândea la ele. Nu avea de gând să zăbovească asupra lor. A evitat orice discuţie despre asta, în toate zilele dinainte de operaţie şi-mi amintesc că a plecat la spital cu un zâmbet foarte larg pe buze. „Totul o să fie minunat”, a spus el, „indiferent de ce-o să se întâmple”.

În ziua acea am învăţat ceva de la un Maestru.

A accepta ceva nu însemnă a fi de acord cu aceasta. Însemnă, pur şi simplu, a o îmbrăţişa, chiar dacă eşti de acord sau nu.

Da. Am putut să văd că Jerry accepta şi binecuvânta experienţa pe care o trăia.

Binecuvântezi ceva, atunci când îi oferi energiile tale cele mai bune, gândurile tale cele mai înalte.

De aceea, când aud despre cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu, mă gândesc imediat la Jerry. El este o persoană care practică în permanenţă aceste atitudini.

Oamenii mă întreabă întotdeauna cum s-a schimbat viaţa mea de când mi-au apărut cărţile. Faptul că am întâlnit şi m-am împrietenit cu oameni ca Jerry Jampolsky este o schimbare care a reprezentat o mare binecuvântare pentru mine. Faptul că am intrat în legătură şi am relaţii personale cu mulţi oameni pe care i-am admirat de-a lungul anilor este unul dintre cele mai instructive rezultate ale publicării trilogiei Conversaţii cu Dumnezeu-şi cel care m-a făcut să mă smeresc foarte tare. În aceşti oameni extraordinari am văzut ceea ce mai am eu încă de învăţat

şi ei m-au inspirat foarte mult. Au mai fost, desigur, şi alte schimbări, iar cea mai importantă dintre toate este cea din cadrul relaţiei mele cu Dumnezeu.

Acum am o relaţie personală cu Dumnezeu şi aceasta are ca rezultat trăirea unei experienţe de continuă bunăstare, de putere liniştită, de evoluţie şi creştere personală, de inspiraţie care mă îmbogăţeşte profund şi de dragoste sigură şi neîndoielnică. Prin urmare, s-a schimbat şi orice alt aspect important din viaţa mea.

E cu totul diferit modul în care trăiesc eu acum experienţa unei relaţii, iar relaţiile mele personale reflectă acest lucru. Legăturile mele personale cu ceilalţi au devenit pline de bucurie, veselie şi satisfacţii. Cât despre partenera mea de viaţă, în momentul în care scriu aceste cuvinte, sunt în al cincilea an de căsătorie cu Nancy şi în tot acest timp a fost ca un basm. La început a fost minunat şi, odată cu trecerea fiecărei zile, a devenit încă şi mai minunat. Asta nu înseamnă că există vreo garanţie că va dura veşnic în forma ei de acum. Nu am de gând să prezic acest lucru, deoarece nu intenţionez să pun o astfel de presiune, nici pe umerii lui Nancy, nici pe umerii mei. Dar sunt convins că, dacă forma relaţiei noastre se va schimba vreodată, ea va rămâne întotdeauna minunat de cinstită, de plină de grijă, de compasiune şi de dragoste.

Nu numai că relaţiile mele s-au îmbunătăţit şi, prin urmare, s-a îmbunătăţit şi sănătatea mea emoţională, dar acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu sănătatea mea fizică. Acum sunt într-o condiţie mai bună decât eram cu zece ani în urmă şi mă simt înviorat şi energizat. Iarăşi nu intenţionez să prezic că lucrurile vor rămâne la fel, deoarece nu am de gând să-mi pun o greutate pe umeri, dar pot să vă spun că, chiar dacă sănătatea mea se va schimba, starea mea de pace interioară şi de bucurie profundă nu se va schimba, deoarece am văzut perfecţiunea care se află în viaţa mea şi nu îmi mai pun probleme în privinţa rezultatelor şi nici nu lupt împotriva lor.

Mi-am schimbat şi modul de a înţelege noţiunea de

abundenţă, iar acum trăiesc experienţa unei lumi în care nu există lipsuri sau limitări. Întrucât ştiu că aceasta nu este experienţa majorităţii semenilor mei, mă străduiesc cu conştiinciozitate în fiecare zi să-i ajut pe alţii să-şi modifice experienţa şi împărtăşesc de bunăvoie din abundenţa mea, sprijinind cauze şi proiecte şi oameni cu care am ceva în comunica pe un alt mijloc de a exprima şi de a trăi experienţa şi de a-l recrea pe Cine sunt.

Da, am fost inspirat de mulţi învăţători şi vizionari minunaţi pe care am ajuns să-i cunosc personal. Am învăţat de la ei ce anume face ca o fiinţă umană să iasă în evidentă ce anume o ridică deasupra mulţimii. Nu e vorba despre adularea starurilor sau a celor cu nume importante, deoarece îmi este foarte clar că ceea ce înalţă astfel de personalităţi remarcabile ne poate înălţa şi pe noi toţi. Aceleaşi lucruri magice se află în noi toţi şi, cu cât învăţăm mai mult despre oameni, care au făcut ca vraja vieţii să funcţioneze, cu atât le putem face şi noi să acţioneze în viaţa noastră. În felul acesta, noi ne învăţăm unul pe altul. Noi suntem ghizi chemându-ne unul pe altul, nu să învăţăm, ci să ne amintim, să ştim din nou Cine suntem Noi cu Adevărat.

Marianne Williamson este un astfel de ghid să vă spun ce am învăţat de la Marianne. Curajul.

Ea m-a învăţat foarte mult despre curaj şi despre cum să te angajezi să umbli pe culmi. N-am cunoscut niciodată o persoană cu o forţă personală sau cu o vitalitate spirituală mai mare. Sau cu o viziune mai extinsă. Dar Marianne nu numai ca vorbeşte despre viziunea ei despre lume, dar şi acţionează conform ei şi munceşte neobosit ca să o pună în practica în fiecare zi. Iată ce am învăţat de la ea: să muncesc neobosit ca să pun în practică viziunea care mi-a fost data, să o fac cu curaj. Să acţionez acum.

Odată eram în pat cu Marianne Williamson. O să mă omoare ca vă spun treaba asta, dar este adevărat. Am învăţat multe lucruri minunate în acele momente.

Bine, bine, nu eram în pat, şedeam pe pat! Iar soţia

mea, Nancy, intra şi ieşea din cameră, flecărind cu noi în ttmp ce împacheta. Fapt este că eram acasă la Marianne bucurându-ne de unul din rarele momente preţioase pe care le puteam petrece împreună. Era devreme, în dimineaţa plecam noastre, iar Marianne şi cu mine şedeam împreună pe pat, bând suc de portocale şi mâncând fursecuri vorbind despre viaţă. Am întrebat-o cum reuşea să se descurce, cum putea să continue ritmul teribil de alert pe care-l avea de ani de zile, atingând atât de multe vieţi într-un mod atât de extraordinar. Ea s-a uitat la mine cu blândeţe, dar în spatele ochilor avea o putere pe care mi-o amintesc şi în ziua de astăzi. „E vorba de angajamentul pe care ţi l-ai luat”, a spus ea „este vorba de a trăi cele mai înalte alegeri pe care le faci, alegerile despre care mulţi oameni doar vorbesc”.

Apoi ea m-a provocat. „Eşti gata să faci aşa ceva?”, a întrebat ea. „Dacă eşti, atunci e minunat. Dacă nu eşti, dă-te la o parte din faţa oamenilor şi stai acolo. Deoarece, dacă dai oamenilor speranţă, devii un model şi trebuie să vrei să fii cât de cât conducător, trebuie să vrei să trăieşti la înălţimea modelului pe care-l creezi. Sau, cel puţin să încerci din toată fiinţa ta.

Oamenii pot să te ierte dacă nu reuşeşti, dar le va fi greu să te ierte dacă nu încerci.

Împărtăşirea cu alţii a propriului tău proces de evoluţie te face să te mişti repede. Dacă îi spui altcuiva că ceva este posibil pentru el, trebuie să vrei să demonstrezi că acel ceva este posibil pentru tine. Trebuie să-ţi dedici viaţa acestui lucru”. Fără îndoială că aceasta se înţelege prin a-ţi trăi viaţa în „cunoştinţă de cauză, în mod deliberat”.

Dar când ne formulăm intenţiile în mod deliberat, se întâmplă uneori ceva care pare o coincidenţă. Dar am învăţat că nu există coincidente şi că evenimentele sincrone sunt doar modul lui Dumnezeu de a pune lucrurile unde trebuie în locul nostru, odată ce am anunţat în mod clar care ne sunt intenţiile. Se pare că, cu cât trăieşti mai în cunoştinţă de cauză, cu atât mai multe

coincidenţe observi că apar în viaţa ta.

De exemplu, după ce a fost publicat primul volum din Conversaţii cu Dumnezeu, intenţia mea a fost să văd cartea ajunsă în mâinile cât mai multor oameni cu putinţă, deoarece eram convins că ea conţinea informaţii importante pentru întreaga omenire. La două săptămâni după apariţie, Dr. Bernie Siegel era în Annapolis, ţinând o conferinţă despre legătura dintre medicină şi spiritualitate. În mijlocul ei, el a spus: „Cu toţii vorbim cu Dumnezeu tot timpul şi nu ştiu ce faceţi dumneavoastră, dar eu îmi scriu dialogul acum. De fapt, următoarea mea carte se numeşte Conversaţii cu Dumnezeu şi este despre un om care îi pune lui Dumnezeu toate întrebările pe care şi le-a pus vreodată, iar Dumnezeu îi dă răspunsurile. El nu le înţelege pe toate şi chiar se ceartă puţin cu Dumnezeu şi, în felul acesta, poartă o conversaţie. Este, realmente, propria mea experienţă". Toată lumea din public a chicotit – cu excepţia unei tinere. Fiica mea.

Samantha tocmai „s-a întâmplat" să se afle în ziua aceea în public şi, la prima pauză, s-a repezit spre podium. „Dr. Siegel", a început ea cu respiraţia tăiată, „vorbeaţi serios când spuneaţi că scrieţi cartea despre care ne-aţi pomenit?" „Bineînţeles", a zâmbit Bernie. „Deja sunt la jumătate!" „Interesant", a reuşit Samantha să spună, „deoarece tatăl meu tocmai a publicat o carte care este exact cea pe care ne-aţi descris-o, chiar şi titlul este acelaşi".

Bernie a făcut ochii mari. „Chiar aşa? E fascinant, deşi nu mă surprinde. Odată ce ideea „şi-a luat zborul", oricine poate să o prindă. Cred că noi cu toţii ar trebui să ne scriem Biblia noastră personală. Mi-ar plăcea să vorbesc cu tatăl tău despre asta.

A doua zi, i-am telefonat Dr. Siegel la el acasă în Connecticut. Ne-am împărtăşit din experienţa noastră şi s-a dovedit că el scria, într-adevăr, aceeaşi carte pe care tocmai o publicasem. În acel moment, eu nu am văzut perfecţiunea a ceea ce se întâmpla, ci mi s-a făcut frică. Am început să-mi imaginez cel mai teribil scenariu: la două

luni după ce apare cartea lui Bernie, oamenii o găsesc pe a mea uitată pe un raft şi mă acuză că am copiat-o pe a lui.

Am fost mult prea ruşinat ca să-i împărtăşesc aceste gânduri în timp ce stăteam de vorbă. La urma urmei, propria mea carte te învăţa să nu gândeşti cu frică, spunând în mod repetat că trebuie să arunci ideile negative şi să le înlocuieşti cu cele pozitive. Bernie a spus cu amabilitate că i-ar place să-mi citească cartea şi i-am promis că-i trimit un exemplar.

Am închis telefonul şi am încercat să pun în practică ceva gândire pozitivă. Timp de câteva săptămâni, am perv dulat între a-mi face griji şi a mă minuna.

A te minuna este opusul lui a-ţi face griji. Acum, eu mă minunez foarte mult – adică produc, cu energia mea mentală, multă minune. În acele zile de început, cel puţin jumătate din timp mi-l petreceam făcându-mi griji. Se pare că cealaltă jumătate de timp pe care mi-am petrecut-o minunându-mă a fost suficientă, deoarece ştiţi ce a făcut Bernie Siegel? Nu numai că a schimbat titlul cărţii sale şi a refăcut-o – ci a susţinut-o şi a girat-o pe a mea. El a fost prima persoană celebră care a girat Conversaţii cu Dumnezeu şi acest lucru i-a ajutat pe cumpărători să vadă valoarea lucrării pe care am editat-o – cumpărători care s-ar fi putut să fie reticenţi în privinţa unui autor nepublicat până atunci.

Ei, oameni buni, asta da atitudine! Este gestul unei persoane deosebite, care ştie că nu are nimic de pierdut ajutând o altă fiinţă umană să se înalţe. Chiar şi atunci când această fiinţă umană acţionează pe acelaşi teritoriu, se ocupă de acelaşi lucru, iată că apare un om în stare să spună nu numai „Hei, e loc destul pentru toţi!” dar chiar „Am să-i dau acestei persoane un pic din locul meu”.

De atunci încoace, am ajuns să-l cunosc pe Bernie personal. Am făcut chiar şi câteva prezentări împreună. E o minune de om, cu o scânteie în ochi ce luminează fiecare cameră. Este scânteia lipsei de egoism, sau ceea ce am numit ulterior, în termenii mei prescurtaţi, Factorul Bernie. Ochii voştri vor străluci, atunci când veţi trece prin viaţă la

fel ca Bernie, înălţând fiecare persoană a cărei viaţă o atingeţi. Fără îndoială că aceasta vrea să însemne a-ţi trăi viaţa „în mod benefic".

Elizabeth Kübler-Ross obişnuia să spună „Toate faptele benefice sunt cu dublu sens", iar aceasta este o mare învăţătură, pentru că atunci când facem ceva în beneficul altuia, beneficiem şi noi. Cunosc un om care înţelege perfect acest lucru.

Gary Zukav locuieşte la o oră distanţă de mine. Am petrecut mult timp împreună – Gary şi partenera lui spirituală, Linda Francis, Nancy şi cu mine – în casa mea din Ore-gon-ul de sud. La masă el mi-a povestit cum, cu zece ani în firmă, a scris The Seat of the Soul. * Bineînţeles că deja cunoşteam cartea, pentru că o citisem curând după apariţie. Tot el a scris The Dancing Wu Li Masters.*

Amândouă cărţile s-au vândut extraordinar şi, dintr-odată, Gary a devenit celebru. Dar nu se simţea deloc aşa. În inima lui, simţea că doreşte să fie tratat ca o persoană Obişnuită. Numai că, atunci când eşti autor de bestselleruri, nu prea îţi permiţi aşa ceva, astfel încât Gary a făcut un efort conştient de a ieşi de sub lumina reflectoarelor. El „a dispărut" câţiva ani, refuzând invitaţii la conferinţe şi solicitări pentru interviuri, retrăgându-se într-un loc liniştit, ca să mediteze asupra a ceea ce făcuse.

Şi-au adus oare cărţile lui o contribuţie reală? Meritau ele atât de multă atenţie? A contribuit el cu ceva de valoare? Care era locul lui în toate astea?

În timp ce Gary îmi împărtăşea toate aceste gânduri, mi-am dat seama că eu nu-mi acordasem răgazul de a pune aceleaşi întrebări. M-am aruncat cu capul înainte. Ştiam că ar trebui să învăţ de la cei care au gândit mai adânc şi mai mult la aceste subiecte profunde şi mi-am pus în gând să fac la fel – deşi nu ştiam cum şi când mi se va da această ocazie.

Să facem un salt înainte, peste zece luni. M-am urcat într-un avion pentru Chicago. Când am dat colţul ca să intru în cabină, îl văd pe Gary Zukav. „Tocmai s-a întâmplat" să luăm acelaşi avion şi să avem locuri în

aceeaşi secţiune, deşi mergeam în oraş pentru motive cu totul diferite – şi, în timp ce pălăvrăgeam, am descoperit că ne cazaserăm la acelaşi hotel. Hei, mi-am spus în sinea mea, ce se întâmplă aici? O fi şi asta una dintre „coincidenţele" alea?

9 „I

— Lăcaşul sufletului.

— Maeştrii dansatori Wu Li.

Când am ajuns la hotel, ne-am gândit că ar fi plăcut să luăm masa împreună. Eu eram în plină activitate de a scoate cartea pe care o citiţi acum, iar lucrurile nu mergeau prea bine. Totul se oprise brusc. În timp ce ne uitam pe lista de bucate, i-am spus asta lui Gary. i-am spus că eram îngrijorat pentru că indusesem în carte povestiri din viaţa mea şi nu ştiam dacă pe cititori o să-i intereseze aşa ceva.

„Ceea ce-i interesează pe cititori este adevărul", a spus Gary simplu. „Dacă spui anecdote de dragul anecdotelor, ele au o valoare limitată. Dar dacă descrii experienţe din viaţa ta pentru a împărtăşi altora ceea ce ai învăţat tu din ele, atunci devin deosebit de valoroase". „Bineînţeles", a adăugat el liniştit, „pentru a face acest lucru, trebuie să vrei să te arăţi exact aşa cum eşti". Nu te poţi ascunde în spatele unei măşti. Trebuie să vrei să fii autentic, transparent şi să spui lucrurilor pe nume. Dacă nu reacţionezi la o situaţie din viaţă aşa cum ar face-o un Maestru, spune-o. Dacă nu reuşeşti să pui în practică propriile tale învăţături, recunoaşte-o. Oamenii pot învăţa din asta.

„Aşa că", a spus Gary, „spune anecdotele, dar include întotdeauna şi ce ai învăţat din ele. Atunci poţi să-ţi susţii povestea ta, deoarece ea devine povestea noastră. Nu vezi? Noi mergem pe aceeaşi cărare".

Mi-a zâmbit cu căldură.

La vremea aceea, Gary Zukav revenise în faţa publicului, acceptând invitaţiile de a apărea la emisiunile făcute de Oprah şi chiar să dea autografe şi să ţină conferinţe. Cartea lui despre suflet este din nou un best-

seller. L-am întrebat cum o scotea la capăt cu faptul că este atât de cunoscut. Bineînţeles că a priceput că eu îi ceream, de fapt, nişte sfaturi legate de cum să mă descurc în situaţia mea, care era asemănătoare. S-a gândit o clipă. Ochii i-au strălucit o secundă şi am văzut cum îi zboară gândul. Apoi, a vorbit iarăşi liniştit.

„Mai întâi trebuie să-mi găsesc centrul de echilibru, adevărul meu interior, pe mine cel autentic. În fiecare zi îl caut. îl caut neobosit. Înainte de a-ţi răspunde la întrebare, am mers să-l găsesc. Apoi, în tot ceea ce fac, plec de acolo, fie că scriu, sau dau interviuri, sau un simplu autograf. De exemplu, dacă sunt la Oprah, încerc să uit că vorbesc cu şaptezeci de milioane de oameni. Trebuie să-i vorbesc omului din faţa mea, publicului de acolo, din studio. Dacă nu-mi părăsesc niciodată acest centru, sunt în permanenţă cu mine însumi şi aceasta îmi permite să fiu în armonie cu ceilalţi şi cu tot ceea ce este în jurul meu".

Fără discuţie că asta se înţelege prin a-ţi trăi viaţa „în mod armonios".

Adevărul meu cel mai autentic este că viaţa a fost într-adevăr interesantă de când a fost publicată trilogia Conversaţii cu Dumnezeular una dintre părţile foarte interesante a fost să aflu că majoritatea oamenilor celebri şi importanţi nu sunt chiar atât de inaccesibili şi de neabordat şi de orgolioşi pe cât mi-i imaginasem eu. De fapt, e chiar invers. Oamenii de înaltă clasă pe care i-am întâlnit erau minunat de „reali", autentici, sensibili şi atenţi – şi am ajuns să înţeleg că aceste calităţi sunt comune oamenilor care ies în evidentă.

Într-o zi a sunat telefonul şi era Ed Asner. El, împreună cu Ellen Burstyn citesc cuvintele lui Dumnezeu din CCD pe benzi audio. Trebuia să discutăm despre punerea mea la zid care se făcea pe opt coloane în articolul din dimineaţa aceea din The Wall Street Journal. „Hei", a mormăit Ed, „nu-i lăsa să dea în tine, băiete!" Simţeam cum îmi transmite energie, căutând să-mi spună câteva cuvinte de încurajare în legătură cu ceva ce ştia că nu era în avantajul meu. i-am spus că mă gândeam să scriu

o scrisoare către ziar, ca răspuns la lovitura ce mi se dădea.

„Nu”, a spus el, „să nu faci asta. Nu eşti tu ăsta. Mai ştiu şi eu câte ceva despre presa care te sfâşie”, a spus el chicotind, iar apoi a devenit serios. „Ei nu ştiu cine eşti, dar tu ştii. Rămâi aşa, pentru că acesta este cel mai important lucru. Or să se schimbe ei! Or să se schimbe cu toţii! Asta, atâta timp cât tu rămâi cine eşti. Nu lăsa pe nimeni sau nimic să te scoată din adevărul tău”. Ca şi Gary, Ed Asner este o persoană amabilă, iubitoare care înţelege ce înseamnă să fii autentic şi trăieşte această stare.

La fel face şi Shirley MacLaine.

Am întâlnit-o pe Shirley prin Chantal Westerman, redactor la emisiunea Good Morning, America. Urma să filmăm un interviu pentru această emisiune, iar în ziua filmărilor Chantal împreună cu Nancy şi cu mine luam masa în Santa Monica. „Ştiu pe cineva pe care ar trebui s-o cunoşti şi care ar trebui să te cunoască şi sunt sigură că ar fi interesată să te întâlnească”, a spus Chantal, în timp ce-şi mânca salata. „Pot să-i dau un telefon?” „Despre cine vorbeşti?”, am întrebat eu.

„Despre Shirley MacLaine”, a răspuns Chantal, pe un ton obişnuit.

Shirley MacLaine? am strigat eu în capul meu. Am s-o întâlnesc pe Shirley MacLaine?! în exterior, încercam să rămân impasibil. „Păi, dacă reuşeşti să aranjezi treaba asta, dă-i drumul!”, am spus eu, cât puteam de dezinteresat.

Nu vi se pare că, dacă le arătăm oamenilor că ne interesează foarte tare ceva – avem sentimentul că, într-un fel sau altul, devenim mai vulnerabili? Nu ştiu. Nu ştiu despre ce este vorba. Ştiu doar că am hotărât să renunţ la toate. Arunc de pe mine toate învelişurile protectoare cu care m-am înfăşurat, pentru ca oamenii să nu ştie niciodată ce gândesc, ce simt sau ce se întâmplă cu mine. Ce rost mai are să trăiesc, dacă-mi petrec jumătate din viaţă ascunzându-mă? Am încercat să învăţ de la oameni ca Gary şi Ed şi Shirley.

În seara aceea, am luat masa cu Shirley, în separeul de la Beverly Hills Hotel. Shirley MacLaine este o persoană foarte directă şi neprefăcută – una dintre „cele mai directe” persoane pe care le-am întâlnit vreodată – şi te obligă să fii şi tu la fel cu ea. Prin aceasta vreau să spun că ea nu are timp pentru dulcegării. Nu-i place nici conversaţia fără rost.

„Deci, chiar ai vorbit cu Dumnezeu?”, a spus ea, pe când mă aşezam pe scaunul de alături.

„Aşa cred”, am răspuns eu modest.

„Aşa crezi?” Era neîncrezătoare. „Aşa crezi?”

„Vezi”, m-am bâlbâit eu, „asta a fost experienţa mea”. „Nu crezi că ar trebui să spui lucrul ăsta? Nu asta s-a întâmplat?” „Asta s-a întâmplat. Numai că unor oameni le este greu să accepte aşa ceva, dacă le-o spun direct”. „A, îţi pasă de ce spun oamenii?”, m-a scormonit Shirley, iar faţa ei era acum foarte aproape de a mea şi ochii ei mă cercetau. „De ce?”

Shirley pune întotdeauna întrebări. Ce crezi despre asta? Ce ştii despre aia? Ce te face să crezi că ştii ceea ce crezi că ştii? Ce simţi când se întâmplă cutare şi cutare? M-am mai văzut cu Shirley de câteva ori de atunci încoace şi îmi este clar de ce Shirley este o actriţă atât de fantastică. Ea face din fiecare persoană pe care o întâlneşte un studiu de caz, o interesează fiecare om cu adevărat şi îi dă fiecărei persoane o parte reală din ea însăşi. Nu ţine nimic pentru ea. Bucuria ei, râsul ei, lacrimile ei, adevărul ei – toate sunt acolo, date ca un dar de la o persoană sinceră, care este în mod sincer ea însăşi. Pentru niciun motiv din lume ea nu-şi modelează comportamentul, personalitatea, comentariile sau conversaţia după absolut nimeni.

Iată ce mi-a dăruit Shirley, nu neapărat din ceea ce mi-a spus de câte ori ne-am văzut, ci din întreaga ei fiinţă: niciodată să nu preiei răspunsul altuia, niciodată să nu renunţi la cine eşti şi niciodată să nu încetezi de a explora cine ai putea fi, dacă ai trece la nivelul următor.

Pentru asta e nevoie de curaj.

Şi, astfel, ajung la doi dintre cei mai curajoşi oameni pe care-i cunosc: Ellen DeGeneres şi Anne Heche.

În decembrie 1998, am primit o invitaţie ca să ne petrecem câteva zile cu aceste două femei remarcabile. Ele au întrebat dacă Nancy şi cu mine puteam sosi la timp ca să participăm la o întrunire de o zi întreagă, pe care o planificaseră cu nişte prieteni pentru data de 1 ianuarie.

„În acest nou an, noi începem o viaţă nouă şi nu ne-am putut gândi la nişte persoane mai potrivite decât voi, cu care să ne petrecem Anul Nou", spunea mesajul. „Cărţile tale ne-au inspirat foarte mult". Nancy şi cu mine am plecat cu avionul de la Estes Park, Colorado, unde tocmai terminaserăm în acea dimineaţă întâlnirea noastră anuală de sfârşit de an de Recreare a Sinelui.

Nu cred că există pe Pământul ăsta un alt loc unde să mă fi simţit atât de repede ca la mine acasă, aşa cum m-am simţit în casa lui Ellen şi Anne. E şi greu să nu te simţi imediat confortabil, deoarece, în acest spaţiu, nimeni nu are nicio pretenţie de la tine, orice prefăcătorie dispare şi nu rămâne decât acceptarea necondiţionată a ta, aşa cum eşti, ce eşti – nu e nevoie de scuze, de explicaţii, de sentimente de vinovăţie, de jenă sau de teamă că „nu eşti cum trebuie". Această experienţă nu o trăieşti ca rezultat a ceva anume din ceea ce fac Ellen sau Anne, ci din ceea ce sunt ele.

În primul rând, ele sunt iubitoare – în mod deschis, în mod cinstit, în mod constant. Aceasta se manifestă printr-o căldură şi afecţiune împărtăşită una alteia şi tuturor celorlalţi din încăpere. Apoi, ele sunt transparente – ceea ce este, bineînţeles, un alt mod de a fi iubitor. Nu există un gând ascuns, nu există un adevăr nerostit, nu există nimic ce să te decepţioneze. Ele sunt aşa cum sunt şi tu eşti aşa cum eşti şi totul e în regulă, iar faptul că totul este în regulă face ca fiecare clipă să fie minunată.

Casa lui Anne şi Ellen – ca şi inima lui Anne şi Ellen – rostesc simplu: „Bine ai venit! Aici te afli în siguranţă".

Acesta este un dar special de dat altcuiva. Sper să pot întotdeauna oferi tuturor celor pe care-i ating astfel de

siguranţă la mine acasă. Mi-am creat deja o astfel de stare, cu ajutorul a multor Maeştri.

Ce mult mi-aş fi dorit să fi întâlnit asemenea oameni minunaţi, cu ceva timp în urmă.

Totul e perfect. I-ai întâlnit la momentul potrivit.

Da, dar cu ceva timp în urmă, aş fi putut învăţa ceea ce m-au învăţat vieţile lor – înainte să fac atât de mult rău altora.

N-ai făcut mai mult rău altora, decât ţi-au făcut ei ţie. N-ai întâlnit în viaţa ta oameni despre care să crezi că sunt ticăloşi?

Poate unul sau doi.

Şi ţi-au făcut ei vreun rău irevocabil?

Nu, cred că nu.

Crezi că nu?

Vorbeşti ca Shirley.

Iar tu vorbeşti ca un actor de comedie.

Drăguţ.

Ideea este că ţie nu ţi s-a făcut un rău irevocabil de către cei care au făcut ceea ce ai fi vrut să nu facă – sau de către cei care nu au făcut ceea ce tu ai fi vrut să facă.

Adevăr îţi spun Eu ţie – iarăşi: V-am trimis numai îngeri. Toţi aceşti oameni ţi-au adus daruri, daruri minunate, menite să te ajute să-ţi aminteşti Cine Eşti Tu cu Adevărat. Acelaşi lucru l-ai făcut şi tu pentru alţii. După ce veţi fi trecut cu toţii prin această grandioasă aventură, veţi înţelege foarte bine acest lucru şi vă veţi aduce unul altuia mulţumiri.

Îţi spun că va veni ziua în care îţi vei trece în revistă viaţa şi vei fi recunoscător pentru fiecare clipă din ea. Pentru fiecare rană, pentru fiecare tristeţe, fiecare bucurie, fiecare sărbătoare – fiecare moment al vieţii tale va fi o comoară pentru tine, deoarece vei vedea extraordinara perfecţiune a planului. Te vei da doi paşi înapoi, depărtându-te de ţesătură şi vei vedea tapiţeria şi vei plânge de cât este ea de frumoasă.

Prin urmare, iubiţi-vă unul pe altul. * Pe fiecare în parte. Pe toţi ceilalţi. Chiar şi pe cei care consideri că te-au

persecutat. Chiar şi pe cei pe care i-ai blestemat, spunând că sunt duşmanii tăi.

— Compară Ioan XIII, 34; XV, 12; Matei V, 44 Noul Testament

Iubiţi-vă unul pe altul şi iubeşte-te pe tine însuţi. Pentru Dumnezeu, iubeşte-te/" tine însuţi. Chiar asta vreau să spun, literalmente. Iubeşte-ţi Sinele pentru Dumnezeu.

Uneori a fost foarte greu să fac treaba asta. În special când mă gândesc cum am fost în trecut. Pe tot parcursul vieţii nu am fost o persoană plăcută. Mi-am petrecut treize ci de ani, între perioada când aveam douăzeci şi până la peste patruzeci, fiind un…

Nu spune asta. Nu te acuza în felul ăsta. Nu eşti cea mai rea persoană care a umblat vreodată pe faţa Pământului. Nu ai fost diavolul în persoană. Ai fost şi eşti o fiinţă umană care face greşeli, care încearcă să-şi găsească drumul înapoi spre acasă. Ai fost derutat. Ai făcut ceea ce ai făcut, deoarece ai fost derutat. Ai fost pierdut. Ai fost pierdut, iar acum eşti regăsit.

Nu te pierde din nou, de data asta în labirintul autocompă-timirii, în confuzia creată de propria ta vinovăţie. În loc de aşa ceva, ridică-te înspre următoarea cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti.

Spune-ţi povestea, da, dar să nu fi povestea ta. Povestea ta este la fel cu a oricărei alte persoane. În ea eşti cel care doar ai crezute* eşti. Nu este Cine Eşti Tu cu Adevărat. Dacă o foloseşti pentru a-ţi aminti Cine Eşti Tu cu Adevărat, înseamnă că o foloseşti în mod înţelept. O foloseşti exact cu scopul pentru care a fost făcută.

Spune-ţi deci povestea şi ajută-ne să înţelegem ce altceva îţi aminteşti în urma ei şi ce trebuie să-şi amintească toţi oamenii.

Bine, poate că n-am fost un – ceva… dar e sigur că nu m-am priceput să-i fac pe oameni să se simtă în siguranţă. Nici măcar la începutul anilor ’80, când credeam că am învăţat ceva în privinţa evoluţiei personale, nu puneam în practica ceea ce am învăţat.

M-am căsătorit iarăşi, am părăsit Cultul Terry Cole-Whittaker şi am plecat din hărmălaia de la San Diego, în micuţul orăşel Klickitat, Washington. Dar nu mi-a mers bine nici acolo, în mare parte pentru că nu le era prea bine celor care erau în preajma mea. Eram egoist şi manipulam orice moment şi orice persoană pentru a obţine ceea ce voiam.

Nu s-au schimbat prea multe nici când m-am mutat în Portland, Oregon, sperând să o pot lua de la început. În loc) de a se îmbunătăţi, viaţa mea a devenit din ce în ce mai complicată, lovitura de graţie fiindu-mi dată de un imens incendiu în clădirea în care locuiam cu soţia mea şi care a distrus aproape tot ceea ce aveam. Dar încercările nu se terminaseră încă. Mi-am terminat căsătoria, mi-am făcut alte relaţii şi le-am distrus şi pe alea.

Mă luptam ca un om pe punctul de a se îneca şi care încerca să scoată capul din apă, aproape trăgându-i la fund pe toţi ceilalţi care se aflau în jurul meu.

De data asta ştiam că lucrurile nu puteau să se înrăutăţească mai mult. Numai că s-au înrăutăţit! Un om de optzeci ce ani care conducea un camion mare mi-a lovit maşina pe care o conduceam, lăsându-mă cu gâtul rupt. Am sfârşit prin a avea peste un an de zile gâtul imobilizat în ghips, am făcut fizioterapie intensivă zi de zi, timp de luni întregi, apoi o zi da una nu timp de alte luni, apoi le-am redus la de două ori pe săptămână şi apoi s-au terminat cu totul – dar acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu tot ceea ce mai rămăsese în viaţa mea. Mi-am pierdut puterea de muncă, mi-am pierdut ultima relaţie şi, într-o zi, am ieşit în stradă şi am descoperit că-mi fusese furată maşina.

Era o situaţie clară, în care „un rău nu vine niciodată singur” – şi am să-mi amintesc toată viaţa acel moment, încă ameţit de tot ceea ce se întâmpla, mă plimbam în sus şi în jos pe stradă, cu speranţa deşartă că, poate, am uitat unde am parcat-o. Apoi, resemnat şi îngrozitor de amărât, am căzut în genunchi pe trotuar şi am urlat de furie. O femeie care trecea pe acolo s-a uitat la mine cu ochi mari şi a fugit pe partea cealaltă a străzii.

Două zile mai târziu, am luat ultimii dolari pe care-i aveam şi am cumpărat un bilet de autobuz pentru Oregonul de sud unde locuiau trei dintre copiii mei, împreună cu mama lor. Am întrebat-o dacă putea să mă ajute într-un fel, eventual să mă lase să stau câteva săptămâni într-una din camerele goale pe care le avea în casă, până ce mă puneam pe picioare. E de la sine înţeles că ea m-a refuzat – şi m-a dat afară, i-am spus că nu aveam unde să mă duc, iar ea mia răspuns „poţi să iei cortul şi echipamentul de camping".

Aşa am ajuns pe pajiştea din Jackson Hot Springs, în afara oraşului Ashland, Oregon, unde spaţiul de închiriat costa 25$ pe săptămână, bani pe care nu-i aveam. L-am implorat pe administratorul campingului să mă lase să stau câteva zile până adun ceva bani, iar el şi-a rostogolit ochii în cap. Campingul era deja plin cu persoane în trecere şi ultimul lucru de care avea nevoie era una în plus, dar mi-a ascultat povestea. A auzit despre foc, accident, gâtul rupt, maşina furată şi despre incredibilul şir de ghinioane fără sfârşit şi cred că i s-a înmuiat inima. „Bine", a spus el „doar câteva zile, vezi ce poţi să faci. Pune-ţi cortul acolo".

Aveam patruzeci şi cinci de ani şi simţeam că viaţa mea ajunsese la sfârşit. De la un profesionist bine plătit în industria mass-media – de la redactor şef la un ziar, de la o persoană care lucra în cadrul informării publicului într-unul dintre cel mai extinse sisteme şcolare naţionale, de la asistentul personal al dr. Elizabeth Kübler-Ross, ajunsesem să adun cutii de bere şi de apă minerală pe străzi şi în parcuri pentru a câştiga nişte bani. (Douăzeci de cutii făceau un dolar, o sută de cutii făceau cinci dolari, iar de cinci ori cinci dolari pe săptămână mă ţineau în camping).

Am învăţat câteva lucruri despre viaţa pe străzi, în timpul perioadei de aproape un an pe care am petrecut-o acolo. Nu eram exact pe străzi, dar nici departe de asta nu eram. Acolo, sub cerul liber, pe străzi, pe sub poduri şi în parcuri am descoperit că există un cod pe care, dacă restul planetei l-ar urma, întreaga lume s-ar schimba: Ajutaţi-vă Unul pe Altul.

Dacă eşti acolo timp de câteva săptămâni, ajungi să-i cunoşti pe ceilalţi care sunt la fel cu tine, iar ei ajung să te cunoască pe tine. Nimeni nu-ţi spune întrebări intime şi să ştiţi că nimeni nu te întreabă cum ai ajuns acolo. Dar dacă te văd la necaz, nu trec pe lângă tine fără să se oprească, aşa cum fac mulţi dintre cei care au un acoperiş deasupra capului. Se opresc şi întreabă „Ai nevoie de ceva?”, iar dacă îţi trebuie ceva din ceea ce au ei, poţi să fii sigur că vei căpăta.

Am întâlnit tipi pe stradă care mi-au dat ultima lor pereche de şosete uscate sau jumătate din cantitatea de cutii pe care au adunat-o în ziua aceea, atunci când se părea că nu o să fiu în stare să-mi fac „porţia”. Iar dacă cineva câştiga mai mult (o bancnotă de cinci sau zece dolari de la un trecător) venea în camping cu mâncare pentru toată lumea.

Mi-aduc aminte prima seară când am încercat să-mi ridic cortul. Când am ajuns la parcela mea, era deja întuneric. Ştiam că trebuie să mă mişc repede, dar nu aveam foarte multă experienţă în ridicarea corturilor. Vântul şuiera şi se pregătea să plouă.

„Leagă-l de pomul ăla”, am auzit o voce răguşită, care venea de nicăieri. „Apoi leagă o frânghie de stâlpul de telefon de acolo. Asta o să te ajute să găseşti drumul spre closet, în mijlocul nopţii”.

Ploaia începuse să cadă uşor. Brusc, m-am trezit că ridicaserăm împreună cortul. Prietenul meu fără nume nu a spus nimic din ceea ce nu era necesar, limitându-şi comentariile la „îţi mai trebuie o scândură acolo” şi „mai bine ai ridica podeaua, că altfel o să dormi într-o băltoacă”. Când am terminat (în realitate, el a muncit cel mai mult), a aruncat ciocanul la pământ. „Tre’ să te ţină”, a murmurat el şi a plecat.

„Mulţumesc”, am strigat eu după el. „Hei, cum te cheamă?” „Nu contează”, a spus el şi nu a privit înapoi. Nu l-am mai văzut niciodată.

Viaţa mea în camping era foarte simplă. Cea mai mare încercare la care eram supus (şi cea mai mare

dorinţă a mea) era să-mi fie cald şi să rămân uscat. Nu mă străduiam să capăt un post mai bun, nu-mi făceam griji cum să „agăţ o femeie”, nu-mi făceam probleme pentru nota de telefon şi nici nu mă întrebam ce o să fac cu ce a mai rămas din viaţa mea. Ploua foarte mult, vânturile reci de martie suflau, iar eu nu făceam altceva decât să mă străduiesc să-mi fie cald şi să rămân uscat.

Din când în când, mă întrebam cum o să ies de acolo, dar în majoritatea timpului mă întrebam cum să fac să rămân acolo. Douăzeci şi cinci de dolari pe săptămână erau foarte mulţi bani pe care să-i obţii din nimic. Bineînţeles că intenţionam să caut de lucru. Dar atunci era vorba de ce făceam în clipa aceea. Era vorba despre astăzi şi mâine şi poimâine. Trebuia să-mi vindec gâtul rupt, nu aveam maşină, nu aveam bani, mâncarea era foarte puţină şi nu aveam unde să stau. Pe de altă parte, era primăvară şi începea vara. Asta era în avantajul meu.

În fiecare zi scormoneam prin cutiile aruncate, cu speranţa de a găsi un ziar, o jumătate de măr pe care cineva nu l-a terminat, o pungă cu un sandviş pe care un copil n-a vrut să-l mănânce. Ziarul era pentru podeaua de sub cort. Ţinea de cald, absorbea apa şi era mai moale şi mai neted decât pământul denivelat. Dar, mai mult decât orice, era o sursă de informaţii în privinţa unui serviciu. De fiecare dată când puneam mâna pe un ziar, parcurgeam coloana cu oferte pentru muncă specializată. Dat fiindcă aveam gâtul rupt, nu puteam să fac nicio treabă fizică, iar majoritatea serviciilor disponibile pe loc erau de acest gen. Muncitori cu ziua. Ajutoare într-o echipă sau alta. După două luni de căutare, am dat lovitura.

Persoane cu experienţă. Tel… Mi-a sărit inima din loc. Oare câţi tipi or fi în oraşul Medford, Oregon, care aveau experienţă în radio şi care nu aveau de lucru? Am alergat la cabina telefonică, l-am mulţumit lui Dumnezeu că paginile aurii erau acolo, am introdus una dintre preţioasele mele monezi şi am cerut numărul. Directorul de programe, care ştiam că face angajările, nu era acolo.

„Poate să vă sune el?”, a întrebat o voce de femeie.

„Bineînţeles”, am răspuns eu calm, adăugând – cu cea mai bună voce a mea pe care o aveam la radio – că telefonam referitor la anunţul din ziar.

„Mă găsiţi aici până la ora patru”, l-am dat numărul de telefon de la cabină şi am închis, apoi m-am aşezat pe jos şi am aşteptat timp de trei ore ca cineva să mă sune, dar aste nu s-a întâmplat.

În dimineaţa următoare, am găsit la gunoi un roman l-am înşfăcat şi m-am întors la cabina telefonică. Eram pregătit să stau acolo toată ziua, dacă era nevoie. Când m-am aşezat la ora nouă şi am deschis cartea, mi-am spus că dacă nu sună nimeni până la prânz, o să investesc o altă monedă şi o să telefonez eu.

Telefonul a sunat la 9: 35.

„Îmi pare rău că nu v-am sunat ieri”, a spus directorul de programe. „Am fost foarte ocupat. Mi s-a spus că aţi văzut anunţul. Aveţi experienţă?”

Din nou mi-am luat vocea mea cea mai bună.

„Păi, am lucrat în radio în diverse locuri”, am spus eu cu nonşalanţă, apoi am adăugat „în ultimii douăzeci de ani”.

În timp ce schimbam aceste cuvinte, mă rugam la Dumnezeu să nu treacă cumva un camion mare prin camping, exact când stăteam eu de vorbă. Nu voiam să trebuiască să explic de ce trece un autovehicul tocmai prin sufrageria mea.

„De ce nu veniţi aici?”, m-a întrebat directorul de programe. „Aveţi o casetă de ofertă?”

O asemenea casetă era imprimată cu muzică şi era folosită pentru a ajute munca unui disc-jockey. Se pare că-i trezisem foarte tare interesul.

„Nu, mi-am lăsat tot bagajul la Portland”, am minţit eu cu neruşinare. Dar pot să citesc „în direct” orice îmi daţi şi cred că vă veţi da seama de ce sunt în stare”. „E în regulă”, a acceptat el. „Treceţi pe aici. Eu plec la patru, aşa că vă rog să nu întârziaţi prea mult.

„Am înţeles”.

Când am ieşit din cabină, am sărit în sus şi am scos

un ţipăt de bucurie. Doi băieţi treceau pe acolo.

„E chiar aşa de bine?”, m-a întrebat unul dintre ei.

„Cred că am găsit de lucru!”, am răspuns.

Ei s-au bucurat sincer pentru mine. „Şi ce-ai să faci?”, a vrut să ştie unul dintre ei.

„Disc-jockey de weekend! La trei mă duc la interviu”. „În halul ăsta?”

Nu m-am gândit la halul în care arătam. Nu mă mai tunsesem de câteva săptămâni, dar în privinţa asta m-aş fi descurcat. Jumătate din disc-jockeyi din America purtau codiţă. Dar trebuia să fac ceva în privinţa îmbrăcămintei. Era o spălătorie în camping, dar nu aveam bani să cumpăr săpun, să-mi dau ceva la spălat şi la călcat şi să mai plătesc şi biletul de autobuz până la Medford şi înapoi.

De-abia în clipa aceea mi-am dat seama cât eram de sărac. Nu puteam să fac ceva simplu, cum ar fi să merg până în oraş la un interviu, fără ca să se întâmple un miracol. În clipa aceea am căpătat experienţa piedicilor pe care oamenii care trăiesc pe stradă le întâmpină, atunci când încearcă să se pună iar pe picioare şi să ducă o viaţă normală.

Cei doi se uitau la mine, ca şi când ştiau exact la ce mă gândeam.

„N-ai bani, nu-i aşa?”, m-a întrebat unul dintre ei, aproape răstit.

„Am doi dolari”, am răspuns eu, apreciind, probabil, greşit.

„Bine, hai încoace!” l-am urmat la un grup de corturi unde erau campaţi şi alţi bărbaţi. „Are şansa de a scăpa de aici”, au explicat ei prietenilor lor şi au murmurat ceva ce eu nu puteam auzi. Apoi, întorcându-se către mine, cel mai în vârstă dintre ei s-a răstit: „Ai ceva decent cu care să te îmbraci?” „Da, în sac, dar nu e nimic curat, nimic ca lumea”. „Adu-l încoace”.

Când m-am întors, grupului de bărbaţi i se alăturase o femeie pe care o văzusem pe acolo. Ea locuia într-o rulotă mică, ce se afla tot în parc. „Spală-ţi lucrurile şi usucă-le şi eu le voi călca, scumpule”, a spus ea.

Unul dintre bărbaţi a venit către mine şi mi-a înmânat o pungă maro de hârtie în care zăngăneau monezi. „Tipii ăştia pe care-i vezi s-au scormonit şi au adunat ce e aici”, a explicat el. „Du-te şi spală-ţi rufele!”

Cinci ore mai târziu, am apărut la postul de radio, curat şi cu părul prins în codiţă, arătând ca şi când aş fi ieşit din apartamentul meu din centrul oraşului.

Am primit postul!

„Vorbim despre 6, 25$ pe oră, pentru două zile de opt ore fiecare”, a spus directorul de programe. „Îmi pare rău că nu pot să-ţi ofer mai mult. Eşti supercalificat şi aş înţelege dacă te-ai hotărât să nu accepţi”.

O sută de dolari pe săptămână! Urma să câştig o sută de dolari pe săptămână, adică patru sute de dolari pe lună – la vremea aceea însemna pentru mine o avere. „Nu, nu, este exact ce căutam acum”, am spus eu liniştit. „Mi-a plăcut foarte mult să lucrez la radio, iar acum, că mă ocup de altceva, voiam să găsesc un mod de a rămâne în branşă. Pentru mine o să fie o distracţie.

Şi nu minţeam, deoarece a şi fost o distracţie. Distracţia de a supravieţui. Am mai locuit două luni în cort, iar apoi am economisit destul ca să-mi cumpăr cu 300$ o maşină din ’63. Mă simţeam milionar. Eram singurul din grupul din camping care mergeam pe roţi – şi singurul care aveam un venit regulat – şi împărţeam cu toţi ceilalţi, pentru că nu puteam uita ce au făcut ei pentru mine.

Speriat că temperatura era în scădere, în noiembrie m-am mutat într-una din căsuţele cu o singură încăpere, care puteau fi închiriate cu 75$ pe săptămână. Mă simţeam vinovat că-mi las prietenii afară – niciunul nu avea atâţia bani ca mine, aşa că, în nopţile cu adevărat reci sau ploioase, îi invitam pe unul sau doi să stea cu mine. Am încercat să-i iau prin rotaţie, astfel ca fiecare să poată avea şansa de a sta la adăpost.

Tocmai când se părea că o să lucrez acolo veşnic, am primit o ofertă surprinzătoare de la un alt post de radio din oraş, care mă chema să fac emisiunea de după-amiază. Auziseră ce făceam eu în weekend şi le-a plăcut – dar

Medford nu e un oraş cu multe posturi de radio, şi, pentru început, mi s-au oferit 900$. Dar lucram iarăşi tot timpul şi am putut să părăsesc campingul. Stătusem acolo mai mult de nouă luni. Este o perioadă pe care n-am s-o uit niciodată.

Binecuvântez ziua în care am intrat acolo, trăgându-mi echipamentul de camping după mine, pentru că acela n-a însemnat câtuşi de puţin sfârşitul vieţii mele, ci doar începutul. Acolo am învăţat ce înseamnă loialitatea şi cinstea şi încrederea şi cum să fii tu însuţi, cât şi simplitatea şi dărnicia şi supravieţuirea. Am învăţat să nu mă resemnez niciodată când sunt înfrânt, ci să accept şi să fiu recunoscător pentru ceea ce e adevărat atunci şi acolo.

Prin urmare, nu am învăţat numai de la stele de cinema şi de la autori renumiţi. Am învăţat de la oamenii de pe străzi, care m-au ajutat, cât şi de la oamenii pe care-i văd în fiecare zi, oamenii pe care-i întâlnesc pe măsură ce avansez prin viaţă. De la poştaş, de la vânzătorul de la băcănie, de la doamna care păzeşte curăţătoria.

Cu toţii te învaţă ceva – învăţătură pe care ţi-o dau în dar. Şi aici este marele secret. Fiecare dintre ei a venit ca să primească, la rândul lui, un dar de la tine.

Care este darul pe care tu l-ai dat lor? Iar dacă, în starea de confuzie în care erai, ai făcut ceva ce crezi că i-a supărat, să nu-ţi închipui că acesta n-a fost şi el un dar.

E posibil să fie o mare avere, ca şi perioada pe care ai petrecut-o în camping.

Oare tu n-ai învăţat mult mai mult din supărările tale cele mai mari, decât din plăcerile tale cele mai mari? Prin urmare, cine este ticălosul şi cine este victima în viaţa ta?

Vei atinge starea adevărată de maestru, atunci când îţi vei putea clarifica acest lucru – înainte şi nu după ce cunoşti rezultatul unei experienţe.

Perioada ta de sărăcie şi necaz te-au învăţat că viaţa nu se termină niciodată. Niciodată, niciodată, niciodată să nu crezi că viaţa ta s-a terminat. Să ştii întotdeauna că fiecare zi, fiecare oră, fiecare moment este un alt început, o altă ocazie, o altă şansă de a te recrea pe tine însuţi din

nou.

Chiar dacă faci acest lucru în ultima clipă, în momentul morţii tale, îţi vei fi justificat întreaga experienţă şi o vei fi preamărit în faţa lui Dumnezeu.

Acest lucru nu este cu nimic mai puţin adevărat, chiar şi în cazul în care eşti un criminal înrăit, un ucigaş care merge pe drumul către locul de execuţie.

Trebuie să ştii acest lucru, trebuie să-l crezi. Nu ţi l-aş spune, dacă n-ar fi aşa.

Q [p893[pff939S9

Ceea ce ai spus acum mă ajută cel mai mult din tot ce am citit vreodată. Asta înseamnă că noi toţi – chiar şi „cei mai răi" dintre noi – avem un loc în inima Ta. Nu trebuie decât să îl revendicăm. Şi asta cred că vrea să însemne a avea o.

Când am început această carte, am spus că mă voi concentra pe două lucruri: cum să transform o conversaţie cu Dumnezeu într-o prietenie reală şi lucrativă şi cum să folosesc această prietenie pentru a aplica în viaţa de zi cu zi înţelepciunea din Conversaţii cu Dumnezeu.

Iar acum înveţi ceea ce ţi-am spus înainte – că relaţia ta cu Dumnezeu nu diferă de relaţia ta cu ceilalţi.

Şi relaţiile cu ceilalţi oameni încep printr-o conversaţie. Dacă această conversaţie se desfăşoară bine, deveniţi prieteni. Dacă prietenia se desfăşoară bine, trăiţi experienţa adevăratei Unimi. Aceasta este ceea ce doresc toate sufletele unul de la celălalt. Aceasta caută toate sufletele în Mine.

Ideea aflată la baza acestei cărţi era de a vă arăta cum să dezvoltaţi o asemenea prietenie, după ce aţi purtat o conversaţie. În cele trei cărţi dinaintea acesteia, voi aţi purtat o conversaţie. Acum e momentul să aveţi o prietenie.

Cu toate acestea, îmi pare rău să-ţi spun că mulţi oameni nu vor să parcurgă primul pas în relaţia lor cu Mine. Le este imposibil să creadă că Eu aş putea purta o conversaţie reală cu ei şi îşi limitează experienţa legată de Mine la o relaţie într-o singură direcţie ceea ce majoritatea

numesc rugăciune. Ei îmi vorbesc, dar nu vorbesc cu Mine.

Unii dintre cei care îmi vorbesc au o credinţă uriaşă că Eu le aud cuvintele. Dar nici măcar ei nu se aşteaptă să le audă pe ale Mele. Aşa că ei caută semne. Ei spun „Dumnezeule, dă-mi un semn”. Dar când le dau un semn în modul cel mai obişnuit pe care şi l-ar putea imagina, folosind chiar limba pe care o vorbesc – ei Mă neagă. Şi, adevăr vă spun Eu vouă: Unii dintre voi Mă vor nega în continuare. Nu veţi nega numai faptul că acesta este un semn, veţi nega şi faptul că e măcar posibil să primiţi un asemenea semn.

Şi vă mai spun: Mintie nu este imposibil în lumea lui Dumnezeu. Nu am încetat de a vă vorbi direct şi nu voi înceta niciodată de a o face.

E posibil să nu auziţi întotdeauna în mod limpede sau să interpretaţi cu maximă acurateţe ceea ce am eu de spus – dar, atâta timp cât încercaţi, atâta timp cât continuaţi să ţineţi dialogul deschis, îi oferiţi prieteniei noastre o şansă. Şi, atâta timp cât îi daţi lui Dumnezeu o şansă, nu veţi fi niciodată singuri, nu va trebui să faceţi niciodată faţă singuri unor probleme importante, nu veţi fi niciodată fără un ajutor imediat în momente de restrişte şi, da! veţi avea întotdeauna un loc în inima Mea. Aceasta înseamnă să fii prieten cu Dumnezeu.

Şi această prietenie este deschisă oricui?

Oricui.

Indiferent de credinţa lor, indiferent de religia lor? Sau de lipsa de religie?

E adevărat că oricine poate fi oricând prieten cu Dumnezeu?

Cu toţii sunteţi prieteni cu Dumnezeu. Numai că unii dintre voi nu ştiu acest lucru. Am mai spus asta o dată.

Ştiu că ne repetăm, dar vreau să mă asigur, vreau să mă asigur foarte tare că am înţeles cum trebuie. Tocmai vorbeai despre faptul că noi nu interpretăm cu maximă acurateţe ceea ce ai Tu de spus, iar ce ai spus acum trebuie să fie înţeles cât se poate de bine. Vreau să nu fac nicio greşeală. Spui că nu există „o cale corectă” spre

Dumnezeu?

Asta spun. Exact, precis şi fără echivoc. Există o mie de căi spre Dumnezeu şi fiecare te duce acolo.

Deci, putem să terminăm, în sfârşit, cu „al nostru e mai bun”, când e vorba de Dumnezeu. Putem să încetăm de a mai spune că „Dumnezeul nostru este cel mai bun”.

E adevărat. Puteţi. Dar o veţi face oare? Aceasta este întrebarea. Va trebui să renunţaţi la ideile voastre de superioritate, dar această noţiune este cea mai seducătoare dintre toate cele pe care le-au avut vreodată fiinţele umane. Ea a sedus întreaga rasă umană. Ea a justificat măcelărirea pe scară largă a membrilor neamului tău şi a oricărui alt neam de fiinţe conştiente de pe planeta voastră.

Acest unic gând, această idee unică pe care o aveţi că voi sunteţi, într-un fel, mai buni decât altcineva, a provocat toată nefericirea, toată suferinţa, toată cruzimea, toată lipsa de omenie cu care v-aţi purtat unul cu celălalt.

Ai mai spus asta înainte.

Şi ca şi alte lucruri pe care le-am mai spus în acest dialog, îl voi repeta iarăşi şi iarăşi. Vreau să subliniez în special această idee în termeni foarte precişi, într-un limbaj atât de clar şi de specific, încât să nu o puteţi uita niciodată. De-a lungul vremurilor, oamenii M-au întrebat care este calea spre o lume perfectă? Cum pot trăi împreună în armonie? Care este secretul spre pace permanentă? Şi, de-a lungul vremurilor, v-am dat răspunsul – de-a lungul vremurilor, v-am adus această înţelepciune, de o mie de ori, într-o mie de feluri.

Dar voi nu M-aţi ascultat.

În acest dialog, v-o spun iarăşi şi iarăşi, într-un limbaj atât de clar, încât să nu o mai puteţi ignora din nou, ci să o înţelegeţi total, să o asimilaţi atât de profund, încât, de acum înainte şi pentru totdeauna, să respingeţi orice părere că un grup dintre voi este, cumva, mai bun decât orice alt grup.

Vă spun din nou: Pune-ţi Capăt lui Mai Bun.

Aceasta este Noua Evanghelie: Nu există o rasă

superioară. Nu există o naţiune mai măreaţă decât celelalte. Nu există o singură religie adevărată. Nu există o filosofie absolut perfectă. Nu există partid politic care să aibă întotdeauna dreptate, sistem economic superior din punct de vedere moral sau cale unică spre rai.

Ştergeţi-vă aceste idei din memorie. Eliminaţi-le din experienţa voastră. Eradicaţi-le din cultura şi civilizaţia voastră. Pentru că acestea sunt gânduri de divizare şi separare şi din cauza unor asemenea gânduri v-aţi omorât unul pe altul. Nu vă va salva nimic altceva decât adevărul pe care vi l spun aici:

SUNTEM CU TOŢII UNUL.

Du acest mesaj pretutindeni, peste oceane şi continente, imediat după colţ, cât şi în lumea întreagă!

Aşa o să fac. Am să-l rostesc tare şi clar, oriunde merg, oriunde sunt.

Iar odată cu această proclamare a Noii Evanghelii, risipeşte pentru totdeauna a doua idee foarte periculoasă, pe care şi-au bazat fiinţele umane comportamentul: gândul că trebuie să faceţi ceva ca să supravieţuiţi.

Nu trebuie să faceţi nimic.

Supravieţuirea voastră este garantată. Este un fapt, nu o speranţă. Este o realitate, nu o promisiune. Voi aţi existat dintotdeauna. Existaţi acum şi veţi exista întotdeauna.

Viaţa este eternă, dragostea este nemuritoare, iar moartea este numai o imagine la orizont.

Am auzit aceste cuvinte în versurile unui cântec minunat al lui Carly Simon.

Nu v-am spus că Eu voi comunica cu voi în multe feluri – un articol dintr-o revistă de acum trei luni la salonul de coafură, o frază întâmplătoare rostită de vreun prieten, versurile cântecului pe care-l auziţi? Prin acest gen de continuare a „conversaţiilor cu Dumnezeu” vă trimit Eu mesajul Meu etern: Supravieţuirea voastră este garantată. Problema nu se pune dacă veţi supravieţui, problema este care vor fi experienţele voastre cât timp supravieţuiţi.

Răspundeţi la această întrebare acum, în ceea ce voi numiţi această viaţă, cât şi în ceea ce voi numiţi viaţa următoare. Asta, pentru că experienţa voastră din viaţa următoare nu poate fi altceva decât o reflectare a ceea ce aţi creat în această viaţă, deoarece, în realitate, există o Singură Viaţă Veşnică în care fiecare moment îl creează pe următorul.

Şi, în felul acesta, noi ne creăm propriul nostru rai şi propriul nostru iad.

Da – acum şi-n vecii vecilor. Dar, odată ce vă este clar că nu se pune problema supravieţuirii voastre, puteţi să încetaţi de a vă mai face griji în ceea ce priveşte care dintre voi este mai bun. Nu mai trebuie să vă pedepsiţi veşnic, să vă trudiţi să ajungeţi în vârf sau să-i distrugeţi pe alţii pentru a vă asigura că sunteţi cei mai bine adaptaţi. Şi, astfel, puteţi în sfârşit să „scoateţi iadul din vieţile voastre". Literalmente.

Veniţi, deci! Veniţi acum alături de Mine, într-o prietenie profundă şi trainică. V-am arătat paşii pe care trebuie să-i urmaţi. V-am împărtăşit Atitudinile lui Dumnezeu, care vă vor schimba viaţa.

Veniţi! Alungaţi „iadul"! Aduce-ţi în locul lui binecuvântarea şi bucuria şi raiul. Pentru că a Ta este împărăţia şi Puterea şi Slava, în vecii vecilor.*

Nu ţi-aş spune toate astea, dacă nu ar fi adevărat.

Accept! Îţi accept invitaţia de a lega o prietenie adevărată cu Dumnezeu! Voi urma cei Şapte Paşi. Voi adopta cele Cinci Atitudini. Nu voi mai crede niciodată că Tu ai încetat să vorbeşti cu mine sau că eu nu pot să vorbesc direct cu Tine.

Bine.

Şi dacă tot suntem acum prieteni apropiaţi, vreau să-ţi cer o favoare.

Orice. Cere orice şi vei primi.*

Vrei să explici cum să implementăm în viaţa noastră câteva dintre cele mai grandioase adevăruri din Conversaţii cu Dumnezeu? Vreau ca toată lumea să înţeleagă cum să procedeze, pentru ca această

înţelepciune să fie funcţională în viaţa de zi cu zi.

Care parte a înţelepciunii vrei să o discutăm? Hai să ne concentrăm asupra unei anumite părţi din mesaj şi vă voi spune cum să o folosiţi ca să funcţioneze în acţiunile voastre de clipă de clipă.

Bine! Hai să ne apucăm de treabă! La sfârşitul trilogiei Conversaţii cu Dumnezeu, ai spus că întregul dialog de 800 şi ceva de pagini ar putea fi rezumat în trei idei: 1. Noi suntem cu toţii Unull, 2. Este suficient pentru toţi, 3. Nu trebuie să facem nimic. Într-un fel, ai ajuns înapoi la Punctele Unu şi Trei, chiar acum când spuneai că trebuie să-i punem capăt lui mai bun.

Da.

Dar n-ai vrea să ne spui cum funcţionează asta în viaţa de zi cu zi? Şi ce ai vrut să spui cu Punctul Doi? Cum îl putem pune în practică, în viaţa de zi cu zi? Cum aplicăm toate aceste puncte?

— Compară Ioan XVI, 24 Noul Testament

Mulţumesc că ai întrebat.

Acum chiar că „ne apucăm de treabă”.

Primul mesaj e foarte simplu de aplicat. Treceţi prin viaţă ca şi când toată lumea şi chiar orice reprezintă o extensie a voastră. Trataţi i pe toţi ceilalţi oameni ca şi când ar face parte din voi. Trataţi toate celelalte lucruri în acelaşi fel.

Aşteaptă, aşteaptă! Aici! Chiar aici! Ăsta este un exemplu bun pentru ceea ce vreau să spun. Cum aplic eu o astfel de afirmaţie în viaţa de zi cu zi? Asta înseamnă că nu pot să pocnesc un ţânţar?

Nu există poţi sau nu poţi, aici.

Nu există ar trebui sau nu ar trebui. Poţi să faci tot ce vrei. Fiecare decizie este o afirmare a lui Cine Eşti.

Păi, „cine sunt” este o persoană care nu vrea să fie muşcată de un ţânţar!

Perfect. Atunci fă ce trebuie să faci, ca să trăieşti această experienţă. Vezi ce simplu e?

Dar dacă eu sunt una cu totul, nu omor eu o parte din mine însumi, când plesnesc un ţânţar?

Nimic nu moare, doar îşi schimbă forma. Dar pentru o clipă, hai să folosim definiţiile tale, ca să ducem la capăt această discuţie. Da, după definiţia ta, tu omori o parte din tine, atunci când omori un ţânţar. Acelaşi lucru faci când tai un arbore. Sau când culegi o floare. Sau când măcelăreşti o vacă şi o mănânci.

Deci, nu pot să mă ating de nimic! Trebuie să las totul exact aşa cum este! Dacă termitele îmi distrug casă, trebuie să plec şi să le-o las lor, deoarece, la urma urmei, nu vreau să le omor. Cât de departe trebuie să mergem?

E o întrebare bună. Cât de departe trebuie să mergeţi?

Faptul că nu omorâţi oameni, înseamnă să nu omorâţi termite? Şi invers, faptul că nu omorâţi termite, înseamnă că e în regulă să omorâţi oameni?

Nu, desigur că nu.

Ei vezi? Asta era. Ţi-ai răspuns la propria ta întrebare!

Da, deoarece am folosit un sistem diferit de valori. Nu este cel pe care-l sugerezi tu aici. Eu nu spun că „noi suntem cu toţii Unul”. Spun că oamenii şi termitele nu sunt Unul, tot aşa cum nu sunt nici oamenii şi copacii. Astfel, după ce am făcut această diferenţiere, le tratez în mod diferit! în cadrul sistemului Tău de valori, n-aş putea să fac asta.

Bineînţeles că ai putea. Aminteşte-ţi că Eu am spus că sunteţi cu toţii Unul, dar nu am spus că sunteţi cu toţii la fel. Este oare părul tău la fel cu inima ta?

Ce-ai spus?

Dacă-ţi tai părul, asta înseamnă că trebuie să-ţi tai şi inima? înţeleg ce vrei să spui.

Înţelegi? Chiar înţelegi? Multe fiinţe umane acţionează ca şi când nu ar înţelege. Ei tratează pe toţi şi pe toate ca şi când ar fi la fel. Ei tratează viaţa umană ca şi când nu ar valora cu nimic mai mult decât viaţa unui ţânţar. Sau a unei termite. Dacă văd că este în regulă să-şi taie părul, ei îşi taie şi inima. Îşi muşcă nasul pentru a-i face în ciudă feţei.

Nu sunt mulţi oameni care acţionează în felul acesta.

Adevăr vă spun Eu vouă: Fiecare dintre voi a acţionat în felul acesta, într-un mod sau altul. Fiecare dintre voi a acţionat fără discriminare, tratând un lucru ca şi când ar fi la fel cu altul – tratând o persoană ca şi când el sau ea ar fi la fel cu altul.

Mergi pe stradă şi vezi un alb şi îţi închipui că toţi albii arată aşa. Mergi pe stradă şi vezi un negru şi îţi închipui că toţi negrii arată aşa. Gândind aşa, faceţi două greşeli.

Aţi făcut un stereotip din albi şi negri, evrei şi ne-evrei, bărbaţi şi femei, ruşi şi americani, sârbi şi albanezi, şefi şi muncitori, chiar şi blonde şi brunete… şi nu veţi înceta de a crea stereotipuri, deoarece, a înceta să o mai faceţi, înseamnă că va trebui să încetaţi de a vă mai justifica modul în care vă trataţi unii pe alţii.

Bine, şi cei cu asta? Cum îi tratez eu pe toţi şi pe toate ca şi când ar fi o parte din mine? Şi ce se întâmplă dacă eu hotărăsc că cineva sau un grup reprezintă un cancer pe trupul meu? Nu-l extirp? Nu asta numim noi purificare etnică, ştergerea de pe suprafaţa Pământului sau mutarea din loc a unui întreg popor?

Într-adevăr, aţi luat astfel de decizii.

Da, când a fost vorba de albanezii din Kosovo. De evreii din Germania.

Eu mă gândeam la indienii din America.

Ah!

Chiar că, ah! A şterge un popor de pe suprafaţa Pământului este acelaşi lucru – fie că se întâmplă la Auschwitz sau într-un sat de piei roşii.

Da, după cum ai mai spus-o o dată.

După cum am mai spus-o o dată.

Dar dacă noi suntem cu toţii parte a aceluiaşi trup, ce se întâmplă dacă eu decid că cineva sau ceva este un „cancer”? Ce fac atunci? Asta te întreb eu acum?

Ar trebui să încerci să vindeci cancerul.

Şi cum să fac asta?

Ai putea încerca să o faci prin dragoste.

Dar unele lucruri şi unii oameni nu răspund la dragoste. Uneori, a vindeca un cancer înseamnă a-l omorî, a-l extirpa din trup. Noi încercăm să vindecăm trupul, nu cancerul.

Dar ce zici dacă trupul nu are nevoie de vindecare?

Ce?

Voi vă justificaţi întotdeauna cruzimea faţă de alţii, chiar şi faptul că-i omorâţi pe alţii, numind-o mijloc de supravieţuire pentru voi înşivă. Dar aceasta ne duce înapoi la o altă întrebare, la o altă idee. Mai înainte am vorbit despre a doua dintre cele mai importante idei pe care le au fiinţele umane.

Hai să închidem cercul. Ce crezi că se va întâmpla dacă nu scapi de cancerul despre care vorbeai?

Voi muri.

Şi, pentru ca să eviţi moartea, extirpi cancerul. Este o problemă de supravieţuire.

Exact.

Şi acesta este acelaşi motiv pentru care oamenii omoară alţi oameni, extermină grupuri întregi de alţi oameni, dislocă populaţii întregi şi minorităţi etnice. Ei cred că trebuie să facă acest lucru, pentru că e vital pentru supravieţuirea lor.

Da.

Adevăr vă spun Eu vouă: Nu trebuie să faceţi nimic pentru ca să supravieţuiţi. Supravieţuirea voastră este garantată. Aţi existat dintotdeauna, existaţi acum şi veţi exista întotdeauna – o lume fără de sfârşit.

Supravieţuirea voastră este un fapt, nu o speranţă; o realitate, nu o promisiune. Prin urmare, tot ceea ce aţi făcut ca să „supravieţuiţi” nu a fost necesar. V-aţi creat în timpul vieţii un iad, pentru a evita iadul pe care vi l imaginaţi că l-aţi evita – creând iadul pe care-l creaţi.

Tu vorbeşti despre o formă de supravieţuire – viaţa eternă – iar eu vorbesc despre o altă formă: Cine suntem chiar acum, chiar aici. Ce se întâmplă dacă nouă ne place cine suntem chiar aici, chiar acum şi nu vrem să vedem pe nimeni sau nimic cum schimbă acest lucru?

Voi nu ştiţi Cine sunteţi Voi cu Adevărat, chiar aici, chiar acum. Dacă aţi şti, nu aţi face niciodată ceea ce faceţi. N-ar trebui să o faceţi.

Dar nu te păstrezi în cadrul ideii. Ce zici dacă nouă ne place Cine suntem chiar aici, chiar acum şi nu vrem să vedem pe nimeni sau nimic cum schimbă acest lucru?

Atunci voi nu aţi fi Cine sunteţi Voi cu Adevărat. Voi aţi fi doar cine credeţi că sunteţi, chiar aici şi chiar acum. Şi aţi încerca să realizaţi imposibilul, adică să rămâneţi întotdeauna cine credeţi voi că sunteţi. Iar aceasta nu se poate.

Nu înţeleg. M-ai pierdut de tot.

Cine sunteţi voi este viaţa. Voi sunteţi viaţa însăşi! Şi ce este viaţa? Este un proces. Şi ce este acest proces?

Este evoluţie… sau ceea ce voi aţi numi schimbare. Totul în viaţă se schimbă! Totul!

Viaţa este schimbare. Aceasta este Viaţa. Atunci când puneţi capăt schimbării, puneţi capăt vieţii. Dar acest lucru nu-l puteţi face. Şi, astfel, vă creaţi un adevărat iad, încercând să faceţi ceva ce nu puteţi face, străduindu-vă şi chinuindu-vă să rămâneţi neschimbaţi, în timp ce Cine sunteţi se schimbă. Voi sunteţi cei care se schimbă.

Dar unele lucruri se schimbă în mai bine şi altele în mai rău! Tot ceea ce încerc să fac este să opresc schimbările în rău.

Nu există ceea ce se cheamă „mai bine” sau „mai rău”. Voi aţi inventat totul. Voi hotărâţi ce să numiţi mai bine şi ce să numiţi mai rău.

Bine, dar ce se întâmplă dacă eu numesc mai bine a rămâne viu în forma mea fizică actuală, mai degrabă decât a muri? A muri înseamnă pentru mine o schimbare în mai rău! Sunt sigur că Tu nu spui că, dacă eu aş avea cancer în trup, nu ar trebui să fac nimic, deoarece viaţa este eternă. Dacă viaţa mea din acest trup se termină pentru că eu nu fac nimic – ce dacă? Sunt sigur că nu asta vrei să spui, nu-i aşa?

Eu spun că fiecare gest este un gest de auto-definire. Asta este tot ceea ce faceţi voi aici. Definiţi şi vă creaţi,

exprimaţi şi trăiţi ca experienţă pe cine credeţi voi că sunteţi. Pe scurt, evoluaţi. Felul în care evoluaţi este alegerea voastră. Faptul că evoluaţi, nu este.

Dacă voi sunteţi cel care alege să extirpe cancerul din el pentru a păstra forma lui mai extinsă de viaţă, atunci o veţi demonstra.

Dacă voi sunteţi cel care îi vede pe ceilalţi din neamul lui ca pe un cancer, deoarece sunt diferiţi de el sau nu sunt de acord cu el, o veţi demonstra. Într-adevăr, mulţi dintre voi aţi şi demonstrat-o.

Acum am să te invit să vezi viaţa într-un mod cu totul nou. Am să te invit să vezi viaţa ca pe nimic altceva decât ca pe un proces continuu de schimbare. Gândeşte-te în felul următor: totul se schimbă, tot timpul. Asta te include şi pe tine. Tu eşti atât cel care schimbă, cât şi cel schimbat. Asta, deoarece chiar dacă tu te schimbi, tu eşti cel care provoacă schimbarea în tine însuţi şi în lumea din jurul tău.

Când te trezeşti dimineaţa, te invit să te gândeşti la un singur lucru. Ce se va schimba astăzi? Nu, dacă se va schimba ceva astăzi? Asta e de la sine înţeles! Dar, care va fi acea schimbare? Şi ce rol vei juca tu în crearea acestei schimbări, în a fi cauza ei conştientă?

Voi luaţi decizii în fiecare secundă a fiecărui minut, al fiecărei ore, a fiecărei zile. Aceste alegeri se referă la ce anume se va schimba şi cum. Ele nu se referă la nimic altceva.

Hai să vorbim despre o alegere simplă, cum ar fi pieptănatul părului, deoarece nu este una uşoară. Îţi imaginezi că-ţi piepteni părul în acelaşi fel în fiecare zi. Şi că nu schimbi absolut nimic. Dar, însuşi gestul de a-l pieptăna este un act de schimbare. Imediat după ce te scoli, te duci la oglindă, te uiţi la părul tău şi spui „în!”, e într-o stare jalnică, nu poţi să ieşi din casă în halul ăsta. Trebuie să schimbi ceva. Trebuie să schimbi modul în care arăţi. Aşa că, te speli pe faţă, îţi piepteni părul, te pregăteşti pentru ziua care urmează.

În tot acest timp, tu iei hotărâri. Unele dintre ele sunt

luate pentru a aduce lucrurile înapoi aşa cum au fost. Şi, astfel, creezi iluzia că lucrurile rămân aşa cum au fost. Dar tu te recreezipe tine din nou, în ceea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti!

Întreaga viaţă este un proces de recreare. Aceasta este cea mai mare bucurie a lui Dumnezeu. Aceasta este recrearea lui Dumnezeu!

Implicaţiile pe care acest lucru le are asupra vieţii voastre sunt fenomenale. Când te gândeşti la asta, îţi apare ca o revelaţie extraordinară. Voi nu faceţi nimic altceva decât să vă schimbaţi. Voi nu faceţi nimic altceva decât să evoluaţi. Modul în care vă schimbaţi, depinde de voi. În ce fel evoluaţi, depinde de voi. Dar, faptul că voi sunteţi, nu poate fi pus în discuţie. El este ceva dat. Aşa stau lucrurile. Asta este Viaţa. Acesta este Dumnezeu. Asta sunteţi voi.

Viaţa, Dumnezeu, Voi = ceea ce Se schimbă.

Dar tot nu mi-ai rezolvat dilema. Dacă eu sunt Una cu totul, cum e cu plesnitul ţânţarilor?

Ce fel de schimbare alegi să creezi în acea parte a Sinelui tău pe care o numeşti ţânţar? Aceasta este întrebarea pe care ţi-o pui şi aceasta este implicaţia înţelepciunii SUNTEM CU TOŢII UNUL.

Tu „schimbi” partea din Totul pe care tu o numeşti ţânţar. Tu nu „omori” ţânţarul, înţelegi? Viaţa este eternă şi tu nu poţi să-i pui capăt. Tu ai puterea de a-i schimba forma. Aşa cum se întâmplă în spectacolele populare de iluzionism, tu poţi să schimbi formele. Dar să ştii că: întreaga conştienţă acţionează la un loc. În sensul cel mai înalt, e imposibil ca unul dintre voi să-l stăpânească sau să-l controleze pe celălalt. Fiecare aspect al divinităţii deţine un control co-creator asupra destinului ei.

Prin urmare, nu puteţi omorî un ţânţar împotriva voinţei lui. La un anumit nivel, ţânţarul a ales acest lucru. Orice schimbare din univers apare cu consimţământul universului însuşi, manifestat prin toate formele lui diferite. Universul nu poate să nu fie de acord cu el însuşi.

Acest lucru este imposibil.

Asta este o discuţie periculoasă. Este o învăţătură periculoasă. Oamenii ar putea-o folosi, zicând: „Deci, pot să fac orice, oricui vreau, pentru că ei mi-au dat permisiunea să o fac! La urma urmei, ei „co-creează „cu mine!” Asta ar însemna anarhie comportamentală.

Deja aveţi o astfel de anarhie. Nu vezi că viaţa este ceea ce voi numiţi „anarhie comportamentală”? Cu toţii faceţi ce vreţi, când vreţi, cum vreţi şi Eu nu vă opresc. Neamul omenesc a făcut ceea ce se poate numi treburi oribile şi le face din nou şi din nou, iar Dumnezeu nu-i opreşte. Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

Bineînţeles că m-am întrebat. Cu toţii ne-am întrebat. Cu toţii strigăm din inimă „Dumnezeule, de ce permiţi să se întâmple aşa ceva?”. Bineînţeles că ne-am întrebat.

Şi nu vreţi să primiţi răspunsul?

Bineînţeles că vreau să primesc răspunsul.

Tocmai ţi l-am dat.

Dacă e adevărat, va trebui să mă gândesc la el. Dacă e adevărat, am sentimentul că acum nu mai există nimic care să ne oprească de la a ne face un rău incredibil unul altuia, pretinzând că tot ceea ce se află în Univers e de acord cu ceea ce facem. Mă tulbură foarte tare lucrul ăsta. Nu ştiu cum să-l înţeleg. Doctrina binelui şi răului, a crimei şi pedepsei, a lui corect şi greşit, a recompensei veşnice şi a condamnării veşnice – toate aceste lucruri care ne controlează, toate aceste lucruri care dau speranţă celor oprimaţi, toate sunt anihilate de acest mesaj. Dacă nu găsim un nou mesaj să punem în locul lui, îmi este teamă pentru rasa umană şi pentru noile abisuri de depravare la care ar putea ajunge.

Dar, aveţi un mesaj nou. El este, în sfârşit, Adevărul. Iar acest mesaj este unicul care poate salva lumea. Vechiul mesaj nu a făcut acest lucru. Nu înţelegi? Nu-ţi este clar? Vechiul mesaj, cel despre care spui că a dat speranţă omenirii, nu v-a adus niciunul dintre rezultatele pe care le-aţi sperat.

Vechiul mesaj al binelui şi răului, a crimei şi

pedepsei, a lui corect şi greşit, a recompensei veşnice şi a condamnării veşnice nu a făcut nimic ca să pună capăt suferinţei pe planeta voastră, pentru a termina cu omorâtul pe planeta voastră, pentru a înceta torturile pe care vi le impuneţi vouă înşivă. Şi asta, deoarece este un mesaj al separării.

Există un singur mesaj care poate schimba pentru totdeauna cursul istoriei omenirii, care poate pune capăt torturii, care vă poate aduce înapoi la Dumnezeu. Acest mesaj este Noua Evanghelie: SUNTEM CU TOŢII UNUL.

Din această Nouă Evanghelie reiese un nou mesaj al responsabilităţii depline, care vă spune că sunteţi pe deplin responsabili pentru ceea ce alegeţi, că alegeţi cu toţii împreună şi că unicul mod de a vă schimba alegerile este de a le schimba împreună, de-a binelea.

Nu veţi înceta să vă torturaţi pe voi înşivă, atâta timp cât vă închipuiţi că îi torturaţi pe alţii. Veţi pune capăt torturii, numai atunci când vă va fi clar că, în realitate, vă torturaţi pe voi înşivă.

Acest lucru îl puteţi vedea numai când înţelegeţi pe deplin că e imposibil să faceţi ceva împotriva voinţei altuia. Numai în acel moment de înţelegere clară veţi vedea, pentru o clipă, ceea ce aţi fi crezut a fi un adevăr imposibil.

Toate acestea vi le faceţi vouă înşivă.

Iar acest adevăr nu poate fi văzut decât dacă înţelegeţi şi îmbrăţişaţi şi trăiţi Noua Evanghelie. SUNTEM CU TOŢII UNUL.

De aceea, bineînţeles că nu-i puteţi face nimic celuilalt care nu a fost co-creat cu voi la un anumit nivel. Acest lucru ar fi posibil, numai dacă noi nu am fi Cu Toţi Unul. Dar SUNTEM CU TOŢII UNUL. Nu există decât Unul. Noi creăm această realitate, împreună.

Înţelegi implicaţiile? Vezi impactul cutremurător?

Mergeţi deci acum şi învăţaţi toate neamurile. Învăţaţi i că ceea ce faceţi voi pentru alţii, vouă vă faceţi, iar ce nu reuşiţi să faceţi pentru alţii, nu reuşiţi să faceţi pentru voi, pentru Sinele vostru. Faceţi altora aşa precum voiţi să vă facă vouă oamenii, deoarece vouă vi se face!”

Aceasta este Regula de Aur. Acum o înţelegeţi pe deplin.

— Compară Matei VII, 12 Noul Testament

(r) [p33[pff92<a<5 (r)

De ce nu suntem învăţaţi, de la început, toate aceste adevăruri minunate? Cât de frumoasă era această Regulă de Aur înainte, dar acum pare că are mai mult înţeles. E perfect simetrică. Cercul logic este complet. îi vedem raţiunea. Vedem de ce este în interesul nostru cel mai mare să punem în practică această înţelepciune. Nu mai e un act de altruism, ci un gest practic. Este, pur şi simplu, ceea ce se potriveşte pentru Noi. De ce nu se predă această Regulă de Aur copiilor foarte mici, încă de la început?

Întrebarea nu este: de ce nu aţi făcut asta în trecut? întrebarea este: de ce nu intenţionaţi să o faceţi în viitor? Mergeţi deci şi învăţaţi toate neamurile, răspândind în lung şi în lat, Noua Evanghelie:

SUNTEM CU TOŢII UNUL. DRUMUL NOSTRU NU ESTE CEL MAI BUN; ESTE DOAR UN DRUM DIFERIT.

Rostiţi-o nu numai din amvoanele voastre, ci şi în sălile guvernului; nu numai în biserici, ci şi în şcoli; nu numai prin conştienţa voastră colectivă, ci şi prin economia voastră colectivă. Faceţi ca spiritualitatea voastră să fie reală chiar aici, chiar zeum.pe loc.

Sună de parcă ai vorbi despre politizarea spiritualităţii noastre. Sunt şi dintre cei care spun că spiritualitatea şi politica n-ar trebui să se amestece.

Nu puteţi evita să vă politizaţi spiritualitatea. Punctele voastre de vedere politice reprezintă spiritualitatea voastră demonstrată.

Dar poate că nu se pune problema să vă politizaţi spiritualitatea, ci, mai degrabă, să vă spiritualizaţi politica.

Dar credeam că există o separare între Biserică şi Stat. Nu dăm de necaz atunci când încercăm să facem un mariaj între politică şi religie?

Într-adevăr, aşa se întâmplă. Şi nu despre asta vorbeam acum.

S-ar putea să hotărâţi că ar fi cel mai bine ca Biserica şi Statul să rămână separate. Pe baza unor rezultate, s-ar putea să hotărâţi că religia şi politica nu se pot amesteca. Dar, pe de altă parte, spiritualitatea s-ar putea să fie cu totul altceva.

Motivul pentru care aţi putea decide că Biserica şi Statul ar trebui să fie separate este că Biserica înseamnă un anumit punct de vedere, o anumită credinţă religioasă. S-ar putea să fi observat că, atunci când astfel de credinţe intră în domeniul politic, se creează mari controverse şi lupte politice. Asta, deoarece nu toate popoarele au acelaşi fel de credinţă religioasă. De fapt, nu toate popoarele au – în vreun fel – o religie sau o biserică.

Pe de altă parte, spiritualitatea este universală. Toate popoarele o au. Toţi oamenii sunt de acord cu ea.

Aşa să fie? Să auzi şi să nu crezi!

Aşa este, chiar dacă nu o ştiu, chiar dacă nu o numesc astfel. Asta se întâmplă deoarece „spiritualitatea" nu e nimic altceva decât viaţa însăşi, aşa cum este ea. Spiritualitatea spune că totul este o parte a vieţii, iar aceasta este o afirmaţie cu care nu se poate să nu fii de acord. Puteţi să discutaţi în contradictoriu cât vreţi asupra ideii dacă există sau nu Dumnezeu, dacă toate lucrurile sunt parte din Dumnezeu – dar nu puteţi să o faceţi în privinţa ideii dacă există Viaţă sau dacă toate lucrurile sunt parte din ea.

Singura discuţie pe care o mai puteţi face este dacă Viaţa şi Dumnezeu înseamnă acelaşi lucru.

Adevăr vă spun Eu vouă: Ele sunt acelaşi lucru.

Până şi un agnostic – până şi un ateu – ar fi de acord că există o forţă în univers care ţine totul la un loc. Există, de asemenea, ceva care a pornit totul. Iar dacă există ceva care a pornit totul, trebuie să fi existat ceva înainte ca să existe universul aşa cum îl cunoaştem noi acum. Universul n-a apărut din senin. Şi chiar dacă ar fi aşa, „seninul" este ceva. Şi chiar dacă spui că universul a apărut din nimic, tot trebuie să te ocupi de problema cauzei primordiale. Care este cauza pentru ca ceva să iasă din nimic?

Prima cauză este viaţa însăşi, care se exprimă în formă fizică. Ea este viaţă – în formare. Nimeni nu poate să contrazică acest lucru, deoarece e foarte clar că „aşa stau lucrurile”. Puteţi totuşi să discutaţi în contradictoriu la nesfârşit (ceea ce aţi şi făcut!) în privinţa modului în care să descrieţi acest proces, cum să-l numiţi, ce să înţelegeţi din el, la ce concluzie să ajungeţi.

Dar v-am spus că acesta este Dumnezeu. Aceasta înţelegeţi voi acum şi aceasta aţi înţeles întotdeauna prin cuvântul Dumnezeu. Dumnezeu este prima cauză. Cel care Mişcă Rămânând Nemişcat. Cel care A Fost înainte să fi existat Cel care Este. Cel care va fi după ce Cel care este Acum, nu mai există. Alfa şi Omega. Începutul şi Sfârşitul. Vă spun din nou că aceste cuvinte – Viaţă şi Dumnezeu – pot fi puse unul în locul celuilalt. Dacă procesul pe care-l observi este procesul vieţii în formare, atunci este aşa cum ţi-am spus mai înainte: Voi sunteţi cu toţii, Dumnezer în formare.

Adică, voi sunteţi informarea lui Dumnezeu.

E în regulă, presupun… dar ce legătură au toate astea cu orice altceva – şi mai ales cu politica?

Dacă spiritualitatea este cu adevărat un alt cuvânt folosit în loc de viaţă, atunci tot ceea ce este spiritual este o afirmare a vieţii. Prin urmare, a injecta spiritualitate în politica voastră ar însemna să faceţi afirmări ale vieţii din toate activităţile şi deciziile politice.

— Compară Ioan X, 34 Noul Testament într-adevăr, asta încercaţi voi să faceţi prin politică. De aceea v-am spus că punctele voastre de vedere politice reprezintă spiritualitatea voastră – demonstrată. Singurul motiv pentru care aţi creat politica este ca să produceţi un sistem prin care viaţa să poată fi trăită în mod armonios, în fericire şi în pace. Adică, un sistem prin care viaţa însăşi să poată fi afirmată.

Nu m-am gândit niciodată la ea în felul acesta.

Cei care au pus bazele ţării tale s-au gândit. Statele Unite au o Declaraţie de Independenţă care spune că voi sunteţi cu toţii creaţi egali, cu anumite drepturi

inalienabile, printre care Viaţa, Libertatea şi Găsirea Fericirii. * Guvernul vostru a fost făcut pe baza noţiunii că fiinţele umane pot construi un sistem de auto-gu-vernare care să garanteze aceste drepturi. Toate guvernele de pretutindeni au fost create, iniţial, după aceeaşi idee. Forma unui guvern poate fi diferită, dar scopul niciodată. Civilizaţii şi societăţi diferite îşi pot exprima în mod diferit ideile şi felul în care să le realizeze, dar dorinţele lor sunt, practic, aceleaşi. Vezi deci că guvernele şi politica au fost create pentru a garanta experienţa a ceea ce înseamnă spiritualitate – ceea ce este viaţa însăşi.

Totuşi, majorităţii oamenilor nu le place să-L audă pe Dumnezeu vorbind despre politică sau despre probleme politice. Ori de câte ori scriu în buletinul fundaţiei despre probleme politice şi modul în care ele sunt influenţate de către mesajul din Conversaţii cu Dumnezeu, încep să primesc scrisori negative. „Anulaţi-mi abonamentul!”, e scris în ele. „Aceasta nu este lucrarea lui Dumnezeu. Acestea sunt puncte de vedere politice şi nu m-am abonat la acest buletin informativ ca să aud asemenea păreri!”

Când Marianne Williamson, James Redfield şi cu mine am sponsorizat Veghea de Rugăciune pentru Pace în Wash

— Declaraţia de Independenţă, 4 iulie 1776

Ington, O.C., cu câţiva ani în urmă, toată lumea a considerat că acesta este un miracol. Am chemat toţi oamenii de pretutindeni să folosească puterea rugăciunii ca să aducem pace în lume – şi am primit un sprijin uriaş. Dar, ori de câte ori careva dintre noi începe să vorbească despre cum să aduci pace, despre principiile spirituale care se află la baza ei, încep să sosească scrisori. Oamenii sunt foarte supăraţi.

Da, oamenii vor să se roage pentru pace, dar nu să facă ceva în privinţa asta. Ei vor ca Dumnezeii să găsească o soluţie – dar elimină posibilitatea că soluţia lui Dumnezeu ar putea fi ca Voi să faceţi Ceva în Privinţa Asta.

De fapt, aceasta este singura soluţie care există, deoarece Dumnezeu acţionează în lume prin oamenii care

se află în ea.

Nu cred că oamenilor le-ar păsa, dacă alţii ar face ceva în această privinţă. Cred că pe ei îi deranjează faptul că Dumnezeu le spune ce anume trebuie făcut.

Dar eu nu v-am spus niciodată ce trebuie să faceţi şi nici nu vă voi spune vreodată. Nu am dat niciodată ordine, n-am răcnit comenzi şi n-am stabilit ultimatumuri. V-am ascultat doar când mi-aţi spus încotro vreţi să mergeţi şi v-am oferit sugestii despre cum să ajungeţi acolo. Spui că vreţi să aveţi o lume care să trăiască în pace armonie şi bucurie.

Adevăr vă spun Eu vouă: Bucuria înseamnă libertate. Şi aceste două cuvinte pot fi puse unul în locul celuilalt.

Orice limitare a libertăţii înseamnă o limitare a bucuriei. Limitarea bucuriei este limitarea armoniei. Iar orice limitare a armoniei este o limitare a păcii.

Spui că vreţi să trăiţi într-o lume fără conflicte, fără violenţă, fără vărsare de sânge, fără ură. Adevăr vă spun Eu vouă: O cale pentru a avea o astfel de lume, o cale pentru a o crea – practic peste noapte – este să predicaţi şi să trăiţi Noua Evanghelie:

SUNTEM CU TOŢII UNUL. DRUMUL NOSTRU NU ESTE MAI BUN; ESTE DOAR UN DRUM DIFERIT.

Rostiţi-o nu numai din amvoanele voastre, ci şi în sălile guvernului; nu numai în biserici, ci şi în şcoli; nu numai prin conştienţa voastră colectivă, ci şi prin economia voastră colectivă.

Te repeţi tot timpul.

Voi vă repetaţi tot timpul. Întreaga voastră istorie este o repetare a eşecurilor voastre – în viaţa voastră personală, cât şi în experienţa voastră colectivă de pe planetă.

Definiţia stării de nebunie este repetarea, iarăşi şi iarăşi, a aceloraşi comportamente, dar aşteptând rezultate diferite. Toţi cei care caută să extindă spiritualitatea asupra politicii încearcă să spună: „Mai există şi o altă cale”. Asemenea eforturi ar trebui să fie binecuvântate – şi nu criticate.

Da, dar treaba nu stă chiar aşa. În Conversaţii cu Dumnezeu, volumul al doilea, Tu ai discutat probleme sociale şi mulţi le-au criticat, considerându-le prea politice. Marianne Williamson a scris o carte absolut minunată, numită Vindecarea Sufletului Americii, şi a predicat despre „spiritualitatea socială" din amvonul ei de la Biserica de Astăzi de lângă Detroit. A fost criticată de către unii oameni din congregaţie pentru că a vorbit prea politic.

Ei au spus acelaşi lucru şi despre Iisus.

„Prea multă politică", au spus ei. „Cât timp propovăduia numai lucruri spirituale, totul era în regulă. Dar acum El sugerează ca oamenii chiar să pună în practică adevărurile spirituale pe care le-au învăţat. Acum devine periculos. Trebuie să-L oprim!"

Dar dacă nu există un drum „mai bun", ce sens mai are activismul spiritual? Care e rostul politicii? Sau a orice altceva? De ce să mă implic, dacă totul e la întâmplare?

Dacă nu contează încotro o apuc, ce mă poate determina să particip?

Dorinţa ta de a afirma Cine Eşti. Poate că e o chestie „la întâmplare" în privinţa modului în care-ţi piepteni părul, dar observă că, de ani de zile, ţi-l piepteni în acelaşi fel. De ce nu-l piepteni altfel? E posibil ca motivul să fie faptul că nu acesta Eşti Tu cu Adevărat? De ce îţi cumperi maşina pe care o cumperi, de ce porţi hainele pe care le porţi? Tot ceea ce faci este o afirmaţie, oferă o exprimare a lui Cine Eşti. Fiecare gest este un gest de auto-definire, de definire de Sine.

Oare acest lucru contează? Este definirea Sinelui o treabă importantă pentru tine? Bineînţeles că este. Ea este chiar motivul pentru care ai venit aici.

Cine Eşti nu e „o treabă la întâmplare". Cine Eşti e cea mai importantă decizie pe care o vei lua vreodată.

Ideea din Noua Evanghelie nu este că Cine Eşti nu contează – este exact opusul. Cine Eşti contează atât de mult, încât fiecare dintre voi e absolut magnific. Noua învăţătură este că fiecare dintre voi e atât de magnific, încât niciunul nu e mai magnific decât celălalt – nu în ochii

lui Dumnezeu şi nici în ochii voştri, dilcăpriviţi cu ochii lui Dumnezeu.

Faptul că este imposibil ca voi „să-l depăşiţi” pe altul, fiind mai bun decât el, vă ia oare raţiunea de a trăi?

Faptul că nu puteţi avea o religie „mai bună” – sau un sistem politic „mai bun” sau un sistem economic „mai bun” – nu înseamnă că nu ar trebui să aveţi niciunul.

Oare, înainte de a lua în mână pensula sau penelul, trebuie neapărat să ştiţi că modul vostru de a picta este „mai bun”? N-ar putea fi doar o altă pictură? Un alt mod de a exprima frumuseţea?

Oare pentru a-şi justifica frumuseţea, un trandafir trebuie să fie „mai bun” decât un stânjenel?

Adevăr vă spun Eu vouă: Voi sunteţi cu toţii flori în Grădina Zeilor. Ar trebui, oare, să distrugem grădina, deoarece o floare nu e cu nimic mai frumoasă decât cealaltă? Exact acest lucru l-aţi făcut voi. Şi apoi vă plângeţi „Unde au dispărut toate florile?”

Voi sunteţi, cu toţii, note în cadrul Simfoniei Cereşti. Ar trebui, oare, să refuzăm să interpretăm muzica, deoarece o notă nu este cu nimic mai importantă decât alta?

Dar ce se întâmplă dacă o notă este falsă. Oare nota aceea falsă nu strică simfonia?

Depinde de cine ascultă.

Nu înţeleg.

N-ai auzit niciodată copii cântând şi n-ai avut sentimentul că este un cântec minunat, chiar dacă jumătate de note erau pe alături?

Ba da. Am avut exact această experienţă.

Şi-ţi imaginezi că tu ai fi capabil de a avea o experienţă pe care eu n-aş putea-o avea?

Niciodată nu am gândit în felul ăsta.

Spune-mi, ce faci dacă un copil cântă fals, îi spui să tacă? Crezi că în felul acesta îl încurajezi să iubească muzica şi să se iubească pe sine însuşi? Sau îl inspiri să urce pe culmi şi mai înalte, spunându-i să continue să cânte?

Bineînţeles că aşa îi spun.

De secole întregi vă ascult cântecele. Felul în care cântaţi e o muzică pentru urechile Mele. Îţi închipui că niciunul dintre voi nu a cântat vreodată fals?

Sunt sigur că unul sau doi dintre noi au făcut-o.

Prin urmare, iată-ţi răspunsul.

Voi sunteţi copiii Mei. Vă ascult cum cântaţi şi consider că totul este minunat. Când cântaţi voi, nu există „note false”. Nu existaţi decât voi care cântaţi din toată inima, copilul Meu.

Voi sunteţi orchestra lui Dumnezeu. Prin voi, Dumnezeu orchestrează viaţa însăşi. Când cântaţi voi nu există „note false”. Nu existaţi decât voi, copilul Meu, care cântaţi din toată inima, încercând să găsiţi notele potrivite.

Dacă Eu nu aş vedea frumuseţea din toate acestea, înseamnă că n-aş avea suflet.

Aminteşte-ţi întotdeauna că:

Sufletul este cel care vede frumuseţea, chiar şi atunci când mintea o neagă.

O, ce învăţătură extraordinară! Doamne, ce imagine minunată!

De aceea, în viaţă să vedeţi întotdeauna cu sufletul. Ascultaţi cu sufletul.

Chiar şi acum, când e vorba de cuvintele care se află pe hârtie chiar în faţa voastră, vedeţi-le cu sufletul vostru, auziţi-le cu sufletul vostru. Numai atunci puteţi începe să le înţelegeţi.

Sufletul vostru este acela care vede frumuseţea şi minunea şi adevărul cuvintelor Mele. Mintea voastră le va nega veşnic. Este după cum v-am spus: Pentru a-L înţelege pe Dumnezeu, trebuie să vă ieşiţi din minţi.

Nu opriţi simfonia în care cântaţi, doar pentru că auziţi o notă falsă. Pur şi simplu, schimbaţi melodia. Activismul politic eficient nu provine din mânie sau ură – activismul spiritual nu provine niciodată de acolo – ci din dragoste. Nu se pune problema să consideraţi că cineva sau ceva a greşit; este doar o decizie de a schimba realitatea prezentă cu una nouă, care provine dintr-un

gând nou în privinţa a Cine sunteţi şi Cine Alegeţi Voi să fiţi.

Da. Aceasta am numit noi Mişcarea Noului Gând. Totuşi, trebuie să te întreb ceva – cred că eu sunt încă „în minţi" în această privinţă – dar această Nouă Evanghelie „Suntem cu Toţi Unul" înseamnă că nu trebuie să facem rău niciunui lucru; nu putem să plesnim un ţânţar, să prindem un şoarece în capcană, să rupem o buruiană (şi cu atât mai puţin o floare)? înseamnă că nu trebuie să măcelărim un miel, ca să mâncăm cotletele fragede şi delicioase?

Crezi că e în regulă să-ţi tai părul? Crezi că e în regulă să-ţi tai inima? Este vreo diferenţă?

Nu-mi răspunzi la întrebare.

De ce nu-mi faci cunoscută Voia Ta? Spune-mi doar care este Voia Ta şi totul va deveni foarte simplu pentru mine.

Eu nu am o voie care să fie separată de a voastră, nici în această privinţă şi nici în oricare alta. Eu nu am preferinţe deosebite de ale voastre. Acesta este lucrul pe care atât de mulţi dintre voi nu-l pot înţelege. Acesta e lucrul pe care atât de mulţi dintre voi nu-l pot suporta. Deoarece, dacă eu nu am preferinţe diferite şi nu vreau altceva, atunci voi ce ar trebui să faceţi? Cum aţi putea şti ce este corect şi ce este greşit în această privinţă sau în oricare alta?

Acum am făcut un pas înainte. V-am luat noţiunea de „mai bun". Ce-o să vă faceţi acum? Care este acum baza alegerilor sau deciziilor voastre?

Vă spun din nou, scopul vieţii este ca voi să decideţi şi să declaraţi, să exprimaţi şi să realizaţi Cine sunteţi Voi cu Adevărat. Nu e treaba Mea să vă spun ce e corect-şi ce e greşit, ce e bun şi ce e rău, ce să faceţi şi ce să nu faceţi, pentru ca, apoi, voi să hotărâţi dacă să vă supuneţi Mie sau nu-şi apoi Eu să vă recompensez sau să vă pedepsesc. Aţi încercat acest sistem şi el nu funcţionează. Tot timpul aţi proclamat care credeţi voi că ar fi Voia Mea, dar asta nu v-a ajutat. Nu v-aţi supus. Luaţi aminte!

Voi aţi declarat că Eu sunt împotriva omorului, dar continuaţi să omorâţi – şi unii dintre voi o faceţi chiar în numele Meu!

Aţi spus că sunt împotriva maltratării şi oprimării oamenilor din orice clasă socială, rasă sau sex, dar continuaţi să permiteţi aşa ceva. Aţi spus că sunt împotriva necinstirii părinţilor, abuzurilor împotriva copiilor, relei tratări a însuşi Sinele vostru, dar continuaţi să le comiteţi. Aţi spus că sunt împotriva multor lucruri pe care continuaţi să le faceţi. Nu aţi reuşit să vă schimbaţi comportamentul, indiferent de ce anume pretindeţi voi că Eu prefer sau comand.

Aţi spus că sunt împotriva minţitului, dar voi minţiţi tot timpul. Aţi spus că sunt împotriva hoţiei, dar voi furaţi în dreapta şi stânga. Aţi spus că sunt împotriva adulterului, dar în fiecare zi şi în fiecare noapte, luaţi soţul sau soţia celuilalt.

Chiar şi guvernele voastre – acele instituţii pe care le-aţi creat ca să vă protejeze şi să aibă grijă de nevoile voastre – vă mint. Într-adevăr, aţi creat o întreagă societate bazată pe minciuni.

Unele dintre aceste minciuni sunt numite de către voi „secrete”, dar ele sunt totuşi minciuni, deoarece, să fie foarte clar, a ascunde ceva este tot o minciună. Consideraţi că este o slăbiciune să spuneţi întregul adevăr, să-i faceţi pe alţii să ştie tot ceea ce este de ştiut în privinţa unui anumit subiect, astfel încât toată lumea să poată alege, bazându-se pe toate datele necesare.

Aţi spus că Eu sunt împotriva încălcării promisiunilor şi jură-mintelor, dar vă încălcaţi tot timpul promisiunile şi jurămintele şi o faceţi cu neruşinare, folosind tot felul de explicaţii raţionale care vă permit să vă justificaţi în orice clipă.

Da, neamul omenesc a demonstrat foarte clar că voia Mea aşa cum aţi înţeles-o şi aţi enunţat-o – nu înseamnă nimic pentru voi.

Interesant este faptul că, până la urmă, acest lucru este perfect. Dat fiind că există atât de multe moduri

diferite de a înţelege care este voia Mea, probabil că aţi omorî şi mai mult în numele Meu, dacă aţi deveni, dintr-o da &, fanatici în credinţa voastră.

Îmi amintesc de auto-colantul pe care scria: DUMNEZEULE, SALVEAZĂ-MĂ DE POPORUL TĂU!

Da, e o mare ironie în propoziţia asta.

Deci, să ne întoarcem la întrebarea ta. Dacă este în regulă să plesnim un ţânţar? Să prindem un şoarece în capcană? Să smulgem o buruiană? Să măcelărim un miel şi să-l mâncăm? Voi trebuie să hotărâţi. Voi trebuie să hotărâţi în toate privinţele. Şi mai sunt, bineînţeles, şi întrebări neimportante.

E în regulă să omori un om, ca pedeapsă pentru că a omorât? Să faci avort? Să omori un homosexual? Să fii homosexual? Să faci sex înainte de căsătorie? Să faci sex, în cazul în care vrei să devii „iluminat”? Şi aşa mai departe, şi aşa mai departe.

În fiecare zi trebuie să luaţi o hotărâre. Dar să ştiţi că, atunci când decideţi, anunţaţi şi demonstraţi Cine sunteţi.

Fiecare gest este un gest de auto-definire.

Te-ai prins. Înţelegi.

Asta, deoarece repeţi atât de mult.

Repetiţia este bună. Ea permite o însuşire deplină. Iar acum voi repeta altceva ce am mai spus înainte. În acţiunile şi alegerile voastre zilnice, nu numai că anunţaţi Cine sunteţi voi, decideţi, de asemenea, cine sunt Eu, deoarece voi şi cu Mine suntem Unul.

Astfel, în sensul cel mai larg, Eu îţi răspund la întrebare. O fac prin tine. Iar acesta este unicul mod prin care se poate răspunde la o întrebare. Adevărul va ieşi din răspunsul tău. Acesta este adevărul fiinţei tale. Este ceea ce tu eşti cu adevărat.

Aminteşte-ţi că tu eşti o fiinţă umană. De tine depinde ceea ce eşti. Deşi v-am spus acest lucru de multe ori, e ceva ce nu aţi luat serios în considerare înainte.

Bine, bine, dar „A Fi Unul” nu înseamnă egalitate, nu-i aşa? Pot să capăt măcar acest răspuns de la Tine?

A fi Unul nu înseamnă a fi la fel, e adevărat.

Atunci ce înseamnă a fi Unul? Ce este Unimea?

Întrebarea nu este „Ce înseamnă a fi Unul?" întrebarea este „Ce înseamnă pentru tine a fi Unul?" Aceasta este o decizie care trebuie luată în interiorul fiecărei inimi omeneşti. Iar din această decizie vă veţi crea viitorul – sau îi veţi pune capăt.

Dar, chiar când te gândeşti la acest lucru, ai o îndrumare, există o idee, o înţelepciune care v-a fost dată ca să vă ajute. Nu ca să faceţi ceea ce este corect, deoarece „corect" este un termen relativ, ci ca să ajungeţi acolo unde spuneţi că vreţi să ajungeţi. Ca să faceţi ceea ce spuneţi că vreţi să faceţi.

După cum am mai observat şi înainte, ca neam omenesc, ca specie, spuneţi că vreţi să trăiţi împreună în pace şi armonie; că vreţi să creaţi o viaţă mai bună pentru copiii voştri; că vreţi să fiţi fericiţi. Măcar asupra acestui lucru sunteţi cu toţii de acord, dacă nu sunteţi de acord asupra a nimic altceva. Prin urmare, vi s-a dat această îndrumare şi ea v-a venit în trei idei 1. Noi suntem cu Toţi Unul. 2. Este suficient pentru toţi. 3 – Nu trebuie să facem nimic.

Prima Idee pe care am discutat-o mai mult aici poate fi pusă mai uşor şi mai rapid în practică, atunci când le înţelegeţi pe a Doua şi a Treia.

Da, iar eu caut în continuare modalitatea de a aplica în practică această înţelepciune şi cum să o fac să funcţioneze în viaţa de fiecare zi. Aşa că, hai să trecem la celelalte idei.

La sfârşitul trilogiei Conversaţii cu Dumnezeu, ai enunţat aceleaşi Trei Idei.

Da, iar dacă voi înţelegeţi Ideea a Doua, Este suficienptentru toţi, veţi căpăta un indiciu important asupra modului în care puteţi să aplicaţi Prima Idee, Suntem cu toţii Unul, dacă alegeţi să o faceţi.

Ce înseamnă este suficient?

Exact ceea ce spune. Este suficient. Este suficient din tot ceea ce credeţi că aveţi nevoie ca să fiţi fericiţi. Este

suficient timp. este suficientă mâncare, este suficientă dragoste, sunt suficienţi bani... nu ai nimic altceva de făcut, decât să-i împărţiţi cu ceilalţi. V-am dat din plin. Este suficient pentru voi toţi. Când trăiţi acest adevăr, când îl faceţi să funcţioneze ca parte a realităţii voastre, nu mai există nimic ce să nu vreţi să împărţiţi cu alţii, nimic ce să acumulaţi pentru voi – bineînţeles că nici dragostea, nici mâncarea şi nici banii.

Asta înseamnă că n-ar trebui să adunăm averi?

Este o diferenţă între a alege să ai ceva şi să alegi să acumulezi. De fapt, numai atunci când cunoaşteţi adevărul că „este suficient", puteţi avea cu uşurinţă orice lucru bun pe care l-aţi alege voi înşivă să-l aveţi în viaţă.

E adevărat! Numai atunci când am ajuns să înţeleg, în sfârşit, că este suficient pentru toată lumea, am putut să-mi permit să cred că este suficient pentru mine. Cu toate acestea, trebuie să am mare credinţă, deoarece e greu de văzut cum că ar fi suficient pentru toată lumea.

Nu judeca după aparenţe. Motivul pentru care, aparent, nu este suficient pentru toată lumea este că foarte mulţi oameni care au mai mult decât suficient împart numai foarte puţin cu ceilalţi. O parte minusculă din populaţia lumii deţine o cantitate masivă din bogăţia mondială şi foloseşte o parte colosal de mare din resursele lumii voastre. Există o enormă disproporţie între ce au unii şi ce au alţii – iar aceasta devine mai mare şi nu mai mică în fiecare zi.

„Bine, bine, bine", îi aud pe oamenii nerăbdători spunând „ai mai zis chestia asta şi înainte".

Şi au dreptate, bineînţeles, deoarece – tot ca şi înainte acest dialog se mişcă în cerc, întorcându-se înapoi de unde a plecat. Dar ei sunt nerăbdători, pentru că există ceva din ceea ce se spune aici, iarăşi şi iarăşi, ceva ce ei nu vor să audă. Se observă ceva ce ei nu vor să vadă.

Iarăşi ne aventurăm şi intrăm în domeniul pe care tu îl numeşti „spiritualitate socială" şi atât de mulţi oameni nu vor să ajungă acolo. Se simt forţaţi să vadă lucruri la care nu vor să se uite.

Dar, tocmai ai expus ideea Mea mai extinsă. Numai voi puteţi hotărî cum să aplicaţi adevărul Unimii. Toţi predicatorii şi toată învăţătura din lume nu va schimba o iotă. Numai atunci când există o schimbare în inima omenească, va putea exista o schimbare în condiţia umană.

Ce ar putea determina o astfel de schimbare?

Întrebarea nu este „Ce?”. Întrebarea este „Cine?”. Iar răspunsul este „Voi”. Tu poţi să o faci. Chiar acum.

Eu? Acum?

Dacă nu tu, atunci cine? Dacă nu acum, atunci când?

Asta este o întrebare veche din înţelepciunea ebraică.

Da, şi o pun de foarte multă vreme. Care-ţi este răspunsul?

Răspunsul meu este: eu, acum.

Îmi place ce aud. Aminteşte-ţi, copilul Meu, că unul dintre cei Şapte Paşi în a crea o este să-l ajuţi pe Dumnezeu. Tocmai ai hotărât să faci acest lucru. E bine. Exact acest rezultat îl va produce. Bine, pentru tine.

Când accepţi să răspândeşti vorbele, să duci mesajul care poate schimba inima omenească, joci un rol important în schimbarea condiţiei umane. Din acest motiv, spiritualitatea este, în cele din urmă, o chestiune de politică.

Pot să discut în contradictoriu cu Tine? Cred că ai spus că noi „nu trebuie să facem nimic”.

Aşa am spus şi aşa şi este.

Atunci despre ce vorbim noi chiar acum? „A duce mesajul” nu este ceva ce eu fac?

Nu, e ceva ce tu „eşti”. Nu poţi să faci mesajul, poţi numai să fii mesajul. Asta, pentru că mai mult decât a face, tu eşti a fi.

Tu duci mesajul ca tine, nu cu tine. Tu eşti mesajul! Asta înseamnă spiritualitate în acţiune. Înţelegi cum stau lucrurile?

Mesajul este viaţa ta, trăită. Tu răspândeşti cuvintele care sunt tu. Şi nu e scris oare: Şi cuvântul s-a făcut trup?”

Da, dar oare asta a vrut să spună?

Da.

Cum pot să ştiu? Vreau să spun – să fiu sigur?

Ai cuvântul Meu. Ai cuvântul Meu în tine. Literalmente, tu eşti Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup. Spune doar vorba şi sufletul tău se va tămădui. * Rosteşte cuvântul, trăieşte cuvântul, fii cuvântul.

Într-un cuvânt, fii Dumnezeu.

— Ioan 1, 14 Noul Testament

A, cuvântul meu.

Exact. Exact asta este.

Acolo trebuie să ajungem? Se presupune că eu trebuie să fiu Tu?

Nu „se presupune că trebuie să fii", chiar eşti. Eu nu îţi cer să faci nimic. Eu îţi spun Cine Eşti Tu cu Adevărat. Deja eşti ceea ce te străduieşti să fii. Nu trebuie să faci absolut nimic. Iar acesta este Punctul Trei din această Treime Sfântă de înţelepciune.

Dar dacă eu ies în lume şi încerc să mă comport ca Dumnezeu, oamenii vor crede că am înnebunit.

Vor crede că ai înnebunit, doar pentru că eşti cu totul bucuros şi vesel, eşti numai dragoste, accepţi totul, binecuvântezi totul şi eşti recunoscător pentru tot?

Nu. Vreau să spun, dacă merg şi încerc să mă comport ca Dumnezeu.

Dar aşa se comportă Dumnezeu! Vrei să spui că oamenii vor crede că ai înnebunit dacă mergi şi începi să acţionezi în modul în care crezi tu că se comportă Dumnezeu. Şi anume, atotputernic, care controlează totul, care pretinde tot timpul, care este răzbunător şi care pedepseşte.

Dar „a Ta este răzbunarea", rostit-ai Tu.*

Nu, voi aţi rostit asta. Eu nu am rostit-o niciodată.

Şi astfel, „ne comportăm ca Dumnezeu", adoptând Cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu, nu Dumnezeul pe care ni-L imaginăm în coşmarurile noastre, ci Dumnezeul care este în realitate – nu-i aşa?

Da. Şi aminteşte-ţi că nu vorbim despre a face, ci despre a fi. Aceste atitudini sunt lucruri care tu eşti. Şi

întrucât faci aceste afirmaţii din starea de a fi conştient, mai degrabă decât inconştient, începi să trăieşti din intenţie; începi să trăieşti în mod deliberat. Aminteşte-ţi că v-am sugerat să trăiţi în mod deliberat, armonios şi benefic şi că v-am explicat ce înseamnă asta. Mai vrei nişte exemple?

Nu. Cred că am înţeles atunci când am analizat înainte.

Bine. Dar acum lasă-Mă să-ţi spun un secret. Fă ce spune punctul al treilea şi primele două vor veni automat. Hotărăşte să trăieşti în mod benefic – hotărăşte că viaţa şi munca ta vor fi benefice pentru alţii – şi vei descoperi că trăieşti în mod deliberat şi armonios. Acest lucru se va realiza, deoarece a trăi în mod benefic te va face să trăieşti din intenţie, făcând totul în mod deliberat şi conştient, mai degrabă decât inconştient – iar rezultatul va fi că vei trăi în mod armonios, pentru că, ceea ce aduce altora un beneficiu, nu poate să fie în dizarmonie cu ei.

Am să-ţi dau acum trei instrumente, cu care poţi fi sigur că viaţa ta va fi trăită în mod benefic. Acestea sunt Conceptele de Bază ale Vieţii Holistice:

Conştienţă Cinste Responsabilitate îmi dai multe lucruri pe care să le rumeg. Mult material. Cât mai durează această învăţătură?

Toată viaţa, prietenul Meu, toată viaţa.

Şi nu se va termina niciodată, nu-i aşa? Nu va exista niciodată un moment în care să pot spune „M-am prins!” şi să-i pun capăt.

S-ar putea foarte bine să vină un moment în care să poţi spune „M-am prins!”. Dar, în clipa în care soseşte acest moment, vei observa că mai sunt încă multe „de care să te prinzi”. Asta, deoarece cu cât înţelegi mai mult, cu atât înţelegi că sunt mai multe de înţeles. Înţelegi? Şi astfel, nu vei înceta niciodată procesul de a evolua şi de a căpăta învăţătură. Nu poţi să evoluezi prea tare, nu poţi să evoluezi prea repede şi nu poţi să evoluezi prea mult. Acest lucru nu e cu putinţă. Nu poţi să sfârşeşti procesul de evoluţie.

Nu există un capăt la cât de evoluat eşti.

Şi nu trebuie să-ţi faci griji că „trebuie să le prinzi pe toate, cât timp toate sunt bune”, deoarece întotdeauna toate sunt bune. Toate lucrurile pe care le capeţi prin aceste învăţături despre Viaţă sunt bune pentru tine.

Cu toate acestea, ai spus că nu am nimic de învăţat.

Adevărata învăţătură nu este un proces prin care să înveţi, ci prin care eşti făcut să-ţi aminteşti. Nimic din ceea ce se află aici nu e nou pentru tine. Sufletul tău nu este uluit de absolut nimic din toate acestea. Adevărata învăţătură nu este niciodată un proces prin care să introduci cunoaştere, ci unul prin care să scoţi cunoaştere în afară. Adevăratul Maestru ştie că nu are cunoaştere mai multă decât discipolul său; el are doar o memorie mai bună.

Spuneai că doreşti să ştii cum să pui în practică – în lumea reală, în viaţa de zi cu zi, ca pe un adevăr util, care funcţionează ceea ce ai descoperit în conversaţiile noastre ca fiind de valoare. Îţi sugerez nişte modalităţi prin care poţi face acest lucru. Te ajut să capeţi ceea ce vrei. Asta se înţelege prin a fi prieten cu Dumnezeu.

Mulţumesc. Atunci spune-mi Conceptele de Bază.

Conştienţa este starea de a fi în care e posibil să alegi să trăieşti. Ea înseamnă să fii treaz în orice clipă. Înseamnă să fii un observator atent la cum stau lucrurile şi de ce; la ce se întâmplă şi de ce; la ce pot să le facă să nu se întâmple şi de ce; la toate rezultatele posibile – şi cele mai probabile – ale oricărei alegeri sau acţiuni, cât şi la ce anume le face să fie posibile şi probabile.

A trăi în mod conştient înseamnă a nu pretinde că nu ştii.

Aminteşte-ţi că ţi-am spus că există dintre cei care ştiu, dar care pretind că nu ştiu. Conştienţa înseamnă a fi conştient – şi a fi conştient că eşti conştient. Ea înseamnă a fi conştient că eşti conştient că eşti conştient şi înseamnă a fi conştient că eşti conştient că eşti conştient că eşti conştient.

Conştienţa are multe niveluri. Conştienţa înseamnă a

fi conştient de nivelul de conştienţă de care eşti conştient şi înseamnă a fi conştient că nu există niveluri de conştienţă de care nu poţi fi conştient, dacă eşti conştient de acest lucru. Când trăieşti o viaţă în stare de conştienţă, nu mai faci lucruri în mod inconştient. Nu poţi să o faci, deoarece eşti conştient că faci ceva în mod inconştient – şi aceasta înseamnă, desigur, că tu o faci în mod conştient.

Nu e greu să trăieşti o viaţă în mod conştient când eşti conştient că nu e greu. Conştienţa se hrăneşte din ea însăşi.

Când nu eşti conştient de starea ta de conştienţă, atunci nu poţi să ştii cum arată ea. Nici măcar nu ştii că nu ştii. Ai uitat. În realitate tu ştii, dar ai uitat că ştii, prin urmare, e ca şi cum nu ai şti deloc. De aceea este atât de importantă re-amintirea. Asta am venit Eu să fac aici. Am venit să vă ajut să vă reamintiţi. Pentru asta există prieteni. E vorba şi de acelaşi lucru pe care-l faceţi voi în viaţa altora în viaţa tuturor celorlalţi. Aţi venit aici pentru a-i ajuta pe alţii să-şi reamintească. Acesta e un lucru pe care s-ar putea ca voi să-l fi uitat.

Odată ce sunteţi făcuţi să vă amintiţi, sunteţi aduşi înapoi la conştienţă. Odată ce vă întoarceţi la conştienţă, începeţi să deveniţi conştienţi de conştienţa voastră şi sunteţi conştienţi că sunteţi conştienţi.

Conştienţa înseamnă să observi momentul, înseamnă să te opreşti, să priveşti, să asculţi, să simţi şi să trăieşti din plin experienţa a ceea ce se întâmplă. Este o meditaţie. Conştienţa transformă totul într-o meditaţie. A spăla vasele. A face dragoste. A tăia iarba. A rosti cu voce tare un cuvânt către celălalt. Totul devine o meditaţie.

Ce fac? Cum fac? De ce fac asta? Ce sunt eu în timp ce fac asta? De ce sunt eu asta, în timp ce fac asta?

Ce experienţă trăiesc eu chiar acum? Cum trăiesc această experienţă? De ce o trăiesc ca experienţă, aşa cum o trăiesc? Ce sunt eu, în timp ce trăiesc această experienţă? De ce sunt eu aceasta, în timp ce trăiesc o asemenea experienţă? Ce legătură au toate astea cu ceea ce trăiesc eu ca experienţă? Ce legătură are aceasta cu

ceea ce alţi oameni trăiesc ca experienţă în ceea ce mă priveşte?

Conştienţa înseamnă a trece la nivelul Observatorului Neobservat, Tu te urmăreşti pe tine însuţi. Şi apoi te urmăreşti că te urmăreşti. Şi apoi te urmăreşti că te urmăreşti că te urmăreşti. În cele din urmă, nimeni nu mai urmăreşte că te urmăreşti. Ai devenit Observatorul Neobservat.

Aceasta înseamnă Conştienţa Deplină.

E uşor. Nu este atât de dificil sau de complicat pe cât sună. Este vorba de a te opri, a privi, a asculta şi a simţi. Este vorba despre a şti şi a şti că ştii. Este vorba despre a termina cu prefăcătoria.

Acum tinzi cu adevărat să faci ce trebuie. Tinzi către tine însuţi, în trecut, făceai ceea ce ai făcut – înainte de a tinde. Poţi să o numeşti: a pretinde.

E remarcabil. N-am mai auzit niciodată aşa ceva.

Ba da, ai auzit. Aceasta este învăţătura lui Buddha. Aceasta este învăţătura lui Krishna. Aceasta este învăţătura lui Iisus. Aceasta este învăţătura fiecărui Maestru care a trăit vreodată şi care trăieşte acum. Nimic nu e nou în toate astea, nimic ce să-ţi uimească sufletul.

Când încetezi de a pretinde, devii complet cinstit. Cinstea este a doua unealtă. Cinstea înseamnă a spune – întâi ţie şi apoi altora – de ce anume eşti conştient.

Cinstea este cea pentru care te ridici. Nu mai abordezi lucrurile dintr-o poziţie de jos, ci te ridici pentru ceva. Poate că ai observat că nu poţi să te ridici înspre ceva, atâta timp cât nu eşti pe picioarele tale. De aceea se spune că, atunci când eşti absolut cinstit, ai coloana vertebrală dreaptă.

În Conversaţii cu Dumnezeu, volumul al II-lea, sunt scrise cele Cinci Niveluri ale Rostirii Adevărului şi se explică modul în care ele pot avea ca rezultat o viaţă în care totul să fie vizibil, sau ceea ce se numeşte transparenţă. Cele două cuvinte – vizibil şi transparenţă – se află într-o poziţie interesantă de juxtapunere unul faţă de altul. A fi absolut vizibil înseamnă a fi absolut

transparent. Adică, oamenii pot vedea prin tine. Nu există planuri ascunse. Cu cât devii mai vizibil, cu atât devii mai transparent.

Folosiţi cu convingere instrumentul cinstei şi o să vedeţi cum viaţa vi se schimbă. Folosiţi i în relaţii. Folosiţi i în interacţiuni de afaceri. Folosiţi i în politică. Folosiţi i în şcoli. Folosiţi-l pretutindeni, tot timpul.

Fiţi conştienţi de ceea ce faceţi şi apoi fiţi cinstiţi în această privinţă. Fiţi cinstiţi în privinţa rezultatelor pe care ştiţi foarte bine că le-aţi produs. Apoi, alegeţi să vă asumaţi responsabilitatea pentru ele. Acesta este al treilea instrument. Este un semn de mare maturitate, de mare evoluţie spirituală.

Dar voi nu veţi vrea să faceţi acest lucru, atâta timp cât societatea voastră pune semnul egal între responsabilitate şi pedeapsă. Mult prea adesea, în trecut, a-ţi asuma responsabilitatea a însemnat „a o lua pe coajă”. Iar responsabilitatea nu înseamnă vinovăţie. Mai degrabă, ea înseamnă voinţa de a face orice poţi pentru ca rezultatele pe care le obţii să fie cele mai bune cu putinţă, şi să faci tot ceea ce este necesar pentru a remedia orice poate fi remediat – în cazul în care alţii aleg să trăiască experienţa acestor rezultate într-un mod care le dăunează.

Unii oameni au ales să meargă pe o cale care spune: „Fiecare persoană este responsabilă pentru rezultatele pe care le obţine, întrucât noi ne creăm propria noastră realitate şi, prin urmare, eu nu sunt responsabil de ceea ce ţi se întâmplă ţie, chiar dacă eu sunt cel care am provocat acest lucru”. Aceasta este ceea ce eu numesc un ocoliş NewAge. Este o încercare de a răsuci logica Mişcării Noului Gând, care proclamă că fiecare fiinţă umană este un creator.

Adevăr vă spun Eu vouă: Fiecare dintre voi este responsabil pentru celălalt. Sunteţi cu adevărat cel care are grijă de fratele lui.

Când veţi înţelege acest lucru, toată nefericirea, toată tristeţea, toată durerea vor dispărea din experienţa umană. Atunci veţi crea o Nouă Societate, bazată pe Noua

Evanghelie SUNTEM CU TOŢII UNUL şi întărită de Conceptele de Bază: conştienţa, cinstea, responsabilitatea. Nu vor exista alte legi, nu vor exista alte reguli sau regulamente. Nu vor fi legislaţii şi nu va fi nevoie de legislaţii. Pentru că veţi fi învăţat, în sfârşit, că nu poţi să legiferezi moralitatea.

Şcolile voastre vor preda aceste Concepte de Bază. Întreaga programă şcolară va fi construită în jurul lor.

Obiecte cum ar fi cititul, scrisul şi aritmetica vor fi predate prin prisma lor. Economia voastră mondială va reflecta aceste Concepte de Bază. Întreaga infrastructură va fi construită în jurul lor. Activităţi cum ar fi cumpăratul, negociatul şi vândutul vor fi dirijate de către ele.

Autoguvernarea voastră va sprijini aceste Concepte de Bază. Întreaga birocraţie va fi construită pe baza lor. Departamente ca serviciul public, justiţia, managementul şi distribuţia resurselor vor fi administrate în concordanţă cu ele.

Religiile voastre vor sprijini aceste Concepte de Bază. Întregul sistem spiritual de credinţă va fi construit în jurul lor. Experienţe cum ar fi dragostea necondiţionată, dăruirea nelimitată, vindecarea fizică şi emoţională, vor fi posibile datorită lor.

În sfârşit, veţi ajunge să ştiţi că este imposibil să evitaţi responsabilitatea pentru experienţa pe care o trăieşte celălalt, pentru că nu există „celălalt”. Există numai Tu, care te exprimi într-o multitudine de forme.

Datorită acestei cunoaşteri, totul se va schimba. Modificarea va fi atât de drastică, atât de larg răspândită şi atât de completă, încât lumea – aşa cum o cunoaşteţi acum – va arăta ca un coşmar care, în sfârşit, s-a terminat.

Şi, într-adevăr, atunci vă veţi fi trezit cu adevărat.

Vremea trezirii voastre este aproape. Momentul reînnoirii voastre, a recreării voastre se apropie. Sunteţi pe punctul de a vă recrea pe voi înşivă din nou, în cea mai măreaţă versiune a celei mai grandioase viziuni pe care aţi avut-o vreodată despre Cine sunteţi.

Acesta este programul societăţii mondiale în noul

mileniu. Voi înşivă l-aţi stabilit. Voi l-aţi chemat, l-aţi pus în mişcare. Fiinţe omeneşti de pretutindeni acţionează în concordanţă cu el. Îşi unesc mâinile în această recreare. Estul se întâlneşte cu vestul. Albii îi îmbrăţişează pe oamenii de culoare. Religiile se amestecă, guvernele se adaptează, economiile se extind. În toate vă îndreptaţi către o abordare globală, adoptaţi o perspectivă globală, creaţi un sistem global.

Înaintea acestei modificări va fi haos. E natural să se întâmple aşa, înaintea unei modificări de asemenea proporţii. Pentru că voi nu schimbaţi numai felul în care procedaţi, vă modificaţi întreaga idee despre Cine sunteţi, ca persoană, ca grup de naţiuni, ca specie. Şi astfel, va fi haos – creat în special de către cei care nu vor să facă modificarea, cei care nu vor să accepte sfârşitul lui „mai bun", cât şi Noua Evanghelie a Unimii. Vor mai exista, de asemenea, şi dintre cei cărora le este frică, pur şi simplu, că o astfel de schimbare va produce o pierdere a controlului asupra întregii vieţi personale, o pierdere a identităţii personale şi naţionale.

Nu vor exista niciuna dintre aceste urmări.

Modificarea nu va însemna dispariţia distincţiilor etnice, naţionale sau culturale, nu va însemna dezonorarea tradiţiilor, spolierea moştenirii sau distrugerea familiilor, triburilor sau comunităţilor. Dimpotrivă, modificarea va produce o întărire a acestor legături, pe măsură ce veţi ajunge să înţelegeţi că le puteţi trăi ca experienţă, fără să trebuiască să o faceţi pe spinarea altuia.

Modificarea nu va însemna sfârşitul a ceea ce face ca voi să fiţi diferiţi unul de altul, va însemna doar sfârşitul a ceea ce vă face să fiţi divizaţi. A fi diferit şi a fi divizat nu este unul şi acelaşi lucru.

Diferenţele confirmă şi fac posibilă experienţa voastră în privinţa lui Cine sunteţi. Divizarea produce confuzie şi face ca aceste experienţe să fie imposibile. Fără diferenţele între aici şi acolo, în sus şi jos, repede şi încet, fierbinte şi rece, niciunul dintre aceste lucruri nu ar putea fi trăite ca experienţă. Dar nu există divizare între aici şi

acolo, sus şi jos, repede şi încet, fierbinte şi rece. Sunt doar versiuni diferite ale aceluiaşi lucru. Tot aşa, nu există divizare între negru şi alb, mascul şi femelă, creştin şi musulman. Acestea sunt doar versiuni diferite ale aceluiaşi lucru. Când vei vedea acest lucru, atunci şi tu te vei fi modificat. Vei fi devenit parte a Noii Societăţi în care cinsteşti diversitatea, dar nu divizarea.

Pentru a trăi experienţa Unimii, voi nu trebuie să dispăreţi ca indivizi. Bineînţeles că aceasta este marea frică. Marea frică este că Unimea va însemna identic şi că, ceea ce vă separă pe fiecare dintre voi de întreg, va dispărea.

Şi, astfel, veţi dispărea voi.

Prin urmare, lupta împotriva Unimii este o luptă pentru supravieţuire.

Dar Unimea nu va pune capăt supravieţuirii voastre ca expresie individuală a întregului. Mai degrabă, o va permite.

Chiar în acest moment vă omorâţi unul pe altul din cauza dragostei pentru voi înşivă şi pentru credinţele voastre, cât şi din cauza urii faţă de alţii şi de credinţele lor. Aţi construit totul în aşa fel încât, pentru a supravieţui ca persoană, neam, religie sau naţiune individualizată, trebuie să vă asiguraţi că nimeni altcineva nu mai supravieţuieşte. Acesta este mitul vostru, pe care l-aţi numit Supravieţuirea Celui Mai Bine Adaptat.

Când veţi trăi în cadrul Noii Evanghelii a Unimii, nu va trebui să vă luptaţi pentru supravieţuire, ci o veţi garanta – neluptându-vă pentru ea. Această soluţie simplă, pe care de atâta vreme nu o vedeţi, va schimba totul.

Veţi înceta să mai luptaţi pentru supravieţuire, în ziua în care vă veţi da seama că nu se poate să nu supravieţuiţi. Veţi înceta să vă mai omorâţi unul pe altul, în ziua în care vă veţi da seama că nu există „un altul”.

Viaţa este eternă şi suntem numai Unul.

Aceste două adevăruri fac ca, practic, tot ceea ce aţi făcut în viaţa voastră să nu mai aibă rost. Odată înţelese, ele vă vor modifica viaţa, transformând-o într-o expresie

glorioasă a celei mai măreţe versiuni a celei mai grandioase viziuni pe care aţi avut-o vreodată despre Cine sunteţi.

Viaţa este eternă şi suntem numai Unul.

Aceste două adevăruri rezumă totul şi schimbă totul.

Viaţa este eternă şi suntem numai Unul.

Aceste două adevăruri sunt singurele lucruri pe care trebuie să le cunoaşteţi vreodată.

Ce înseamnă să ai o?

Înseamnă să ai acest gen de înţelepciune la îndemână, oricând, oriunde, pretutindeni.

Înseamnă să nu-ţi mai pui niciodată întrebarea ce să faci, cum să fii, unde să mergi, când să acţionezi sau de ce să iubeşti. Toate întrebările dispar atunci când ai o, deoarece Eu îţi voi aduce toate răspunsurile.

Adevărul este că Eu nu-ţi voi aduce absolut niciun răspuns, ci îţi voi arăta doar că tu le-ai adus cu tine când ai venit în această viaţă; că le-ai avut tot timpul cu tine. Îţi voi arăta cum să le aduci spre tine, cum să le faci să radieze din fiinţa ta înspre spaţiul oricărei probleme, oricărei provocări, oricărei dificultăţi, astfel încât, de fapt, problemele, provocările şi dificultăţile să nu mai facă parte din viaţa ta, ci să fie înlocuite de simple experienţe.

În ochii lumii din afara ta, totul va apărea ca şi când, de fapt, nimic nu s-a schimbat. Şi, în faptul cotidian, e posibil ca nimic să nu se fi schimbat. E posibil ca tu să fii confruntat în continuare cu aceleaşi situaţii, în aceleaşi condiţii. Numai tu vei fi cel care vei simţi diferenţa. Numai tu vei fi cel care vei observa modificarea. Va fi o experienţă a lumii tale interioare – dar aceasta va începe să afecteze şi lumea ta exterioară. Iar dacă ceilalţi e posibil să nu vadă o schimbare în starea ta, ei vor vedea o schimbare în tine.

Ei vor fi uimiţi de această schimbare. Se vor minuna de ea. Şi, în cele din urmă, vor pune întrebări legate de ea.

Şi ce am să le spun?

Spune-le adevărul. Adevărul îi va face liberi. * Spune-le că nimic nu s-a schimbat în lumea ta exterioară. Că încă te mai dor dinţii. Că încă mai ai de plătit diverse dări. Că

încă faci multe lucruri la fel ca toţi ceilalţi.

Spune-le că încă trebuie să faci faţă unor condiţii pe care odată le-ai descris ca fiind nu chiar perfecte; că încă te confrunţi cu toate întâmplările dure şi grele din viaţă. Spune-le că nu s-a schimbat nimic – în afară de experienţa ta.

Ce înseamnă asta? Nu ştiu ce înseamnă asta.

Ce înţeles îi dai tu cuvântului „experienţă”?

Păi, dicţionarul Random House al limbii engleze defineşte cuvântul „experienţă” ca pe „totalitatea cunoaşterilor oferite de către percepţie: tot ceea ce este perceput, înţeles şi amintit”.

Bine. Iar atunci când cunoşti cele mai mari adevăruri ale vieţii, ceea ce se schimbă este totalitatea cunoaşterilor tale. Experienţa ta include tot ceea ce este „perceput, înţeles şi amintit”. Cuvântul important este „amintit”.

Pe scurt, experienţa ta se schimbă atunci când îţi aminteşti în totalitate Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Mă aflu aici ca să vă ajut să vă amintiţi. Voi sunteţi aici pentru ca să-i ajutaţi pe alţii să-şi amintească. Pe măsură ce vă amintiţi, voi redeveniţi membru – adică, deveniţi încă o dată un Membru al Trupului lui Dumnezeu. Deveniţi Una cu Tot Ceea Ce Este, deşi parte din voi care exprimă întregul într-o individualizare specifică nu dispare, ci, dimpotrivă, apare mai glorioasă decât oricând.

Când exprimarea voastră ca individ este atât de glorioasă, alţii e posibil să vă numească Dumnezeu, sau Fiul lui Dumnezeu, sau Buddha, sau Cel Iluminat, Maestru, Cel Sfânt – sau chiar Mântuitorul.

— Compară Ioan VIII, 32 Noul Testament

Şi veţi fi un mântuitor venit să-i salveze pe toţi ceilalţi de la uitare, de la a nu-şi reaminti Unimea lor, de la a acţiona ca şi când ar fi separaţi unul de celălalt.

Îţi vei petrece viaţa acţionând ca să pui capăt acestei iluzii de separare. Şi te vei alătura altora care fac aceeaşi lucrare.

I-ai aşteptat pe aceşti alţii. I-ai aşteptat să apară în viaţa ta, să îi cunoşti. Acum v-aţi găsit şi nu mai eşti singur

în această lucrare.

Aceasta înseamnă a avea o.

Înseamnă a nu mai fi singur.

Aşa că acum, în timp ce îţi vezi de viaţa ta de zi cu zi, să ştii şi să înţelegi că nimic nu va mai fi vreodată la fel. Prietenia ta cu Mine a schimbat totul. Ţi-a adus parteneriatul Meu şi dragostea Mea, înţelepciunea Mea şi conştienţa Mea. Acum vei fi conştient şi vei fi conştient că eşti conştient. Vei umbla în stare de trezie. Vei grokăi, apreciind pe deplin. Doar când nu o vei face.

S-ar putea să existe momente în care vei aluneca înapoi în starea de uitare; când îţi vei imagina Sinele ca fiind diferit de Cine Eşti Tu cu Adevărat. În special în acele momente, foloseşte noua noastră prietenie, rosteşte-Mi numele şi Eu voi fi acolo. Te voi conduce către răspunsurile tale, te voi conduce către înţelepciunea ta, te voi reda înapoi ţie însuţi.

Şi acest lucru îl vei face şi tu pentru toţi ceilalţi. Redă-i pe oameni înapoi lor înşişi. Aceasta este sarcina ta, aceasta este misiunea ta, acesta este scopul tău. Şi, prin prietenia lor cu tine, ei vor ajunge să ştie că au o.

(c) (r) (2 li2Q§3 §3 (30 (3

Pentru moment, povestirea mea se încheie acum. Este 29 iunie 1999, ora 6: 25 dimineaţa. De la ora 2: 30 A.M. mă aflu în biroul meu plăcut din casa mea minunată de pe dealurile aflate lângă oraşul Ashland, Oregon, încheind această carte. Aşteptam cu nerăbdare să văd cum se va sfârşi. Ultimul capitol mi-a dat răspunsul. Nu mai e nimic altceva de spus. Totul este aici. Totul este clar. Atunci când eşti conştient şi când eşti conştient că eşti conştient, nu mai e nimic altceva de întrebat.

Îmi voi lăsa povestea mea personală acolo unde am început-o în Conversaţii cu Dumnezeu, volumul I. De la campingul de lângă Ashland, m-am întors la „viaţa reală”. Dar acum am vrut să fie o viaţă şi nu doar să-mi duc zilele.

t 9

Aceasta a fost sursa unei mari părţi de tristeţe în anii care s-au scurs înainte ca să scriu primul volum din

Conversaţii cu Dumnezeu, înainte să-i scriu lui Dumnezeu o scrisoare furioasă. Aceasta a fost sursa unei mari părţi din nefericirea mea în cadrul unei relaţii. De atunci am învăţat să-mi pun două întrebări importante: încotro mă îndrept? Cine merge alături de mine? Am învăţat, de asemenea, să nu schimb iarăşi ordinea acestor întrebări; niciodată să nu o pun pe a doua mai întâi şi apoi să o schimb pe prima, ca să se potrivească celei de a doua.

Acum am o viaţă minunată, sunt binecuvântat cu minunata mea soţie, Nancy, şi cu prieteni minunaţi. Iar cel mai minunat prieten dintre toţi este Dumnezeu.

Am o şi o folosesc în fiecare zi. Pentru asta sunt prietenii – pentru a fi folosiţi. Asta îi place lui Dumnezeu să facem noi. Dumnezeu spune: „Folosiţi-Mă”.

Acestea sunt cele două cuvinte magice. Acestea sunt cuvintele care vă vor schimba viaţa. Când îl veţi auzi pe Dumnezeu spunând aceste cuvinte, viaţa voastră se va schimba. Iar când alţii vă vor auzi pe voi spunând aceste cuvinte, viaţa voastră se va schimba.

Aceste cuvinte sunt încă şi mai puternice decât „te iubesc”. Deoarece, atunci când spui „Foloseşte-mă”, tu spui „te iubesc” – şi încă mult mai mult. Tu spui „te iubesc”, cât şi „am de gând să-ţi dovedesc chiar acum”.

Aceasta spune Dumnezeu.

Aceasta spune Dumnezeu – tot timpul.

Sunt sigur că această afirmaţie este greu de acceptat de către oameni care au suferit în viaţă traume, necazuri şi răni profunde. Dar vă promit că este adevărat. Până şi cele mai întunecate momente ale noastre sunt daruri. Aceasta este ceea ce ne-a învăţat fiecare Maestru – şi ori este adevărat, ori fiecare Maestru ne minte. Eu nu cred că Buddha a fost un mincinos. Eu nu cred că Iisus ne-a spus minciuni gogonate. Eu nu cred că Mahomed şi-a râs de noi.

Cred că apărarea de pietrele şi săgeţile aruncate de soarta cumplită se află în starea noastră de a fi. A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea. A fi Cine suntem Noi cu Adevărat sau a fi mai puţin decât atât. Aceasta este alegerea.

Ceea ce ne-a dat Dumnezeu în acest dialog, ne va schimba vieţile şi poate schimba lumea. Este un material foarte puternic. Prin urmare, împărtăşiţi-l altora. Răspândiţi-l. Mergeţi şi propovăduiţi Noua Evanghelie.

Nu ignoraţi oportunităţile care vă apar în fiecare zi, pentru ca să puteţi răspândi acest mesaj. Dar, amintiţi-vă că cel mai eficient mod de a-l împărtăşi altora este prin a fi el. Aleg să-mi dedic tot restul vieţii mele acestei fiinţe, care este o stare de a fi. Vă invit să faceţi acelaşi lucru.

Minunaţii şi extraordinarii Mei copii, noii Mei prieteni, toţi… Aţi străbătut o cale grea şi plină de dificultăţi, dar acum v-aţi găsit drumul către casă. Aţi învins obstacolele. V-aţi izbit de provocări, aţi vindecat răul făcut, aţi rezolvat conflicte, aţi îndepărtat blocaje, aţi pus întrebări şi v-aţi auzit propriile voastre răspunsuri, în cadrul eforturilor de a vă întoarce la Mine. Lucrarea voastră s-a încheiat acum. Tocmai a început bucuria voastră.

Fie ca bucuria voastră de acum înainte să însemne a-i aduce pe alţii înapoi la Mine, a le arăta altora drumul spre casă, a-i reda pe alţii lor înşişi. Acolo se află ceea ce numim acasă. Şi acolo Mă aflu Eu. Locuiesc în inimile voastre şi ca suflet ale fiecărui membru al Trupului lui Dumnezeu.

Mergeţi acasă în propriile voastre inimi şi acolo Mă veţi găsi pe Mine. Uniţi-vă din nou cu sufletul vostru şi vă veţi uni cu Mine.

Aveţi credinţă, deoarece Eu vă spun că voi şi cu Mine putem fi diferiţi, dar nu putem fi separaţi. Mergeţi deci şi puneţi capăt separării dintre voi. Preaslăviţi diferenţele, dar puneţi capăt separării şi alăturaţi-vă în exprimarea unită a singurului adevăr: Eu sunt Tot Ceea Ce Există.

Aveţi speranţă, deoarece dragostea Mea pentru voi nu se va încheia niciodată şi nici nu va cunoaşte vreodată o limitare sau o condiţionare de vreun anume fel. Prin urmare, să aveţi iubire unul faţă de celălalt, ca un mod de a Mă exprima pe Mine.

În hotărârea voastră de a fi o exprimare a lui

Dumnezeu se află slava voastră. În alegerea voastră de a trăi experienţa unităţii cu Dumnezeu şi cu toate lucrurile se află realizarea voastră de Sine. În decizia voastră de a cunoaşte adevărul, veţi arăta adevărul prin fapte. Nu doar în gând, nu doar prin cuvânt, ci prin fapte.

V-aţi înfăptuit un loc în împărăţia Cerurilor şi în inima lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea voastră. Iar când ea se va reflecta în faptele voastre, veţi deveni cu adevărat un Maestru, în fapte.

Să ştiţi că voi vă îndreptaţi către starea de maestru. Acolo aţi spus că doriţi să mergeţi şi, prin urmare, într-acolo vă conduc Eu şi vă invit să vă conduceţi unul pe altul într-acolo.

Să aveţi acum o şi să-i faceţi şi pe alţii să ştie că, în cadrul prieteniei cu, şi ei au o, pentru că voi şi Eu suntem Unul şi, astfel, voi sunteţi acel Dumnezeu cu care ei vor să se împrietenească.

Şi ei sunt Dumnezeul cu care voi vreţi să vă împrieteniţi. Nu puteţi trăi experienţa unei prietenii cu Dumnezeu, dacă nu aveţi o prietenie unul cu celălalt, deoarece Eu sunt „celălalt”. Nu există „celălalt”, altul decât Mine. Când veţi şti acest lucru, veţi şti cel mai mare secret. Acum este momentul să mergeţi şi să trăiţi acest secret.

Trăiţi şi cu credinţă, împărtăşiţi şi cu speranţă, demonstraţi şi cu iubire.

Şi, în special, mergeţi şi trăiţi iubirea voastră şi nu doar vorbiţi despre ea. Pentru că, dacă aţi grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, dar dragoste nu a-veţi, făcutu-v-aţi aramă răsunătoare şi chimval răsunător. Şi de aţi avea darul prorociei şi tainele toate le-aţi cunoaşte şi orice ştiinţă şi de aţi avea atâta credinţă încât să mutaţi munţii, iar dragoste nu aveţi, voi nu exprimaţi cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care aţi avut-o vreodată despre Cine sunteţi.

Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare; dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragostea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută

ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul, deoarece ştie că nu există ceea ce se numeşte rău sau bun. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă, dar nu iartă nimic, deoarece dragostea ştie că nimeni şi nimic nu are nevoie să fie iertat.

Dragostea nu cade niciodată. Cât despre prorocii – ele se vor desfiinţa; darul limbilor va înceta; cunoaşterea voastră va evolua şi se va schimba. Deoarece cunoaşterea este acum imperfectă şi, când vă daţi, în sfârşit, seama că totul este perfecţiune, cunoaşterea imperfectă se va desfiinţa, tot aşa cum se va desfiinţa tot ceea ce numiţi voi imperfect în viaţa voastră.

Când eraţi copii, vorbeaţi ca un copil, simţeaţi ca un copil, judecaţi ca un copil, dar acum, că aţi evoluat în spirit, aţi lepădat cele ale copilului. Căci vedeaţi atunci ca prin oglindă în ghicitură, dar acum faţă în faţă, deoarece acum suntem prieteni. Atunci aţi cunoscut în parte, dar acum veţi înţelege pe deplin, precum sunteţi şi voi înţeleşi pe deplin.

Aceasta se înţelege prin a avea o.

Acum plec de pe aceste pagini, dar nu din inimile voastre şi niciodată din sufletul vostru. Eu nu pot să vă părăsesc sufletul, deoarece Eu sunt sufletul vostru. Sufletul vostru este făcut din ceea ce Eu sunt. Mergeţi deci, parteneri ai sufletului Meu, şi trăiţi în credinţă, în nădejde şi dragoste. În acestea trei; dar ştiţi că cea mai mare dintre acestea… este dragostea.*

Răspândiţi, împărtăşiţi, /; /lumină, oriunde v-aţi afla şi a voastră va fi lumina care poate să lumineze cu adevărat lumea.*

Te iubesc, ştii asta?

Ştiu că Mă iubeşti. Şi Eu te iubesc.

Cuvânt de încheiere.

Ca întotdeauna când închei unul dintre aceste dialoguri, şi acum sunt uluit de bogăţia de înţelepciune care i-a fost dăruită neamului omenesc. Dumnezeu ne vorbeşte tot timpul nu numai aici, ci în multe alte cărţi şi prin multe alte surse. Îmi este clar că toate problemele de

pe planeta noastră ar putea fi rezolvate, cu condiţia ca noi să ascultăm.

Vreau să pun în practică înţelepciunea care ne-a fost dată nouă tuturor. De aceea mi-am luat libertatea ca, în cuvântul de încheiere al fiecăreia dintre cărţile mele, să recomand moduri prin care noi putem să ne implicăm cu toţii mai mult, prin care putem participa cu toţii la un nivel mai înalt de a pune în practică spiritualitatea noastră.

Primul pas în a pune în practică spiritualitatea voastră este prin a intra în legătură cu ea. Pentru mulţi oameni, acesta nu este numai primul pas, ci şi cel mai mare – deoarece, pentru mulţi oameni, întrebarea este „cum să fac asta?” Eu am pus această întrebare aici, în cartea de faţă. Poate că vă mai amintiţi răspunsul lui Dumnezeu:

Petrece în fiecare zi câteva momente îmbrăţişând experienţa ta cu Mine. Fă-o acum, când nu eşti obligat să o faci, când circumstanţele din viaţa ta nu par a ţi-o cere. Acum, când se pare că nu ai nici măcar timp să o faci. Acum, când nu te simţi singur. Astfel încât, când vei fi „singur”, vei şti că nu eşti.

Cultivă-ţi obiceiul de a te uni cu Mine o dată în fiecare zi, într-o Legătură Divină. Odată ce ai făcut această legătură divină, nu vei mai vrea niciodată să o pierzi, pentru că ea îţi va aduce cea mai mare bucurie pe care ai avut-o vreodată.

Există multe moduri pentru a face acest lucru şi, după cum am subliniat în mod repetat în acest dialog, nu există un sigur mod care este cel corect sau cel mai bun. O metodă pe care am găsit-o ca fiind eficientă pentru mulţi oameni – inclusiv pentru mine – şi pe care am investigat-o personal este Dahnhak. Este o modalitate ştiinţifică, disciplinată de a ne conecta la Creatorul Interior, construită şi predată de către Marele Maestru Seung Heun Lee, în cadrul celor 230 de centre Dahn din Coreea, Statele Unite şi din altă parte.

Pe parcursul întregii istorii a omenirii au existat mulţi înţelepţi, bărbaţi şi femei, care ne-au învăţat că noi suntem

cu adevărat Unul, că suntem inseparabili unul de celălalt şi că, dacă ceva afectează o parte din noi, ne afectează pe noi toţi. Deşi am primit acest mesaj în mod repetat, întrebarea rămâne „cum facem ca acest mesaj să devină cu adevărat al nostru?”, „cum putem, simţi adevărul acestei Unimi, în loc de a-l cunoaşte doar la nivel superficial?”

Dahn este un răspuns.

Dahn este un exerciţiu cuprinzător, holistic, ce implică gimnastică ritmică, extensie, meditaţie, tehnici de respiraţie şi alte procedee care ne sensibilizează la Ki, cunoscută în anumite culturi drept Chi, sau Energia Vieţii care se află în noi toţi. Odată ce simţiţi această energie, o puteţi folosi nu numai ca să ajungeţi la sănătate fizică, ci ca să vă conectaţi la energia universală şi să atingeţi conştienţa spirituală în cadrul căreia sentimentul Unimii este imprimat în absolut fiecare celulă a fiinţei voastre.

Dahn este simplu, uşor şi profund. Dacă sunteţi interesaţi în a afla mai mult despre această practică, puteţi afla care este cel mai apropiat centru Dahn, telefonând la 1 – 877-DAHNHAK.

Mai sunt şi multe alte forme de practică fizică şi mentală care merită să fie investigate şi cu niciuna dintre ele nu este posibil cu adevărat să deviaţi – atâta timp cât le folosiţi cu seriozitate şi sun toţi absolut hotărâţi, la nivelul cel mai profund, să nu rămâneţi doar un căutător de lumină, ci şi cel care aduce lumina în lumea noastră. Pentru că, acum, noi trebuie să facem mai mult decât să avem grijă numai de propriile noastre vieţi. Aceste practici şi discipline se referă la a-ţi conecta trupul la conştienţă, la a conecta „a face” la „a fi” şi a ridica conştienţa individuală şi de grup.

În trecut, noi am încercat să modificăm experienţa noastră colectivă numai prin încurajarea unei schimbări în ceea ce făceam, iar aceasta nu a dus la niciun rezultat. Neamul nostru încă acţionează foarte mult asemănător cu modul în care acţiona cu o mie de ani în urmă. Cred că acest lucru se datorează faptului că noi ne-am străduit să schimbăm comportamentele, mai degrabă decât conştienţa

care le creează.

Dialogul meu continuu cu Dumnezeu subliniază în mod repetat ideea că nu trebuie să facem nimic; că nu în „a face” se află soluţia ci, mai degrabă, ea se află în a fi.

Care este diferenţa dintre „starea de a fi” şi „starea de a face” şi cum putem să o aplicăm în lumea noastră de oameni care muncesc? Acesta este subiectul unei cărticele extraordinare care a ieşit prin mine, ca rezultat al confruntărilor mele cu acest subiect.

Am vrut să găsesc un mod de a trăi în lumea reală, aşa cum m-a invitat Dumnezeu să o fac. Voiam să pun în practică înţelepciunea minunată a lui Dumnezeu legată de ideea de a fi. Ştiam că „starea de a fi” era o idee care putea schimba lumea, dar nu ştiam cum să o pun în practică.

Apoi, într-un weekend în timpul căruia devenisem aproape obsedat, totul mi-a apărut. Nu aveam altceva de făcut decât să scriu şi aşa a ieşit cărticica Cei Ce Aduc Lumina. Ea oferă răspunsuri din lumea reală la una dintre cele mai importante întrebări ale vieţii moderne – cum să trăieşti cum trebuie, cum să-ţi faci o viaţă, mai degrabă decât un mod de a trăi. Trebuie să ne smulgem din capcana de zi cu zi a „stării de a face”, dacă e să devenim vreodată ceea ce Dumnezeu ne invită să devenim: „o lumină care poate lumina cu adevărat lumea”.

ReCreation, fundaţia non-profit pe care am format-o Nancy şi cu mine pentru a continua răspândirea mesajului acestui dialog, a publicat această cărticică şi sper că o va citi fiecare persoană care s-a întrebat vreodată cum să treacă în viaţa lor de la starea de a face, în starea de a fi. Ne-am numit fundaţia ReCretion, datorită modului în care înţelegem noi care este scopul vieţii: de a ne recrea pe noi înşine din nou, în cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine suntem.

Odată angajaţi în acest proces, veţi descoperi că doriţi să faceţi ceva pentru restul omenirii. E natural să fie aşa. Vine de la sine. Un mod prin care noi putem ajuta este

prin a ne aduce spiritualitatea în arena politică. Ştiu că există unii oameni care cred că spiritualitatea şi politica nu se pot amesteca. Dar, în cartea aceasta, Dumnezeu spune „punctul vostru de vedere politic este spiritualitatea voastră, demonstrată”.

Mi-este foarte clar că acest lucru este adevărat. De aceea ne străduim de ani de zile să găsim un partid sau o mişcare politică ce se bazează foarte tare pe principii spirituale, care să privească viaţa în mod afirmativ. Ca să o spun pe şleau, căutam un motiv pentru a vota. În partidele noastre politice tradiţionale nu am putut găsi mult din ceea ce căutam. Apoi, am citit o carte scrisă de Robert Roth, care aducea o modificare de paradigmă. Dacă vă aflaţi în situaţia în care am fost eu – de a căuta şi de a pierde speranţa – vă garantez că această carte vă va arăta un mod extraordinar de a pune adevărul vostru spiritual în practica acţiunii politice.

Cartea dl. Roth se numeşte Motiv pentru a vota. Este o carte care trebuie citită, chiar dacă nu sunteţi „interesaţi de politică”. În special dacă nu sunteţi interesaţi de politică. Motivul pentru care nu sunteţi, este, probabil, acela că nu aţi intrat în rezonanţă cu ceea ce fac politicienii. Politica nu v-a oferit niciun mod real de a exprima cine sunteţi voi. Nu aţi avut un motiv pentru a vota. Acum veţi avea.

Marianne Williamson spune că „pe măsură ce puterea spiritului se ridică în interiorul nostru, se ridică şi dorinţa de a ne pune în serviciul omenirii”. Cartea ei uluitoare, Vindecarea Sufletului Americii, ne arată ce trebuie făcut şi cum putem să procedăm.

Ideile ei nu se aplică numai aici, ci pretutindeni pe Pământ.

Marianne şi cu mine am fondat împreună Alianţa pentru Renaştere Globală, care să unească oamenii de pe tot globul într-un Grup de Cetăţeni care să se dedice la a folosi principiile spirituale şi acţiunile sociale pentru schimbarea lumii. Aceasta este mişcarea spiritual-politică transcontinentală cea mai incitantă pe care o cunosc eu,

iar în comitetul de direcţie se numără persoane ca: Deepak Chopra, Wayne Dyer, Thom Hartmann, Jean Houston, Barbara Marx Hubbard, Thomas Moore, Carolyn Myss, James Redfield, Gary Zukav şi mulţi alţii. Cu toţii lucrăm în echipă şi sperăm că vă veţi alătura echipei noastre. Pentru a afla mai multe despre această iniţiativă cu adevărat spectaculoasă contactaţi:

Mai există şi multe alte moduri de a pune în practică mesajele şi înţelepciunea care ne-au fost date în aceste conversaţii extraordinare cu Dumnezeu. O mare dorinţă a vieţii mele este să fac acest lucru şi ştiu că mulţi oameni simt la fel. Dacă faci parte dintre ei, te invităm să contactezi fundaţia noastră, cerând informaţii despre CCD în Acţiune. (CWG În Action).

Acesta este un program nou, care include un Cerc de înţelepciune (grupuri formate în toată ţara care ne ajută să răspundem la cele 300 de scrisori pe care le primim săptămânal şi care conţin întrebări legate de material), o Echipă de Acţiune în Caz de Criză (voluntari care ne oferă informaţii din comunitatea lor şi care, în anumite cazuri, acţionează pe post de consilieri neprofesionişti pentru oameni care ne cheamă atunci când sunt în criză spirituală) şi o Reţea de Resurse (care face legătura dintre oamenii din toată lumea care lucrează la proiecte şi idei pentru progres spiritual şi uman).

La cerere, vi se va trimite o descriere a programului şi a modului în care vă puteţi alătura nouă în toate aceste activităţi, cât şi în fondarea unei noi şcoli bazate pe conversaţiile mele cu Dumnezeu şi pe invitaţia pe care am primit-o la pagina 88.

Programa şcolară de la Şcoala Heartlight va fi alcătuită având ca fundament cele trei Concepte de Bază care ne-au fost date în acest dialog: Conştienţa, Cinstea, Responsabilitatea. Aceasta va duce copiii înspre a trăi experienţa cunoaşterii care se află dintotdeauna în ei şi apoi a o dezvolta în mod natural.

Noi intenţionăm să le dăm copiilor foarte multe cunoştinţe îl vom ajuta pe fiecare copil să atingă un nivel

academic, într-un mediu plin de iubire şi de grijă – şi îi vom conduce, de asemenea, şi către propria lui înţelepciune interioară.

Înţelepciunea înseamnă cunoştinţe puse în practică. Şcoala Heartlight îi va învăţa pe copiii noştri să inventeze viitorul nostru, mai degrabă decât să ne repete trecutul. Le vom oferi informaţii de care au nevoie ca să supravieţuiască în lumea noastră, dar nu îndrumări date prin istorie, care să-i încurajeze – iar în anumite civilizaţii chiar să le pretindă – să copieze identic modul vechi de viaţă. Anticipăm că Şcolile Heartlight vor fi deschise în oraşe de pe întreaga planetă, atunci când va începe să se răspândească vestea despre ce facem şi cum procedăm.

Există o mulţime de oameni care, după ce au citit cărţile din seria CCD, sunt profund impresionaţi de această experienţă şi doresc foarte tare ca ea să continue. Dacă doriţi să „rămâneţi conectaţi”, un mod excelent de a o face este prin buletinul nostru Conversaţii. Fiecare număr conţine un forum extins al cititorului, în care noi arătăm oamenilor cum pot aplica în viaţa de zi cu zi mesajele lui Dumnezeu şi le răspundem la întrebările cele mai pertinente pe care le-am găsit, referitoare la acest material. Buletinul conţine, de asemenea, informaţii despre oportunităţi pentru a-şi extinde experienţa de acest gen, incluzând Prietenii lui Dumnezeu întru ale Scrisului, întâlnirile noastre de cinci zile pentru recreare şi recreere, programul Cărţi pentru Prieteni şi alte activităţi ale fundaţiei. Abonamentele la acest buletin pot fi făcute trimiţând 35$ pentru 12 numere (45$ pentru persoane care locuiesc în afara Statelor Unite). Oferim şi abonamente mai ieftine. Pentru informaţii legate de Cei ce Aduc Lumina, CWG În Action, Şcolile Heartlight sau buletinul Conversaţii, adresa fundaţiei noastre este: The ReCreation Foundation website. www.consersations withgod.org

Fie că citiţi vreuna dintre aceste cărţi, sau vă extindeţi impactul viziunii voastre pentru omenire prin activitatea oricăreia dintre aceste organizaţii, sper că vă

veţi alătura în parteneriat cu mine pentru a răspândi Noua Evanghelie.

Dacă veţi face acest lucru, veţi ajuta la producerea unei modificări fundamentale în conştienţa noastră colectivă. Această modificare poate aduce o schimbare în valorile noastre religioase, politice, economice, educative şi sociale de o asemenea proporţie, încât ar putea să vestească o epocă de aur. Asta, deoarece, dacă toţi oamenii capătă o nouă conştienţă în privinţa lui Dumnezeu, ei vor crea o nouă relaţie cu Dumnezeu, abandonând, în sfârşit, noţiunea de zeitate răzbunătoare care pedepseşte, care e de neatins şi de necunoscut şi creând o prietenie funcţională, lucrativă cu Dumnezeu.

Oricât de puternică ar fi aceasta, deşi mai mare importanţă va fi faptul că această nouă prietenie ne va duce undeva unde, nu numai că vom avea prin experienţă o conştienţă asupra legăturii noastre profunde cu Creatorul, dar şi asupra Unimii noastre esenţiale cu tot ceea ce trăieşte. La rândul lui, acest lucru va pune capăt credinţei care a adus atât de multă nefericire în viaţa noastră: credinţa că unul dintre noi sau un grup dintre noi este, într-un fel au altul, mai bun decât altul.

Această carte trimite un mesaj uriaş în această privinţă. Sper că acum vă veţi alătura mie în răspândirea acestui mesaj. Veniţi alături de mine în acest parteneriat, astfel încât, în secolul 21 – mai devreme decât mai târziu – să-i vedem pe conducătorii religioşi, personalităţile politice, educatorii şi savanţii de orice credinţă ar fi ei cum acceptă invitaţia lui Dumnezeu şi proclamă: „Drumul nostru nu este un drum mai bun; este doar un drum diferit”.

Această unică şi uluitoare afirmaţie va schimba lumea.

Vorbim despre modificarea întregii noastre culturi şi civilizaţii, despre schimbarea pentru totdeauna a ideii pe care o avem cu toţii în privinţa a ceea ce este adevărat despre fiinţele umane şi despre ce se întâmplă cu noi.

Cea mai veche şi mai extinsă poveste este aceea a

separării, în această poveste, noi ne-am imaginat ca fiind separaţi de Dumnezeu şi, prin urmare, separaţi unul de celălalt. Nevoia pentru competiţie provine din această poveste a separării, pentru că, dacă noi ne separăm unul de altul, atunci suntem cu toţii pe cont propriu fiecare persoană, fiecare civilizaţie, fiecare naţiune – şi trebuie să ne batem unii cu alţii din cauza resurselor limitate.

Această înţelegere greşită a generat ideea de „mai bun”. Deoarece noi ne aflăm în competiţie unul cu celălalt, trebuie să avem un motiv de a declara că pretenţiile noastre asupra hranei, pământului, resurselor şi recompenselor de vreun fel sau altul, sunt cele care trebuie satisfăcute. Motivul – ne spunem noi nouă înşine este că noi suntem „mai buni”. Noi meritǎm să câştigăm.

Felul în care judecăm această calitate relativă ne-a permis să ne justificăm acţiunile pe care am simţit că trebuie să le facem ca să câştigăm. Dar, ceea ce am făcut noi când ne-am imaginat că suntem „mai buni” decât alţii, ne-a dus nu spre victorie, ci spre înfrângere. Aceasta este tragedia umană. În numele ideii că noi suntem „mai buni”, am „epurat etnic” naţiuni întregi. Am pretins prerogative şi am adunat resurse. I-am dominat pe cei pe care i-am etichetat drept inferiori, condamnându-i să trăiască o viaţă de disperare tăcută.

Toate acestea s-au întâmplat, deoarece oamenii au crezut că ei au un mod „mai bun” de a ajunge la Dumnezeu, o metodă „mai bună” de guvernare, un sistem economic „mai bun”, sau un motiv „mai bun” pentru a revendica un teren. Dar mesajul din cărţile CCD este clar. Nimeni nu este mai bun. Suntem cu toţii Unul. Şi nu putem avea pace pe Pământ, până când nu învăţăm să vorbim cu un singur glas. Acest glas trebuie să fie glasul raţiunii, glasul compasiunii, glasul dragostei. Este glasul divinităţii care se află în interiorul nostru.

Ştiu că prin Conversaţii cu Dumnezeu putem crea o atât de frumoasă încât, în cele din urmă, vom trăi experienţa unei Comuniuni cu Dumnezeu, care ne va permite să vorbim, în sfârşit, cu un Singur Glas. Iar acest

Glas va fi auzit peste tot – atât pe Pământ, cât şi în Cer.

SFÂRŞIT

1 Joc de cuvinte: can = a putea; may = a avea voie; verbul can se foloseşte în mod uzual în locul verbului may.

2 Joc de cuvinte: can = a putea; may = a avea voie; verbul can se foloseşte în mod uzual în locul verbului may.